

НОРА РОБЪРТС

ВЪЗКРЪСНАЛО МИНАЛО

Част 17 от „В смъртта“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2004

chitanka.info

На Мери Кей Маккомас, която не свири на никакъв музикален инструмент, но е най-добрата приятелка на света.

ПЪРВА ЧАСТ

*„Който ламти за чуждото, пропилява
своето.“*

Салуст

*„Коя съм аз в този свят?
Ах, това е най-голямата загадка!“*

Луис Карол

1.

След дребничкия мъж, който влезе в магазина, прозвуча мощно оригване. Той се огледа смутено, сякаш вината за неприличния звук бе негова, а не на природата, и стисна пакета, който носеше под мишница, за да изтръска чадъра си на бели и черни райета.

И от чадъра, и от дрехите му се стичаше вода и струйките, които попиваха в изтривалката на прага, навяваха тъга, докато студеният пролетен дъжд плющеше по улиците и тротоарите. Човекът застана неподвижно, сякаш не бе сигурен дали е добре дошъл тук.

Лейн извърна глава и му се усмихна топло. Приятелите ѝ биха нарекли това „предразполагаща усмивка на търговец“.

Е, да, тя умееше да предразполага хората, но точно сега това нейно качество бе подложено на сериозно изпитание.

Ако знаеше, че дъждът ще доведе клиенти в магазина, вместо да ги прогони, не би дала почивен ден на Джени. Не се отказваше от нито една възможност за продажба. Не би открила магазин, ако не искаше в него да влизат клиенти, каквото и да е времето. И не би го открила в малък американски град, ако не бе наясно, че ще прекарва повече време в приказки и разрешаване на спорове, отколкото в издаване на касови бележки.

„Добре — помисли си Лейн, — радвам се“. Но ако Джени бе на работа, вместо да прекарва деня в лакиране на ноктите си и гледане на сапунени сериали, тя щеше да обслужи досадните близначки.

Дарла Прайс Дейвис и Карла Прайс Гоен боядисваха косите си в пепеляворус цвят. Носеха едни и същи тъмносини шлифери и еднакви чанти. Довършваха изреченията си и общуваха чрез някакъв неразгадаем код, който включваше смръщване на вежди, присвиване на устни, повдигане на рамене и кимане с глава.

Това би изглеждало забавно при осемгодишни, но при жени на четиридесет и осем бе просто странно.

Но Лейн си напомни, че двете никога не излизат от „Спомени“, без да оставят по някоя пачка. Случваше се да умуват с часове, но

накрая касовият апарат звънваше. Малко неща повдигаха настроението на Лейн така, както този звук.

Днес бяха тръгнали да търсят подарък за годежа на племенницата си. Проливният дъжд и гръмотевиците не ги бяха изплашили. Същото би могло да се каже и за измокрената двойка, отбила се в Ейнджълс Геп на път за Вашингтон.

Както и за дребничкия мъж с раирания чадър, който ѝ се стори малко уплашен и объркан.

Затова му се усмихна с повече топлота.

— Ще дойда при вас след минута — каза високо тя и отново насочи вниманието си към близначките. — Защо не поразгледате още малко? — предложи им. — Помислете. Веднага щом...

Дарла сграбчи китката ѝ, което ѝ даде да разбере, че няма да се отърве лесно.

— Трябва да решим. Кери е горе-долу на твоята възраст, скъпа. Ти какво би искала за подарък по случай годежа си?

Не бе нужно Лейн да знае кода, за да прозре неделикатния намек. Тя бе двадесет и осем годишна, все още неомъжена. Нито пък сгодена. Дори в момента нямаше приятел. Според близначките Прайс, това бе противоестественно.

— Знаеш ли — подхвърли Карла, — Кери се запозна с Пол на италианското парти у Кауейниън миналата есен. Трябва по-често да се срещаш с хора, Лейн.

— Да — съгласи се тя с чаровна усмивка. „Ако искам да се омъжа за оплешивяващ разведен счетоводител със синузит“. — Сигурна съм, че каквото и да изберете, Кери ще го хареса. Но мисля, че подаръкът от лелите ѝ трябва да бъде нещо по-лично от свещниците. Чудесни са, но този комплект за тоалетка е много женствен. — Взе сребърна четка за коса от въпросния комплект. — Може би друга младоженка го е ползвала преди първата си брачна нощ.

— По-лично — заговори Дарла. — По-...

— Женствено. Да! Можем да се спрем на свещниците за...

— Сватбен подарък. Но нека първо разгледаме бижутата, преди да купим гребените. Нещо с перли? Нещо...

— Старо, което би могла да носи на сватбата. Запази ни и комплекта, и свещниците, скъпа. Ще хвърлим поглед на бижутата,

преди да решим.

Разговорът подскачаше като топка за тенис, прехвърляна между два чифта еднакво начервени устни. Лейн се поздрави за дарбата си да следи нишката.

— Добра идея.

Повдигна изящните стари дрезденски свещници. Никой не можеше да обвини близначките в липса на вкус или скъперничество. Понечи да отнесе свещниците до касата, когато дребничкият мъж застана на пътя ѝ.

Погледът ѝ срещна този на бледосините му очи, зачервени от недоспиване, алкохол или някаква алергия. Съдейки по подпухналите му уморени клепачи, Лейн реши, че причината е липса на сън. Прошарените му коси бяха сплътени и разрошени от дъжда. Бе облечен със скъп шлифер „Бърбъри“, а носеше чадър за три долара. Явно се бе обръснал набързо, защото бе пропуснал малък участък на брадичката си и се забелязваха наболи косъмчета.

— Лейн.

Изрече името ѝ така тревожно, че усмивката ѝ изчезна и на лицето ѝ се изписа леко смущение.

— Да? Извинете, познаваме ли се?

— Значи не ме помниш. — Мъжът унило отпусна рамене. — Мина доста време, но мислех...

— Госпожице! — викна я жената, която пътуваше за Вашингтон. — Доставяте ли закупена стока?

— Да.

Близначките се възхищаваха на обиците и брошките, а пътуващата двойка бе на крачка от импулсивна покупка. Дребничкият мъж я гледаше с такава надежда за близост, че я побиха тръпки.

— Съжалявам, тази сутрин съм претоварена с работа. — Заобиколи го и продължи към касата, за да сложи свещниците на плота. „Приятелското отношение е част от ритъма на живота в един малък град“, напомни си тя. Може би човекът бе влизал тук и друг път, но не можеше да си спомни. — Нещо конкретно ли търсите или просто искате да разгледате?

— Нуждая се от помощта ти. Не ми остава много време. — Той извади визитна картичка и я пхна в ръката ѝ. — Обади ми се на този номер веднага, щом се освободиш.

— Господин... — прочете името му на картичката — ... Питърсън, не разбирам. Продавате ли нещо?

— Не. Не. — Смехът му бе почти истеричен и Лейн бе благодарна, че не е насаме с него. — Вече не. Ще ти обясня всичко, но не сега. — Огледа магазина. — Не тук. Не биваше да идвам. Обади се на номера. — Сграбчи ръката ѝ така, че едва съдържа инстинктивната си реакция да се отскубне. — Обещай ми.

От него лъхаше мирис на дъждовна вода, сапун и... „Брут“, осъзна тя. Този афтершейв ѝ навяваше смътни спомени. Пръстите му притиснаха нейните.

— Обещай ми! — дрезгаво прошепна той и пред нея отново стоеше просто непознат мъж с мокър шлифер.

— Разбира се.

Проследи го с поглед, докато стигна до вратата и отвори евтиния си чадър. Въздъхна с облекчение, когато го видя да побягва към улицата в дъжда. „Странно“, бе първата ѝ мисъл, но разгледа визитката. Името му бе напечатано — Джаспър Р. Питърсън, а телефонният номер бе написан на ръка отдолу, двойно удебелен.

Лейн пхна картичката в джоба си и тръгна към двойката, готова тактично да ги насърчи да купят нещо, когато по мокрия паваж изскърцаха спирачки и писъци на ужас я накараха рязко да се обърне. Последва страховит трясък и тупване, което тя никога нямаше да забрави. Както и гледката на дребничкия непознат с марков шлифер, чието тяло полетя към витрината на магазина ѝ и се блъсна в нея с потресаваща сила.

Втурна се навън в проливния дъжд. Прозвучаха стъпки на тичащи хора, а някъде наблизо отекна удар на метал в метал и трошене на стъкла.

— Господин Питърсън. — Лейн хвана ръката му и се наведе над него в отчаян опит да запази окървавеното му лице от дъжда. — Не се движете. Повикайте линейка! — извика тя и свали якето си, за да го завие, доколкото можеше.

— Видях го. Видях го. Не биваше да идвам, Лейн.

— Ще дойде помощ.

— Оставям всичко на теб. Искал е да успея да те открия.

— Всичко е наред.

Лейн отмести мокрите кичури от лицето си и взе чадъра, който някой ѝ подаде. Нагласи го над него и се наведе по-ниско, когато раненият със сетни сили стисна ръката ѝ.

— Внимавай. Съжалявам. Внимавай!

— Разбира се. Обещавам. Не говорете, господин Питърсън, дръжте се. Помощта идва.

— Не помниш. — От устата му потече алена струйка, когато се усмихна. — Малката Лейни. — С мъка си пое дъх, закашля се и я опръска с кръв. Вече се чуваше вой на сирени, а той запя с пресипнал, треперещ глас: — „Грижих се за теб с много обич...“ — Потръпна от болка и шепнешком довърши: — „...сбогом, мило птиче“.

Лейн втренчи поглед в разкривеното му лице и цялата настръхна. Завладяха я спомени, които досега бе държала заключени дълбоко в себе си.

— Чичо Уили? О, господи!

— Като малка обичаше тази песен. Направих ужасна грешка — едва промълви той. — Съжалявам. Мислех, че е безопасно. Не биваше да идвам.

— Не разбирам. — Сълзите запариха на гърлото ѝ и потекоха по бузите ѝ. Човекът умираше. Умираше, защото не го бе познала и го бе отпратила навън в дъжда. — Толкова съжалявам.

— Той вече знае къде си. — Очите му се премрежиха. — Скрый кучето.

— Какво? — Приблужи се още повече и устните ѝ почти докоснаха неговите. — Какво?

Но ръката, която държеше нейната, се отпусна безжизнена.

Хората от екипа за спешна медицинска помощ я блъснаха настрана. Чу ги да разменят реплики, които ѝ бяха така добре познати от телевизията, че можеше да ги изрецитира. Но това, което се случваше, бе реално. Кръвта, смесваща се с дъждовната вода на улицата, бе истинска.

Слушаше риданията на жена, която жално повтаряше:

— Той просто изскочи пред мен. Не успях да спра навреме. Втурна се пред колата ми. Добре ли е? Добре ли е? Добре ли е?

„Не — искаше да отвърне Лейн. — Не е“.

— Влез вътре, скъпа. — Дарла обви с ръка раменете ѝ и я задърпа назад. — Мокра си до кости. Не можеш да направиш нищо

повече тук.

— Трябва да направя нещо.

Тя се загледа в счупения чадър, чиито весели райета бяха опръскани с кал и кръв.

Трябваше да го покани да поседи край камината. Да му налее топло питие и да му позволи да се изсуши на приятния огън. Щеше да бъде жив и да ѝ разказва приказки и глуповати анекдоти.

Но не го бе познала и затова той умираше.

Не можеше да се върне в магазина си и да го остави сам с чужди хора. Ала не можеше и да стори друго, освен безпомощно да гледа как лекарите полагат напразни усилия да спасят живота на човека, който някога се бе смял на детските ѝ шеги и ѝ бе пял наивни песнички. Издъхна пред магазина, който Лейн бе изградила с много усилия, и стовари пред вратата ѝ всички спомени, от които мислеше, че е избягала.

Тя бе бизнес дама, уважавана жителка на града... и измамница. Наля в две чаши кафе в офиса зад магазина си и се подготви да изрече куп лъжи пред един близък приятел. И да отрече познанството си с човек, когото бе обичала.

Направи всичко възможно, за да запази самообладание, прокара пръсти през влажните си яркочервени коси, дълги до раменете. Бе бледа, а дъждът бе отмил пудрата, с която винаги старателно прикриваше луничките си, и те се открояваха на тънкия ѝ нос и скулите ѝ. Яркосините ѝ очи бяха изцъклени от ужас и скръб. Устните ѝ, които изглеждаха леко издължени на скулестото ѝ лице, всеки миг щяха да затреперят.

Погледна отражението си в огледалото с позлатена рамка. Видя се такава, каквато бе в действителност. Е, щеше да стори каквото бе необходимо, за да оцелее. Уили би я разбрал. „Първо вземи най-неотложните мерки — каза си тя, — после ще мислиш за останалото“.

Затаи дъх, потръпна и взе чашите. Ръцете ѝ почти не трепереха, докато вървеше към главното помещение и обмисляше фалшивите показания, които щеше да даде пред полицейския началник на Ейнджълс Геп.

— Извинявай, че се забавих толкова — каза тя, когато подаде кафето на Винс Бъргър, който бе застанал до малката камина. Имаше телосложение на мечок и бледоруси коси, щръкнали като бодли над широкото му чело. Очите му — бледосини, с бръчки в ъгълчетата — бяха изпълнени със съчувствие. Бе съпруг на Джени и Лейн бе започнала да гледа на него почти като на брат. Но сега си напомни, че той е ченге и че всичко, което е постигнала, е заложено на карта.

— Защо не седнеш, Лейн? Преживяла си ужасен шок.

— Чувствам се като вцепенена. — Това беше истина, не бе нужно да лъже за всичко. Но пристъпи към прозореца с чашата кафе в ръка и се загледа в дъжда, за да не среща погледа му. — Благодаря ти, че дойде тук да изслушаш показанията ми, Винс. Зная колко си зает.

— Предположих, че ще бъдеш по-спокойна.

„По-лесно е да излъжеш приятел, отколкото непознат“, помисли си тя с огорчение.

— Не знам какво мога да ти кажа. Не видях как точно се случи. Чух... изскърцването на спирачките, писъците, ужасно тупване, а после видях... — Не смееше да затвори очи. Ако го направеше, отново щеше да види сцената. — ... как се удари в стъклото, сякаш нещо го тласна с адска сила. Изтичах навън и останах при него, докато пристигна екипът на спешна помощ. Бързи са. Стори ми се, че чаках с часове, а всъщност са дошли след няколко минути.

— Влязъл е в магазина ти преди злополуката.

Този път Лейн затвори очи, готова за това, което бе принудена да стори, за да се защити.

— Да, тази сутрин имах няколко клиенти, което ме убеди, че не биваше да давам на Джени почивен ден. Тук бяха близначките и двойка на път за Вашингтон. Бях заета, когато влезе той. Поразгледа.

— Жената от двойката си е помислила, че се познавате.

— Така ли? — Лейн се обърна и си придаде озадачен вид, сякаш умел художник рисуваше портрета ѝ и искаше лицето ѝ да издава недоумение. Върна се при него и седна на едно от двете кресла пред камината. — Не знам откъде ѝ е хрумнало.

— Просто впечатление. — Винс сви рамене. Осъзнавайки тежестта си, внимателно се настани на другото кресло. — Каза, че е хванал ръката ти.

— Да, ръкувахме се и ми даде визитка. — Лейн я извади от джоба си и напрегна волята си да задържи поглед върху лицето му. Огънят прашчеше, но въпреки че с кожата си усещаше топлината му, я побиваха ледени тръпки. — Каза, че би искал да поговори с мен за нещо, когато не съм толкова заета. Реших, че навярно има нещо за продаване. Както много хора — добави и му подаде визитната картичка. — Благодарение на това все още съм в бизнеса.

— Разбира се. — Той пхна картичката в предния си джоб. — Нещо у него да ти се е сторило необичайно?

— Само това, че носеше шикозен шлифер и смешен чадър... не приличаше на човек, който скита по малките градчета. Изглеждаше градски тип.

— Като теб преди няколко години. Всъщност... — Винс присви очи, протегна ръка и потърка бузата ѝ. — Все още не си се променила напълно.

Лейн се засмя, защото знаеше, че той очаква това.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна повече, Винс. Случи се нещо ужасно.

— Мога да ти кажа, че получихме показания от четирима свидетели. Всички твърдят, че човекът е изскочил на улицата като подплашен от нещо, точно пред колата. Стори ли ти се изплашен, Лейн?

— Не обърнах достатъчно внимание. В действителност, Винс, направо го разкарах, когато разбрах, че няма намерение да купи нещо. Имах клиенти. — Поклати глава, когато гласът ѝ затрепери. — Сега ми се струва, че съм постъпила жестоко.

Винс хвана ръката ѝ, за да я утеши, но само я накара да се почувства ужасно гузна.

— Не си могла да предвидиш какво ще стане. Ти първа си отишла при него.

— Падна точно отвън. — Трябваше да отпие голяма глътка кафе, за да разсее буцата, заседнала на гърлото ѝ от мъка. — Почти на прага ми.

— Казал ти е нещо.

— Да. — Лейн отново посегна към кафето си и ръцете им се разделиха. — Нищо смислено. Няколко пъти повтори, че съжалява. Мисля, че не знаеше коя съм и не осъзнаваше какво се е случило.

Бълнуваше. Пристигна екипът на спешна помощ и... не успяха да го спасят. Какво ще правиш сега? Искам да кажа, не беше местен. Телефонният номер е в Ню Йорк. Питам се дали просто е минавал оттук, къде е отивал и откъде е дошъл.

— Ще проверим всичко, за да можем да уведомим близките му.
— Той стана и сложи ръка на рамото ѝ. — Няма да те съветвам да заличиш картината от съзнанието си, Лейн. Зная, че скоро няма да можеш. Няма и да те уверявам, че си сторила всичко възможно. Дори невъзможното.

— Благодаря. Ще затворя магазина за днес. Искам да се прибера у дома.

— Добра идея. Да те откарам ли?

— Не, благодаря. — Обзета от приятелска обич и чувство за вина, тя скочи на крака, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.
— Кажи на Джени, че ще се видим утре.

Името му — това, под което го познаваше — бе Уили Йънг. „Вероятно Уилям“, предположи Лейн, докато караше по неравната чакълена алея. Не бе неин истински чичо, поне доколкото знаеше, но го бе чувствала като такъв. В джоба му винаги се намираше по някоя близалка за малкото момиченце.

Не го бе виждала почти от двадесет години. Тогава косите му бяха кестеняви, а лицето — малко по-закръглено. Помнеше игливата му походка.

Нищо чудно, че не бе познала приведения плах човечец, който бе влязъл в магазина ѝ.

Как я бе открил? И защо я бе търсил?

Знаеше, че е най-близкият приятел на баща ѝ, и предполагаше, че се е занимавал с кражби, фалшификации и дребни измами също като него. Някоя бизнес дама не би разкрила познанството си с подобен тип.

Тогава защо, по дяволите, се чувстваше толкова засрамена и виновна?

Удари спирачките, отпусна се и замислено се вгледа в красивата си къща на хълма, слушайки скриптенето на чистачките по стъклото.

Обичаше това място. Тук бе нейният дом. Двуетажната дървена къща изглеждаше твърде голяма за сама жена, но ѝ харесваше да обикаля из стаите. Беше се наслаждавала на всяка минута, отделена за обзавеждането им, така както на нея ѝ харесва. Само на нея.

Досега бе мислила, че никога не ще ѝ се наложи бързо да опакова всичкия си багаж, тананикайки си „Сбогом, мило птиче“, и да бяга.

Обичаше да седи цветя в градината си, да подрязва храстите, да коси тревата и скубе плевели. Обикновени неща. Прости, нормални неща за жена, която през първата половина от живота си не бе правила почти нищо нормално.

Имаше право на това, нали? Да носи името Лейн Тавиш и да бъде уважавана. Да има собствен бизнес, достойно място в града, къща и приятели. Имаше право да бъде жената, в която се бе превърнала.

Не би могла да помогне на Уили, ако бе казала истината на Винс. Нищо не би се променило за него, а тя би загубила всичко. Скоро Винс щеше да разбере, че човекът, който лежи в областната морга, не се казва Джаспър Р. Питърсън, а Уилям Йънг, и че това име е свързано с нечисти дела.

Със сигурност имаше криминално досие. Лейн знаеше, че е бил съучастник на баща ѝ най-малко в едно престъпление. „Братя по оръжие“, често бе казвал баща ѝ за тях двамата. Сякаш все още чуваше гръмогласния му смях.

Този спомен я вбеси и тя гневно изскочи от колата. Докато тичаше към къщата, измъкна ключовете си.

Почувства се по-спокойна веднага щом вратата се затвори зад гърба ѝ и се озова сред познатата обстановка. Тишината в къщата, ароматът на лимон от препарата, с който сама бе полирала мебелите, и сладостното ухание на пролетни цветя, откъснати от собствената ѝ градина, отпуснаха обтегнатите ѝ нерви.

Остави ключовете си в сувенирната купа на масичката в антрето и включи зарядното устройство на мобилния си телефон. Свали обувките си, окачи якето си на новата закачалка и постави чантата си върху долния ред куки.

По навик се отправи към кухнята. Обикновено слагаше чайника на котлона и преглеждаше пощата, взета от кутията в началото на алеята, докато водата се загрее.

Но днес си наля голяма чаша вино.

И я изпи права до мивката, загледана през прозореца към задния си двор.

В детството ѝ бяха имали двор... поне на две от местата, където бяха живели. В Небраска? В Айова? „Какво значение има?“, каза си тя и отпи глътка вино. Единият двор ѝ харесваше заради голямото старо дърво точно в средата, на което той бе окачил автомобилна гума, вързана с дебело въже.

Люлееше я така силно, та ѝ се струваше, че лети.

Не бе сигурна колко време бяха останали там и не помнеше къщата. Повечето ѝ спомени от детството бяха неясна смесица от места, лица и пътувания с кола след трескаво опаковане на багаж. Сред тях се открояваше образът на баща ѝ, с големите ръце, силния глас и чаровната усмивка, с която нехайно бе давал обещания.

През първите десет години от живота си бе обожавала този човек, а през останалите бе правила всичко възможно да забрави, че някога е съществувал.

Ако отново бе загазил, не я бе грижа.

Вече не бе малката дъщеричка на Джак О'Хара. Тя бе Лейн Тавиш, почтена гражданка.

Погледна бутилката вино, присви рамене и си наля нова чаша. Една зряла жена можеше да се напие в собствената си кухня, особено след като бе видяла призрак от миналото да умира в краката ѝ.

С чашата в ръка отиде до вратата за пристройката, където държеше градинарските си инструменти. Оттам се чуваше жално скимтене.

Като гюле, изстреляно от оръдие, към нея се втурна голяма топка козина с клепнали уши. Опря предни лапи на корема ѝ и дългата му муцуна се удари в лицето ѝ, преди да изплезе език и да обсипе страните ѝ с влажни отчаяни ласки.

— Добре, добре, и аз се радвам да те видя.

Колкото и лошо да бе настроението ѝ, страхотният ѝ четириног приятел Хенри винаги успяваше да я развесели.

Беше го измъкнала от калта, както често казваше. Преди две години бе отскочила до приюта за кучета с намерението да си вземе кутре. Винаги бе искала да има сладко мъниче, което да дресира.

Но бе зърнала него — голям, тромав и доста невзрачен със сивкаво-кафявата си козина. Приличаше на кръстоска между мечка и

мравояд. Бе трогнал сърцето ѝ в мига, когато бе надникнала в клетката и бе срещнала погледа му.

„Всеки заслужава шанс“, беше си помислила и така Хенри се бе озовал в дома ѝ. Никога не ѝ бе давал повод да съжалява. Любовта му бе безрезервна. Толкова голяма, че я гледаше с обожание дори когато сипваше кучешка храна в паничката му.

— Време е за хапване, приятел.

Чул сигнала, Хенри стана сериозен и наведе глава над паничката.

И тя би трябвало да хапне нещо, за да не се налива с вино на гладно, но нямаше апетит. Нуждаеше се от достатъчна доза алкохол в кръвта си, за да престане да мисли, да си задава въпроси и да се тревожи.

Остави вътрешната врата отворена, но провери ключалката на пристройката. През отвора за кучето можеше да се провре човек, но Хенри бе по-надежден от алармена инсталация.

Започваше да лае всеки път, когато по алеята се зададе кола, и се подготвяше да накаже натрапника с душене и близане веднага щом престане да трепери от ужас. Не можеше да бъде изненадана от неканен гост. През четирите години, откакто живееше в Ейнджълс Геп, не бе имала проблеми нито в дома си, нито в магазина.

„До днес“, напомни си тя.

Реши все пак вечерта да заключи задната врата на къщата и да пусне Хенри да потича в предния двор.

Хрумна ѝ да позвъни на майка си, но какъв смисъл имаше? Тя се радваше на спокоен живот със свестен мъж. Беше го заслужила. Защо да нарушава спокойствието ѝ с новина от рода на: Хей, днес срещнах чичо Уили, а после го прегази джип „Чероки“?

Качи се с виното си на горния етаж и кучето я последва, подскачайки по петите ѝ. Щеше да се преоблече, да го изведе на дълга разходка в дъжда, а след това да си приготви лека вечеря, да вземе гореща вана и да си легне рано.

Утре случилото се щеше да бъде затворена страница.

„Оставям всичко на теб“, бе казал той. Може би наистина бе бълнувал. Но каквото и да ѝ бе оставил, Лейн не го искаше.

Вече имаше всичко, което можеше да пожелае.

Макс Ганън даде двадесетачка на пазача, за да му позволи да огледа трупа. От опит знаеше, че ликът на Андрю Джаксън отваря врати по-бързо от каквито и да било обяснения и бюрократични дребнавости.

Бе узнал трагичната новина за Уили от администратора в хотел „Ред Рууф Ин“, докъдето го бяха отвели следите на дребничкия нещастник. Полицайте бяха дошли преди него, но Макс бе инвестирал първите двадесет долара за деня, за да се добере до номера на стаята и до ключа.

Дрехите му все още не бяха изнесени и очевидно никой не ги бе претърсил. Защо да го правят, когато безспорно ставаше дума за злополука? Но веднага щом идентифицират Уили, щяха да предприемат по-сериозно разследване.

Когато огледа стаята, Макс забеляза, че багажът на загиналия не е напълно разопакован. Няколко чифта чорапи и слипове лежаха, старателно сгънати, в единствения му куфар „Луи Вютон“. Уили бе държал на реда и бе подбирал марките.

В гардероба висеше сив костюм „Хюго Бос“, с един преден джоб. Под него имаше чифт черни мокасини „Ферагамо“, изпънати на кальпи за запазване на формата.

Макс претършува джобовете, опипа подгъвите, извади дървените кальпи от обувките и пхна дългите си пръсти вътре.

Разгледа и принадлежностите за бръснене на Уили. Повдигна капака на тоалетната и приклезна, за да надникне зад нея и под мивката.

Прерови чекмеджетата и съдържанието на куфара, извадено върху матрака на стандартното двойно легло.

След по-малко от час претърсване се убеди, че Уили не е оставил след себе си нищо ценно. Когато излезе, стаята изглеждаше безупречно подредена, както я бе заварил.

Хрумна му да даде още една двайсетачка на администратора, за да не споменава на полицията за посещението му, но реши, че би могъл да си въобрази нещо.

Качи се в поршето си, пусна албум на Спрингстийн и потегли към моргата, за да се увери, че най-ценният му коз е на сигурно място.

— Глупак. За бога, Уили, мислех те за по-умен. — Макс въздъхна, докато се взираше в обезобразеното лице на Уили. — Защо

побягна, по дяволите? Какво толкова важно има в едно затънтено градче в Мериленд?

„Или е търсил някого?“, помисли си.

Уили вече не можеше да му каже и той пое към Ейнджълс Геп, за да открие нова следа към милионите долари.

За да черпи информация от извора в един малък град, човек трябва да отиде там, където се събират местните. През деня това означаваше кафене или ресторант, а вечер — място, на което се сервира алкохол.

Щом реши, че ще се наложи да остане в Ейнджълс Геп поне ден-два, Макс се настани в малък хотел, наречен „Хисторик Уейфарърс Ин“, и прекара остатъка от първите дванадесет часа на деня в стаята си. Бе достатъчно късно, за да се насочи към втория вид заведения.

Хапна доста сносен сандвич от рум сървиса, докато сърфираше на лаптопа си из страниците за Ейнджълс Геп, създадени от търговската камара на града. В раздел „Нощен живот“ имаше приличен избор от барове, клубове и кафенета. Търсеше квартална кръчма, място, където местните жители се отбиват, за да пийнат бира в края на деня и да си побъбрят.

Спря се на три, които му се сториха подходящи, записа адресите и доизяде сандвича, докато разпечатваше картата на Ейнджълс Геп.

„Приятно градче — помисли си той, — закътано сред възвишенията“. Имаше поразителни пейзажи и предостатъчно възможности за отдих за любителите на спорта и природата. Животът течеше спокойно и човек можеше да си почине от суматохата в големия град, както и да обогати културата си. Намираше се недалеч от няколко възлови търговски зони, което бе предимство, в случай че някой реши да прекара уикенда в планините на Мериленд.

Търговската камара предлагаше ловуване, риболов, туризъм и други развлечения на открито, но никое от тях не допадаше на градско момче като Макс.

Ако искаше да гледа мечки и сърни, предпочиташе да пусне канал „Дискавъри“.

Все пак градчето го плени със стръмните си улички и старите сгради от солидни тъмночервени тухли. Широк участък от река

Потомак го разделяше на две части, а извитите мостове над нея правеха облика му още по-интересен. Издигаха се множество камбанарии, някои от тях облицовани с медни плочки, патинирани от времето. Докато седеше в стаята си, чу дълго пронизително свирене на преминаващ влак.

Несъмнено мястото изглеждаше още по-живописно през есента, когато улиците бяха изпълнени с ярки цветове, и като на картичка през зимата, със снежните преспи. Но нямаше нищо, което да му помогне да си обясни защо стар хитрец като Уили Йънг бе премазан от джип на търговската улица.

За да намери това парче от пъзела, Макс изключи компютъра си, грабна любимото си спортно яке и тръгна да обиколи баровете.

2.

Подмина първото заведение от списъка, без дори да се спре. Гората от мотори „Хог“ и „Харли“ отпред издаваше, че е рокерски бар, а не кръчма, в която хората от града разговарят за бизнес, докато пийват бира.

За второто му бяха достатъчни по-малко от две минути, за да се убеди, че е колежанска бърлога, където се слуша странна алтернативна музика. Две сериозни момчета играеха шах в ъгъла, а повечето останали клиенти седяха по двойки и изпълняваха стандартни ритуали за сближаване.

Но третото попадение се оказа сполучливо.

„Артис“ бе заведение, в което един мъж би отишъл със съпругата си, но не и с любовницата си. Хората посещаваха такива места, за да общуват с приятели или да си поръчат по едно питие, преди да се приберат от работа.

Макс би се обзаложил, че деветдесет процента от клиентите се познават по имена, а голяма част от тях имат и роднинска връзка.

Застана на бара, поръча наливна „Бекс“ и огледа обстановката. Приглушено звучеше радио ESPN. В красиви панери бяха сложени пакети чипс и царевични пръчици. Доста едър чернокож наливаше бира, а две сервитьорки обикаляха масите и сепаретата.

Едната сервитьорка му напомняше за библиотекарката от гимназията и това го наведе на мисълта, че е видяла какво ли не и вече нищо не би могло да я трогне. Бе ниска, със закръглен ханш и явно приближаваше петдесетте. Погледът, който му хвърли, бе предупреждение, че няма настроение за разговори.

Втората бе около двадесетгодишна кокетка. Имаше стройно тяло, облечено в прилепнал черен пуловер и джинси, нашарени със спрей. Прекарваше толкова време в мятане на къдравите си руси коси, колкото и в събиране на празни чаши.

Макс забеляза, че тя се задържа дълго до масите и надава ухо, което го накара да си помисли, че е неизчерпаем източник на информация и че обича да споделя всичко, което знае.

Търпеливо изчака да се приближи и чаровно ѝ се усмихна, когато се спря на бара, за да съобщи поръчка.

— Доста си заета тази вечер.

Жената отвърна на усмивката му.

— О, не чак толкова. — Пристъпи от крак на крак и съблазнително се наклони към него. — Откъде си?

— Пътувам къде ли не. По работа.

— Имаш южняшки акцент.

— Позна. От Савана съм, но скоро не съм се връщал там. — Подаде ѝ ръка. — Макс.

— Приятно ми е. Анджи. Каква работа те води в Ейнджълс Геп?

— Застраховки.

Чичо ѝ продаваше застраховки, но определено не красеше бара като този тип. Над метър и осемдесет, дълги крака, вероятно около деветдесет килограма. Анджи се смяташе за момиче с набито око.

Имаше гъсти кестеняви коси, чупливи и сплъстени на кичури от влагата около тясното му скулесто лице. Очите му бяха кехлибарени, с топъл, но малко суров израз. Ако не бе леко увисналата долна устна и кривият преден зъб, усмивката му щеше да бъде съвършена.

Тя си падаше по мъже със суров поглед и малки несъвършенства.

— Застраховки? Голяма измама.

— Просто нещо като хазарт. — Макс пхна хрупкава бисквита в устата си и отново ѝ се усмихна. — Повечето хора обичат рисковете. И си въобразяват, че ще живеят вечно. — Отпи глътка бира и забеляза, че тя хвърли поглед към лявата му ръка, явно за да види дали носи венчална халка. — Но никой не е вечен. Чух, че тази сутрин прегазили някакъв нещастник на главната улица.

— На търговската — поправи го сервитьорката и той си придаде озадачен израз. — Да, случило се е тази сутрин. Втурнал се право пред черокито на Миси Лийгър. И тя е ужасно зле.

— Тежко е. Явно няма вина.

— Никаква. Много хора са видели как е станало и наистина не би могла да стори нищо. Просто е изтичал пред нея.

— Жестоко. Сигурно са се познавали. Градът е малък.

— Не, никой не го е познавал. Не е тукашен. Чух, че влязъл в „Спомени“, където работя почасово, точно преди злополуката.

Продаваме антики и сувенири. Може би е решил да поразгледа. Ужасно. Просто ужасно.

— Определено. Ти там ли беше, когато се случи?

— Не, днес не бях на работа. — Замълча, сигурно за да помисли и да реши дали да се радва, или да съжалява, че е пропуснала събитието. — Не знам защо човек би изтичал на улицата така. Валеше много силно. Може би не е видял колата.

— Лош късмет.

— Да, бих казала.

— Какво чакаш, Анджи? Питиетата няма да се сервират сами — извика жената, която приличаше на библиотекарка, и Анджи завъртя очи.

— Ще ги занеса. — Намигна на Макс и взе таблата си. — Ще се видим ли пак?

— Разбира се.

Когато се върна в хотелската си стая, Макс разполагаше с доста сведения за пребиваването на Уили в града. Беше се настанил в мотела около десет предишната вечер и бе предплатил за три нощувки. Нямаше да получи компенсация. На сутринта бе закусил сам в кафенето, бе отскочил до търговската улица с наета кола и бе паркирал на две преки от „Спомени“.

Засега не знаеше да се е отбивал в други магазини, а най-логичната причина човек да остави колата си далеч от мястото, на което отива, когато вали проливен дъжд, бе предпазливост. Или параноя.

Тъй като Уили бе намерил смъртта си, Макс би заложил на предпазливостта.

Но какво го бе накарало да тръгне от Ню Йорк към магазинчето за антики в Ейнджълс Геп и така старателно да прикрива следите си?

Надежден човек? Съучастник?

Макс отново включи компютъра си и отвори заглавната страница на града. С две щраквания намери сайта на „Спомени“. Антики, семейни бижута, колекционерски рядкости. Закупуване и продажба.

Записа името на магазина в бележник, добави думите „Прикритие за незаконна дейност?“ и ги ограда два пъти.

Прочете работното време, телефонния номер, факса, електронния адрес и твърдението, че закупена стока се доставя

навсякъде по света.

Вниманието му бе привлечено от името на собственичката.

Лейн Тавиш.

Не бе включено в списъка му, но все пак провери. Никаква Лейн, нито Тавиш. Ала единствената дъщеря на Биг Джак се казваше Илейн О'Хара.

Макс присви устни и се отпусна на стола си. Би трябвало да е на... двадесет и осем-девет. Щеше да стане интересно, ако се окажеше, че момиченцето на Джак О'Хара е поело по бандитските стъпки на баща си, сменило е името си и се е установило в малко планинско градче.

Парчетата от пъзела започваха да се подреждат.

Лейн живееше в града от четири години и знаеше точно какво да очаква, когато отвори магазина си сутринта.

Джени щеше да пристигне със съвсем малко закъснение и пресни понички. В шестия месец на бременността си, не издържаше и двадесет минути, без да ѝ се прияде нещо, пълно с мазнини и захар. Затова, когато стъпваше на кантарчето в банята си, Джени затваряше едното си око.

Докато преглъща поничките с билков чай, към който се бе пристрастила от зачеването, щеше да настоява да узнае всички подробности около вчерашното събитие. Бе омъжена за полицейския началник, но навярно изгаряше от нетърпение да чуе и версията на Лейн, за да я добави към вече събраната информация.

Точно в десет щяха да започнат да влизат любопитни жители на града. Докато зареждаше касата с монети, Лейн си представи как някои от тях се преструват, че разглеждат, а други дори не се опитват да скрият, че са дошли на лов за клюки.

Отново щеше да преживее всичко. Отново да лъже или поне да се държи, сякаш никога по-рано не е виждала човека, който се бе представял с името Джаспър Питърсън.

Отдавна не ѝ се бе налагало да се крие зад маска само за да преживее деня. Почувства се ужасно, изведнъж осъзнала колко е лесно да я сложи.

Вече бе готова, когато Джени нахълта в магазина с пет минути закъснение.

Имаше лице на палаво ангелче, закръглено и румено, с хитри кафяви очи, чиито външни ъгълчета изглеждаха леко повдигнати. Косите ѝ бяха черни и къдрави, често бухнали като облак над главата ѝ, както днес. Бе облечена с дълъг червен блузон, който покриваше заобления ѝ корем, широки джинси и стари боти „Док Мартънс“.

Джени бе пълна противоположност на Лейн — неорганизирана, импулсивна, разпиляна и винаги вулкан от емоции. Приятелка, за каквато тя бе мечтала в детството си.

Лейн я смяташе за един от най-ценните подаръци, които ѝ бе правила съдбата.

— Умирам от глад. А ти? — Джени стовари кутията от сладкарницата на плота и рязко повдигна капака. — Не мога да устоя на мириса на тези неща. „Кронсенс“ е на две минути път оттук, а докато вървах насам, едва не заскимтах. — Отхапа голямо парче поничка със сладко и продължи да говори с пълна уста: — Разтревожих се за теб. Когато ти се обадох снощи, каза, че си добре. „Само леко главоболие, дрън-дрън“, но мама се притеснява, скъпа.

— Наистина съм добре. Беше ужасно, но ще го преживея.

Джени ѝ подаде кутията.

— Хапни нещо сладичко.

— Господи! Знаеш ли колко време ще трябва да се потя, за да изгоря тези калории?

Но Лейн се предаде и си взе поничка с крем.

— Имаш толкова стройно тяло. — Джени потърка корема си с бавни кръгови движения, докато я гледаше как хапва. — Изглеждаш недоспала.

— Не можах да мигна. — Въпреки усилията си, не се сдържа и погледна към витрината. — Аз съм последният човек, разговарял с него. Отпратих го, защото бях заета.

— Представяш ли си как се чувства Миси тази сутрин? Тя няма по-голяма вина от теб. — Джени влезе в офиса с патешката походка, която бе усвоила в шестия месец, и се върна с две чаши. — Пийни чай за по-лесно усвояване на захарта. Имаш нужда от сили за това, на което ще бъдеш подложена днес. Всички ще искат да наминат.

— Зная.

— Винс няма да оповестява нищо, докато не изясни случая, но скоро ще се разчуе, така че според мен имаш право да знаеш.

„Започва се“, помисли си Лейн.

— Какво да зная?

— Името на човека. Не е онова, което си прочела на визитката.

— Моля?

— Не е и името от шофьорската му книжка и кредитните му карти — развълнувано продължи Джени. — И двете са били фалшиви. Казвал се е Уилям Йънг. Схващаш ли? Бил е престъпник, бивш затворник.

Неприятно ѝ бе да наричат човека, за когото пазеше толкова скъпи спомени, „бивш затворник“, сякаш това бе пълната му характеристика. Ядоса се на себе си, че не намери начин да го защити.

— Шегуваш ли се? Изглеждаше толкова кротък.

— Кражби, измами и притежание на крадени вещи са нещата, за които е бил осъден. Но доколкото разбрах от Винс, бил е заподозрян в доста повече престъпления. Дълго криминално досие, Лейн. Вероятно е влязъл да огледа обекта.

— Гледаш твърде много стари филми, Джени.

— Стига! Какво щеше да стане, ако беше сама тук? А ако бе влязъл въоръжен?

Лейн изтръска захарта от пръстите си.

— Имал ли е оръжие?

— Е, не, но можеше да има и да те ограби.

— Престъпник рецидивист изминава целия път от Ню Йорк дотук, за да обере моя магазин? Господи, връзва се.

Джени се престори на сърдита, а после избухна в смях.

— Е, добре, може би не е имал предвид точно този обект.

— Ще приема доводите ти, само ако престанеш да наричаш магазина ми „обект“.

— Обаче със сигурност е кроил нещо. Дал ти е визитна картичка, нали?

— Да, но...

— Е, може би се е надявал да ти продаде крадена стока. Кой би тръгнал да проверява подобен магазин за нещо незаконно? Както казах на Винс, вероятно наскоро е направил удар, но обичайният му

съучастник е загазил — или нещо подобно — и се е наложило да потърси ново място, където да пласира стоката си възможно най-скоро.

— И от всички антикварни магазини на света се е спрял точно на моя?

Лейн се засмя, но стомахът ѝ се сви, когато се запита дали наистина това е била причината Уили да похлопа на вратата ѝ.

— Е, трябвало е да избере някой магазин, така че защо не твоя?

— Ами... защото за него не се говори по телевизията.

— Трябва да признаеш, че е странно.

— Разбира се, странно и тъжно. Наближава десет часът, Джен. Да отворим и да видим какво ще ни донесе новият ден.

Както бяха очаквали, дойдоха зяпачи и клюкари, но Джени се зае да излага своите теории пред клиентите, докато Лейн отчиташе продажби. Знаеше, че постъпва като страхливка, но избра лесния изход — да се оттегли в офиса и да остави работата в магазина на помощничката си.

След двадесет минути спокойствие Джени подаде глава през вратата.

— Скъпа, трябва да видиш нещо.

— Не ме безпокой, освен ако не става дума за куче, което жонглира и кара колело. Заета съм с важни изчисления.

— По-интересно е.

Джени се отдръпна, широко отвори вратата и се обърна с лице към магазина. Обзета от любопитство, Лейн се приближи и проследи погледа ѝ.

Видя го да държи срещу светлината чаша от зелено стъкло от периода на Голямата депресия. Изглеждаше твърде нежна и изящна в ръката на мъжа с изтъркано яке и стари кубинки. Но той я остави невредима на мястото ѝ и взе следващата от сервиза, за да я огледа по същия начин.

— Ммм — измърка Джени, както когато съзерцаваше понички със сладко. — Подобна гледка би разпалила жажда у всяка жена.

— Не е желателно бременна омъжена жена да се облизва при вида на непознат мъж.

— Не е забранено да изплакна очи.

— Стига метафори. — Лейн смушка приятелката си. — Не зяпай така. Изтрий лигите си и се опитай да му продадеш нещо.

— Ти го поеми. Трябва да отида до тоалетната. Бременна жена, нали разбираш?

Преди Лейн да възрази, Джени се оттегли. По-скоро развеселена, отколкото сърдита, тя влезе в магазина.

— Здравейте.

Усмихна се приветливо, както на всеки клиент, когато той се обърна и срещна погледа ѝ.

Цялата изтръпна, сякаш някой я бе ударил с юмрук в корема. Напълно загуби способността си да разсъждава и вместо свързани мисли, в съзнанието ѝ прозвучаха безброй възклицания.

— Здравейте и на вас.

Той задържа чашата в ръка и продължи да я гледа съсредоточено.

„Има очи на тигър — помисли си Лейн. — Големи като на опасен хищник“. Леката усмивка, която се появи на лицето му, докато се взираше в нея, я накара да изпита нещо, което би нарекла единствено страст.

— Хм... — Изумена от реакцията си, тя се засмя и поклати глава. — Извинявайте, разсеях се. Колекционер ли сте?

— Не, поне засега. Майка ми колекционира антики.

— Аха. — Той имаше майка. Трогателно, нали? — Има ли предпочитания?

Усмивката му стана по-широка и Лейн се почувства леко замаяна.

— Не... към нищо определено. Обича различното и неочакваното. Аз също. — Остави чашата. — Като това място.

— Моля?

— Малко съкровище, скрито сред планините.

— Благодаря.

„Тя също“, каза си Макс. Всичко в нея сияеше: огнените ѝ коси, очите, усмивката. Сладка като ягода със сметана и доста по-секси. Не с пищни чувствени форми като брюнетката, а със загадъчен чар, който събуди любопитството му.

— Джорджия? — попита тя и веждите му трепнаха.

— Разкрит съм.

— Винаги познавам по акцента. Рожден ден ли има майка ви?

— Не го празнува от десет години насам. Да кажем, че просто е специален ден за нея.

— Умна жена. Това е сервиз за чай, скоро го получихме. Рядко се намира толкова запазен. Мога да ви направя изгодна отстъпка, ако го купите целия.

Отново взе една от чашите, но не откъсна поглед от нея.

— Трябва ли да се пазаря?

— Задължително е. — Лейн се приближи и повдигна друга чаша, за да му покаже цената на дъното. — Както виждате, струват по петдесет бройката, но ако искате целия сервиз, ще ви го дам за двеста седемдесет и пет.

— Дано нямате нищо против, че го казвам, но ухае чудесно. — Ненатрапчивият аромат, който лъхаше от шията ѝ, бе опияняващ. — Хубав парфюм. Двеста двадесет и пет.

Лейн никога не флиртуваше с клиенти, но несъзнателно се приближи към него, усмихвайки се, и се вгледа в опасните му очи.

— Благодаря. Радвам се, че ви харесва. Двеста и шестдесет, въпреки че е твърде малко.

— Ако цената включва доставка до Савана и ако приемете покана за вечеря, бих казал, че се спазарихме.

Отдавна не бе изпитвала вълнение, от което кръвта ѝ да закипи така.

— Доставка... плюс питие и съгласие за вечеря по-късно. Добро предложение.

— Да. В седем часа? В „Уейфарър“ има приятен бар.

— И на мен ми харесва. В седем ме устройва. Как ще платите за това?

Извади кредитната си карта и ѝ я подаде.

— Макс Ганън — прочете тя. — Просто Макс? Не Максвел, Максимилиан или Максфийлд? — Видя го да смръщва вежди и се засмя. — Максфийлд, като Максфийлд Париш.

— Просто Макс — уверено заяви той.

— Добре тогава, „просто Макс“. Имам два страхотни плаката на Париш в офиса.

— Ще го запомня.

Лейн отиде до касата и извади формуляр за доставка.

— Напишете адреса и следобед ще изпратим сервиза.

— Сериозна фирма. — Макс се наведе над плота и попълни формуляра. — Вече знаете името ми. Мога ли и аз да узная вашето?

— Тавиш. Лейн Тавиш.

Закачливо ѝ се усмихна, когато вдигна поглед.

— Просто Лейн, а не Илейн?

Тя не трепна — дори за миг.

— Просто Лейн. — Въведе цената и му подаде златиста картичка. — Това също е включено, ако искате да напишете посвещение на майка си, както и опаковката.

Хвърли поглед към вратата, когато камбанките звъннаха, и видя близначките.

— Лейн. — Карла се втурна право към нея. — Как си?

— Добре. Спокойно. Ще дойда при вас след малко.

— Безпокояхме се за теб, нали, Дарла?

— Разбира се.

— Излишно е. — За миг изпаднала в паника, Лейн мислено се помоли да дойде Джени. Закачките, които бе разменила с Макс, бяха отклонили мислите ѝ от скръбта за Уили и тревогите, а сега те изведнъж я връхлетяха отново. — Ще донеса нещата, които ви запазих, само да свърша тук.

— Не бързай. — Карла вече бе наклонила глава, за да прочете адреса на формуляра за доставка. — Нашата Лейн се гордее с доброто обслужване на клиентите.

— Несъмнено. Дами, вие сте двойна радост за очите.

Двете едновременно се изчервиха.

— Картата ви, господин Ганън, и касовата бележка.

— Благодаря, госпожице Тавиш.

— Надявам се, че майка ви ще хареса подаръка.

— Сигурен съм. — Усмихна ѝ се, преди да се обърне към близначките: — Довиждане, дами.

Трите жени го проследиха с поглед, докато вървеше към вратата. След дълго мълчание Карла издаде протяжна въздишка и каза само:

— Мили боже!

Усмивката на Макс изчезна веднага щом излезе на улицата. Нямаше за какво да се чувства виновен. Да пийне с привлекателна жена в края на деня бе нещо нормално, приятно и неоспоримо право на един здрав несемеен мъж.

Освен това, отдавна бе забравил какво е чувство за вина. Лъжите, измислиците, преструвките и заблудите бяха част от работата му. А и

не я бе излъгал за нищо... все още.

Застана на удобна позиция, откъдето можеше да огледа мястото, на което бе загинал Уили.

Щеше да се наложи да я лъже само ако тя се окажеше замесена. Ако бе така, очакваше я нещо доста по-лошо от няколко добре скалъпени лъжи.

Неизвестността не му даваше покой, ала не биваше да прибързва. Имаше усет за тези неща, затова бе толкова добър в професията си. Но Лейн Тавиш го бе заслепила и единственото, което изпитваше сега, бе сладостно влечение.

Въпреки големите ѝ сини очи и съблазнителната ѝ усмивка, вероятността да е загазила до шия бе значителна. Той не вярваше в случайните съвпадения. Уили я бе посетил и минута след това бе станал на пихтия пред магазина ѝ. Когато разбереше защо, щеше да бъде с една крачка по-близо до бляскавия край, до който водеха следите.

Ако трябваше да я използва, за да достигне до него, не би се поколебал.

Върна се в хотела, извади касовата бележка от джоба си и внимателно сне отпечатъци. Получи доста ясни от палеца и показалеца ѝ. Фотографира ги с дигитален апарат и ги изпрати на свой познат, който щеше да ги провери, без да задава неудобни въпроси.

После седна, стисна палци и се потопи в морето от информация.

Докато работеше, изпи каничка кафе и хапна сандвич с пилешко и голямо парче ябълков пай. Откри домашния адрес на Лейн, а с няколко телефонни разговора и още малко ровене в компютърната мрежа се добра и до сведението, че е купила къща и е открила магазина си преди четири години. По-рано бе живяла в апартамент във Филадельфия.

С не съвсем етични методи Макс продължи проучването си за Лейн Тавиш и започна да добива по-ясна представа. Бе завършила Държавния университет в Пенсилвания, а родителите ѝ се казваха Мерилин и Робърт Тавиш.

„Странно, а?“, помисли си той, потупвайки с пръсти по бюрото. Съпругата на Джак О’Хара също се бе казвала Мерилин. „Не станаха ли твърде много съвпадения?“

— Затънала си до красивата си шия — промърмори Макс и реши, че е време за по-сериозно хакерско тършуване.

Имаше начини човек да се добере до интересни подробности, които водеха до още по-пикантни. Разрешителното ѝ бе поставено на видно място в магазина, както изискваше законът, и номерът му даде отправната точка.

С няколко хитри хода издири молбата за издаване на това разрешително, както и номера на социалната ѝ осигуровка.

Продължи да следва тази нишка и вродената му интуиция и безкрайно любопитство го отведоха до нотариалния акт за къщата ѝ, получен от областния съд. След малко вече знаеше и от коя банка е изтеглила кредит, а ако заобиколеше няколко закона, щеше да има и копие от молбата за отпускането му.

Би било забавно, защото той обичаше съвременните технологии. Но по-важно бе да узнае нещо за миналото ѝ, отколкото за настоящето.

Върна се на родителите ѝ и започна проучване, за което поръча още кафе от рум сървиса. Когато най-сетне засече Робърт и Мерилин Тавиш в Таос, Ню Мексико, поклати глава.

Лейн не бе цвете от Дивия запад. Не, по-скоро бе живяла на източното крайбрежие, определено бе градско момиче. Но имената на Боб и Мерилин, както мислено започна да ги нарича, бяха свързани със заведение, наречено „Раундъп“. Оказа се, че е в стил уестърн и предлага барбекю. Дори имаше уебстраница. „Вече всички имат“, каза си Макс.

В началото на сайта бе сложена снимка на веселите ресторантьори до огромен картонен каубой с ласо в ръка. Увеличи я и я разпечата, преди да разгледа останалите страници. Приложеното меню му се стори примамливо, а предлагаха и от специалния сос за барбекю на Роб за вкъщи.

„Роб, а не Боб“, отбеляза Макс.

„Изглеждат щастлива двойка“, помисли си той, докато разглеждаше снимката. Обикновени хора от средната класа, безкрайно доволни, че имат собствен бизнес. Мерилин Тавиш нямаше вид на бивша съпруга на закоравял престъпник и фалшификатор, започнал да се смята за недосегаем.

Приличаше на домакиня, която, без да мърмори, би направила сандвич на изгладнелия си съпруг, преди да излезе да простира.

Макс забеляза, че фирмата „Раундъп“ съществува от осем години, което означаваше, че ресторантът е бил открит, докато Лейн е следвала в колежа. Стреляйки напосоки, влезе в сайта на местния вестник и потърси в архива статии за семейство Тавиш.

Попадна на шест, което го изненада, и се съсредоточи върху първата, отразяваща откриването. Прочете я цялата, вниквайки във всички лични подробности. Например тази, че семейство Тавиш са женени от шест години и че са се запознали в Чикаго, където Мерилин работела като сервитьорка, а Роб — в автосалон на „Крайслер“. Бегло се споменаваха за дъщерята, студентка по бизнес администрация на Изток.

Роб отдавна мечтаел да има собствен ресторант и накрая бил заразен от ентузиазма на жена си да постигне нещо с кулинарните си умения, вместо само да гощава приятелите им на пикници.

Други статии отразяваха интереса на Роб към местната политика и връзките на Мерилин с културната общност на Таос. По-обширен материал бе публикуван, когато „Раундъп“ бе отпразнувал петата си годишнина с парти на открито и състезания с понита за деца.

Бе приложена снимка на двамата със сияещи лица, а между тях Лейн, засмяна.

Господи, колко бе секси. Главата ѝ бе леко отметната назад, а ръцете ѝ с топлота обгръщаха раменете на майка ѝ и втория ѝ баща. Бе облечена с някаква риза в стил уестърн и ресни на джобовете, които, необяснимо защо, го подлудиха.

Долови прилика с майка ѝ, когато се вгледа в лицата им едно до друго. В очите и устните.

Но огненочервените коси бяха наследени от Биг Джак. Вече бе сигурен в това.

И времето съвпадаше. Мерилин О'Хара бе подала молба за развод, докато Джак бе излежавал кратка присъда в щата Индиана. Беше се преместила с детето си в Джаксънвил, Флорида. Полицията я бе държала под око няколко месеца, но тя не се бе занимавала с нищо подозрително, а бе работила като сервитьорка.

Известно време се бе местила от щат на щат. Тексас, Филаделфия, Канзас. После, около две години преди да се омъжи за Роб, бе изчезнала от погледите им и от обсега на радарите.

Може би бе искала нов живот за себе си и детето. Или бе съучастница в дълго планиран заговор. Макс си постави за цел да разбере това.

3.

— Какво правя? Явно не съм на себе си.

Джени подаде глава над рамото на Лейн и погледна отраженията им в огледалото.

— Приела си покана за среща от много привлекателен мъж. Не е нещо, заради което бих те посъветвала да се прегледаш при психиатър.

— Нямам никаква представа кой е. — Лейн остави червилото, което държеше. — Флиртувах с него, Джен. За бога, свалях го в собствения си магазин.

— Ако една жена няма право да свали сексапилен мъж в собствения си магазин, къде другаде? Сложи си червило. — Джени хвърли поглед към кучето, което удряше с опашка по пода. — Виждаш ли, и Хенри е съгласен с мен.

— Най-добре е да се обадя в бара и да оставя съобщение за него, че е изникнало нещо и не мога да отида.

— Лейн, ще ме побъркаш. — Джени взе червилото. — Начерви се — изкомандва тя.

— Не мога да повярвам, че ме придума да затворя половин час по-рано. Как можах да се съглася толкова лесно? Прибирам се, за да се преоблека... не е ли твърде очевидно?

— Какво лошо има в очевидното?

— Не зная. — Лейн си сложи червило и се загледа в капачката му. — Не разсъждавах. Беше момент на лудост. Искаше ми се да разкъсам ризата му и да впия зъби във врата му.

— Е, дерзай, скъпа.

Лейн се засмя и се обърна.

— Няма да стигна толкова далеч. По едно питие — и толкова. Би било невъзпитано да му вържа тенекия, нали? Така е. Но после здравият разум ще надделее, ще се прибера у дома и това ще бъде край на странния флирт. — Разпери ръце. — Добре ли изглеждам?

— Повече от добре.

— Готова съм. Трябва да тръгвам.

— Върви. Аз ще изведа Хенри. Нали не искаш да миришеш на куче? Ще заключа вратите.

— Благодаря. И за това, и за моралната ти подкрепа. Чувствам се като идиотка.

— Ако решиш... вечерта да има продължение, просто ми се обади. Ще дойда да взема Хенри да пренощува у дома.

— Отново благодаря, но няма да има продължение. Едно питие. Най-много час. — Целуна Джени по бузата и с риск да поеме от мириса на Хенри се наведе и докосна носа му с устни. — Ще се видим утре — извика тя и се втурна към стълбите.

Глупаво бе да измине пътя до дома с колата си, а след малко да поеме обратно към града, но се радваше, че го бе направила. Въпреки че Джени не бе успяла да я убеди да облече малка черна рокля — тогава наистина би било твърде очевидно — все пак се чувстваше по-представителна, отколкото с дрехите, с които ходеше на работа. Мекият тъмнозелен пуловер бе подходящ и с него изглеждаше достатъчно небрежно, за да не изпрати погрешен сигнал.

Всъщност нямаше представа какъв сигнал би искала да изпрати. Все още.

Усети лека вълна на паника, когато влезе в хотела. Уговорката им да пийнат по нещо не бе сериозна. Бе постъпила импулсивно, толкова непривично за нея. А ако той не се появеше? Или по-лошо, ако влезеше в бара и я завареше да го чака изненадана, засрамена и... ядосана?

Щом бе неспокойна преди нещо толкова обикновено като питие в изискан бар, явно бе забравила какво е да има среща.

Влезе през стъклените врати и се усмихна на жената зад черния дъбов барплот.

— Здравей, Джаки.

— Здравсти, Лейн. Какво ще поръчаш?

— Засега нищо.

Огледа слабо осветеното помещение с червени плюшени кресла и дивани. Няколко бизнесмени, две двойки и три дами, решили да се позабавляват по женски, които вече бяха поръчали първите си коктейли. Но нито следа от Макс Ганън.

Избра маса далеч от вратата, от която все пак можеше да хвърля по един поглед натам, и понечи да вземе менюто, за да бъдат ръцете ѝ

заети с нещо. Но реши, че така ще изглежда отегчена. Или гладна. Господи!

Извади мобилния си телефон и провери за съобщения на домашния си секретар. Нямаше никакви, разбира се, защото бе тръгнала от къщи само преди двадесет минути. Но два пъти в разстояние на две минути някой бе позвънил и затворил, без да каже нищо.

Лейн се намръщи и в този миг чу гласа му:

— Лоши новини?

— Не. — Едновременно смутена и доволна, затвори и прибра телефона в чантата си. — Нищо важно.

— Закъснях ли?

— Не. Аз съм вбесяващо точна. — Изненада се, когато той се настани на дивана до нея, вместо на креслото отсреща. — Навик.

— Споменах ли, че ухаеш страхотно?

— Да. Не те попитах по какъв повод си в Геп.

— По работа. Успях да удължа престоя си с няколко дни, защото тук има неща, които ме привличат.

— Разбирам. — Вече бе спокойна и се запита защо преди малко се бе чувствала така. — Градът ни е пълен със забележителности. Ако си падаш по туризма, има чудесни маршрути.

— А ти падаш ли си? — Докосна ръката ѝ. — По туризма?

— Не ми остава много време. Вечно съм заета в магазина. А твоята работа каква е?

— Запълва дните ми — отвърна той и вдигна поглед, когато сервитьорката застана до тяхната маса.

— Какво ще поръчате?

Бе нова, Лейн не я познаваше.

— Бомбайско мартини с две маслини и лед.

— Звучи добре. Донесете две. Тук ли си отраснала? — обърна се той към Лейн.

— Не, но мисля, че би било чудесно човек да прекара детството си в това градче. Малко, но не затънтено, близо до големия град, без да е пренаселено. И планините ми харесват.

Помнеше тази част от ритуала при първа среща. Не бе изминало толкова дълго време.

— Все още ли живееш в Савана?

— Главно в Ню Йорк, но често пътувам.

— По какви поводи?

— Работа, удоволствие. Застраховки, но не се безпокой, не продавам.

Сервитьорката донесе чаши и шейкъри, наля питиетата им пред тях, сложи сребърна купа със захаросани ядки и дискретно се оттегли.

Лейн повдигна чашата си и му се усмихна над ръба.

— За майка ти.

— Би се зарадвала. — Отвърна на тоста ѝ. — Как реши да се захванеш с търговия с антики?

— Исках да имам собствен магазин. Винаги съм обичала старинните неща, връзката с миналото. Нямам нищо против чиновническата работа, но не исках да прекарвам дните си в офис. — Вече напълно спокойна, тя остави питието си и се обърна с лице към него, за да среща дяволития му поглед, докато водят непринуден разговор. — Харесва ми да купувам и продавам, да виждам какво търсят хората. Всичко това накуп доведе до откриването на „Спомени“. Какви застраховки?

— Предимно фирмени. Скучна работа. Близките ти в този край ли живеят?

„Е, добре — помисли си тя. — Явно темата за неговата работа не му е особено приятна“.

— Родителите ми са в Ню Мексико. Установиха се там преди няколко години.

— Братя, сестри?

— Единствено дете. А ти?

— Имам брат и сестра. Трима племенници от двамата.

— Чудесно — отбеляза тя и бе искрена. — Винаги съм завиждала на големите семейства за целия шум, споделяне и обич. И съперничество.

— При нас никога не са липсвали. Щом не си отраснала тук, откъде си?

— Често се местехме. Заради работата на баща ми.

— По говора ти личи, че си живяла на различни места. — Макс нехайно си взе от ядките. — С какво се занимава той?

— Ами... с търговия. — Какво друго да отговори на човек, когото едва познава? — Можеше да продаде всичко на всекиго.

В гласа ѝ прозвуча нотка на гордост, която бе в контраст с мрачния израз на очите ѝ.

— Но вече не?

За миг Лейн остана мълчалива и отпи глътка, докато събере мислите си. „Възможно най-просто“, напомни си тя.

— С майка ми откриха малък ресторант в Таос. Сега са нещо като работещи пенсионери. Бизнесът е всичко за тях. Радват се като малки деца, че им потръгна.

— Сигурно ти липсват.

— Разбира се, но исках нещо различно. Затова дойдох в Геп. Тук е моето място. Ти имаш ли свое?

— Може би, но все още не съм го открил.

Сервитьорката спря до тях.

— По още едно?

Лейн поклати глава:

— С кола съм.

Той помоли за сметката, а после хвана ръката ѝ.

— Направих резервация в ресторанта, в случай че размислиш и се съ согласиш да вечеряме заедно. Размисли, Лейн.

Имаше неустойими очи и глас, който я замайваше като бърбън с лед. Какво можеше да загуби?

— Добре, с удоволствие.

Макс си каза, че няма нищо лошо в съчетаването на полезното с приятното, стига човек да не забравя кое стои на първо място. Знаеше как да води посоката на разговора и да извлича ценна информация. Личният интерес, който проявяваше към нея, нямаше да попречи на работата му.

Не би го допуснал.

Вече не бе толкова сигурен, че е замесена. Тази промяна нямаше нищо общо с влечението му към нея. Просто предварително изградената му теория не се потвърждаваше. Майка ѝ водеше спокоен живот със съпруг номер две в Ню Мексико, а Лейн бе пуснала корени в Мериленд. Никой не знаеше къде се подвизава Биг Джак.

Трудно му бе да си обясни как тримата са поели в три различни посоки. Познаваше хората достатъчно добре, за да може да каже, че

магазинът ѝ не е прикритие. Тя го обичаше и си бе създала истински връзки с местната общност.

Но посещението на Уили и смъртта му оставаха загадка. Както и това, че тя не бе споменала на полицията, че го познава. Всъщност често се случваше невинни хора да не бъдат напълно откровени при разпит.

Везните започнаха да натежават в полза на версията, че просто се старае да разказва за миналото си така, та невнимателният слушател да остане с убеждението, че първият и вторият ѝ баща са един и същ човек.

Докато говореше за семейството си, не спомена и дума за развода и за непрекъснатото странстване из различните щати в детството си. Явно умееше да скрива това, което желаше.

С неохота Макс намеси призрака на Уили в разговора.

— Чух за злополуката пред магазина ти.

Забеляза, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха за миг, но това бе единственият признак на смущение, преди да продължи да разбърква кафето си.

— Да, беше ужасно. Сигурно не е видял колата в дъжда.

— Излязъл е от твоя магазин.

— Да, поразгледа, но почти не му обърнах внимание, защото имах няколко други клиенти, а Джени — постоянната ми помощничка — бе поискала ден отпуск. Никой няма вина. Трагичен инцидент.

— Не е бил местен, а?

Тя го погледна право в очите.

— Никога по-рано не го бях виждала в магазина си. Предполагам, че просто е искал да се скрие от дъжда за няколко минути. Валеше като из ведро.

— Зная, бях на път. Изглежда, съм пристигнал само два часа след като се е случило. Навсякъде, където влязох през деня, чух различни версии. Някакъв тип на бензиностанцията спомена, че бил крадец на бижута, обявен за международно издирване.

Очите ѝ издадоха топлина, която можеше да изтълкува само като привързаност.

— Крадец на бижута? — промълви тя. — Нямаше вид на такъв, хората измислят какво ли не.

— Така е.

За пръв път, откакто се бе заел със случая, повярва, че Лейн Тавиш, или Илейн О'Хара, няма никаква представа за удара, който баща ѝ, Уилям Йънг и засега неизвестен трети съучастник бяха извършили преди шест седмици.

Изпрати я до колата ѝ и се опита да измисли начин да я използва като лост. Трябваше да реши какво може да ѝ каже и какво не, когато настъпи моментът.

Но вятърът, който развяваше косите ѝ в ранната пролетна вечер и разнасяше нежния ѝ аромат, го караше да мисли за съвсем други неща.

— Все още е хладно — отбеляза той.

— Тук вечерите са хладни дори през юни, а дните стават горещи още в началото на май.

Той щеше да замине, преди времето да се стопли. Лейн не биваше да забравя това. Здравият разум ѝ го напомняше. Но ѝ бе писнало да бъде разумна.

— Беше ми приятно. Благодаря.

Обърна се, плъзна ръце по гърдите му, обви ги около врата му и жадно впи устни в неговите.

Това бе желанието ѝ сега, здравият разум да върви по дяволите. Копнееше за внезапното закипяване на кръвта от една опасна постъпка. Бе твърде предпазлива. През втората половина от живота си бе търсила само сигурност.

Но това бе вълнуващо. Пламенното докосване на устни, езици и зъби бе по-ценно от сигурността. То ѝ вдъхна живот и я накара да си спомни какво е да изпитва наслада.

Как бе могла да забрави каква тръпка е човек да се втурне слепешком и после да му мисли?

Бе очаквал тази жена да го изненада. От мига, в който бе зърнал очите ѝ. Ала не бе предполагал, че ще му се нахвърли така. Това не бе закачлива целувка или невинен флирт, а изблик на страст, който го разтърси и изпълни с неудържима възбуда.

Стройното ѝ тяло се притискаше към неговото, сякаш бяха двама оцелели корабокрушенци, а от гърлото ѝ излизаха тихи стонове, подобни на котешко мъркане. Бавно се отдръпна от него, а той бе твърде замаян, за да я спре.

Тя всмука влажните си, чувствени устни и се усмихна.

— Лека нощ, Макс.

— Почакай, почакай, почакай.

Сложи ръка на вратата на колата ѝ, преди да успее да я отвори. Остана неподвижен няколко мига, докато възстанови равновесието си.

Все още му се усмихваше — с нежни устни и премрежен поглед. Сега тя имаше власт над него — и двамата го знаеха. Как се бе случило?

— Ще ме оставиш да се прибера там сам? — Макс кимна към хотела, имайки предвид стаята си. — Много подло от твоя страна.

— Зная. — Тя наклони глава встрани и го изгледа изпитателно. — Не ми се ще, но така е най-добре и за двама ни.

— Да си направим среднощна закуска заедно. Мамка му, да пийнем бренди.

Лейн се засмя:

— Ти не искаш бренди.

— Разбира се. Беше твърде прозрачен евфемизъм за див, необуздан секс. Ела с мен, Лейн. — Погали косите ѝ. — На топло.

— Наистина не мога, ужасно съжалявам. — Качи се в колата си и му хвърли откровено провокиращ поглед. — Хенри ме чака.

Макс рязко отметна глава назад, сякаш го бе ударила с юмрук в лицето.

— Аха.

Сдържайки напирания смях, тя затръшна вратата, изчака секунда и спусна стъклото.

— Хенри е кучето ми. Благодаря за вечерята, Макс. Лека нощ.

Не престана да се смее, докато караше към дома. Не си спомняше кога за последен път се бе чувствала толкова жива. Беше абсолютно сигурна, че ще се срещнат отново. Тогава... щяха да видят какво ще стане по-нататък.

Усили радиото, запя заедно с Шерил Кроу и се понесе с леко превишена скорост. Малко безразсъдство щеше да ѝ се отрази добре. Бе възбуждащо. По кожата ѝ затанцуваха чувствени тръпки, когато сви до алеята и паркира в мрака пред къщата си. Между напъпилите клони на дърветата полъхваше лек вятър, а яркият полумесец добавяше светлината си към тази на фенера, който бе оставила запален на верандата.

Поседя в колата си да се понаслаждава на музиката и луната и си припомни всяко докосване и движение по време на онази опияняваща

целувка.

О, на всяка цена щеше да усети отново вкуса на устните на Макс Ганън, чаровника от Джорджия с очи на тигър.

Продължи да си тананика, докато вървеше по пътеката. Отключи входната врата, сложи ключовете в купата, а мобилния си телефон — на зарядното, и нехайно тръгна към хола.

Изведнъж еротичното ѝ опиянение се разсея и изживя шок. Диванът бе преобърнат, а възглавниците — изтърбушени. Гардеробът от черешово дърво, който често с удоволствие преподреждаше, бе широко отворен и празен. Трите африкански теменужки, грижливо отгледани от резници, бяха изтръгнати от саксиите, а пръстта бе изсипана. Масите бяха съборени, чекмеджетата — опразнени, а репродукциите в рамки — свалени от стените и хвърлени на пода.

За миг остана вцепенена, казвайки си, че не е истина. Струваше ѝ се невъзможно. Нейната къща, вещите ѝ, целият ѝ свят. Единствена мисъл я изтръгна от това състояние.

— Хенри!

Ужасено се втурна към кухнята, прескочи струпаните в коридора останки от покъщнината ѝ и изпочупените чаши и прибори на пода.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи на облекчение, когато чу тревожен лай, и се устреми към вратата за пристройката. Веднага щом я отвори, бе връхлетяна от разтрепераното от уплаха куче. Подхлъзна се на кристали захар, седна на пода заедно с него и го прегърна, когато зарови глава в скута ѝ.

„И двамата сме добре“, каза си тя, за да успокои разтуптяното си сърце. Това бе най-важното.

— Не си пострадал — ласкаво заговори, обляна в сълзи, и прокара ръце по козината му, за да се увери, че няма рани. — Слава богу, че не са ти сторили нищо!

Кучето заскимтя и облиза лицето ѝ, докато взаимно си вдъхваха кураж.

— Трябва да се обадим в полицията. — Лейн потръпна и потърка буза в козината му. — Първо ще позвъним, а после ще видим колко е сериозно.

Оказа се доста зле. През няколкото часа, откакто бе излязла от дома си, някой бе влязъл, задигнал част от вещите ѝ и съсипал останалите. Много от малките ѝ съкровища бяха унищожени или

откраднати, всичките ѝ лични ценности бяха докоснати от чужда ръка и захвърлени. Това нарани сърцето ѝ и напълно разклати чувството ѝ за сигурност.

Следващото, което изпита, бе просто гняв.

Това чувстваше, когато пристигна Винс. По-добре бе да бъде ядосана. В яростта имаше нещо, което ѝ вдъхваше сили, и затова я предпочиташе пред първоначалния ужас и уплаха.

— Как си? — бе първият въпрос на Винс, когато обхвана раменете ѝ и енергично ги разтърси.

— Не съм пострадала. Когато се прибрах, вече нямаше никой. Хенри беше в пристройката. Не е могъл да излезе и не са го закачали. Джени. Оставих я тук, Винс. Ако се бе забавила...

— Не са я заварили тук. Добре е. Да не мислим какво можеше да се случи.

— Добре. Имаш право. — Лейн въздъхна дълбоко. — Прибрах се около десет и половина. Отключих входната врата, влязох и тръгнах към хола.

Посочи натам.

— Вратата е била заключена?

— Да.

— Тук има счупено стъкло. — Винс кимна към предния прозорец. — Ясно е как са влезли. Значи са откраднали стереоуредбата ти?

— И телевизора от всекидневната горе, портативния, който включвах в кухнята. Бижута. Огледах само бегло, но явно са взели електроника и дребни ценни предмети. Имам две бронзови статуи в стил арт деко и други сувенири, но са ги оставили. Някои от бижутата бяха ценни, а други — просто имитации.

Сви рамене.

— Пари?

— Двеста долара, които държах в чекмеджето на бюрото си. А, и компютъра, който ползвах у дома.

— Здравата са разхвърляли. Кой знаеше, че няма да бъдеш въкъщи тази вечер?

— Джени и мъжът, с когото имах среща. Вечеряхме заедно. Отседнал е в „Уейфарър“. Макс Ганън.

— Джени каза, че си се запознала с него в магазина.

Лейн усети парене в тила.

— Просто по едно питие и вечеря, Винс.

— Трябваше да го изтъкна. Проверяваме всичко. Ще започнем щателен оглед тук, затова най-добре отиди да спиш у дома.

— Не, благодаря. Ще остана.

— Джени бе права, че ще упорстваш. — Потупа я по рамото с голямата си ръка и отиде до прозореца, когато чу кола с радиостанция да спира на алеята. — Ще направим каквото можем. Добре е да съставиш списък на липсващите вещи.

Тя седна във всекидневната на горния етаж, с Хенри, сгушен в краката ѝ. Написа всичко, което бе видяла, че липсва, и отговори на въпросите на Винс и другите полицаи, които се качиха при нея. Искаше да пийне кафе, но пакетът от кухнята бе разсипан на пода, затова се задоволи с чай. Изпи цял чайник.

Знаеше, че чувствата на нарушено лично пространство, страх и гняв са естествена реакция, както и недоумението, което ги съпътстваше. Геп не бе град без престъпност, но проникване с взлом, извършено с такава злоба, определено не бе типично.

Лейн го приемаше като нещо изключително лично.

Когато отново остана сама, минаваше един след полунощ. Винс бе предложил да остави полицай, който да пази отвън, но тя бе отказала. Все пак с благодарност бе приела предложението му да закове дъски на счупения прозорец.

Напълни кошчето за смет с парчета стъкло и порцелан и се опита да прежали съсипаната си колекция от стъклени сувенири. Помете захарта, кафето, брашното и чая от пода в кухнята и забърса бежовите плочки с парцал.

Силите я напускаха, когато най-сетне запристъпва тежко по стълбите. Щом надникна в спалнята си и видя разпорения матрак, обърнат на пода, извадените чекмеджета на прекрасното махагоново бюро и огромните цепнатини на старинната аптечка, в която държеше бижутата си, отново я обзе мъка.

Но никой нямаше да я прогони от стаята ѝ, от собствения ѝ дом. Стисна зъби и придърпа матрака обратно на мястото му. Застла леглото с чисти чаршафи. Закачи извадените от гардероба дрехи, сгъна другите и ги прибра в чекмеджетата.

Едва малко след три се пхна под завивките и нарушавайки собственото си правило, потупа по матрака и позволи на Хенри да спи до нея.

Посегна към ключа за лампата, но се поколеба и отдръпна ръката си. Проява на страх и глупава самозаблуда за по-голяма сигурност бе да спи на запалена лампа, но какво от това?

Бе застраховала имуществото си. Не ѝ бе отнето нищо незаменимо. Бе загубила само вещи, а нали с това изкарваше прехраната си? С купуване и продаване на вещи.

Сгуши се под одеялото и срещна жалния поглед на кучето.

— Просто вещи, Хенри. Те не са толкова важни.

Затвори очи и тежко въздъхна. Тъкмо се унасяше, когато в съзнанието ѝ изплува образът на Уили.

Той вече знае къде си.

Задъхана, рязко се надигна в леглото. Какво означаваше това? За кого ставаше дума?

Един ден Уили се появява като гръм от ясно небе, след близо двадесет години, и намира смъртта си пред прага на магазина ѝ. После някой преобръща всичко в къщата ѝ наопаки.

Със сигурност имаше връзка. „Възможно ли е да няма?“, запита се Лейн. Но кой и какво търсеше? Тя нямаше нищо.

4.

Полуоблечен, с все още мокра от сутрешния душ коса, Макс отговори на почукването на вратата с единствената мисъл: кафе.

Разочарованието бе едно. Той бе свикнал да понася разочарования. Нали бе спал сам? Но да види полицай на прага на стаята си бе нещо друго, което проясни съзнанието му и без гарантираното му от бога право на доза кофеин.

Прецени с поглед местния пазител на реда. Бе едър, стегнат и подозрителен. Постара се да бъде отзивчив, макар и с усмивка на озадачение.

— Добро утро. Това не прилича на униформа на сервитьор от рум сървис, така че навярно не сте тук, за да ми донесете кафе и бъркани яйца.

— Аз съм шериф Бъргър, господин Ганън. Бихте ли ми отделили минута?

— Разбира се.

Макс направи крачка назад и огледа стаята. Леглото бе неоправено, а от банята все още излизаше пара.

Бюрото изглеждаше като бюро на зает бизнесмен — лаптоп, папки и дискове, електронен бележник, мобилен телефон — нямаше повод за тревога. Бе взел обичайните предпазни мерки, като бе затворил файловете и скрил всички съмнителни книжа.

— Ами... — Вяло махна с ръка към стола. — Заповядайте — покани той шерифа и отиде до гардероба да вземе риза. — Някакъв проблем ли има?

Винс не седна и не се усмихна.

— Познавате ли Лейн Тавиш?

— Да. — Зазвъняха множество предупредителни камбанки, които породиха въпроси, но Макс просто облече ризата си. — „Спомени“. Вчера купих подарък за майка си от магазина й. — Със загрижен тон попита: — Нещо не е наред с кредитната ми карта?

— Не, доколкото знам. Снощи някой е проникнал с взлом в дома на госпожица Тавиш.

— Добре ли е тя? Пострадала ли е? — Не бе необходимо да се преструва на обезпокоен. Изведнъж престана да закопчава копчетата и отпусна ръце. — Къде е тя?

— Не е била там, когато се е случило. В показанията си заяви, че е била с вас.

— Вечеряхме заедно. По дяволите! — изруга Макс, когато чу ново почукване. Кафето бе отишло на заден план. — Почакайте.

Отвори вратата на дребничката блондинка, която стоеше до количката на рум сървиса.

— Добро утро, господин Ганън. Готов ли сте за закуска?

— Да, благодаря. Оставете това... където намерите.

Момичето видя Винс, докато буташе количката.

— О, добро утро, шерифе.

— Как си, Шери?

— А... нали знаете. — Опита се да прикрие любопитството си, когато хвърли погледи към двамата мъже. — Да донеса ли още чаша кафе и за вас?

— Не се безпокой, Шери, изпих две, преди да изляза.

— Повикайте ме, ако промените решението си. — Сервитьорката повдигна капака на чинията с омлет и резен бекон.

— Хм... — Подаде кожената папка на Макс и изчака да разпише сметката. — Приятна закуска, господин Ганън.

За последен път погледна към тях през рамо, преди да излезе.

— Хапнете — подкани го Винс. — Не оставяйте яйцата да изстинат. Тук приготвят чудесни омлети.

— С каква цел са влезли? Обир?

— Така изглежда. Защо госпожица Тавиш е била с вас снощи?

Макс седна и реши да си налее кафе.

— Поканих я да пийнем по нещо. Тя прие. Надявах се да вечеряме заедно и след като се съгласи, се преместихме от бара на хотела в ресторанта.

— Винаги ли си уреждате срещи с дами, като купувате подаръци за майка си?

— Ако се получаваше така, щеше да бъде затрупана с подаръци. — Макс повдигна чашата си, отпи глътка и срещна погледа на Винс над ръба. — Лейн е много привлекателна и интересна жена. Искан да се видя с нея. Поканих я. Съжалявам, че има неприятности.

— Ограбили са жилището ѝ, докато е била с вас в града.

— Да, разбирам. — Реши, че може да хапне и набоде парче омлет. — Питате се дали не си уговарям срещи с красиви жени в магазини и докато ги омайвам по време на вечеря, някой друг не тършува в домовете им? Няма логика, шерифе, защото никога по-рано не бях виждал Лейн, а и не знам къде живее и дали има нещо ценно за крадене. По-уместно би било да предприема удар в магазина, не мислите ли? Пълен е със скъпа стока.

Винс не престана да го гледа, докато се хранеше, но не проговори.

— Има кафе за още две чаши — каза Макс след минута, — ако все пак желаете да пийнете.

— Не, благодаря. По каква работа сте в Ейнджълс Геп, господин Ганън?

— Работя за застрахователна компания „Рилайънс“ и имам бойна задача тук.

— Каква задача?

— Шериф Бъргър, можете да се свържете с Арън Слейкър, изпълнителния директор на „Рилайънс“, за да потвърди връзката ми с компанията. Седалището ѝ е в Ню Йорк. Нямам право да обсъждам подробностите около работата си без разрешение на клиентите.

— Това не прилича на застрахователен бизнес.

— Има различни видове застраховки.

Макс отвори кутийката ягодово сладко и намаза малко върху триъгълна препечена филийка.

— Имате ли документи за самоличност?

— Разбира се.

Стана, взе портфейла си от тоалетката и извади шофьорската си книжка. Подаде я на Винс, а след това се върна на стола си.

— Нямате нюйоркски акцент.

— Все още си личи, че съм от Джорджия. — Бе така раздразнен, че едва се сдържа да не заговори предизвикателно, с характерното провлачване. — Не съм крадец, шерифе. Просто поканих една красива жена на вечеря. Обадете се на Слейкър.

Винс остави шофьорската книжка до чинията му.

— Ще се обадя. — Тръгна към вратата, но се спря с ръка на бравата. — Колко време ще останете в града, господин Ганън?

— Докато изпълня задачата си. — Макс отново хапна от яйцата. — Шерифе? Прав сте. Омлетът наистина е превъзходен.

Когато вратата се затвори зад Винс, той замислено довърши закуската си. Бъргър бе ченге и със сигурност щеше да направи проверка за него. Щеше да разбере за четирите години работа в полицията и за разрешителното му за частен детектив. В този малък град слухът скоро щеше да достигне до Лейн.

Тогава щеше да реши как да действа по-нататък. Оставаше въпросът за обира. Бяха улучили най-подходящия момент, не бе възможно да е случайност. Това означаваше, че не е единственият, който знае, че красивата Лейн Тавиш крие нещо.

Важното бе кой пръв ще разбере истината.

— Не се тревожи за нищо — успокояваше я Джени. — Ние с Анджи ще се справим тук. Всъщност защо не затвориш магазина за един ден? Винс каза, че в къщата ти е голяма разтурия. Мога да дойда да ти помогна.

Лейн премести слушалката на другото си ухо, огледа домашния си офис и си представи как наедриялата Джени влачи столове и маси.

— Не, но благодаря. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че двете с Анджи поддържате огъня в магазина. Тази сутрин трябва да пристигне голяма доставка от търга в Балтимор.

Толкова ѝ се искаше да бъде там и първа да докосне всяко от изящните творения. Да им се полюбува, да ги въведе в каталога и да им намери места. Едно от най-приятните неща в работата ѝ бе подреждането на нова стока, а другото бе да гледа как ценните предмети отново минават през вратата.

— Ти ще направиш опис, Джен. Вече определих цените. Има една порцеланова ваза „Кларис Клиф“ с фигурка на лале. Обади се на госпожа Гънт и ѝ съобщи, че сме я получили. Цената, за която се споразумяхме, е седемстотин, но тя ще иска да се пазари. Не по-малко от шестстотин и седемдесет. Ясно ли е?

— Да.

— А, и...

— Успокой се, Лейн. Не е първият ми работен ден. Ще се погрижа за нещата тук, а ако възникне проблем, който не мога да

разреша, ще ти позвъня.

— Зная. — Лейн вяло посегна да погали кучето, което бе като залепнало за нея. — Имам твърде много грижи.

— Разбира се. Не ми се ще да те оставям да разтребваш сама. Сигурна ли си, че не искаш да дойда? Мога да намина по обяд. Анджи ще се справи сама един час. Ще ти донеса нещо за хапване. Нещо, пълно с мазнина и излишни калории.

„Не се и съмнявам, че Анджи ще се справи — каза си Лейн. — Става все по-добра“. Но знаеше, че самата тя ще действа по-ефективно, ако няма кой да отвлича вниманието ѝ с приказки.

— Не се тревожи. Веднъж да се захвана, ще свърша бързо. Навярно следобед ще отскоча до магазина.

— По-добре легни да подремнеш.

— Може би. Ще се чуем по-късно.

Когато затвори, Лейн пхна малката слушалка на безжичния телефон в джоба на широките си джинси. Знаеше, че ще се постарее да намери поне десетина повода да се обади в магазина през деня. Не бе зле телефонът да ѝ бъде подръка.

Но засега реши да се съсредоточи върху неотложното.

— Скрий кучето — промърмори тя. Единственото куче, което имаше, бе Хенри. Предположи, че думите на Уили са били просто бълнуване. Каквото и да бе дошъл да ѝ каже, да поиска или да ѝ даде, не бе успял. Беше се страхувал, че някой е по петите му, и освен ако напълно не бе променил начина си на живот, вероятно бе имал право.

Полицай, съперник или изигран съучастник? И трите предположения ѝ се струваха правдоподобни. Ала състоянието на къщата ѝ подсказваше, че последното е най-логично.

Сега онзи, който го бе преследвал, бе набелязал нея.

Можеше да каже на Винс... какво? Абсолютно нищо. Всичко, което бе изградила тук, се крепеше върху представата за Лейн Тавиш — приятна, скромна жена със скромен живот и скромни родители, собственици на ресторант в Ню Мексико.

Илейн О'Хара — дъщерята на чаровния хитрец Биг Джак, чието криминално досие бе дълго километри, не се вписваше в красивия пасторален пейзаж на Ейнджълс Геп. Никой не би влязъл да си купи чайник или мраморна поставка от магазина ѝ. Хората не биха ѝ вярвали.

Самата тя нямаше доверие на дъщерята на Джак О'Хара. В нейн стил бе да прекара вечерта в бар с непознат красавец, а после да обвие ръце около стегнатото му тяло и да слее устните си с неговите в гореща, умопомрачителна целувка. Дъщерята на Джак бе готова да поема огромни рискове, които водеха до опасни последици.

Лейн Тавиш водеше нормален живот, обмисляше нещата и не постъпваше импулсивно.

За кратко миналата вечер бе допуснала Илейн О'Хара да надделее и ето до какво бе довело това. Един вълнуващ флирт, а после пълен хаос в дома и живота ѝ.

— Просто трябва да внимавам — промърмори тя на Хенри, който изрази съгласие, като удари с опашка по пода.

Време бе отново да въведе ред. Нямаше да се откаже от образа, който си бе създала, от всичко, което бе постигнала, и от онова, което се надяваше да постигне занапред, само защото някакъв жалък крадец си бе втълпил, че е отнела част от последната му плячка.

„Сигурно е дребна риба“, помисли си тя, докато натъпкваше обратно пълнежа в красивите копринени възглавнички на дивана от времето на крал Джордж II. Чичо ѝ Уили никога не си бе имал работа с големите играчи от престъпния свят. Нито пък Биг Джак — въпреки всичките му приказки и мечти.

Затова бяха претършували дома ѝ и след като не бяха открили каквото търсят, вместо него бяха взели няколко дребни ценни вещи.

„Това е“, каза си Лейн. Завъртя очи, седна на пода и започна да събира разпилените документи.

Разбира се, вероятно бяха оставили отпечатыци из цялата къща. Техниката за разпознаване на отпечатыци бе помогнала на Винс да разкрие самоличността на чичо Уили. Почти бе убедена, че онзи, който бе разбил прозореца ѝ и откраднал вещите, също има криминално досие. Щеше да бъде идентифициран по същия начин, а може би и заловен.

Не бе изключено нещастникът да прояви глупостта да каже на ченгетата защо го е извършил. Ако се стигнеше до това, тя щеше да твърди, че са я взели за друг човек.

Щеше да се преструва на шокирана, ядосана и озадачена. Умееше да играе различни роли, когато се наложи. Бе наследила тази дарба от Биг Джак и лесно можеше да заблуди всекиго.

Какво представляваше животът ѝ с името Лейн Тавиш, ако не една голяма измама?

Отърси се от тази потискаща мисъл и се залови да подрежда документите си. Бе толкова съсредоточена върху това, че едва не подскочи, когато чу почукване на входната врата.

Изтръгнат от предобедната си дрямка, Хенри нададе гневен, заплашителен лай, но се промъкна зад Лейн, опита се да скрие едрото си тяло и пхна глава в свивката на ръката ѝ.

— Моят голям, смел герой. — Тя потърка нос в козината му. — Сигурно е майсторът за прозореца. Нали няма да го изядеш?

Като доказателство за безграничната си любов и преданост, Хенри я последва на крачка разстояние, тихо ръмжейки.

Самата тя плахо надникна през прозореца, преди да отключи. Изтръпна, когато видя Макс.

Инстинктивно сведе поглед и се намръщи при вида на старите джинси, босите си крака и избелелия памучен пуловер. Сутринта бе вързала косите си на конска опашка и не си бе направила труда да сложи грим.

— Не искам да застана в такъв вид пред мъжа, пред когото бях готова да се съблека гола при първа възможност — каза тя на Хенри. — Но какво мога да направя?

Отвори вратата и си придаде нехаен вид.

— Макс, каква изненада. Как ме намери?

— Поразпитах. Добре ли си? Чух за... — Той замълча и погледна надолу към коленете ѝ. — Хенри? Това е най-грозното куче, което съм виждал. — На лицето му се появи усмивка и думите му не бяха приети като обида, когато приклепна и срещна погледа на кучето. — Как си, приятел? — Повечето хора бяха предпазливи при първа среща с Хенри. Беше доста едър, наистина бе грозноват, а щом заръмжеше, изглеждаше и опасен. Но Макс веднага доближи ръката си до муцуната му, за да я подуши. — Имаш страховита физиономия, Хенри.

Очевидно разкъсван между недоверие и радост, Хенри подуши мъжката длан. Опашката му се отърка в краката на Лейн, преди да легне на пода по гръб, очаквайки почесване по корема.

— Няма никаква гордост — отбеляза тя.

— Не му е нужна. — Макс енергично го потърка и стана най-новият му приятел. — Нищо не може да се сравни с едно куче, нали?

В първия миг бе събудил у нея страст. „Напълно естествено“, каза си тя. Влечението ѝ към него бе започнало да става все по-силно. Преди да се появи в дома ѝ, бе решила да забрави за това и да бъде разумна.

А сега, когато го видя да си играе с кучето ѝ, почувства топлота, която бе знак за... лична симпатия. В съчетание с физическото привличане би могла да накара дори една разумна жена да се предаде на поривите си.

— Така е.

— Докато живееш при родителите си, винаги съм имал куче. Но в Ню Йорк не мога да се грижа за домашен любимец, защото често се налага да отсъствам.

Макс плъзна ръка към врата на кучето и то заскимтя от удоволствие. Лейн едва се сдържа да не издаде подобни звуци.

— Това е една от лошите страни на живота в големия град — добави Макс. — Как са се справили с него?

— Моля?

Той потупа Хенри по гърба и се изправи.

— Чух за взлома. Толкова голямо куче не може да не им е създало неприятности.

„Спокойно“, заповяда си Лейн.

— Не е успял. Първо, когато ме няма, стои в пристройката. Второ... — Погледна Хенри, който раболепно ближеше дланта на Макс. — Няма сърце на воин.

— Добре ли си?

— Доколкото е възможно на сутринта, след като заварих дома си претършуван и ограбен.

— Тук е доста уединено. Едва ли някой е видял нещо.

— Малко вероятно. Винс, полицейският началник, ще разпита, но моята къща е единствената на тази улица.

— Да, запознах се с шерифа. Единият повод, по който дойдох, е да те уверя, че не съм те поканил на вечеря, за да те измъкна от къщи и някой да влезе.

— Разбира се. Защо... — Изведнъж се досети. — Винс. Дано не те е накарал да се чувстваш неловко.

— Просто върши работата си. Виждам, че сега събудих същите подозрения и у теб.

— Не, не... — Но не можеше да отрече. — Преживявам странна седмица. Откакто се преместих тук, съм имала само две срещи с Винс по професионални въпроси, а сега в продължение на два дни ме разпита два пъти. Дошъл е при теб в хотела сутринта. Съжалявам.

— Просто рутина. Но да се прибереш и да намериш дома си ограбен не е нещо обичайно. — Докосна бузата ѝ. — Разтревожих се за теб.

Лейн почувства нов прилив на топлина. Каза си, че не е възможно Уили Йънг и Макс Ганън да са свързани, защото никак не биха си пасвали. И че ако Макс бе човек с престъпни наклонности, веднага би го разбрала.

„Себеподобните бързо се разпознават“, помисли си тя.

— Добре съм. Джени и Анджи ще работят в магазина днес, докато разтребя къщата си. — Махна с ръка към хола. — Досега не съм свършила почти нищо. Добре, че обичам да си купувам нови неща, защото това ще бъде следващият етап.

Макс мина покрай нея и сам надникна в хола ѝ.

Би могло да се повдигне обвинение и във вандализъм, освен в кражба. Но за неговото опитно око бе очевидно, че е било бързо, щателно претърсване. Ако се бяха добрали до това, което са търсили, Лейн едва ли щеше спокойно да разчиства бъркотията и да говори за пазаруване.

Никой не бе способен на такова хладнокръвие.

Замисли се и си представи как пристига сама в тъмнината. Отваря вратата си и заварва това. Нищо чудно, че имаше тъмни кръгове под очите и бе бледа като след безсънна нощ.

— Доста работа са ти отворили — отбеляза той.

— Не е нещо обичайно за Геп. Когато живееш във Филадельфия, жена, с която работех, се прибра и намери апартамента си ограбен. После бе убита и стените ѝ бяха нашарени с обидни надписи.

Макс извърна глава към нея.

— Значи можеше да бъде и по-лошо?

— Винаги може да бъде и по-лошо. Слушай, успях да подредя кухнята и да отскоча до магазина, така че има кафе. Искаш ли?

— Никога не бих отказал.

Пристъпи към нея. Изглеждаше толкова свежа, с коси, пригладени назад, и открито лице. Сенките под очите ѝ подчертаваха

яркосиния им цвят. Ухаеше единствено на сапун, а луничките по носа ѝ придаваха невинен момичешки чар.

— Лейн, не искам да се меся, но... нека ти помогна.

— За какво?

Не бе сигурен, но предложението му бе безкористно. Погледна я и наистина изпита желание да ѝ помогне.

— Като за начало, да приведеш къщата в ред.

— Не се чувствай задължен. Сигурно имаш работа...

— Позволи ми. — Хвана ръката ѝ и прекъсна възраженията ѝ. — Имам достатъчно време, а и ако си тръгна, ще се безпокоя за теб и няма да мога да се съсредоточа.

— Много мило. — Вече бе покорена. — Безкрайно съм ти благодарна.

— Има и още нещо. — Приблужи се и с рязко движение я притисна към стената, но когато устните му докоснаха нейните, целувката бе бавна и нежна. Коленете ѝ се подкосиха и имаше чувството, че ще се разтопи, преди той да вдигне глава. — Ако не го бях направил, тази мисъл щеше да ме терзае цял ден. Сега работата ни ще спори повече.

— Добре. — Лейн плъзна език по долната си устна. — Това ли е всичко?

— Далеч не.

— Отново добре. Кафе — реши тя, преди да се засуети из разхвърляната стая, вместо да действа. — Сега ще го приготвя.

Влезе в кухнята, следвана игриво от кучето. Чувстваше нужда да бъде заета с нещо. Смля зърната и отмери две дози в цедката. Отново бе разпалил страстта ѝ. Сега стоеше, облегнал се на плота, и я гледаше. Стройното му тяло бе отпуснато, но очите му съсредоточено се взираха в нея. Изпита желание да се отърка в тялото му като котка, молеща да я погаят.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Добре.

Лейн извади две чаши, като по чудо оцелели при опустошението на кухнята.

— Обикновено не... почакай, докато намеря начин да го изрека, без да прозвучи глупаво и банално.

— Каквото и да е, не мисля, че би прозвучало банално от твоята уста.

— Господи, винаги измисляш остроумна реплика. — Обърна се към него, докато чакаше водата да кипне. — Нямам навик да си уговарям срещи — дори на шега — с мъже, които едва познавам. С клиенти. Всъщност ти си първият.

— Обичам да съм първи.

— Кой не обича? Освен това, след приятна вечер в компанията на мъж, по правило не се хвърлям на врата му.

Сигурен бе, че никога не ще забрави мига, в който го бе направила. Може би този спомен щеше да изплува в съзнанието му, докато лежи на смъртното ложе и вижда най-значимите моменти от живота си като на кинолента.

— Отново ли съм първи?

— Да.

— Става все по-интересно.

— Искаш ли сметана? Захар?

— Чисто, благодаря.

— Е, тогава продължавам. Обикновено... и това е едно от най-строгите ми правила... мисълта да преспя с мъж, с когото съм се запознала преди по-малко от двадесет и четири часа, ми е напълно чужда.

Макс почеса Хенри зад ушите, но без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Нали знаеш за какво са създадени правилата?

— Да, и макар и да съм съгласна, не ги нарушавам лекомислено. Твърдо вярвам в необходимостта от ред, Макс, от правила и граници. Затова фактът, че ми хрумва да наруша едно правило, да прекрача една граница, ме изпълва с безпокойство. Би било по-разумно и безопасно да бъдем съдържани, поне докато се опознаем по-добре. Нека си дадем шанс нещата между нас да се развият с по-спокойно темпо.

— По-разумно — съгласи се той. — И безопасно.

— Нямах представа какви усилия съм полагала досега да бъда разумна и да избягвам рискове. — Леко се засмя и наля кафе. — Проблемът е, че никой не ме е привличал така, както ти.

— Може би аз имам по-свободни разбирания, когато става дума за нарушаване на правила и прекрачване на граници, и не се тревожа

толкова дали е разумно. — Взе чашата, която тя му подаде, и я сложи на плотта. — Но никога не съм пожелавал някоя жена толкова силно от пръв поглед, както теб.

— Така няма да ми помогнеш да бъда разумна. — Лейн взе кафето си и се отдръпна крачка назад. — И наистина трябва да разтребя къщата си, доколкото е възможно, а после ще видим какво ще правим.

— Не мога да възразя. Докато заедно въвеждаме ред в дома ти, ще имаме възможност да се опознаем.

— Е, и това е начин.

„Ще ме разсейва доста повече, отколкото Джени и един «Биг Мак» — реши тя. — Но какво от това, по дяволите“.

— Щом ще имам силен помощник, да започнем от хола. Диванът е доста тежък.

В „Спомени“ бизнесът вървеше с пълна пара. Или поне разглеждането. Мълвата за последните неприятности на Лейн се бе разнесла бързо и любопитните се надпреварваха да узнаят повече подробности. В един часа, след като новата стока бе описана и изложена, а касовият апарат бе звъннал многократно, пригласяйки на клюките, Джени потърка схванатия си гръб.

— Ще отскоча до къщи да обядвам и да изпъна краката си за около час. Нали ще се справиш сама?

— Разбира се. — Анджи преглътна таблетка протеини с нискомаслено студено капучино. — Това е моят обяд.

— Нямах представа колко ме натъжаваш, като го наричаш „обяд“, Анджи.

— Тази сутрин тежах петдесет и един килограма.

— Кучка.

Докато Анджи се заливаше от смях, Джени извади портмонето си от чекмеджето под касата и взе пуловера си от закачалката.

— Аз ще хапна спагети „Примавера“, а за десерт — кифличка с шоколад.

— Кой кого нарича „кучка“? — Анджи докосна корема ѝ, надявайки се да усети ритането на бебето. — Как е малкото човече?

— Нощна птица. — Джени прихвана разрешените си коси с шнола. — Събужда се към единадесет вечерта, започва да танцува и се укротява чак след няколко часа.

— Изглежда, много ти харесва.

— Така е. — Джени се усмихна и облече пуловера си. — Всяка минута от бременността. Това са най-щастливите месеци в живота ми. Ще се върна след час.

— Не се безпокой. Хей, да се обадя ли на Лейн? Да проверя как е?

— Аз ще й позвъня от къщи — извика Джени, докато вървеше към вратата. Преди да я достигне, някой я отвори отвън. Позна двойката, но напрегна ума си за имената им. — Радвам се да ви видя. Дейл и Мелиса, нали?

— Добра памет.

Жената, около тридесетгодишна, с атлетична фигура и в стилно облекло, ѝ се усмихна.

— Доколкото си спомням, интересувахте се от шкафа от палисандрово дърво.

— Точно така. Виждам, че все още е тук. — Докато изричаше тези думи, Мелиса отиде до него и прокара ръка по резбованата вратичка. — Сякаш е направен за мен.

— Много е красив. — Анджи заобиколи щанда. — Едно от любимите ми неща тук. — Истината бе, че предпочиташе по-модерни мебели с изчистени линии, но знаеше как да предразполага клиентите. — Днес получихме още нещо от палисандър. Великолепен малък девънпорт. От викторианската епоха. Мисля, че биха се съчетали чудесно.

— Охоо. — Мелиса се засмя и притисна ръката на съпруга си. — На всяка цена трябва поне да го видя.

— Ще ви го покажа.

— Тъкмо излизах. Ако нямате нужда от мен...

— Всичко е наред. — Анджи даде знак на Джени, че може да тръгва. — Прекрасен е, нали? — обърна се тя към Мелиса, разтапайки се от любезност, и плъзна пръсти по лъскавото писалище. — В отлично състояние е. Лейн има набито око. Намери го на търга в Балтимор преди няколко седмици. Пристигна тази сутрин.

— Харесва ми. — Мелиса се наведе и започна да отваря и затваря малките странични чекмеджета. — Наистина е прекрасен. Мислех, че „девънпорт“ означава някакъв вид диван.

— Е, да, но това бюро също се нарича така. Не питайте мен защо — запазена територия на Лейн.

— Искам да го купим, както и да се казва. Дейл?

Съпругът ѝ бе сложил пръсти на етикета с цената и ѝ хвърли укоризнен поглед.

— Трябва да си помисля дали можем да си позволим и двете, Мелиса.

— Може би ще ни направят малка отстъпка.

— Ще се споразумеем — потвърди Анджи.

— Нека отново да огледам шкафа.

Застана до него и отвори вратите.

Анджи имаше опит в продажбите и тактично остана настрана, когато Дейл се приближи към съпругата си и шепнешком започнаха да се консултират.

Вратите и чекмеджетата отново се отвориха и затвориха.

— И това, което е вътре, ли получаваме? — попита Дейл.

— Моля?

— Тук има някаква кутия. — Извади я и я разклати. — Като играчка в пакетче царевични пръчици?

— Този път не — шеговито отвърна Анджи и взе кутията. — Сутринта получихме голяма доставка — започна тя. — Имахме доста работа. Сигурно Джени се е разсеяла и по погрешка я е сложила тук.

Или самата тя? Няколко часа едва бяха смогвали. Както и да се бе озовала там, Анджи бе доволна, че чекмеджето бе отворено, преди стоката да изчезне.

— Ще поговорим още малко и ще решим — каза Мелиса.

— Разбира се, не бързайте.

Остави ги насаме и се върна на щанда. Разопакова пакета, в който имаше смешно порцеланово куче. „Сладко е“, каза си Анджи, макар и да не разбираше защо хората дават пари за статуетки на животни. Тя намираще меките плюшени животинки за далеч по-симпатични.

Може би бе изделие на „Далтън“, „Дерби“ или някоя друга от прочутите фирми, които Лейн все още се опитваше да я научи да

различава.

До слуха ѝ достигнаха откъслечни реплики от разговора на съпрузите, от които разбра, че на Мелиса ѝ е трудно да убеди Дейл, затова им даде още малко време, като отиде да намери подходящо място за статуетката на една от витрините с подобни фигурки. Опита се да отгатне стила и епохата.

Това бе като игра за нея. Можеше да надникне в описа, разбира се, но не би било честно.

Разпознаването на антиките в магазина бе като наблюдаването на клиентите в бара. Ако човек отделише достатъчно време, можеше да направи верни изводи кой какъв е и кое какво е.

— Госпожице?

— Анджи.

Обърна се и се усмихна.

— На каква цена бихте ни продали и двете?

— Ами...

Доволна от възможността да зарадва Джени с новина за двойна продажба, тя остави порцелановото куче и отиде да се спазари с клиентите.

Нямаше търпение да сключи сделката и докато преговаряше, уреждаше доставката и издаваше касова бележка, бързо забрави за статуетката.

5.

През следващите два часа Макс узна доста неща за Лейн. Бе организирана, практична и съсредоточена. По-целенасочена от когото и да било с нейния произход. Когато се захванеше с една задача, стъпка по стъпка я довеждаше докрай. Никакви отклонения, нищо странично.

Освен това ценеше домашния уют, подобно на майка му, която бе „от птиците, които обичат да пълнят гнездата си с дрънкулки“, както се изразяваше баща му. Също като нея, Лейн знаеше кое е най-подходящото място за всяка „дрънкулка“.

Но за разлика от майка му, Лейн не изглеждаше сантиментално привързана към вещите си. Веднъж бе видял майка си да рони сълзи за счупена ваза, а друг път бе изляла гнева си върху него, защото бе съборил стара сувенирна купа.

Лейн смете парчетата и праха от пода почти без да трепне. Единственото, което бе важно за нея, бе да възстанови реда в дома си. Възхити й се за това.

За него бе загадка как дъщерята на един скитник и мошеник е обърнала съдбата си на сто и осемдесет градуса и е станала скромна жителка на малък град, но загадките бяха неговата специалност и това я правеше още по-интересна.

Чувстваше се добре в нейния дом и нейната компания. Знаеше, че тръпката помежду им ще усложни нещата, но не можеше да отрече, че му е приятно.

Харесваше му гласът ѝ, едновременно плътен и леко дрезгав. Харесваше му, че изглежда секси дори с обикновен памучен пуловер. Харесваха му луничките ѝ.

Бе пленен от непокорния израз на лицето ѝ, способен да обезкуражи мнозина, както и от прямотата, с която реагираше на пламналото помежду им.

Факт бе, че при други обстоятелства веднага би се впуснал в бурна връзка с нея, без да мисли за последиците и да се съобразява с каквито и да било общоприети правила. Дори при тези обстоятелства

се изкушаваше да го стори. Не можеше да реши дали това е плюс или минус.

Но независимо дали бе съчетаване на полезното с приятното, или бе пречка по пътя към целта, време беше играта да продължи.

— Загубила си доста неща — отбеляза той.

— Винаги мога да си купя нови. — Но Лейн почувства известна тъга при вида на голямата пукнатина в каната „Дерби“, която бе държала като украшение в трапезарията. — Захванах се с този бизнес, защото обичам да колекционирам какво ли не. Осъзнах, че се обграждам с вещи не от желание да ги притежавам, а да бъдат край мен, да ги гледам и докосвам. — Прокара пръст по повредената кана. — Изпитвам също толкова голямо удоволствие, когато купувам и продавам и виждам как интересни неща попадат у интересни хора.

— Не се ли случва глупак да купи интересна антика?

Този въпрос я накара да се засмее.

— Случва се. Затова е важно да не се привързвам твърде много към нещо, което съм купила с намерението да го продам. Освен това обичам да продавам.

— Как избираш какво да купиш?

— Донякъде се доверявам на инстинкта си, донякъде на опита.

— Обичаш ли риска?

Лейн вдигна поглед към него.

— Може да се каже.

„О, да“, помисли си Макс. Самият той обичаше да пристъпва на пръсти по ръба.

— Искаш ли да хванем самолет за Вегас?

Веждите ѝ трепнаха.

— Ако се съглася, какво ще направиш?

— Ще резервирам полет.

— Знаеш ли — заговори тя след кратък размисъл, — не се и съмнявам, че би го направил. Звучи примамливо. — Илейн О’Хара бе готова да хукне с него към летището. — Но за съжаление не мога да приема — обади се гласът на Лейн Тавиш. — Какво ще кажеш да го отложим за друг път?

— Съгласен. Предложението остава в сила.

Загледа се в нея, докато подреждаше няколко оцелели украшения. Свещници, голяма керамична купа и дълъг поднос. Имаше

чувството, че просто ги връща на местата, където са били преди. Това бе израз на спокойствие. Но и дързост.

— Слушай, струва ми се, че не е било обикновен взлом с цел кражба. Ако подобно деяние може да се нарече обикновено. Не прилича на стандартен обир, а сякаш има нещо по-лично.

— Много ме успокояваш.

— Извинявай. Не съобразих. В действителност не изглеждаш много уплашена.

— Снощи спях на запалена лампа — призна тя. — Като че ли има някаква полза. Няма смисъл човек да трепери от страх. Нищо няма да се промени или оправи.

— Не е зле да сложиш алармена система. По-надеждна техника от кучешкия вариант — добави той и погледна към Хенри, който хъркаше под масата в кухнята.

— Не. Хрумна ми тази мисъл, но реших, че няма да се чувствам по-защитена, а само ще си казвам, че има за какво да се безпокоя. Не желая да се страхувам в собствения си дом.

— Ще те попитам още нещо в тази връзка. Мислиш ли, че може да е бил някой, когото познаваш? Имаш ли врагове?

— Не, разбира се — отвърна тя и нехайно сви рамене, докато подреждаше столовете с кожени облегалки около масата. Но думите на Уили звучаха в съзнанието ѝ: *Той вече знае къде си.*

Кой знаеше?

Баща ѝ?

— Разтревожих те. — Макс повдигна брадичката ѝ. — Очевидно е.

— Не, не съм разтревожена, а по-скоро смаяна от предположението ти. Какви врагове може да има една обикновена собственичка на магазин в малък град?

Проследи овала на лицето ѝ с пръст.

— Ти не си обикновена.

Лейн разтвори устните си, когато неговите се приближиха към тях. Той нямаше представа колко усилия бе положила в живота си да стане обикновена.

Ръцете му докосваха ханша ѝ, когато телефонът звънна.

— Звънчета ли имаш? — попита Макс.

Тя се отдръпна назад, засмя се и извади слушалката от джоба си.

— Ало? Здравей, Анджи. — Докато слушаше, премести пропуканата кана малко встрани. — Продала си и двете! Чудесно. Какво... Аха. Не си сгрешила, точно така. Нарича се „девънпорт“, защото първото писалище от този тип е било изработено за капитан Девънпорт в началото на деветнадесети век. Добре съм, а и тази новина определено ме зарадва. Благодаря, Анджи. Ще ти се обадя по-късно.

— Мислех, че „девънпорт“ е диван — каза Макс, когато Лейн прибра слушалката.

— Да, често разтегателен. Но така се нарича и малко бюро с форма, наподобяваща кутия, и горна част, която се повдига или завърта така, че да има място за краката.

— Има какво да науча от теб.

— Мога да ти разкрия доста тайни. — Закачливо плъзна пръсти по гърдите му. — Например каква е разликата между гърне и цукало.

— Нямам търпение.

Хвана ръката му и го поведе към малката си библиотека, където щеше да му изнесе кратка лекция за антиките, докато подреждат.

Когато високият представителен мъж с добре оформени сиви мустаци влезе в „Спомени“, Джени умуваше какво да сготви за вечеря. Непрекъснато бе гладна и изпитваше почти същото удоволствие да мисли за храна, както да си хапва.

След голямата сделка, сключена от Анджи, в магазина бе спокойно. Госпожа Гънт бе дотичала да види вазата и веднага я бе грабнала. Но през следващия час и на двете бе започнало да им доскучава, затова тя бе решила да освободи Анджи по-рано.

Погледна към вратата, доволна, че клиентът ще отклони мислите ѝ за малко от пържолите и картофеното пюре.

— Добър ден. Мога ли да ви помогна?

— Бих искал само да разгледам, ако нямате нищо против. Интересен магазин. Ваш ли е?

— Не. Собственичката не е тук днес. Разглеждайте колкото искате. Ако имате въпроси, обадете се.

— Разбира се.

Бе облечен с костюм почти в същия цвят като мустаците му и безупречно подстриганите му коси. И костюмът, и тясната вратовръзка говореха за доста пари. Произнасяше думите отчетливо, което я накара да предположи, че е от север.

Търговският ѝ инстинкт ѝ подсказа, че не би се разсърдил, ако го заговори, докато разглежда.

— За пръв път ли сте в Ейнджълс Геп?

— Пътувам из този край във връзка с бизнеса си. — Усмихна се и бузите му хлътнаха, а сините му очи добиха топъл блясък, който му придаде чар. — Чудесен град.

— Да, такъв е.

— Много живописен. Мисля, че е и добро място за бизнес. Аз също съм собственик на магазин. — Наведе се над витрината със старинни бижута. — Семейни ценности — каза той и потупа по стъклото. — Купувам и продавам бижута. Тук има няколко доста изящни. Не очаквах да попадна на такива извън голям град.

— Благодаря. Лейн внимателно подбира стоката.

— Лейн?

— Собственичката — Лейн Тавиш.

— Може би съм чувал това име и дори съм се срещал с нея на търгове. Търговците на антики не сме много.

— Възможно е. Ако останете в града няколко дни, можете да дойдете отново. Обикновено тя е тук.

— На всяка цена ще намина. Кажете ми, продавате ли и отделни камъни?

— Какви?

Доловил недоумението ѝ, той наклони глава встрани.

— Често купувам скъпоценни камъни за подмяна на загубени или изработване на копия на семейни бижута за клиенти.

— О, не се занимаваме с това. Бижутата са само малка част от стоката ни.

— Очевидно. — Завъртя се и очите му обходиха с поглед всеки сантиметър от главното помещение. — Разнообразие от стилове и епохи. Госпожица Тавиш ли закупува всичко?

— Да. Голям късмет е за нас, че в Ейнджълс Геп се засели човек като Лейн. Магазинът изгради добра репутация. Включен е в няколко пътеводителя и в колекционерските издания.

Приближи се към маса, върху която бяха подредени порцеланови фигурки и малки бронзови статуетки.

— Значи не е местна.

— Човек се смята за местен само ако дядо му е роден в този град. Но не, Лейн живее тук от няколко години.

— Тавиш. Тавиш... — Бавно се обърна към нея, присви очи и поглади мустаците си. — Не е ли висока слаба жена с много къси руси коси? Носи малки черни очила?

— Не, Лейн е червенокоса.

— Е, няма значение. Прекрасна изработка. — Взе изящна порцеланова котка. — Доставяте ли стока?

— Разбира се. С удоволствие... О, здравей, скъпи — каза Джени на Винс, когато го видя да влиза. — Съпругът ми — обясни тя на клиента и му намигна. — Не се обръщам към всички полицаи със „скъпи“.

— Имах път насам и се отбих да видя дали Лейн е тук. Да се уверя, че е добре.

— Мисля, че днес няма да дойде. Има твърде много работа. Снощи домът на Лейн бе ограбен — осведоми го Джени.

— Господи, ужасно. — Клиентът повдигна ръка към възела на вратовръзката си и тъмносиният камък на пръстена, който носеше на кутрето си, заблестя. — Пострадал ли е някой?

— Не, не е била у дома. Извинявай, Винс, това е господин... не разбрах името ви.

— Александър, Майлс Александър. Подаде ръка на шерифа.

— Винс Бъргър. Познавате ли Лейн?

— Всъщност тъкмо се опитвах да си спомня. Продавам бижута антики и вероятно съм я срещал на търгове. Съжалявам, че я е сполетяла беда. Искам да купя тази котка — каза той на Джени, — но закъснявам за среща. Ще дойда пак и се надявам да се запозная с госпожица Тавиш. Благодаря, че ми отделихте време, госпожо Бъргър.

— Джени. Заповядайте, когато ви е удобно — добави тя зад гърба му, преди да излезе.

Когато остана насаме с Винс, Джени го смушка в корема.

— Гледаше човека, сякаш е заподозрян.

— Не, стига. — В отговор на закачката той леко докосна корема й. — Просто съм любопитен. Непознат с шикозен костюм влиза в

магазина на Лейн ден след като домът ѝ бе ограбен.

— Е, добре, имаше вид на разбойник.

— Как изглежда един разбойник?

— Не и така.

Казваше се Алекс Крю, но притежаваше документи за самоличност с името Майлс Александър и няколко други. Спокойно тръгна по наклонения тротоар. Трябваше да уталожи гнева си. У него напираше ярост, защото не бе открил Лейн Тавиш там, където бе очаквал.

Мразеше плановете му, каквито и да бяха, да се объркват.

Но имаше и друга полза от разходката. Трябваше да добие ориентация, въпреки че бе запаметил подробната карта на Ейнджълс Геп в главата си. Не обичаше малките градчета и зелените планински склонове. Бе свикнал с ритъма на големия град и възможностите, които предлага той.

Множеството мишени.

За почивка предпочиташе тропиците, с омайващия бриз, лунни нощи и богати туристи.

Тук бе пълно със селяндури, като бременната продавачка — може би с четвърто дете — и футболния герой от гимназията, станал полицаи и неин съпруг. Той изглеждаше от мъжете, които или прекарват съботните вечери в разговори с приятели за славните дни, когато като ученици са купонясвали със задигната каса бира, или дълго клечат в гората, причаквайки сърна, за да я застрелят и отново да се превърнат в герои.

Крю ненавиждаше този тип мъже и съпругите им, които ги очакваха у дома с топла вечеря.

Баща му бе такъв.

Нямаше нито въображение, нито мечти, нито склонност да рискува. Старият следваше предварително съставен график за всеки ден, от който никога не се отклоняваше. И какво бе спечелил? Повехнала, вечно мърмореща жена за съпруга, малка мизерна къща в Кемдън и ранна смърт.

Според Крю, животът на баща му бе напълно безсмислен.

Той винаги бе искал нещо повече и бе започнал да се стреми към него още на дванадесет години, когато за първи път се бе промъкнал в чужда къща през прозореца. На четиринадесет бе откраднал първата кола, но амбициите му ставаха все по-големи и за все по-бляскава плячка.

Обичаше да краде от богатите, но у него нямаше и капка от благородството на Робин Худ. Харесваше му, просто защото богатите имаха хубави неща и когато те попадаха в неговите ръце, се чувстваше част от каймака на обществото.

Бе извършил първото си убийство на двадесет и две и макар да не бе имал намерение да убива — жертвата се бе прибрала по-рано от балет заради натравяне с развалени миди — нямаше скрупули, когато отнема живот. Особено ако печалбата бе добра.

Сега бе четиридесет и осем годишен и имаше слабост към френските вина и италианските костюми. Беше собственик на жилище в Уестчестър, от което съпругата му бе избягала заедно с невръстния им син, а после бе подала молба за развод. Освен това притежаваше и луксозен апартамент до Сентръл Парк, където си устройваше разточителни забавления, вила в Хамптънс и още една край морето на Големия Кайманов остров. Всички нотариални актове бяха на различни имена.

Беше си осигурил охотен живот, отнемайки чуждо имущество, и бе станал истински експерт. От десет години внимателно подбираще какво да краде. Специалността му бяха скъпоценните камъни, а понякога и редките пощенски марки.

Няколко пъти го бяха арестували, но имаше само една присъда... срам, за който обвиняваше изцяло некомпетентния си, твърде скъп адвокат.

Беше си платил, самият той го бе пребил до смърт с оловна тръба три месеца след освобождаването си. Но според Крю, и това му бе малко. Заради него бе прекарал двадесет и шест месеца затворен, лишен от свободата си и опозорен.

Смъртта на онзи идиот не можеше да се нарече компенсация.

Беше се случило преди повече от двадесет години. Оттогава няколко пъти бе призоваван на разпит, но не бе имал други арести. Единствената полза от месеците, прекарани в затвора, бе

неограниченото време да размишлява, преценява възможности и да крои планове.

Не бе достатъчно само да краде. Трябваше да овладее занаята до съвършенство, за да живее добре. Затова не преставаше да се учи, да развива ума си и да се превъплъщава в различни роли. За да успява да краде от богатите, трябваше да стане един от тях. Да добие култура и изтънченост и по нищо да не прилича на отрепките, които гниеха зад решетките.

Да стане част от висшето общество, може би дори да се ожени за собственичка на прилично състояние. За Крю успехът не бе да умее да прониква през чужди прозорци, а да кара други да вършат това вместо него. Други, които можеше да манипулира и ако се наложеше, да се отърве от тях. Защото всичко, задигнато по негови напътствия, по право принадлежеше изключително на него.

Бе умен, търпелив и безмилостен.

Дори и да бе правил грешки, никой от тях не бе непоправима. Винаги сам поправяше грешките си. Слабоумният адвокат, жената, която не бе могла да се примири, че я е измамил с няколкостотин долара, и всички бавно загряващи новаци, на които бе плащал или бе срещал в дългата си кариера.

Бе допуснал грешка с Биг Джак О'Хара и смешния му сподвижник Уили.

„Невярна преценка“, мислено се поправи Крю, когато сви покрай ъгъла и тръгна обратно към хотела. Не се бяха оказали толкова глупави, колкото бе предполагал, когато ги бе използвал, за да състави и изпълни плана на живота си. Неговата мечта, неговият поход. Единствено неговият.

Как бяха успели да се измъкнат от капана, който им бе заложил със своя дял, оставаше загадка за него. Повече от месец го бяха заблуждавали. И никой от двамата не се бе опитал да превърне плячката в пари, което бе още една изненада.

Но не бе престанал да души и най-сетне бе доловил миризмата на О'Хара. Бе успял да проследи от Ню Йорк до планините на Мериленд не Джак, а глупавата невестулка Уили.

Не биваше да допуска дребосъкът да го види. Проклети малки градчета. Не бе очаквал да срещне онзи нещастник на улицата, още по-

малко той да побегне като уплашен заек и да попадне право под гумите на минаваща кола.

Беше се изкушил да замарширува в дъжда до окървавеното тяло и да го ритне. Милиони долари залог, а глупакът бе забравил, че трябва да се огледа на двете страни, преди да пресече.

После от магазина бе изскочила тя. Червенокоса хубавица с изражение на ужас. Бе виждал това лице и преди, въпреки че не се познаваше с нея. Биг Джак имаше снимки, които обичаше да показва, след като пийне няколко бири.

„Дъщеря ми. Красавица е, нали? И умът ѝ сече като бръснач. Завърши колеж, моята Лейни“.

Безспорно бе умна, щом ѝ бе хрумнало да се засели в малък град и да се преструва на почтена жена, докато върти търговия с крадени вещи. Добре замислено.

Ако Джак си въобразяваше, че може да предаде на дъщеря си нещо, което принадлежи на Алекс Крю, и да прекара старините си в охолство в Рио, за което често бе споделял, че мечтае, този път той щеше да бъде изненадан.

Крю щеше да си възвърне всичко, което му се полага. А бащата и дъщерята щяха да си платят с лихвите.

Влезе във фоайето на „Уейфарър“ и едва не потръпна. Условиата бяха почти непоносими. Качи се по стълбите до апартамента си и сложи табелата „Не безпокойте“, за да не бъде смущаван, докато обмисля следващия си ход.

Трябваше да се свърже с Лейн Тавиш, най-добре в ролята на Майлс Александър, търговец на старинни бижута. Кимна на отражението си в огледалото. Името Александър бе ново, както и сивите мустаци и коса. О’Хара го познаваше под имената Мартин Лайл и Джералд Бенсън и би го описал като гладко избръснат, късо подстриган, с прошарени коси.

Добра идея бе да започне с лек флирт. Обичаше женската компания. Общият интерес към старинните бижута бе подходяща тема за завързване на разговор. Но може би трябваше да изчака няколко дни, докато узнае нещо повече за нея, преди да предприеме нов ход.

Не бе скрила тайника в къщата си, а нямаше и ключ от сейф. Иначе двамата бандити, които бе наел, щяха да го намерят.

Вероятно бе прибързано да претършуват дома ѝ, оставяйки такъв безпорядък, но бе ядосан и сигурен, че ще открие у нея нещо, което му принадлежи. Все още вярваше в това и знаеше къде да го търси. Най-добрата тактика бе да се държи приятелски. Дори малко романтика не би навредила.

Тя бе тук, Уили също бе тук, макар и мъртъв. Несъмнено скоро щеше да се появи и Джак.

Доволен от простия си план, Крю седна пред лаптопа си. Намери адресите на няколко сайта за бижута антики и започна да ги изучава.

Лейн се събуди на светната лампа и озадачено огледа спалнята си.

Колко ли бе часът? Кой ден беше? Приглади косите си назад, когато се надигна да погледне часовника. Осем и петнадесет. Не можеше да е сутрин, защото навън бе тъмно. Какво правеше в леглото в осем и петнадесет вечерта?

Лежеше с дрехите, завита с плюшената покривка. Хенри хъркаше на пода до нея.

Прозина се и изведнъж си спомни всичко.

Макс!

Господи, беше ѝ помогнал да разчисти стаята за гости и бяха обсъдили идеята да вечерят в ресторант. Или да поръчат храна за вкъщи.

Какво бе станало по-нататък? Напрегна сънения си ум. Бе отишъл да изхвърли препълненото кошче за смет, а тя бе дошла в спалнята си да се преоблече и освежи.

Бе поседнала на леглото за минута. Е, добре, беше се изтегнала. Бе затворила очи само за да си почине.

А се събуждаше едва сега, три часа по-късно. Сама.

„Завил ме е“, помисли си тя с усмивка и прокара ръка по плюша. И бе запалил лампата, за да не се събуди на тъмно.

Отметна покривката и преди да стане, видя бележката, оставена на възглавницата ѝ.

„Изглеждаше толкова прелестна, че не можах да вляза в ролята на Чаровния принц и да събудя Спящата красавица. Заключих, а и твоето страховито куче ще те пази. Наспи се добре, ще ти се обадя утре. Или ще намина да се видим.

Макс“

— Как е възможно да е толкова съвършен? — попита тя все още хъркащия Хенри. Отпусна се по гръб и притисна бележката към гърдите си. — Когато нещо изглежда идеално, човек става подозрителен, но това ми харесва. Омръзна ми да бъда подозрителна и предпазлива, и сама.

Полежа още миг, усмихвайки се на себе си. „Спящата красавица“ вече не бе сънена. Никога не се бе чувствала по-будна и бодра.

— Знаеш ли откога не съм правила нещо безразсъдно? — Въздъхна дълбоко. — Не помня. Време е за малко хазарт.

Забърза към банята да вземе душ. „По-добре вана с ароматно масло“, реши. Имаше достатъчно време и докато ваната се напълни, щеше да избере най-подходящия тоалет за съблазняване на Макс Ганън.

Спря се на топло ухание на фрезии за ваната и отдели цели двадесет минути за грима си. Беше ѝ нужно почти толкова време, за да реши дали да остави косите си пуснати, или да ги увие и прихване. Избра второто, защото все още не я бе виждал с тази прическа. Остави по няколко свободни кичура от двете страни за по-секси.

Този път нямаше скрупули относно очевидното и малката черна рокля. Бе благодарна на Джени, която месец преди да забременее, я бе придумала да обиколят заедно магазините. И двете си бяха купили фантастично бельо.

Спомни си, че Джени дължи сегашното си състояние именно на това бельо, и добави още няколко презерватива към онези, които вече бе пхнала в чантата си. Станаха общо десетина — бройка, която говореше едновременно за предпазливост и за оптимизъм.

Върху роклята облече тънка кашмирена жилетка, за която лекомислено бе пръснала пари, но почти не бе носила.

За последен път се завъртя на всички страни пред огледалото.

— Ако те отблъсне — каза си тя, — няма надежда за човечеството.

Подсвирна на кучето да слезе с нея на долния етаж. След като отскочи до кухнята да вземе бутилка вино от хладилника, свали каишката на Хенри от закачалката до задната врата.

— Искаш ли да се повозиш в колата? — попита го. Въпросът винаги го караше да заподскача от бурна радост и вълнение. — Отиваме у Джени. Тази вечер ще бъдеш на гости с преспиване, както и аз, дай боже. Ако не намеря отдушник за тази жега, ще експлодирам.

Кучето три пъти изтича до колата и обратно, преди тя да стигне дотам и да му отвори вратата. Скочи вътре, настани се на предната седалка и изплези радостно език, докато Лейн му премятеше предпазния колан.

— Дори не съм нервна. Не мога да повярвам. Не съм го правила от... няма значение откога — добави, когато седна зад волана. — Ако се замисля за това, ще стана нервна. Истински го харесвам. Лудост е, защото едва го познавам, но е така, Хенри.

Хенри излая в израз на разбиране или радост, докато се спускаха по алеята.

— Може би нищо няма да излезе — продължи тя. — Той живее в Ню Йорк, а аз — тук. Но не е задължително да има продължение, нали? Да пламне вечна любов, която да доведе до обвързване за цял живот. Може да си остане просто уважение, симпатия и... страст. Определено помежду ни има гореща страст, но не виждам нищо лошо в това... Млъквам, преди да съм се разколебала.

Наближаваше десет, когато спря пред къщата на Джени. „Късно е“, помисли си. Щеше да почука на вратата на хотелската му стая в този късен час?

Джени вече бе излязла и вървеше към колата ѝ. Лейн разкопча колана на Хенри и отвори вратата от неговата страна.

— Здравсти, Хенри! Добре дошъл, приятел. Винс те чака.

— Задължена съм ти — каза Лейн, когато кучето нетърпеливо се втурна към къщата.

— Няма за какво. Късна среща, а?

— Не питай и не казвай нищо.

Джени се наведе, доколкото позволяваше коремът ѝ.

— Шегуваш ли се с мен?

— Да. Утре ще ти разкажа всичко. Би ли ми направила още една услуга?

— Разбира се. Каква?

— Моли се да има какво да разказвам.

— Обещавам, въпреки че, както изглеждаш, сигурно молитвите ти вече са чути.

— Е, добре. Тръгвам.

— Действай, скъпа. — Джени затвори вратата, отдръпна се назад и потърка корема си, когато Лейн потегли. — В кърпа ѝ е вързан — промълви тя на себе си и влезе да си поиграе с Хенри.

6.

Хрумна ѝ, че изглежда като жена с ясна цел. Малка черна рокля, секси обувки и бутилка вино под мишница.

Но не виждаше нищо нередно. Наистина целта ѝ бе ясна, само мъжът, с когото бе свързана, все още не знаеше. Ако срещнеше познат, какво от това? Бе пълнолетна, неомъжена и свободна. Никой не би оспорил правото ѝ на малко здравословен секс без обвързване.

Все пак изпита облекчение, когато прекоси фоайето на „Уейфарър“, без да види нито едно познато лице. Натисна бутона на асансьора за нагоре и неволно започна да прилага техника на вдишване и издишване за успокоение, която бе усвоила в курс по йога.

Каза си, че трябва да спре.

Не искаше да бъде спокойна. Утре щеше да търси спокойствие. Тази вечер кръвта ѝ кипеше като заредена с електричество. Копнееше да чувства стягане на всички мускули и горещи тръпки по цялата кожа.

Качи се в кабината и натисна бутона за етаж на Макс. Когато вратите се затвориха, през тези на съседния асансьор излезе Алекс Крю.

Макс седеше на бюрото си и докато телевизорът работеше за фон, преглеждаше бележките си и съставяше ежедневния си доклад. Спести няколко подробности. Нямаше смисъл да документира, че си бе поиграл с кучето или че бе целунал Лейн, а после я бе завил и се бе спрял да я погледа, докато спи.

Това не бе съществена информация.

Подробно описа щетите върху имуществото ѝ, действията и реакциите ѝ и своите изводи за сегашния ѝ начин на живот.

Скромна жителка на малък град, постигнала успех в бизнеса. Компетентна в работата си, привързана към уютния си дом на възвишението и към местната общност.

Но откъде бе намерила средства да си купи този дом и да открие фирма? Беше проверил размера на кредитите ѝ за жилище и бизнес —

по не съвсем законен начин — но сумите не бяха достатъчни. Бе направила значителни влогове, определено непосилни за млада жена, която има постоянни, но неособено високи доходи, откакто е завършила колежа.

„Ала и тези суми не са значителни — продължи да разсъждава той. — Никакво разточителство, нищо, което би могло да издаде, че крие състояние, от което капят милиони“.

Караше сносна, не твърде скъпа кола. Американска, на три години. В дома си имаше ценни мебели и творби на изкуството, но тя бе в бизнеса с антики, така че отново нищо чудно.

Гардеробът ѝ, поне тази част, която бе успял да види, издаваше добър класически вкус. Но и в него нямаше нищо много скъпо, напълно подобаваше на несемейна жена, успяла в търговията с антики.

Всичко, свързано с нея, съответстваше на този имидж.

Не водеше живот на богата жена. Не приличаше на измамница — обикновено той ги разпознаваше. Какъв смисъл би имало да купи къща сред горите, да си вземе грозно куче и да открие магазин на главната улица в малък американски град, ако не желаше именно това?

Жена с нейното образование можеше да живее навсякъде и да работи всичко. Следователно изводът бе, че се занимава точно с каквото желае.

Това също не се връзваше.

Проблемът бе, че чувствата, които бе събудила у него, го объркваха. Облегна се назад в стола си и се загледа в тавана. Всеки път, когато я видеше, преставаше да мисли трезво. Имаше нещо в гласа, лицето и уханието ѝ, което го омайваше.

Може би отказваше да повярва, че е мошеничка, защото не бе изпитвал толкова силно влечение към жена от... всъщност никога не бе изпитвал.

Разумно и професионално бе да ограничи личните си контакти с нея. Дори и да бе най-ценната му следа към Джак О'Хара, нямаше да може да я използва, ако не се отърсеше от въздействието ѝ.

Би могъл да измисли повод да прекара няколко дни извън града. Да се установи някъде наблизо, откъдето да наблюдава и събира сведения. Да задейства връзките и източниците си и да приложи

хакерските си умения, за да вникне по-дълбоко в живота и делата на Илейн О'Хара, или Лейн Тавиш.

Когато узнае повече, щеше да реши как да се държи с нея и да се върне. Дотогава бе най-добре да стои на разстояние. Никакви вечери за двама и посещения в дома ѝ, никакъв физически контакт, който би довел само до още усложнения.

Щеше да напусне хотела сутринта, да ѝ се обади, за да ѝ каже, че са го повикали да се върне в Ню Йорк и че ще поддържа връзка. Без да се отказва от нея, щеше да бъде по-сдържан в личен план.

Човек не можеше да върши работата си ефективно, ако съзнанието му бе замъглено от сексуално влечение.

Доволен от плана, Макс се изправи. Щеше да опакова повечето си неща тази вечер, може би да слезе в бара за едно питие, а после да се наспи и да се освободи от чувствата, които твърде бързо и неуместно бяха пламнали у него.

Почукване на вратата отклони мислите му. Вече бяха сменили спалното бельо и донесли няколко опаковани шоколадови бонбона заедно с новите калъфки. Почти очакваше някой да пхне плик под вратата му. Въпреки че предпочиташе да контактува по електронната поща, клиентите му често настояваха да прашат указанията си по факс.

Когато не се появи нищо, отиде до вратата, надникна през шпионката и така внезапно затаи дъх, че едва не си глътна езика.

Какво правеше тя пред прага му, по дяволите? И с какво бе облечена?

Господи!

Направи крачка назад, потърка чело и сложи ръка на сърцето си. Професионалният му инстинкт веднага заработи и го накара да изтича до бюрото, да затвори файловете и прибере документите, а след това бързо да огледа цялата стая за нещо, което можеше да го издаде.

Щеше да я заведе в бара, на обществено място, да пийнат и да ѝ каже, че са го повикали да се върне.

А после да се раздели с нея. Да замине. Да изчезне оттук.

Прокара ръка през косите си няколко пъти, за да разсее напрежението. Придаде си израз на спокойствие, лека изненада и задоволство и отвори вратата.

През шпионката не бе успял да усети цялостното ѝ въздействие. Езикът, който преди малко почти бе глътнал, сега едва не увисна до

коленете му.

Не можа да се съсредоточи достатъчно, за да види ясно с какво е облечена. Забеляза единствено, че е черно и разкрива повече извивки от писта за Формула 1. Краката ѝ бяха по-дълги, отколкото си бе представял, обути в сандали с висок ток и съвсем тънки каишки.

Огненочервените ѝ коси бяха пригладени нагоре, а очите ѝ изглеждаха по-яркосини от всякога. Бе сложила на устните си нещо тъмно, с неустоим блясък.

Бог да му е на помощ.

— Събудих се.

— Разбира се. Виждам.

— Може ли да вляза?

— А... хм, да.

Не бе в състояние да каже нищо по-смислено, затова просто се отдръпна да ѝ стори път. Когато мина покрай него, уханието ѝ го обгърна и дъхът му спря.

— Не успях да ти благодаря, затова реших да намина.

— Благодаря... че ми благодариш — запелтечи той и се почувства като пълен глупак.

Тя се усмихна, повдигна бутилката вино и леко я разклати.

— Какво ще кажеш за мерло?

— Одобрявам.

Лейн напрегна цялата си воля, за да сдържи смеха си. Нима имаше нещо, което можеше да накара една жена да осъзнае женствеността си по-добре от широко отворените очи на мъж, който я гледа като омагьосан? Пристъпи към него и се почувства още по-поласкана, когато той леко се отдръпна назад.

— Искаш ли да си го поделим?

— Кое?

— Виното.

— О!... — Два пъти бе получавал мозъчно сътресение. Тогава бе изпитвал същото усещане: че се носи извън тялото си, което изживяваше и сега. — Да. — Взе бутилката, която тя му подаде. — Разбира се.

— Добре тогава.

— Кое е добре? — Струваше му се, че връзката между мозъка и говорния му апарат е нарушена. — А, тирбушон.

Хвърли поглед към минибара, но тя пхна ръка в дамската си чанта.

— Опитай с това.

Подаде му тирбушон, чиято дръжка бе с форма на гола жена с дълги крака.

— Интересно — промълви той.

— Кичозно — поправи го Лейн. — Имам малка колекция. Хубава стая — добави. — Голямо легло. — Бавно се приближи към прозореца и разтвори пердетата. — Сигурно и гледката е чудесна.

— О, да.

Усещайки, че той се взира в нея, остана с гръб към него и бавно свали ефирната си жилетка. Чу изтракването на бутилката върху дървена повърхност и изпита задоволство, че роклята бе изпълнила предназначението си. От мястото, където бе Макс, не се виждаше голяма част от нея, а само гол гръб с черни презрамки.

Премести се до леглото и взе един от бонбоните върху възглавницата.

— Ммм, шоколадови са. Нали не възразяваш?

Макс успя единствено да поклати глава. Тапата на бутилката изхвърча с внезапен пукот и в съзнанието му прозвучаха думите „боже мой“, когато Лейн разви хартийката и бавно захапа малкото шоколадово драже.

Издаде тих чувствен стон и облиза устни.

— Чух някъде, че парите отварят врати, а шоколадът направо ги изтръгва. Харесва ми тази мисъл. — Приблужи се към него и поднесе другата половина от бонбона към устните му. — Ще споделя и това с теб.

— Ще ме убиеш.

— Тогава да пийнем вино, за да умреш щастлив. — Лейн седна на леглото и кръстоса крака. — Да не би да прекъснах работата ти?

— Отчети. Ще ги довърша.

„Когато възвърна разсъдъка си“, реши той. Наля вино и ѝ подаде чашата. Срецна съсредоточения ѝ поглед, докато отпиваше първата глътка.

— Доста спях, след като си ме завил. Не съм искала да заспя, Макс.

— Прекарала си тежка нощ. И денят бе тежък.

— Не толкова, колкото очаквах, благодарение на теб.

— Лейн...

— Нека ти се отблагодаря. Много ми помогна днес. Приятно ми е с теб. — Отпи по-голяма глътка. — Харесва ми това, че те желая. Както, струва ми се, и ти мен.

— Толкова силно, че се задушавам, притокът на кислород до мозъка ми спира. Това не влизаше в плановете ми.

— Не ти ли се иска да кажеш: „Плановете да вървят по дяволите“ — и да действаш импулсивно?

— Непрекъснато.

Този път Лейн се засмя, пресуши виното и стана да си налее отново. След още една глътка закрачи към вратата.

— А аз — никога. Или поне рядко. Но както знаеш, всяко правило има изключения. — Отвори вратата, закачи табелката „Не безпокойте“ от външната страна, заключи я и се облегна на нея. — Ако не ти харесва накъде вървят нещата, кажи ми.

Макс също отпи голяма глътка вино.

— Нямам възражения.

— Радвам се, защото дори и да имаше, не бих ги приела.

Навярно усмивката, която се появи на лицето му, бе глуповата, но му бе все едно.

— Наистина ли?

Тя тръгна обратно към него.

— Не зная дали мога да играя честно.

— Не е никак честно да бъдеш с тази рокля.

— Така ли? — Лейн отпи последна глътка вино и остави чашата. — Тогава просто ще я сваля.

— Нека ти помогна. Моля те! — Той прокара ръка по млечнобялата кожа на гърба ѝ. — Позволи ми.

— Заповядай.

Напълно забрави за разума и професионализма. За емоционалната и физическата дистанция, която бе решил да спазва. Забрави всичко, освен осезаемата ѝ близост, нежната ѝ кожа, опияняващия ѝ аромат и вкуса на горещите ѝ устни, когато я сграбчи, притегли я към себе си и я целуна.

Бе обсебен от нея — от допира, уханието и вкуса ѝ, които се сливаха във... всичко, за което можеше да мечтае.

Това бе грешка. Да се възползва от нея сега бе като да наруши изрична забрана. Но тази мисъл добавяше към изживяването и тръпката на риска.

Отмести едната ѝ презрамка и докосна голата ѝ плът със зъби, а когато тя наведе глава назад, ги плъзна по посока на тихото мъркане, което звучеше от гърлото ѝ.

— Като стана дума за планове — прошепна Макс, докато оголваше и другото ѝ рамо, — имам доста интересни за теб.

— Надявах се. — Лейн освободи ръката си и посегна към чантата си. — Ще ти трябва това — каза тя и извади презерватив.

— Ще настъпи момент, в който ще имам нужда и от дефибрилатор и пожарогасител.

— Стига обещания.

Макс се усмихна.

— Има опасност истински да ме подлудиш. — Отново докосна устните ѝ със своите, леко ги потърка. — Еластична ли, е? Имам предвид роклята.

— Да.

— Дяволско изкушение.

Бавно започна да я смъква и в същото време устните им се сляха в страстна целувка, от която и двамата затрепериха. Отдръпна се за миг, докато роклята се свличаше в краката ѝ, просто за да я погледа.

Остана по ефирно съчетание от коприна и дантела. Гърдите ѝ издуваха деколтето, разкриващо част от тях. Черната коприна галеше тялото ѝ, обгръщаше ханша ѝ и достигаше до кокетните малки жартieri на черните ѝ прозирни чорапи.

— Опитвам се да измисля някаква незабравима реплика, но е трудно, когато в главата ми не е останала и капка кръв.

— Кажи първото, което ти хрумне.

— Уау!

— Точно това очаквах. — Лейн протегна ръце и започна да разкопчава ризата му. — Харесва ми как ме гледаш. Още от първата ни среща. Особено погледът ти сега.

— Ти си пред очите ми, дори когато ги затворя. Не ми се бе случвало досега и е малко смущаващо.

— Може би е писано някои хора да се срещнат. Затова всичко става толкова бързо. Всъщност не ме интересува защо. — Разтвори

предниците на ризата му, плъзна ръце по гърдите му и ги обви около врата му. — Не ме интересува — повтори тя и впи устни в неговите.

Знаеше, че иска да продължи да усеща вълните на възбуда, които разтърсваха тялото ѝ. Да осъзнава, че напълно е завладяла ума на този мъж и е разпалила страстта му до полуда.

Искаше да бъде безразсъдна, да получи всичко, което желае, на жадни глътки, поне веднъж в живота си да мисли единствено за мига, насладата и страстта.

Завъртя я, а тя се изви към него, отново обгърна врата му и му позволи да обходи тялото ѝ с длани. Да почувства допира на дантелата, коприната и плътта ѝ. Да прокарва устни по шията и извивката на рамото ѝ, докато ръцете му я докосват и възбуждат. Дъхът ѝ секна, когато се плъзнаха между бедрата ѝ. Притисна се към тялото му и раздвижи ханш, носейки се по горещите вълни на блаженството.

Макс си представи как я вдига на ръце и внимателно я оставя на леглото, за да пристъпи към следващия етап с известна романтика и финес. Но неусетно се озоваха върху идеално изпънатите чаршафи, безразсъдни и ненаситни.

Косите ѝ се бяха разпилели и се открояваха като ярки пламъци върху бялата постеля. Ароматът, който струеше от тях и от кожата ѝ, замъгли сетивата му и той се запита дали някога ще може отново да диша, без да го долавя.

— Оставям се в твоите ръце. — Устните ѝ жадно всмукаха неговите. — Прави с мен каквото искаш.

Бе увлечен във водовъртеж от желаниа и потъна в него. С наслада черпеха един от друг. Усещаше чувствените ѝ движения, сякаш плътта ѝ го обгръщаше, и бе по-припрян, отколкото би искал, в отчаяната си жажда за още.

От гърдите ѝ се изтръгваха стонове, сърцето ѝ препускаше в неудържим галоп. Кожата ѝ бе толкова гореща, че можеше да стопи костите му. Господи, бе вълшебно.

Ръцете му бяха толкова силни, а устните — така чувствени. Усещането да бъде покорена — с тялото, ума и съзнанието си — бе опияняващо. Посегна към ужасно малките кукички на сутиена ѝ и проклятието, което изрече, защото не успя да ги разкопчае, я накара да се засмее. Тя издаде тих стон, когато почувства проникването му, и полетя към върха.

Отчаяно умоляваше да изживее цялата наслада сега, сега, сега! Надигна се и извика при първия тласък, с който той навлезе в плътта ѝ. Погледът ѝ се замъгли, препускащото ѝ сърце замря. След миг всичко стана кристално ясно, учестеният ѝ пулс се върна и цялата изтръпна при сливането на телата им.

Виждаше лицето му, скулите и хлътналите бузи, наболата брада, небръсната от сутринта, и очите му, тигровите очи, вперили поглед в нея. Леко ги присви, миг преди да зарови нос в косите ѝ и да се предаде на блаженството.

Бе плувнала в пот, изтощена и спокойна като тихо езеро през лятото. Лежеше, чувствайки тежестта на тялото му, щастлива заради себе си и заради него. Чуваше учестеното му дишане и със задоволство си напомняше, че причината за него е тя. Заигра с косите му и затвори очи, готова да се унесе в сън.

— Добре ли си там долу? — промълви той.

— Чувствам се чудесно, благодаря. А ти там горе?

— Може би съм парализиран, но ми харесва. — Извърна глава и устните му докоснаха шията ѝ. — Лейн.

С все още затворени очи, тя се усмихна.

— Макс.

— Трябва да ти кажа... трябва да ти кажа — повтори той, говорейки по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Не очаквах това, когато поех... задачата.

— Обичам изненадите. Бях престанала да им се радвам, но сега си спомних защо винаги съм ги обичала. Защото те спохождат неочаквано.

— Обожавам тази, която ми поднесе ти, като се появи пред вратата ми със секси черна рокля.

— Ако го направя отново, ще стане банално, а няма да бъде изненада.

— Жалко. Къде е Хенри?

— Хенри ли?

Макс се подпря на лакти и се надвеси над нея.

— Нали не си го оставила сам у дома след онова, което се случи снощи?

Този път я изпълни не горещ порой, а спокойна, приятна топлина. Бе загрижен за кучето ѝ. Мъж, способен да се тревожи за някакво куче, когато е в леглото с гола жена, бе номер едно в списъка ѝ от герои. Приблужи лицето му към своето, за да го обсипе с целувки.

— Не, не съм го оставила сам. Заведох го у Джени. Как е възможно да си толкова съвършен? Опитвам се да открия някакъв недостатък, но ти си просто... — Притисна устни към неговите в дълга, шумна целувка. — Абсолютно съвършен.

— Не съм.

Обзе го неприятно чувство за вина. Обикновено се стараше да го преодолява или избягва. Но този път бе натрапчиво и дори примесено с тревога. Какво щеше да си помисли тя, как щеше да реагира, когато узнаеше истината за недостатъците му?

— Аз съм вироглав, себичен тип — сподели той — и...

— Себичните типове не влизат в магазини за антики да купуват подаръци за майките си просто ей така, без повод.

Чувството за вина стана още по-мъчително.

— Беше импулсивно.

— Виждаш ли, изненада. Нали ти казах, че обичам изненадите? Не се опитвай да ме убедиш, че не си съвършен. Точно сега съм твърде щастлива с теб, за да ти повярвам. Охоо, накарах те да се замислиш. — Плъзна ръце по гърба му и закачливо го потупа отзад. — „Какво си въобразява тази жена, да не би да иска нещо повече от мимолетно приключение?“

— Не си мислех това. Между нас вече има нещо повече.

— Аха. — Сърцето ѝ подскочи, но клепките ѝ не трепнаха, докато се взираше в него. — Така ли?

— Наистина не очаквах нещата да се развият по този начин, Лейн. — Макс наведе глава и докосна устните ѝ със своите. — Положението става сложно.

— Нямам нищо против усложненията, Макс. — Тя обхвана лицето му с длани. — Нека оставим тревогите и последиците за утре, а сега да се насладим на нощта, която е пред нас. На това, което можем да си дарим един другиму. Когато се събудих у дома тази вечер, бях щастлива, защото знаех, че искам да бъда с теб. Отдавна не се бях чувствала така.

— Щастлива?

— Доволна, заредена с енергия и почти щастлива. Е, не толкова, че да затанцувам из къщата. Затова единственото, което може да усложни нещата за мен сега, е да кажеш, че имаш жена и две деца в Бруклин.

— Не. Живеят в Куинс.

Лейн го щипна, сборичка се с него и го повали по гръб.

— Ха-ха. Много смешно.

— В Бруклин живее бившата ми съпруга.

Възседна го и отметна коси.

— Явно не си губиш времето.

— Е, както ти колекционираш тирбушони, някои мъже колекционират бройки. Сегашната ми любовница е в Атланта, но съм решил да забърсвам по нещо във всеки щат. Ти можеш да бъдеш мерилендската ми бройка.

— Бройка? Една от най-големите ми амбиции винаги е била да бъда нечия бройка. Къде да се запиша?

Макс се надигна, обвини я с ръце и я задържа в прегръдката си. „Усложнения“, помисли си той. Списъкът им нямаше край. Просто трябваше да се справи с тях. Както и тя. Но тази нощ щеше да се вслуша в думите ѝ и просто да се наслаждава на близостта ѝ.

— Ще останеш ли? Остани, Лейн!

— Мислех, че няма да ме помолиш.

— Не си тръгвай.

Миг след като изрече тези думи, Макс осъзна, че никога досега не ги е казвал на жена. Може би просто бе сънен и изтощен. Или тя го бе омагьосала.

— Минава три сутринта.

— Точно така. Върни се при мен в леглото. Ще подремнем няколко часа, а после ще поръчаме закуска.

— Звучи чудесно, но ще се наложи да взема още един ден отпуск.

Нахлузи роклята, без бельо, и това прогони всички мисли за сън от съзнанието му.

— Тогава остани поне още малко.

— Трябва да тръгвам — засмя се Лейн и с танцова стъпка се отдалечи, когато той протегна ръце към нея. — Ще се прибера да

поспя два-три часа и да се преоблека, а после ще отскоча до града да взема Хенри и ще го откарам у дома, преди да отида в магазина.

— Ако останеш тук, можеш да вземеш Хенри на път за дома и да си спестиш едно разкарване.

— И ще осигуря на машината за клюки достатъчно материал, за да работи без прекъсване до Коледа. — Вече бе свикнала с атмосферата в малкия град и си бе изградила образ. Мнението на съгражданите ѝ бе важно за нея. — Когато жена излезе от хотел сутринта, облечена с такава рокля, доста хора повдигат вежди. Особено в Геп.

— Ще ти дам назаем една от ризите си.

— Тръгвам. — Пъхна бельото в чантата си. — Но ако приемеш покана да вечеряме заедно...

— Назови часа и мястото.

— В осем, у дома. Аз ще готвя.

— Ще готвиш? — Макс бавно примигна два пъти и я изгледа учудено. — Вечеря?

— Не, заговор срещу правителството. Вечеря, разбира се. — Лейн застана срещу огледалото, извади от чантата си малка четка и разреса косите си. — Какво предпочиташ?

Остана загледан в нея.

— Ти ще готвиш?

— Ще измисля нещо. — Доволна от външността си, тя прибра четката, върна се при него, наведе се над леглото и леко го целуна. — Чао.

Остана неподвижен, след като вратата се затвори зад нея. Бе като вцепенен и все още усещаше вкуса на устните ѝ.

Нищо не се връзваше. Нито това, което се бе случило помежду им, нито чувствата, които изпитваше към нея, нито нейната индивидуалност. Не бе възможно преценката му да е погрешна. Никога не се бе случвало така категорично да се отрече от собствените си предположения за някого. И това нямаше нищо общо с хормоните.

Ако Лейн Тавиш се окажеше замесена в заговор за милиони долари, би изял разрешителното си за частен детектив.

Но все още не бе намерил обяснение защо Уилям Йънг бе дошъл да се срещне с нея, както и защо бе умрял. Нямаше обяснение и за претършуването на къщата ѝ.

Обаче обяснения съществуваха и той щеше да стигне до тях. Бе добър в професията си. Веднага щом успееше да докаже, че е невинна, да изпълни задачата си така, че клиентът му да остане доволен, щеше да й каже всичко. Може би щеше да бъде малко разстроена. „Слез на земята, Ганън — каза си Макс. — Ще бъде бясна“. Но щеше да я убеди да му прости. Бе добър и в убеждаването.

Най-добрият начин да се измъкне от кашата, в която се бе забъркал, бе да подходи логично. Логичният извод бе, че дъщерята на Джак О'Хара е прекъснала връзките си с него, загърбила е миналото си и е започнала нов живот. Всичко го караше да клони в тази посока, включително и инстинктът му. Това не означаваше, че Биг Джак, Уили и другите им съучастници не знаят къде се намира тя, че не са установявали контакт или не са правили опити за осъществяването му.

Да, финансовото й състояние му се струваше съмнително, но щеше да изясни и този въпрос. По няколко хиляди оттук-оттам бяха крайно недостатъчни за начална вноска за жилище и започване на бизнес. Бяха нищо в сравнение с дял от над двадесет и осем милиона долара.

Може би Уили я бе потърсил, за да помоли за помощ, да потърси убежище или да предаде послание от баща й. Каквато и да бе целта му, сега бе мъртъв и никой не можеше да го попита. „Вече не може да осребри дела си“, помисли си Макс.

Това определено вдигаше залога.

В дома на Лейн нямаше нищо, за което да си струва да се безпокои. Със сигурност. Дори ако онзи, който бе проникнал с взлом, бе пропуснал нещо, тя не би оставила къщата без надзор, за да дойде при него да полудуват между чаршафите.

Логически погледнато, нямаше никакви основания да бъде заподозряна. Беше се намирала в Ейнджълс Геп, когато бе извършена кражбата на бижутата. За бога, от десетгодишна не бе под настойничеството и влиянието на Биг Джак.

Все пак, за да се убеди, че е невинна, и да зачеркне името й от списъка на подозрителните лица, трябваше да провери всичко. Да огледа добре магазина й.

Колкото по-скоро го направеше, толкова по-бързо щяха да продължат напред. Погледна часовника си и видя, че разполага с три часа преди разсъмване. Пристъпи към действие.

7.

Стори му се абсурдно човек, който има обща ДНК с крадец, да обезопаси собствения си магазин само със стандартни ключалки и проста алармена система, с която всеки дванадесетгодишен хлапак с войнишки нож и малко въображение би могъл да се справи.

Ако отношенията им прераснеха в... истинска връзка, щеше сериозно да поговори с Лейн за сигурността на дома и фирмата ѝ. Може би малък магазин от този тип не се нуждаеше от решетки, желязна врата и камери за наблюдение, но тя не бе сложила дори лампи, които да светят през нощта, вътре или отвън. Що се отнася до вратата, беше смешна. Ако той беше крадец, който не се старае да действа с финес, два по-силни ритника биха били достатъчни.

Жалкото подобие на алармена инсталация правеше проникването вътре нощем срамно лесно. Избегна я и отвори ключалките на задната врата, в случай че някой жител на града, страдащ от безсъние, решише да излезе на разходка по търговската улица преди разсъмване. Бе дошъл от хотела по заобиколен път. Това, че нещо изглежда лесно, не означаваше, че може да си позволи да бъде небрежен по отношение на процедурата.

В града бе толкова тихо, че се чу включване на фурна в една от близките сгради. И дългото, пронизително изсвирване на товарен влак, което разкъса тишината като вик на призрак. По централните улици на Ейнджълс Геп нямаше пияници, наркомани, бездомници или проститутки, които да изпълват нощта с оживление.

Човек можеше да се запита дали наистина се намира в Америка, или по някакъв начин е попаднал на живописно място от пощенска картичка, отпечатана от местната търговска камара.

„Малко зловещо“, помисли си Макс.

Уличните лампи на стръмния тротоар бяха с формата на старинни фенери и до една светеха. Всички витрини бяха от обикновено стъкло. Както „Спомени“, нямаша нито желязни врати, нито решетки.

Нима досега никой не бе запращал тухла към някоя от тях, преди да си плюе на петите? Или ритвал врата, за да отмъкне каквото успее?

Това бе просто невъзможно.

Спомни си как изглеждаше Ню Йорк в три и двадесет и седем сутринта. Имаше движение и опасности, ако човек бе склонен да търси и двете. Имаше и пешеходци, и коли, а всички магазини бяха като непристъпни крепости.

Нима по-високата престъпност на глава от населението се дължеше на фактора „очаквано ниво“?

Интересна теория, но щеше да поразмишлява върху нея, когато имаше малко свободно време.

Сега, след като преодоля алармата и ключалката, отвори задната врата на „Спомени“.

„Най-много час“, обеща си той. После щеше да се прибере в хотела, за да поспи. В началото на работното време в Ню Йорк щеше да се свърже с клиента си и да докладва, че всички доказателства сочат, че Лейн Тавиш не е замесена, поне съзнателно.

Тогава щеше да бъде на чисто и можеше да ѝ обясни всичко. Щом гневът ѝ отшумеше и отново спечелеше симпатията ѝ, щеше да я помоли да напегне паметта си. Имаше чувството, че тя може да бъде безкрайно ценен източник на информация и би му помогнала да открие Биг Джак и диамантите.

И да получи хонорара си.

Тихо затвори вратата. Понечи да включи фенерчето си.

Но вместо да види тънък лъч, в главата му експлодира ослепителна светлина.

Събуди се в пълен мрак и сякаш край него отекна досадното дрънчане на племенника му с капаци за тенджери. Успя да се претърколи, надявайки се да легне по гръб. Но така му се виеше свят, че не бе сигурен в каква поза ще се озове.

Повдигна ръка, за да провери дали главата му все още е на мястото си, и усети нещо топло и влажно.

Гневът разсея болката. Бе нападат в гръб и повален в безсъзнание, а щеше да се наложи и да му направят шевове в спешното отделение.

Не можеше да проясни съзнанието си напълно, но се надигна. Вече се бе уверил, че главата му е в нормално положение, но му се струваше, че ще падне от раменете му, и опря брадичка на дланите си, за да се почувства по-сигурен.

Трябваше да стане и да запали лампата. Да се опомни и проумее какво се бе случило. Изтри кръвта, повдигна натежалите си клепачи и се намръщи при вида на отворената задна врата.

Който и да бе нападателят, отдавна си бе отишъл. Раздвижи крака с намерението да се изправи и бързо да огледа мамина, преди да побегне.

Изведнъж на прага се появи силует на полицаи.

Макс прикова поглед във Винс Бъргър и насочения му пистолет и изруга.

— Е, добре, можете да ме арестувате за проникване в чужда собственост. Няма да ми бъде никак приятно. Ще го преживея, но...

— Вече си арестуван.

Винс се залюля на стола си зад бюрото и ехидно се усмихна на Макс, който седеше, окован с белезници, в полицейския участък.

„Не изглежда толкова самонадеян градски тип — помисли си Винс — с превръзката на главата и голямата цицина на челото“.

— Освен това, и опит за грабеж...

— Не съм влязъл да крада, по дяволите, и вие го знаете.

— Значи се промъкваш в магазини посред нощ, за да поразгледаш? Нещо като зяпане на витрини, но отвътре. — Винс повдигна плика за доказателства, разклати го и от него изпаднаха инструментите на Макс и електронният му бележник. — И носиш тези неща, в случай че се наложи да правиш ремонт?

— Слушайте...

— Мога да те обвиня и в притежание на средства за проникване в чужди имоти.

— Това е просто електронен бележник. Вече всеки има.

— Не и аз.

— Каква изненада — мрачно промърмори Макс. — Имах причини да вляза в магазина на Лейн.

— Значи тършуваш из домовете и магазините на жените, с които се срещаш?

— Не съм прониквал в къщата й. Елементарно, Уотсън, извършил го е онзи, който е дошъл тук преди мен и ме халоса. Разбирам, че се опитваш да я защитиш, но...

— Точно така. — Очите на героя закрилник го стрелнаха. — Добри приятели сме и не искам никакъв нюйоркски мръсник да тормози моя приятелка.

— Всъщност съм мръсник от Джорджия. В момента живея в Ню Йорк. Провеждам частно разследване за клиент.

— Така твърдиш ти, но не открих у теб разрешително.

— Както и портфейл — сопна се Макс, — защото онзи тип го е отмъкнал. Мамка му, Бъргър...

— Не ругай в офиса ми.

Крайно изнервен, Макс наведе глава назад и затвори очи.

— Не поисках адвокат, но ще те помоля, мога дори да пролея сълзи, за няколко аспирина.

Винс извади шишенце от чекмеджето на бюрото си. Затвори го с трясък, навярно само заради удоволствието да види как Ганън потръпва, ала стана и му наля чаша вода.

— Знаеш, че твърдението ми е истина. — Макс глътна таблетките и се помоли да счупят олимпийския рекорд по плуване в кръвта му. — Проверил си ме. Знаеш, че съм лицензиран детектив. И бивш полицай. Докато губиш времето си да ме дразниш, онзи, който е претършувал дома й, отново е успял да се покрие. Трябва ти...

— Нямам нужда от съвети какво да правя. — Тонът му бе спокоен, но Макс долови хладната ярост, която се криеше зад него, и реши да уважи волята му. — Каза ли всичко това на Лейн? Че си работил в полицията, а после си станал частен детектив и си в Геп във връзка със случай, който разследваш?

„Голям късметлия съм — помисли си Макс. — Ще си навлека гнева на злобно градско ченге с вид на герой от комикс“.

— За отношенията ми с Лейн ли ще ме разпитваш или за влизането ми в магазина?

— Играеш си с огъня. По какъв случай работиш?

— Отказвам да обсъждам това, преди да поговоря с клиента си.

Клиентът му едва ли щеше да бъде доволен, ако научеше, че е бил хванат, нарушавайки закона. Не че бе извършил тежко нарушение, обаче го бяха спипали. Но това бе друг проблем.

— Слушай, някой беше влязъл преди мен в магазина, вероятно същият, който преобърна къщата на Лейн наопаки. Сега трябва да бъдем загрижени за нея. Не е зле да изпратиш полицаи до дома ѝ и да провериш...

— Няма да спечелиш симпатията ми, като ме учиш как да върша работата си.

— Е, не се надявам да ме поканиш да излезем заедно. Лейн се нуждае от охрана.

— Ти доста добре се справяш с това. — Винс се облегна на ръба на бюрото си. „Сякаш има безкрайно много време за празни приказки“, помисли си Макс. — Интересно е, че дойде от Ню Йорк точно когато в местната морга лежи труп на нюйоркчанин.

— Много смешно. В Ню Йорк живеят осем милиона души, ни повече, ни по-малко — хладнокръвно изтъкна Макс. — Няма нищо необичайно в това, че някои от тях минават през града ви от време на време.

— Мога да изтъкна няколко необичайни факта. Първо, някакъв тип побягва като подплашен от магазина на Лейн, изскача на улицата и загива. После ти се появяваш, каниш я на вечеря и докато я очароваш, ограбват и претършуват къщата ѝ. А сега те заварвам в магазина ѝ в три и половина през нощта, с инструменти за отваряне на ключалки. Какво търсиш, Ганън?

— Душевен мир.

— Е, дано го намериш — каза Винс и в този миг по коридора прозвучаха бързи стъпки.

Влезе Лейн, по тениска и клин, с пригладени на конска опашка коси. В очите ѝ се четеше недоумение и уплаха, а под тях имаше сенки от недоспиване.

— Какво става? Джери дойде да ми каже, че в магазина има някаква суматоха, затова веднага тръгнах насам. Каква суматоха? Какво... — Забеляза белезниците, спря се и втренчи поглед в тях, а после бавно вдигна очи към лицето на Макс. — Какво е това?

— Лейн...

— Помълчи за минута — предупреди го Винс. — Проникване с взлом в магазина ти — обясни той на Лейн. — Доколкото видях, не са нанесени щети. Трябва сама да огледаш, за да видиш дали нещо липсва.

— Разбирам. — Почувства нужда да седне, но само се подпря на облегалката на един стол. — Всъщност не разбирам. Защо Макс е с белезници?

— Отидох в магазина след анонимно обаждане, че там става обир. Когато пристигнах, го заварих вътре. Имаше комплект пособия за разбиване на ключалки.

Лейн вдиша дълбоко, издиша и отново погледна Макс.

— Ти си се промъкнал в магазина ми?

— Не. Е, технически погледнато — да. Но след като е влязъл някой друг, който ме халоса по главата, а после се е обадил в полицията, ето как се озовах тук.

Огледа превръзката на главата му, но загрижеността бе изчезнала от очите ѝ и изразът им бе хладен.

— Това не обяснява какво си правил там посред нощ.

„След като си тръгнах от леглото ти — мислено добави тя. — След като прекарах нощта с теб“.

— Мога да обясня. Трябва да поговорим насаме. Десет минути. Дай ми десет минути.

— Бих искала да чуя какво ще кажеш. Мога ли да поговоря с него насаме, Винс?

— Не те съветвам.

— Аз съм лицензиран частен детектив и той го знае. — Макс посочи с палец към шерифа. — Разследвам случай за клиент и проследявам нишки. Нямам право да разкрия повече.

— Тогава само губиш времето ни — изтъкна Винс.

— Десет минути, Лейн.

Детектив. Разследване. Докато се опитваше да превъзмогне удара, бе успяла да намеси и баща си в цялата бъркотия. Болката, гневът и отчаянието се бореха у нея, но и трите останаха скрити.

— Благодаря, Винс. Въпросът е личен.

— Така и предполагам. — Бъргър се изправи. — Е, добре, щом ме молиш за услуга. Ще стоя отвън, до вратата. Внимавай — обърна се той към задържания — или ще получиш още контузии.

Макс изчака, докато вратата се затвори.

— Имаш много грижовни приятели.

— Колко от десетте минути ще пропилееш за неуместни остроумия?

— Ще седнеш ли?

— Не. — Отиде до кафе машината. Ръцете ѝ трябваше да бъдат заети с нещо, за да не се поддаде на импулса да му зашлеви плесница.

— Какви игри играеш, Макс?

— Работя за застрахователна компания „Рилайънс“ и вече прекрачих границата, като ти казах това, преди да съм изяснил нещата с клиента си.

— Така ли? А според теб, да нахълташ в магазина ми, след като няколко часа си правил секс с мен, не е ли прекрачване на граница?

— Не зная. Не очаквах... — „Мамка му“, каза си той. — Мога да се извиня, но едва ли има смисъл. Нямам оправдание.

— Точно така. — Лейн отпи глътка горчиво кафе. — По този въпрос сме на едно мнение.

— Имаш право да ми се сърдиш, ако...

— Благодаря. Ще се възползвам.

— Но трябва да оставиш това на заден план, Лейн, защото си загазила.

Тя повдигна вежди и хвърли поглед към белезниците му.

— Аз ли съм загазила?

— Колко хора знаят, че се казваш Илейн О'Хара?

Дори миглите ѝ не трепнаха. Не бе предполагал, че е способна на такова самообладание.

— Очевидно ти си един от тях. Предпочитам да не използвам това име. Отдавна приех фамилията на втория си баща. Не разбирам какво те засяга. — Отново отпи кафе. — Да се върнем на твоето арестуване за проникване с взлом в магазина ми час, след като се гушкахме голи в леглото ти.

Изречението му издаде чувство за вина, но това не я накара да усети задоволство.

— Едното няма нищо общо с другото.

Тя кимна и остави чашата.

— Ако ще даваш такива отговори, за какво ти трябваха десетте минути?

— Уилям Йънг е загинал пред магазина ти — каза Макс и се приближи към вратата. — Според свидетелските показания, издъхнал е в ръцете ти. Не може да не си го познала.

Маската ѝ на хладнокръвие леко се пропука и на лицето ѝ се изписа тъга. Но бързо успя отново да я прикрие.

— Това прилича повече на разпит, отколкото на обяснение. Няма да отговарям на въпросите на мъж, който ме измами и използва. Кажете ми защо си тук и какво искаш или ще повикам Винс и ще повдигнем обвинения.

Няколко мига му бяха достатъчни да проумее, че е готова да направи именно това. Да го отблъсне, да затръшне вратата и да си отиде. Би предпочел да се откаже от професията си, отколкото да го допусне.

— Влязох в магазина ти, за да докажа невинността ти и тази сутрин да докладвам на клиента си, че не си замесена. Тогава щях да мога да ти кажа истината.

— Замесена в какво? Каква истина?

— Поседни за минута, за бога. Заболя ме вратът от въртене на глава.

Тя седна.

— Ето. Доволен ли си?

— Преди шест седмици диаманти, оценени и застраховани от „Рилайтънс“ за двадесет и осем милиона и четиристотин хиляди долара, са били откраднати от сградата на „Интернешънъл Джуълри Екскейндж“ в Ню Йорк. Два дни по-късно на строителна площадка в Ню Джърси е бил открит трупът на Джеръм Майърс, търговец на скъпоценни камъни с офис наблизо. Установено е, че той е бил вътрешният човек, участвал в заговора. Установено е още, че е бил свързан с Уилям Йънг и Джак О'Хара.

— Почакай, почакай. Смяташ, че баща ми е замесен в кражба на бижута на стойност двадесет и осем милиона? И в убийство? Първо, е нелепо, второ, е невъзможно. Джак О'Хара имаше големи мечти, но е дребна риба. И не би посегнал на ничий живот.

— Нещата се променят.

— Не чак толкова.

— Полицията не разполага с достатъчно доказателства срещу Джак и Уили, но определено биха искали да си поприказват с тях. Тъй

като Уили вече не може да говори, остава само Биг Джак. Застрахователните компании побесняват, когато се наложи да изплатят толкова голяма сума.

— И тук се намесваш ти.

— Имам по-голяма свобода на действие от полицията и достатъчен бюджет.

— И тлъст хонорар — добави Лейн. — Колко ще получиш?

— Пет процента от възстановената сума.

— Значи, в случай че възвърнеш всичките двадесет и осем милиона и отгоре, ти се полагат... — Присви очи, докато смяташе наум. — Милион и четиристотин и двадесет хиляди в твоята касичка. Не е зле.

— Старая се да ги заслужа. Вече посветих много часове на това разследване. Зная, че Джак и Уили са участвали, както и трети човек.

— Аз? — Ако не бе толкова ядосана, би се засмяла. — Какво, сложила съм черно трико и маска, изтичала съм до Ню Йорк, откраднала съм бижута за милиони, прибрала съм своя цял и съм се върнала у дома да нахраня кучето си?

— Не. Не че не би изглеждала секси с черно трико. Алекс Крю. Това име говори ли ти нещо?

— Не.

— И търговецът, и баща ти са били видени с него преди удара. Той не е дребна риба, въпреки че това е най-сериозното му престъпление. За да не губим време, да кажем само, че не е добър човек и че те е набелязал. Така че наистина си загазила.

— Защо ме е набелязал?

— Защото си дъщеря на Джак, а Уили е загинал минути, след като е разговарял с теб. Какво ти каза, Лейн?

— Нищо. За бога, бях дете, когато го видях за последен път. Познах го едва... докато беше в магазина, не предполагах, че е той. На погрешна следа си, Макс. Джак О'Хара не е способен да организира подобен заговор, а ако по някакво чудо се е замесил, навярно отдавна е офейкал някъде със своя дял. Човек като него не знае какво да прави с толкова пари.

— Тогава защо Уили е дошъл тук? Какво го е изплашило? Защо някой се промъкна в дома ти и в магазина? Търсил е нещо в къщата.

Канел се е да претършува и магазина, но му попречих. Достатъчно умна си, за да направиш връзката.

— Ако ме търсят, сигурно ти си ги довел тук. Не притежавам нищо. Не съм разговаряла с баща си от пет години, а не съм го виждала още по-отдавна. Изградих си достоен живот тук и държа на правото си да го живея. Няма да позволя нито на теб, нито на баща си, нито на някакъв мистериозен трети съучастник да го разруши. — Скочи на крака. — Ще ти помогна да се отървеш от белезниците и да разрешиш проблема с Винс. В замяна ще ме оставиш на мира.

— Лейн...

— Млъкни! — Потърка чело, което бе първият признак на умора. — Наруших правилата си и импулсивно се впуснах в авантюра с теб. Така ми се пада.

Отвори вратата и вяло се усмихна на Винс.

— Съжалявам за всичко. Можеш да пуснеш Макс.

— Защото?

— Глупаво недоразумение, Винс, главно по моя вина. Макс се опита да ме убеди, че се нуждае от надеждна охранителна на система за магазина, но аз упорито възразих. Спечкахме се и му хрумнало да ми докаже, че е прав.

— Скъпа. — Винс повдигна едрата си ръка и докосна бузата ѝ. — Това са глупости.

— Искам да напишеш такова обяснение, ако трябва да съставяш доклад. И да го пуснеш. Няма смисъл от повдигане на обвинения. Той има разрешително за частен детектив, а богатите му клиенти със скъпоплатени адвокати ще го отърват.

— Държа да узная какво става тук, Лейн.

— Знам. — Здравите основи, върху които се крепеше новият ѝ живот, бяха разклатени. — Дай ми малко време да помисля. Точно сега съм толкова уморена, че не мога да разсъждавам трезво.

— Добре. Каквото и да има, на твоя страна съм.

— Надявам се.

Излезе, без да каже и дума на Макс и дори да погледне към него.

Нямаше да се предаде. Бе работила страшно упорито и стигнала твърде далеч, за да рухне заради един чаровник със съблазнителен

южняшки акцент. „Изкусител“, помисли си тя, докато крачеше из къщата си.

Знаеше, че не бива да хлътва по красавец като него. Баща ѝ също бе чаровен, сладкодугмен измамник, нали?

„Типично“, каза си и изпита гняв към себе си. Типично и срамно предсказуемо бе да бъде привлечена от същия тип мъж. Макс Ганън не нарушаваше закона с лъжите и измамите си, но все пак бяха лъжи и измами.

Сега всичко, което бе постигнала, бе изложено на риск. Ако не изяснеше нещата с Винс, той никога вече нямаше да ѝ има доверие. А ако му кажеше... как би могъл да ѝ вярва отново?

„И в двата случая съм прецакана“, помисли си тя.

Можеше да събере багажа си, да се премести и да започне на чисто. Така постъпваше Биг Джак, когато положението станеше напечено. Проклетата да бе, ако последваше примера му. Тук бе нейният дом, нейното място, животът ѝ. Нямаше да се откаже от този живот, защото някакъв любопитен частен детектив от големия град бе нахълтал в него и я бе оставил с опетнено име.

„И разбито сърце“, призна тя. Освен гнева и тревогата, дълбоко в себе си изпитваше болка. Бе му разкрила истинската си същност. Бе поела голям риск и му се бе доверила.

А той я бе разочаровал. Винаги мъжете, на които най-много държеше, постъпваха така.

Отпусна се на дивана и Хенри веднага положи муцуна на скута ѝ, очаквайки да го погали.

— Не сега, Хенри. Не сега.

Нещо в тона ѝ го накара да заскимти сякаш в израз на съчувствие, да се завърти в кръг два пъти и кротко да седне на пода до нея.

„Ще си извлека поука“, зарече се тя. Отсега нататък единственият мъж в живота ѝ щеше да бъде Хенри. Крайно време бе да се отърси от самосъжалението и да поразмишлява.

Загледа се в тавана.

Скъпоценни камъни за двадесет и осем милиона? Абсурдно, невъзможно, дори смешно. Непоправимият мечтател Джак и безобидният добряк Уили да ударят толкова голяма печалба?

Милиони? При това от една от най-прочутите компании в Ню Йорк? Изключено. Поне ако се имаше предвид миналото и способностите им.

Но ако човек не се ограничаваше с правдоподобното, оставаше фантастичното.

А ако Макс бе прав? Ако се бе случило невъзможното и се окажеше прав? Въпреки всички изминали години, почувства тръпка на вълнение при тази мисъл.

Диаманти? Най-сладката плячка. Милиони. Идеалната цифра. Би било ударът на живота му. Най-голямото му постижение. Ако Джак бе...

Не, все още не можеше да го повярва.

Привързаността към баща ѝ, която не бе отмряла, можеше да я накара да фантазира, че най-сетне е осъществил големите си амбиции. Но нищо не би я убедило, че има пръст в убийство. Лъжец, измамник, крадец, който се поддава на изкушения... тези определения му прилягаха, но да нарани някого физически? Невъзможно.

Никога не бе носил оръжие. Истината бе, че имаше фобия от револвери. Лейн все още си спомняше случката, за която ѝ бяха разказвали. Веднъж, преди тя да се роди, неволно блъснал котка, докато потеглял след поредния обир, и не само спрял, за да провери дали е жива, а я завел на ветеринар. Местните полицаи забелязали колата — естествено крадена — на паркинга.

Котката била излекувана и имала дълъг и щастлив живот, а Биг Джак бил осъден на пет години, от които излежал две.

Не, едва ли бе замесен в убийството на Джеръм Майърс.

Но измамникът можеше да бъде измамен, нали? Дали го бяха въвели в нещо по-голямо и по-коварно, отколкото бе предполагал? Дали някой бе размахал парче салам над главата му и той бе скочил?

В това можеше да повярва.

После бе изпратил Уили да ѝ каже или предаде нещо, но приятелят му бе загинал, преди да успее.

Беше се опитал да я предупреди.

Той вече знае къде си.

Нима бе имал предвид Макс? Него ли бе видял, преди да го обземе паника и да изтича на улицата?

Скрий кучето.

Какво означаваше това? Може би Уили бе оставил някаква фигурка в магазина ѝ. Опита се да си представи обстановката след посещението му. Самата тя бе подредила всички витрини и не бе забелязала нищо необичайно. И нито Джени, нито Анджи бяха споменавали за някакъв странен предмет.

Може би бе искал да каже „ковчежето“, а тя не бе разбрала. Възможно бе човек да прибере диаманти в ковчеже. Но той не ѝ бе връчил нищо подобно, а и сред вещите му не бе открита кутийка със скъпоценни камъни.

Всичко това бяха глупави догадки, основани на думите на мъж, който я бе излъгал.

Издаде дълга въздишка. Как можеше да иска от хората да бъдат честни с нея, когато собственият ѝ живот бе лъжа?

Налагаше се да се довери на Винс и Джени. От съвсем малка я бяха учили да внимава какво говори пред полицаи, но щеше да преодолее задръжките си. Трябваше само да реши как да им го каже.

— Да се поразходим, Хенри.

Думите имаха силата на магическо заклинание и позадрямалото куче заподскача към вратата като на пружини. Разходката щеше да разсее съмненията и да ѝ даде време да намери най-добрия начин да сподели истината с приятелите си. Щом отвори вратата, Хенри излетя като куршум. Лейн видя колата на Макс, паркирана в края на алеята. Беше седнал зад волана, с очи, скрити зад тъмни очила. Но навярно бяха отворени и не откъсваха поглед от къщата, защото още преди да е затворила входната врата, той слезе.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Казах ти, че си в опасност. Може би донякъде вината за това е моя, а е възможно проблемите ти да са започнали, преди да дойда. Както и да е, ще те държа под око, независимо дали искаш или не.

— Научих се да се грижа за себе си, още преди да усвоя номера с трите карти. Нямам нужда от друг пазач, освен Хенри.

В момента Хенри бе зает с безуспешни опити да се покатери на едно дърво в преследване на катеричка и Макс го изгледа навъсено.

— Няма да си тръгна.

— Ако мислиш, че ще заработиш петте си процента, като седиш тук и зяпаш къщата ми, ще останеш разочарован.

— Не мисля, че си замесена. Отначало мислех — добави той, когато Лейн му се усмихна подигравателно и се обърна, за да продължи по алеята. — Когато за пръв път чух за теб, предположих, че имаш пръст. Направих проучване и някои неща не се връзваха, но престанах да те подозирам.

— Много благодаря. Тогава защо влезе като крадец в магазина ми?

— Клиентът ми разчита на факти, а не на чувства, въпреки че винаги съм постигал успех главно благодарение на инстинктите си. Огледах цялата ти къща заедно с теб — каза той, щом Лейн рязко извърна глава. — Жена, която крие в дома си диаманти, струващи близо тридесет милиона, не би позволила на човек, когото едва познава, да мете пода и да изнася боклука. Следващата стъпка бе да проверя в магазина и да докажа, че и там няма нищо, свързващо те със заговора.

— Пропусна една стъпка, Макс. Да се поборичкаме голи в леглото ти в хотела.

— Е, добре, да поговорим за това. Виждаш ли тук ореол?

Посочи с пръст над главата си.

В гърлото ѝ се надигна смях, но тя безмилостно го потисна.

— Не — отвърна и го изгледа с присвити очи. — Но почакай... май забелязвам малки рогца?

— Отговори ми ясно — да или не. Един мъж отваря вратата на стаята си, вижда невероятно привлекателна жена, към която вече изпитва чувства, които замъгляват разсъдъка му... да не говорим за въздействието ѝ върху някои части на тялото му. Тази жена откровено, без заобикалки, му показва, че се надява да прекара нощта в интимна близост с него. Би ли очаквала въпросният мъж да затръшне вратата пред лицето ѝ?

Лейн спря до малък поток, прелял от обилните пролетни дъждове.

— Не. А сега ти ми отговори. Нима жена, току-що узнала, че мъжът, с когото е прекарала нощта в интимна близост, я е измамил относно целта и намеренията си, няма право да насини лъжливия му задник?

— Да, има.

Макс свали слънчевите си очила и ги закачи на предния джоб на джинсите си, което бе ясен и за двамата жест.

Държа да ме гледаш в очите, докато говоря. Защото това, което ще ти кажа, е важно.

— Има пълното право, Лейн, дори когато тази цел и намерения са се променили и го е завладяло нещо, което никога по-рано не е изпитвал. Мисля, че снощи се влюбих в теб.

— Страхотно признание.

— За първи път изричам тези думи. Някъде между изхвърлянето на боклука и почистването с прахосмукачка започнах да залитам. Тъкмо се опитвах да възвърна равновесието си и ме връхлетя вълна от страст.

— Трябва да повярвам на това, защото...?

— Не си длъжна. Заслужавам да насиниш задника ми, да изтупаш ръце и да си тръгнеш. Но се надявам, че няма да го направиш.

— Винаги намираш най-подходящите думи в най-подходящия момент. Това е ценна дарба... която ме вбесява.

Лейн се обърна и потърка ръцете си, за да ги стопли.

— В работата си казвам каквото е необходимо, за да я свърша. Ала тук не става дума за работата ми. Нараних те и съжалявам, но нямах друг избор. Не виждам как иначе можех да постъпя.

Лейн се засмя:

— И аз не виждам.

— Влюбен съм в теб. За мен това беше като удар с тухла по главата и все още съм замаян. Не знам какво да правя, но в тази игра ти държиш всички карти, Лейн. Можеш да я довършиш или да ги хвърлиш в лицето ми и да си отидеш.

„От мен зависи“, помисли си тя. Точно както бе искала, нали? Сама да прави избори, да използва шансовете си. Но това, което бе останало неизречено, а и двамата го осъзнаваха, бе, че дори ако всички карти са у нея, рискът да загуби и дрехите на гърба си не отпада.

Тавиш бе готова да прежали загубеното досега и да се оттегли от играта. Но О'Хара не би пропуснала шанса си да грабне голямата печалба.

— През първата половина от живота си боготворях човек, който не би казал истината дори ако тя затанцува на върха на езика му. Джак О'Хара. — Въздъхна. — Виждаш, че витае в облаците, но те кара да

повярваш, че може да те отведе до скрито съкровище. Защото самият той си вярва. — Лейн отпусна ръце и застана с лице към Макс. — Следващата част от живота си прекарах с жена, която се опитваше да го забрави. По-скоро заради мен, отколкото заради себе си, което проумях доста късно. Най-сетне й провървя. Заживя със свестен мъж, когото обикнах почти като баща. Добър, почтен, любящ баща, който никога не би накарал сърцето ми да затупти така, както онзи роден лъжец. Не зная какво говори това за мен. Но от няколко години се опитвам да бъда отговорна и да водя обикновен, спокоен живот. Досега успях. Ти развали всичко, Макс.

— Знам.

— Ако отново ме излъжеш, няма да си направя труда да насиня задника ти. Просто ще изтупам ръцете си и ще си тръгна.

— Напълно честно.

— Диамантите, които търсиш, не са у мен и не знам нищо за тях. Нямам представа къде е баща ми, как да се свържа с него или защо Уили дойде при мен.

— Добре.

— Но ако се сетя за нещо и това, за което се сетя, те отведе до петте процента, получавам половината.

Макс прикова поглед в нея за минута, а после на лицето му бавно се появи усмивка.

— Да, вече съм сигурен, че съм влюбен в теб.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса. Можеш да влезеш. Трябва да се обадя на Винс и Джени и да ги повикам, за да им призная греховете си. Тогава ще разберем дали все още ще имам приятели и място в този град.

8.

Беше неспокойна. Тревожеше се не само какво да каже и как да го каже, а и къде да направи признанието си. Започна да подрежда на масата в кухнята чаши за кафе и чинийки за сладкиша, който бе във фризера. Но обстановката ѝ се стори твърде обикновена и спокойна за момент, когато приятелството им бе заложено на карта.

„Винс е ченге — напомни си тя. — А Джени е съпруга на ченге“. Колкото и близки да бяха станали през последните няколко години, връзките помежду им можеха да се скъсат, щом узнаят за миналото ѝ. Когато им каже, че от самото начало ги е лъгала.

Холът бе по-подходящ... а сладкишът можеше да почака.

Докато се двоумеше дали там е най-доброто място, извади малката си прахосмукачка и започна да почиства дивана.

— Лейн, какво правиш, по дяволите?

— Садя ябълкови дръвчета. На какво ти прилича? Обирам кучешките косми от мебелите.

— Добре.

Макс пхна ръце в джобовете си, извади ги и зарови пръсти в косите си, докато гледаше как тя почиства, подрежда възглавниците, които отново бе напълнила, и трескаво пригладда краищата на покривката.

— Изнервяш ме.

— Е, извинявай. — Лейн се отдръпна крачка назад и огледа резултата. Въпреки че бе натъпкала обратно почти всички пълнеж и бе сложила възглавниците с разперената страна надолу, диванът изглеждаше невзрачен и жалък. — Шефът на местната полиция и най-близката ми приятелка ще дойдат, за да им кажа, че всичко, което си мислят, че знаят за мен, е една голяма, блудкава лъжа. За два дни преживях два взлома, баща ми е заподозрян в кражба на диаманти за двадесет и осем милиона плюс убийство, а диванът ми изглежда като нападател от обезумели порове. Искрено съжалявам, че те карам да се чувстваш нервен.

— Забрави да споменеш за сексмаратона с частния детектив, работещ по случая.

Тя заудря по дланта си с прахосмукачката.

— Може би трябва да се засмея? Да не би да правиш извратени опити да подобриш настроението ми?

— Горедолу. Не ме удряй с това нещо, Лейн. Вече получих леко сътресение. Вероятно. Отпусни се. Да промениш името си и да не разкриваш цялата истина за миналото си не е криминално престъпление.

— Проблемът не е в това. Лъгах ги всеки ден. Знаеш ли защо толкова измами са сполучливи? Защото, когато жертвите разберат, че са ги изиграли, се срамуват да признаят, че някой ги е направил на глупаци. Това е също толкова тежко, колкото загубата на пари. Много често дори по-тежко.

Макс взе прахосмукачката и я остави на масата, за да докосне Лейн. Сложи ръце на раменете ѝ и ги плъзна нагоре, докато палците му докоснаха бузите ѝ.

— Ти не си искала да ги направиш на глупаци и не са ти приятели заради миналото ти на типично американско момиче.

— Можех да играя ролята на примамка още на седем години. Много типично. Не е зле да се преоблека. — Погледна тениската и клина, които бе нахлузила набързо, когато полицаят бе дошъл да я събуди. — Мислиш ли, че трябва да се променя?

— Не. — Той отново сложи ръце на раменете ѝ и ги разтри, докато Лейн вдигна глава и срещна погледа му. — Трябва да останеш точно такава, каквато си.

— В коя мислиш, че се влюбваш, Макс? В продавачката от малкия град, в поправилата се крадла или в беззащитната жена, изпаднала в беда? Коя от трите привлича мъж като теб?

— Мисля, че прямата червенокоска, която сама управлява съдбата си и понякога се поддава на импулсивните си желания. — Сведе глава и притисна устни към челото ѝ. Усети как тя затаи дъх и потисна стон, който се надигна в гърлото ѝ. — Има много лица. Обича кучето си, маниачка е на тема ред, а разбрах, че и готви. Практична е, работлива, упорита... и страхотна в леглото.

— Всичко това е твое мнение, съставено въз основа на кратко познанство.

— Проницателен съм. Майка ми винаги е казвала, че когато срещна жената на живота си, ще бъде като халосан.

На устните ѝ затрептя усмивка.

— Какво означава това?

— Нямам представа, но знам, че Марлийн никога не греши. Срещнах жената.

Притегли я към себе си и Лейн се наслади на топлината и спокойствието, които чувстваше в прегръдката на този силен мъж. Изведнъж се отдръпна.

Тя не знаеше дали любов означава да се уповаваш на някого, но от опит се бе убедила, че често и опората, и уповаващият се рухvat.

— Не мога да мисля за това. Не мога да мисля и за чувствата си. Просто трябва да направя следващата крачка и да видя къде ще се озова.

— Добре.

Чу силния лай на Хенри, а след миг — изхрущяване на чакъл под гуми. Усети присвиване в стомаха, но не се приведе.

— Пристигнаха. — Поклати глава, преди Макс да каже нещо. — Не, трябва да се стегна. Трябва да се справя с това.

Отвори вратата и видя как приятелката ѝ се заигра с Хенри. Джени погледна към нея.

— Това се казва истинско приятелство — извика тя и тръгна към къщата. — Измъкна ме от леглото преди осем сутринта и ето че съм тук, което е неоспоримо доказателство за приятелска вяност.

— Извинявайте, че ви повиках толкова рано.

— Само ми кажи, че имаш нещо за ядене.

— Имам... сладкиш, но...

— Звучи чудесно. Какъв е? — Джени избухна в характерния си гръмогласен смях, ала изведнъж замълча, когато видя Макс. — Не знам какво да мисля по повод това, че и ти си тук. Щом си детектив от големия град, защо просто не ни каза?

— Джени. — Лейн сложи ръка на рамото на приятелката си. — Сложно е. Влезте с Винс и седнете в хола.

— Не може ли в кухнята? По-близо е до храната.

Джени потърка корема си и тръгна натам.

— Добре тогава. — Лейн си пое дълбоко дъх и затвори вратата зад Винс. — Добре.

Последва ги.

— Може би ще ви се стори малко смуцаващо — започна тя и остави чайника с билков чай, който бе приготвила за Джени. — Държа първо да ви се извиня. Безкрайно съжалявам. — Наля кафе и наряза сладкиша. — Не бях честна и с двама ви.

— Скъпа. — Джени се приближи към нея, докато старателно подреждаше парчетата сладкиш в стъклена чиния. — В беда ли си изпаднала?

— Мисля, че да.

— Ще оправим всичко, нали, Винс?

Винс гледаше Лейн.

— Защо не седнеш, Джен? Остави я да ни каже каквото има.

— Ще те измъкнем — отново я увери приятелката ѝ, но седна и прониза Макс с поглед. — Ти ли си виновен?

— Не — припряно заговори Лейн. — Наистина. Името ми не е Лейн Тавиш. Смених го... официално и от осемнадесетгодишна се наричам така, но то не е кръщелното ми име. Казвам се Илейн О'Хара. Баща ми е Джак О'Хара и ако Винс направи проверка, ще открие, че има дълго и разнообразиш криминално досие. Главно кражби и измами. Шашми.

Джени ококори очи.

— Не е ли ресторантьор в Ню Мексико?

— Вторият ми баща — Робърт Тавиш, е ресторантьор. Окошариха баща ми... — Лейн замълча и въздъхна. Всичко се върна толкова бързо. — Джак беше арестуван и осъден за измама с недвижими имоти, когато бях на единадесет години. Не беше първото му залавяне, но този път майка ми реши, че няма повече да търпи. По-късно разбрах, че е била загрижена за мен. Просто боготворях баща си, вече вървах по неговите стъпки и се справях доста добре за възрастта си.

— Крала си?

Тонът на Джени издаде колкото ужас, толкова и удивление, и накара Лейн леко да се усмихне.

— Участвах главно като примамка, но — да. Джебчийството се превръщаше в моя специалност. Имах ловки ръце, а и никой не би заподозрял едно малко момиченце, ако портфейлът му изчезне.

— Господи — едва промълви Джени.

— Харесваше ми. Беше вълнуващо и лесно. Баща ми... правеше така, че всичко да изглежда като игра. Дори не ми хрумваше, че когато отмъкна нечий портфейл, човекът няма да има с какво да плати наема си. Или че когато завлечем някоя двойка с няколко хиляди при фалшива имотна сделка, може би им отнемаме това, което са спестявали цял живот за старини или за образованието на децата си. Беше забавно, а те бяха просто набелязани мишени.

— Била си на десет години — изтъкна Макс. — Не съди едно хлапе твърде сурово.

— Мисля, че когато е видяла по какъв път поемам, майка ми е взела окончателно решение да промени живота си, както и моя. Разведе се с баща ми, замина далеч от него, промени името си и започна работа като сервитьорка. През първите няколко години непрекъснато се местехме. Тя не се криеше от баща ми. Не би постъпила така с него. Обеща да му се обажда къде сме, стига да държи на думата си и да не се опитва отново да ме въвлече в играта. Удържа. Не зная кой от трима ни беше най-изненадан, но удържа. Не се застоявахме дълго на едно място, за да избегнем проверките от ченгетата всеки път, когато... — Замълча и виновно се усмихна на Винс. — Извинявай, но след като името на един човек веднъж е било свързано с кражби и измами, макар и само косвено, местната полиция не го изпуска от очи. Майка ми искаше ново начало, това е. И чисто досие за мен. Не й беше лесно. И тя обичаше Джак. А аз не й помагах. Играта ми харесваше и не бях доволна, когато приключи и трябваше да се разделя с баща си. — Лейн доля всички чаши, въпреки че нейната все още бе недокосната. — Но тя работеше толкова много и аз започнах да долавям у нея гордост и задоволство, че сама изкарва прехраната си по честен начин. След известно време престанахме да бягаме и да се озъртаме. Не опаковахме багажа си посред нощ и не се измъквахме от апартаменти и хотелски стаи. Тя изпълняваше всички свои обещания, докато Джак бе щедър в даването им, но винаги оставаха само на думи. Когато майка ми кажеше, че ще направи нещо, правеше го.

Никой не проговори, когато Лейн отиде до хладилника и извади кана вода с лимонови резенчета. Наля си чаша, за да накваси пресъхналото си гърло.

— Както и да е, нещата се промениха. Майка ми срещна Робърт Тавиш и всичко тръгна към по-добро. Той е прекрасен човек, луд е по нея и беше добър с мен. Сърдечен, мил и забавен. Приех неговата фамилия. Станах Лейн Тавиш, защото Лейн Тавиш е нормална и отговорна жена, която може да има свой дом, бизнес и собствен живот. Може би нямаше да бъде вълнуващ като в детските ми години, но нямаше да бъде и изпълнен с напрежение и страх, което ми се струваше достатъчно. Затова всеки път, когато ме питахте за семейството и детството ми, измислях нещо, което би подобавало на Лейн Тавиш. Съжалявам. Това е цялата истина. Съжалявам.

Последва дълго мълчание.

— Е, добре. — Джени я гледаше с широко отворени очи. — Ще ти задам безброй въпроси, когато престане да ми се вие свят, но първото, което трябва да попитам, е какво общо има това с бедата, в която си изпаднала?

— Някой бе казал, че човек не може да избяга от миналото си или да го скрие. Уилям Йънг.

Видя Винс бавно да кимва и разбра, че вече е сглобил част от пъзела.

— Мъжът, който е изскочил на улицата и е загинал — обади се Джени.

— Да. Действаше заедно с баща ми. Бяха близки като братя, през ден идваше у дома. Наричах го чичо Уили. Не го познах, когато влезе. Кълна се, Винс. Не го бях виждала от години и просто не схванах. Разбрах кой е едва след злополуката, докато... господи, той умираше. — Отпи глътка вода и този път гласът ѝ леко затрепери. — Изглеждаше толкова тъжен, когато не го познах и буквално го изгоних. После лежеше окървавен. Умиращ. Изпя ми част от глупава песничка, която пееха двамата с баща ми като дует: „Сбогом, мило птиче“. Подхващаха я винаги когато трябваше да натоварим багажа си и да се измъкнем от поредния хотел. Когато осъзнах, че е той, вече бе твърде късно. Не ти казах. Вероятно съм извършила нарушение, като отрекох, че го познавам.

— Защо е дошъл при теб?

— Не успя да ми каже. Не му дадох възможност — поправи се тя.

— Няма смисъл да се самообвиняваш — отчетливо рече Макс и я накара да преглътне сълзите си.

— Може би. Спомням си, че изглеждаше неспокоен и уморен. Даде ми визитната си картичка, както ти казах, с телефонен номер. Наистина си помислих, че предлага нещо за продан. После осъзнах, че е искал да поговори с мен. — Загледа се в празната чаша и я остави. — Мисля, че сигурно баща ми го е изпратил. Едно от най-ценните качества на Уили бе неговата незабележимост. Имаше вид на скромен човечец. Джак е едър и червенокос и би се набивал в очи, затова е изпратил него да ми каже или даде нещо. Но не успя да стори нито едното, нито другото. Само прошепна: „Той вече знае къде си“ — и ме помоли да скрия... чух „кучето“, но ми се струва безсмислено. Може би е казал „ковчежето“.

— Какво? — Макс веднага се вкопчи в тази дума. — И го споделяш чак сега?

В отговор Лейн продължи със спокоен тон:

— Да, и не мисля, че имаш право да ме упрекваш. Застраховки, друг път.

— Наистина работя за застрахователна компания. Къде е това ковчеже? Какво направи с него?

Страните й пламнаха от смущение и гняв.

— Не ми е давал нито ковчеже, нито каквото и да било. Твоите скапани диаманти не са у мен. Той блънуваше, умираше. — Въпреки решимостта й, очите й се насълзиха и гласът й секна. — Умираше пред очите ми и беше твърде късно.

— Остави я на мира! — Като мечка, закриляща малкото си, Джени се изправи срещу Макс, преди да прегърне Лейн. — Просто я остави на мира.

Докато я потупваше по рамото, Винс прикова поглед в лицето на Макс.

— Какви диаманти?

— Диаманти на стойност двадесет и осем милиона и четиристотин хиляди, откраднати от „Интернешънъл Джуълри Ексчейндж“ в Ню Йорк преди шест седмици. Застраховани от клиентите ми — „Рилайънс“, които ми възложиха задачата да ги открия. Установих, че крадците са Джак О’Хара, Уилям Йънг и трети съучастник, който смятам, че е Алекс Крю.

— Мили боже — прошепна Джени.

— Не зная нищо за тях — вяло каза Лейн. — Не са у мен, никога не съм ги виждала и нямам представа къде се намират. Готова съм да се подложа на детектора на лъжата.

— Но някой мисли, че знаеш или имаш достъп до тях.

Благодарна за подкрепата, Лейн сложи ръка на рамото на Джени и кимна на Винс:

— Очевидно. Можеш да претърсиш къщата, Винс. Заедно с Макс. Претършувайте и магазина. Ще ви осигуря пълен достъп до телефонните си разговори, банковите си сметки и всичко, което искате. Моля ви само да го пазите в тайна, за да мога да живея живота си.

— Знаеш ли къде е баща ти?

— Нямам никаква представа.

— Какво знаеш за този Алекс Крю?

— Не съм чувала за него. Все още ми е трудно да повярвам, че Джак О'Хара се е замесил в нещо толкова голямо. Неговите измами бяха незначителни в сравнение с това.

— Какво би направила, ако научиш нещо за баща си?

— Не съм се замисляла. — Потърка парещите си очи. — Честна дума, не знам. Свързвал се е с мен няколко пъти през последните години. Когато завърших колежа, получих писмо по експресна поща. Вътре имаше билет до Барбейдос, първа класа, и ваучери за едноседмична почивка в луксозен хотел. Разбрах, че е от него, и замалко нямаше да отида. Но става дума за Барбейдос, за бога. Срегнахме се там. Прекарахме си страхотно. Невъзможно е човек да скучае с Джак. Гордееше се с мен — заради завършването ми. Никога не се е сърдил нито на майка ми, нито на мен, че го напуснахме. Появи се още няколко пъти. Последният беше малко преди да дойда тук, докато живеех във Филадельфия.

— Кражбата в Ню Йорк не е моя работа — каза Винс. — Но двата взлома и смъртта на Уилям Йънг — да.

— Никога не би наранил Уили, ако това си мислиш. Дори за десеткратно повече пари. И не би извършил вандализма в дома ми. Никога не би ми причинил нещо подобно. Всъщност не би го причинил на никого. Обича ме по свой начин. Просто не е в стила му.

— А ти какво знаеш за Крю? — обърна се Винс към Макс.

— Достатъчно, за да ви кажа, че Джак и Уили са се сдружили с лоша компания. Вътрешният човек за удара в Ню Йорк е бил търговец на скъпоценни камъни. Бил е застрелян. Тялото му бе открито в опожарената му кола в Ню Джърси. — Макс отмести поглед към Лейн. — Засякохме връзка между Майърс, търговеца на скъпоценни камъни, и О'Хара. Но нито в неговото досие, нито в това на Йънг има престъпления, свързани с насилие или оръжия. За Крю не може да се каже същото. Никога не е бил обвиняван в убийство, но е заподозрян в няколко. Опитен и умен е. Достатъчно умен, за да съобрази, че тези диаманти трябва да постоят скрити някъде, преди да се опита да ги продаде или изнесе от страната. Възможно е някой да е станал алчен или нетърпелив.

— Ако наистина е Алекс Крю и се опитва да стигне до камъните и до баща ми чрез мен, обречен е на разочарование.

— Това не означава, че ще престане да опитва — изтъкна Макс. — Възможно е все още да се намира в този край. Отмъкна портфейла ми, така че вече знае кой съм и защо съм тук. — Разсеяно докосна превръзката на челото си. — Известно време ще обмисля стратегията си оттук нататък. Имам копия от негови снимки. Често променя външността си, но ако е обикалял из града, може би някой местен ще го разпознае.

— Ще поискам копия от тях за хората си — прекъсна го Винс. — За да съдействам на нюйоркската полиция във връзка със заподозрян, който вероятно се намира в района. Ще държа Лейн настрана, докато мога.

— Добра идея.

— Благодаря, Винс. Благодаря.

Лейн повдигна ръце, после ги отпусна.

— Нима мислеше, че ще ти се разсърдим? — попита Джени. — Че това ще се отрази на приятелството ни?

— Да.

— Малко е обидно, но няма да те упреквам, защото изглеждаш уморена. А той? — кимна към Макс. — Ще му простиш ли?

— Мисля, че трябва, при тези обстоятелства.

— Добре, тогава и аз ще му простя. Господи, разтревожих се и забравих да ям. Сега ще хапна. — Взе си парче сладкиш и заговори с

пълна уста: — Смятам, че трябва да се пренесеш при нас, докато всичко се изясни.

— Обичам те, Джени. — В очите на Лейн отново напиреха сълзи и тя се изправи, за да се обърне и да се овладее, докато налива още кафе. — Благодаря за предложението, но трябва да остана тук. Няма страшно, Макс ще се премести при мен. — Завъртя се тъкмо навреме, за да види изненадата, изписана на лицето му. Усмихна се, когато надигна джезвето, за да долее чашите. — Нали, Макс?

— Да. Разбира се. Аз ще я пазя — каза той на Джени.

— Ти си този, който има сътресение и се нуждае от грижи, така че да кажем, че просто ще отседнеш тук. Ще отида горе да се преоблека за работа. Трябва да отворя магазина.

— Не — възрази Джени. — Трябва да се качиш в спалнята си и да се сгушиш в леглото за няколко часа. Магазинът може да остане затворен един ден.

— Мисля, че ченгетата — и държавни, и частни — биха ме посъветвали да се занимавам с бизнеса си, както обикновено.

— Точно така. Ще наглеждаме къщата и магазина ти, докато разнищим цялата история. Искam онези снимки — каза Винс на Макс.

— Ще ги донеса.

Лейн изпрати приятелите си до вратата.

— Имам стотици въпроси. Трябва да се събера по женски някоя вечер, за да те разпитам — реши Джени. — Правила ли си номера „кукла“? Нали се сещаш, с подменената пачка?

— Джени.

Винс отегчено вдигна очи към небето.

— Е, любопитна съм, за бога. Ще ми кажеш друг път. А онзи с трите карти? — извика тя, когато мъжът ѝ я задърпа към колата. — Но с най-малки подробности.

— Страхотна е.

Макс остана загледан в тях, докато Винс помагаше на съпругата си да се качи в колата.

— Да. Приятелството ми с нея е най-хубавото, което ми се е случвало. — Лейн затвори вратата едва когато колата изчезна от погледа им. — Не го заслужавам.

— По-лесно прощаваш на мен, отколкото на себе си.

— Просто вършиш работата си. Винаги съм уважавала професионалната етика. — Сви рамене и се отправи към стълбите. — Трябва да се стегна и да потегля към града.

— Лейн? Когато заявих, че ще стоя тук, за да те пазя, не искаше и да чуеш, а сега настояваш да се пренеса при теб. Защо?

Тя се облегна на парапета.

— Има няколко причини. Първо, не съм хленчеща страхливка, но не съм и безразсъдно смела. Нямам намерение да стоя сама толкова далеч от града, когато някой, който не ми желае нищо добро, може да се върне. Няма да рискувам живота си и този на кучето си заради нечий камъчета.

— Разумно.

— Затова ще се възползвам от предложението на едно частно ченге, което вярвам, че може да се справи със злосторника, въпреки сегашното си състояние.

Макс се намръщи и пристъпи от крак на крак.

— Разбира се, че мога.

— Радвам се да го чуя. Освен това, тъй като и аз имам интерес диамантите да бъдат открити, предпочитам да те държа под око, за да следя какво точно правиш. Седемстотин хилядарки биха ми били от полза, както на всеки.

— Практично.

— Накрая, сексът с теб ми хареса и не виждам причина да се лиша от него занапред. Ще бъде по-лесно да те вкарам в леглото си, ако живееш тук.

Макс не можа да каже нищо в отговор и тя се усмихна.

— Отивам горе да взема душ.

— Добре — промълви той, когато Лейн продължи по стълбите.
— Вече всичко ми е ясно.

Тридесет минути по-късно тя се върна, свежа като пролетното утро, с късо зелено сако и панталон. Косите ѝ бяха прихванати със сребристи шноли от двете страни на лицето и се спускаха до раменете ѝ като огненочервен водопад.

Приблужи се към Макс и му подаде лъскав ключодържател.

— За входната и задната врата — каза му тя. — Ще ти бъда признателна, когато се прибереш преди мен, да пускаш Хенри да си поиграе навън.

— Няма проблем.

— Когато аз готвя, ти ще миеш съдовете.

— Дадено.

— Държа на реда в къщата си и нямам намерение да разтребвам след теб.

— Имам изградени навици. Благодарение на Марлийн.

— Достатъчно засега. Трябва да тръгвам.

— Почакай. Това са твоите правила, а сега чуй моите: вземи този номер. — Сложи в ръката ѝ визитна картичка. — На мобилния ми телефон е. Обаждай ми се, когато тръгваш към къщи. Ако смяташ да се отбиеш някъде, също ми казвай.

— Добре.

Лейн прибра визитката в джоба си.

— Позвъни ми, ако ти се случи нещо, което ти се струва странно. Дори и да изглежда незначително, искам да го знам.

— Ако се обадят от „Телемаркет“, ще ти докладвам.

— Говоря сериозно, Лейн.

— Добре, добре. Нещо друго? Закъснявам.

— Ако получиш вест от баща си, нали ще ми кажеш? Нали ще ми кажеш, Лейн? — повтори той, когато видя изражението ѝ. — Раздвоената лоялност не би му била от полза.

— Няма да ти помогна да го пратиш в затвора. Не искам това от мен, Макс.

— Не съм ченге. Не пращам никого в затвора. Искам само да върна диамантите и да получа хонорара си. И да се погрижи никой да не пострада, докато изпълня задачата си.

— Обещай ми, че няма да го предадеш, каквото и да стане, и аз ще обещаю, че ще ти кажа, ако ми се обади.

— Разбрахме се. — Подаде ѝ ръка и стисна нейната. След това така я дръпна, че Лейн залитна и се озова право в обятията му. — А сега ме целуни за „довиждане“.

— Добре.

Притегли го към себе си, повдигна се на пръсти и устните им се срещнаха. Бавно раздвижи глава, променяйки ъгъла, и закачливо го

погъделичка със зъби. Пръстите ѝ неусетно се озоваха сред заплетените му коси. Топлината се надигна у нея, когато я усети да струи от него. Отново обви ръце около тялото му и го притисна.

И нейният пулс бе учестен, но се наслади на усещането, че има власт над Макс. Приблужи устни до ухото му.

— Това ще поддържа настроението ми днес — прошепна тя и се отдръпна.

— А сега аз ще те целуна за „довиждане“.

Лейн се засмя и го потупа по гърдите.

— Стига. Запазваш правото си да ме целунеш за „здравей“. Ще се прибера около седем.

— Ще те чакам тук.

Излезе заедно с нея, кара след колата ѝ до града и продължи към хотела си.

Отби се на рецепцията, за да помоли администраторката да състави сметката за престоя му.

Тя го погледна загрижено.

— О, господин Ганън, добре ли сте? Злополука ли претърпяхте?

— Търсих си белята, но съм добре, благодаря. Ще се върна долу след няколко минути.

Качи се в асансьора. Вече бе решил да поработи върху бележките и докладите си, когато се настани у Лейн. Там щеше да се разположи удобно. Човек, който пътуваше често като него, свикваше да събира багажа си бързо и с минимално суетене. Преметна презрамката на сака на едното си рамо, каишката на калъфа за лаптопа — на другото, и излезе от стаята петнадесет минути след като бе влязъл.

Върна се на рецепцията, погледна сметката и подписа квитанцията за сумата, удържана от кредитната му карта.

— Надявам се, че престоят ви тук е бил приятен.

— Да, беше. — Макс погледна към табелката на администраторката и прочете името ѝ. — Само още нещо, преди да тръгна, Марти. — Наведе се, извади папка от калъфа на компютъра и подреди снимките на Джак О'Хара, Уилям Йънг и Алекс Крю на бюрото. — Вижда ли си някого от тези мъже?

— О! — Тя примигна срещу него. — Защо?

— Защото ги търся. — Добави хилядаватова усмивка. — Какво ще кажеш?

— О! — повтори жената, докато разглеждаше снимките. — Мисля, че не. Съжалявам.

— Няма нищо. Има ли някого в офиса? Би ли го повикала да хвърли един поглед?

— Да. Майк е тук. Почакайте, ако обичате.

Подходи по същия начин и към колегата ѝ — без чаровната усмивка, и постигна същия резултат.

След като натовари багажа си в колата, започна обиколката си. Отби се да занесе снимките на Винс и изчака, докато извадиха копия от тях. След това посети всички други хотели, мотели и частни квартири в радиус от петнадесет километра.

Три часа по-късно най-осезаемото, с което се бе сдобил, бе мъчително главоболие. Глътна четири ибупрофена като бонбончета и си купи сандвич за вкъщи.

Когато пристигна у Лейн, щедро сподели обяда си с благодарния Хенри, надявайки се това да остане тяхна тайна. Главоболието намаля до пулсиращо напрежение в слепоочията и той реши да прекара останалата част от деня в разопаковане на багаж, подреждане на някакво подобие на кабинет и преглеждане на записки.

Около десет секунди се двоуми къде да сложи дрехите си. Дамата бе казала, че го иска в леглото си, така че най-разумно бе да стоят на място, където ще му бъдат подръка.

Отвори гардероба и разгледа тоалетите ѝ. Представи си я с всеки от тях и без тях. Забеляза, че също като майка му, тя има слабост към обувките.

След ново кратко умуване реши, че му е нужно самостоятелно кътче в някое чекмедже. Ако започнеше да преподрежда бельото ѝ, би се почувствал като извратен тип, затова пъхна своето на купчина до разноцветна армия от старателно сгънати пуловери и блузи.

Игриво следван от Хенри, разгледа домашния офис на Лейн, хола и стаята за гости. Малкото бюро в гостната не бе идеално, но изглеждаше най-доброто място, където можеше да се разположи.

Подреди нещата си. Напечата бележките си и доклада за досегашните разкрития, препрочете ги и ги редактира. Отговори на най-неотложните съобщения по гласовата и електронната поща.

После седна на красивото малко бюро, загледа се в тавана и започна мислено да строи хипотези.

Той вече знае къде си.

Кой бе този „той“? Баща й? Щом Уили знаеше къде се намира Лейн, естествено и Биг Джак знаеше. Но доколкото бе разбрал от Лейн, това не бе нищо ново за нея. Фразата нямаше смисъл. *Той вече знае къде си.* Стрелката в съзнанието на Макс сочеше към Алекс Крю.

В досието на О'Хара нямаше престъпления, свързани с насилие, за разлика от това на Крю. О'Хара не изглеждаше способен да изстреля двата куршума в главата на търговеца на диаманти. Нямаше и причина Уили да побегне, уплашен от стария си приятел Джак.

Много по-вероятно бе да е побягнал от третия съучастник, който Макс вече бе убеден, че е Алекс Крю. Това означаваше, че Крю е в Геп.

Но нищо не насочваше къде Уили е скрил камъните.

Беше се опитал да ги предаде на Лейн. Защо Уили или баща й биха я изложили на риск да си има работа с човек като Крю?

Безброй пъти прехвърли всичко това в ума си, но не стигна доникъде. Схванат от седене на неудобния стол, той се премести на леглото. Затвори очи и си каза, че след кратка дрямка умът му ще бъде по-бистър.

Скоро заспа дълбоко.

9.

Негов ред бе да се събуди, грижливо завит. Отърси се от съня така бързо, както бе заспал, и след миг бе напълно буден.

Потръпна, когато погледна часовника си и видя, че е спал цели два часа. Все още нямаше седем, но бе очаквал да бъде на крак, преди Лейн да се върне.

Измъкна се от леглото, глътна още две таблетки за упоритото главоболие и слезе на долния етаж да я потърси.

На няколко крачки от кухнята до него достигна апетитен мирис и сякаш сграбчен от пипалата на изкушението, неусетно измина останалото разстояние.

„Няма по-прекрасна гледка“, помисли си той. Бе застанала до печката, облечена в красива риза, панталон и пешкир на колана. С дълга дървена лъжица разбъркваше нещо, което къкреше в тиган, и поклащаше ханш в ритъма на музиката, звучаща от мини CD плейър на плота.

Позна Маршъл Тъкър и му хрумна, че и по отношение на музикалните вкусове ще си допаднат.

Кучето се бе изтегнало на пода и дъвчеше края на вече доста оръфано въже. В синя ваза на точки върху масата бяха натопени весели жълти нарциси. Пресните зеленчуци бяха подредени на групи до дъската за рязане.

Никога не си бе падал по домашния уют... или поне така мислеше. Но тази сцена дълбоко го трогна. Реши, че дори ако заварва това всяка вечер през следващите четиридесет години, не би му омръзнало.

Хенри удари с опашка по пода два пъти, скочи и се затича към Макс, захапал въжето.

Лейн опря лъжицата на ръба на тигана и се обърна.

— Подремна ли си?

— Да, но събуждането беше по-приятно.

За да угоди на Хенри, той се наведе, дръпна въжето и бе въвлечен в игра на теглене.

— Няма измъкване. Ще иска да играете дни наред.

Макс издърпа въжето и го запрати към другия край на коридора. Плъзгайки се по паркета, Хенри хукна да го догони.

— Прибрала си се по-рано.

Лейн не откъсна поглед от него, докато се приближаваше с повдигнати вежди. Накара я да се облегне с гръб на плота, сложи ръце от двете ѝ страни и тя се озова в прегръдките му. Устните му плавно се сляха с нейните.

Понечи да впие пръсти в плътта му, но не можа да помръдне ръцете си. Имаше чувството, че бавно се разтапя, докато ласките му завладяват тялото ѝ. Сърцето ѝ замря, всички мисли изчезнаха от съзнанието ѝ. Когато отвори очи, той се бе облегнал до нея и ѝ се усмихваше дяволито.

— Здравей, Лейн.

— Здравей, Макс.

Все още загледан в нея, той се наведе и отново закачливо дръпна въжето, което Хенри бе донесъл.

— Нещо ухае много примамливо. — Наведе се и плъзна нос по шията ѝ. — Освен теб.

— Реших да приготвя фетучини с пилешко и лек сметанов сос.

Макс погледна към тигана и апетитната смес.

— Шегуваш се с мен, а?

— Да, но не и в това отношение. В хладилника има бутилка „Пино Ноар“. Защо не го отвориш и не налееш по чаша?

— Мога да свърша тази работа. — Отдръпна се, поигра си още малко с Хенри, спечели въжето и отново го хвърли. — Наистина готвиш — отбеляза той, докато изваждаше виното.

— Обичам да готвя, но рядко го правя. През повечето време съм сама и не ми се занимава. Малко разнообразие винаги е добре дошло.

— Радвам се, че мога да помогна. — Макс взе тирбушона, който му подаде, и разгледа розовото прасенце на дръжката. — И това е от колекцията ти.

— Още един от многото.

Лейн сложи две чаши с кехлибарен цвят на плота. Интересно ѝ бе да наблюдава как той успява едновременно да играе с кучето и да влиза в ролята на барман. За да му помогне, приклепна и извади тенекиена кутия от долния шкаф.

— Хенри! Искаш ли бисквитка?

Кучето моментално пусна въжето, заподскача като полудяло и нададе весел лай. Макс би се заклел, че видя сълзи в очите му, когато Лейн извади кучешка бисквита.

— Само добрите кучета получават лакомства — строго каза тя и Хенри отпусна задните си части на пода, треперейки от усилието да седи мирен. Когато хвърли бисквитата, той я грабна във въздуха, както опитен играч на американски футбол хваща топката. Побягна с нея като крадец.

— С кокаин ли си я поръсила?

— Хенри е от клуба на пристрастените към кучешките бисквити. Ще те остави на мира за около пет минути. — Лейн и извади друг тиган. — Трябва да задуша пилешкото.

— Задушено пилешко — почти простена Макс. — Господи!

— Толкова си лесен.

— Не се чувствам обиден. — Изчака, докато тя взе пакет пилешки гърди от хладилника и започна да ги реже на ивици. — Можеш ли да говориш, докато готвиш?

— Да. Много съм сръчна.

— Супер. Как върви работата?

Лейн вдигна чашата си и отпи глътка вино.

— За търговията ли питаш, или дали съм видяла нещо подозрително?

— И двете.

— Днес ни потръгна доста добре. Продадох чудесен бюфет „Шератон“ и други неща. Всичко в магазина, офиса ми и склада изглеждаше непокътнато. Само на пода до задната врата имаше кръв, която, предполагам, е твоя. — Капна олио в тигана и погледна към него. — Как е главата ти?

— По-добре.

— Радвам се. Не видях никакви подозрителни лица, освен госпожа Франкуист, която идва един-два пъти в месеца да мърмори за цените ми. А твоят ден как мина?

— Беше доста натоварен, преди да реша да подремна.

Разказа ѝ, докато тя сложи ивиците пилешко в загрятата мазнина, а после се зае да приготвя салата.

— Допускам, че често се случва цял ден да обикаляш и да задаваш въпроси, а да не получиш никакви отговори.

— „Не“ също е отговор.

— Безспорно. Как едно момче от Савана става частен детектив в Ню Йорк?

— Първо решава да стане полицай, защото иска да разкрива престъпления и да залавя лошите. Поне когато е възможно. Но не се вписва в средата. Не си пасва с другите.

Лейн леко се усмихна и продължи да реже салата.

— Така ли?

— Не му харесва особено. Множеството правила започват да го дразнят. Задушават го като стегната яка и осъзнава, че това, което иска да прави, всъщност е да търси под дърво и камък, но сам. За тази цел трябва да стане частно ченге. А за да живее добре, е нужно... впрочем харесва ми да мога да си позволявам това-онова.

— Естествено.

Тя сипа малко вино в тигана с пилешкото, намали температурата и го захлупи.

— За да живее добре, един частен детектив трябва да е кадърен и да намира хора, които живеят още по-добре, ала готови да му платят, за да наднича под дърво и камък и да се рови в мръсотията, скрита отдолу. — Макс грабна парче морков. — Южняк, преселил се на север, се сблъсква с предразсъдъците на янките, че мисли и действа бавно.

Лейн вдигна глава от подправките, които смесваше в малка купа от неръждаема стомана.

— Тяхна грешка.

— Да. И мое предимство. Впрочем започнах да се интересувам от компютри, от киберпространството. Почти поех в тази посока, но човек се заседява. Затова просто добавих и този талант към останалите. „Рилайънс“ бяха впечатлени от работата ми, така станах техният щатен сътрудник. Вече сме добри партньори.

— Талантите ти включват ли поддръждане на маса?

— Усвоих това умение още в скута на майка си.

— Чиниите са тук, приборите — там, а салфетките — в чекмеджето.

— Разбрано.

Лейн наля вода за спагетите, а Макс се залови със сервирането. След като нагледа месото и нагласи температурата, тя отново взе чашата си.

— Макс, доста поразмишлявах днес.

— Така и предполагам.

— Мисля, че няма да постъпиш зле с баща ми поради две причини. Държиш на мен, а и той не е целта ти. Искаш само да откриеш диамантите.

— Само тези двете?

— Има и трета. Ти си добър човек. Не идеален и чист като сълза — побърза да добави, когато Макс застина неподвижно и я погледна. — Ако беше така, само щях да се оглеждам в теб и да виждам собствените си несъвършенства. Но си добър човек, който понякога изопачава истината, както му отърва, но щом даде дума, държи на нея. Зная това и то ме кара ли се чувствам спокойна.

— Не бих ти дал обещание, което не мога да спазя.

— Виждаш ли, отново намери точните думи.

Докато Лейн и Макс хапваха спагети в кухнята, Алекс Крю вечеряше недопечена пържола и пийваше изискано каберне в скромната вила в националния парк, която бе наел.

Не харесваше провинциалната обстановка, но ценеше уединението. В стаята му в „Уейфарър“ в Ейнджълс Геп изведнъж бе станало твърде горещо.

„Максфийлд Ганън“, помисли си той, докато разглеждаше разрешителното за частен детектив. Или бе свободно практикуващ, на когото бяха обещали тлъста пачка, или работеше за застрахователна компания. Какъвто и да бе, този човек представляваше пречка.

Да го убие би било грешка, въпреки че се бе изкушил, докато гледаше поваления в безсъзнание детектив. Бе обзет от ярост, че го бяха прекъснали.

Но едно убийство би накарало дори недодялани ченгета като онези, които обикаляха из жалкото градче, да се размърдат. За него бе по-добре да продължат просто да се шляят, да глобяват за неправилно паркиране и да плашат местната младеж.

„По-добре — каза си той и отпи глътка вино — и по-лесно бе да взема документите му за самоличност и да подам анонимен сигнал“. Испита задоволство, когато си представи как този Максфийлд Ганън се опитва да обясни на местните сили на реда какво е правел в затворен магазин в три и тридесет сутринта. Сигурно бе изпаднал в смешно положение, поне за известно време. Без съмнение това бе ясно послание до Джек О'Хара чрез дъщеря му.

Но детективът бе осутил плановете му. Не бе имал време да претърси магазина и се бе наложило да напусне хотела. Беше му създал неудобства.

Извади малък бележник с кожена подвързия и описа тези непредвидени усложнения. Щом настигнаше О'Хара — разбира се, че щеше да успее — искаше да може да изреди подробно всичко, което му е причинил, докато го изтезава, за да разкрие местонахождението на останалите диаманти.

Както нарастваше списъкът му, О'Хара щеше да се мъчи доста дълго. С нетърпение очакваше този момент.

Можеше да добави дъщерята и детектива към списъка си за разплата. Това бе нещо като премия към тлъстата плячка за човек, за когото причиняването на болка бе синоним на власт.

Бе постъпил милостиво с Майърс, търговеца на диаманти, вербувания вътрешен човек, като го бе очистил бързо. Но Майърс не бе направил нищо, освен че бе имал глупостта да повярва, че ще получи четвърт от печалбата. И заслепен от алчност, се бе съгласил да се срещнат насаме на пуст строителен обект посред нощ, за да получи дела си.

Всъщност, като си помислеше човек, такъв наивник не заслужаваше да живее.

Във всеки случай той бе следа, която трябваше да бъде заличена. Щеше да се похвали на някого или да започне да пилее пари за безвкусни коли, жени или бог знае какво, за което ламтят хората от неговата класа.

Беше се разхленчил като бебе, когато Крю бе опрял пистолета до слепоочието му. Безсмислено бе да се унижава, какво би постигнал така?

Беше му дал и ключа от пощенската кутия, в която бе пъхнал парцалената кукла „Анди“, в чийто корем бе защита кесията с

диамантите.

Гениално — не можеше да отрече, че идеята на О'Хара бе блестяща. Да пхнат диаманти за милиони долари в най-обикновени предмети, на които никой не би обърнал внимание. Затова, когато алармената инсталация се бе задействала, сградата бе заключена и ченгетата бяха довтасали, никой не бе предположил, че красивите камъчета все още са там, скрити в нещо толкова невинно като детска кукла. После трябваше само да извлекат необикновеното от обикновеното, докато търсенето продължава другаде.

Да, заслугата за тази забавна подробност бе на Джак, но това не компенсираше всички създадени главоболия.

Не можеше да има доверие на двамата, че ще пазят диаманти, струващи милиони, скрити до годината, за която се бяха разбрали. Как би могъл да вярва, че крадци ще удържат на думата си?

Самият той не бе имал намерение да удържи на своята.

Освен това искаше всичко за себе си. От самото начало бе възнамерявал да прибере цялата печалба. Другите бяха просто инструменти. Когато един инструмент изпълнеше предназначението си, нормално бе да бъде захвърлен, а още по добре — унищожен.

Но те го бяха измамили, бяха се измъкнали от лапите му и отнесли половината плячка. Това му бе коствало усилия седмици наред. Не можеше да не се тревожи, че ще ги хванат за някоя от дребните измами, по които Биг Джак толкова си падаше, и накрая ще признаят за удара и ще загубят половината от неговите пари.

Трябваше и двамата да умрат. Фактът, че единият от тях все още бе жив, дишаше и ходеше, бе лична обида, а той не понасяше обиди.

Планът бе прост и ясен. Първо Майърс — така, че да изглежда екзекуция заради дългове от комар. После непохватните слабоумници О'Хара и Йънг. Трябваше да бъдат там, където им бе казал, но бяха твърде тъпи, за да следват инструкциите му.

Ако го бяха направили, както бе очаквал, щеше да им напомни за кончината на Майърс и да си уговори среща с тях на тихо, уединено място — като това, на което вечеряше сега.

Там щеше да се отърве от тях без много усилия, защото никой от двамата нямаше куража да носи оръжие. Щеше да остави достатъчно доказателства, за да им припишат кражбата в Ню Йорк, и да подреди

всичко така, че дори на най-глупавото ченге да стане ясно, че е било разпра между крадци.

Но те бяха офейкали и провалили внимателно съставения му план, опитвайки да се скрият вдън земя. Бе загубил цял месец, докато най-сетне бе засякъл следите на Уили, водещи до Ню Йорк. Там се бе разминал с него на косъм и бе принуден да вложи още време, усилия и пари в преследване до Мериленд.

Тъкмо го бе настигнал отново, когато го бе загубил заради една пътна злополука.

Крю поклати глава и си отрязва още едно парче от проклетата пържола. Вече бе невъзможно да получи дела на Уили лично от него, така че дългът се прехвърляше на Биг Джак... и другите.

Въпросът бе как да си го вземе. Поразмишлява върху възможностите, докато довършваше вечерята си.

Дали да подходи директно към дъщерята и да я поизмъчва, докато изплюе камъчето къде се намират баща ѝ и диамантите? Но ако Уили бе загинал, преди да ѝ даде съществена информация, би било напразно усилие.

Не биваше да забравя и за Максфийлд Ганън. Струваше му се разумно да направи малко проучване за него, да разбере що за човек е. Вероятно можеше да бъде подкупен? Явно бе надушил нещо за момичето, иначе не би се промъкнал в магазина ѝ.

„Или тя вече е в комбина с Ганън?“ Мисълта го връхлетя като мълния. „Лошо им се пише — каза си той и удари с юмрук по масата. — На всички замесени“.

Нямаше да се задоволи с половината. Изключено. Щеше да намери начин да се добере и до останалата част от това, което му се полагаше.

Момичето бе ключът. Независимо какво знаеше или не знаеше, съществуваше един прост факт: бе дъщеря на Джак и той би я пазил като крадливите си очи.

Тя бе примамката.

Замислен върху това, Крю се облегна назад и изтри устата си със салфетка. Храната тук бе по-добра, отколкото бе очаквал, а тишината носеше успокоение.

Тихо, уединено място. Хубаво горско убежище. Усмихна се и си позволи още една чаша вино. Тихо, уединено и напълно подходящо за

преговори с... партньори. Преговори, които можеха да станат доста разгорещени.

Огледа вилата и надникна през прозорците, отвъд които се спускаше мрак.

„Ще свърши работа — помисли си той. — Може би доста добра работа“.

Странно бе да се събуди до мъж. При това мъж, който заема по-голямата част от леглото ѝ. Освен това не бе свикнала да се тревожи как изглежда в мига, когато отваря очи.

Предположи, че ще престане да мисли за второто, ако дълго време се събужда до този мъж всяка сутрин. А и винаги можеше да си купи друго легло, за да реши първия проблем.

Въпросът бе дали би искала да споделя леглото си — а нима това не бе метафора и за живота ѝ? — с него задълго. Не бе имала време да поразмишлява. По-точно не бе отделила време, поправи се тя.

Затвори очи и се опита да си представи, че вече е изминал месец. В градината ѝ грееха ярки цветя. Мислеше кога да извади летните си тоалети и да изнесе градинските мебели от бараката. Трябваше да заведе Хенри на ежегодния му преглед при ветеринар.

Скоро щеше да помага на Джени да къпят бебето ѝ.

Леко отвори едното си око и погледна Макс.

Все още бе там, с потънало във възглавницата лице и съблазнително разрошени коси.

Реши, че ако и след месец е при нея, би се чувствала добре.

Пробва с шест месеца напред. Отново затвори очи и се пренесе във времето.

Беше Денят на благодарността. Както винаги организирана — каквото и да казваше Джени, не бе нито маниячка, нито сухарка — вече бе приключила с коледното пазаруване и планираше тържествата и украсата на дома и магазина си.

Щеше да поръча товар дърва, да пали камината всеки ден за уют и да зареди няколко бутилки шампанско, за да могат двамата с Макс...

О, да, той присъстваше.

Този път отвори и двете си очи и се загледа в него. Да, във фантазиите ѝ за бъдещето все още бе там и спеше до нея, преди Хенри,

който бе по-надежден от будилник, да се размърда.

Имаше чувството, че ако добави още шест месеца и си представи нещата след година, отново ще бъдат заедно.

Макс отвори очи така внезапно, че кехлибарените им ириси сякаш светнаха и я накараха да затаи дъх от изненада.

— Усетих, че ме зяпаш.

— Не те зяпах. Просто си мислех.

— И това усетих.

Протегна ръка и я обвини около тялото ѝ. Лейн почувства тръпка в корема, когато с лекота я притегли под себе си.

— Трябва да изведе Хенри.

— Може да почака малко.

Жадно всмука устните ѝ и тръпката прерасна в пулсираща топлина.

— Ние сме същества, които не изневеряват на навиците си. — Дъхът ѝ спря. — Хенри и аз.

— Нищо не ви пречи да си изработите нов навик. — Докосна с нос шията ѝ и долови учестения ѝ пулс. — Толкова си топла и нежна сутрин.

— Все повече се стоплям и разнежвам.

Плъзна устни по кожата ѝ, а после вдигна глава и я погледна в очите.

— Ще се погрижа за това. — Обхвана ханша ѝ, повдигна я и се плъзна в нея. Яркосините ѝ очи се премрежиха. — О, да! — Проследи с поглед силуета ѝ на бледата утринна светлина, докато ласкаво я докосваше. — Невероятна си.

Хенри изскимтя и опря предните си лапи на ръба на леглото. Наклони глава встрани, сякаш се опитваше да проумее защо двете човешки същества все още лежат със затворени очи, когато е време за сутрешната му игра навън.

Излая веднъж, определено с въпросителна интонация.

— Спокойно, Хенри, след минута.

Макс прокара пръсти по ръката ѝ.

— Искаш ли да го направя?

— Нали току-що го направи? Благодаря.

— Ха-ха, имах предвид да изведе кучето.

— Не, имаме си сутрешен ритуал.

Лейн стана от леглото и това накара Хенри да изтича до вратата на спалнята и обратно и да затанцува на място до нея, докато тя изваждаше халата си от гардероба.

— Ритуалът включва ли кафе? — попита Макс.

— Кафето е неизменна част.

— Слава богу. Ще взема душ и ще слеза долу.

— Няма нужда да бързаш. Сигурен ли си, че искаш да излезеш навън, Хенри? Напълно, абсолютно сигурен?

Съдейки по тона и бурната реакция на кучето, Макс предположи, че това разиграване също е част от сутрешния ритуал. Забавно му бе да слуша галопирането на Хенри нагоре-надолу по стъпалата и смеха на Лейн.

Не престана да се усмихва, докато вървеше към банята.

На долния етаж, следвана от подскачащия Хенри, Лейн отключи вратата за пристройката. По навик отключи и външната, вместо да остави Хенри да се провере през своя отвор, и дълбоко вдъхна свежия утринен въздух.

Възхити се на пролетните си цветя и се наведе да помирише лилавите и розовите зюмбюли. Застана със скръстени ръце да погледа Хенри, който започна сутрешната си обиколка и повдигна крак до едно дърво в задния двор. Накрая щеше да побегне към гората, за да подплаши някоя катерички и да подуши следи на сърни. Но това приключение щеше да почака, докато първо маркира територията си.

Лейн се заслуша в чуруликането на птиците и ромона на малкия поток. Все още бе загрята от страстното изживяване с Макс и се запита как е възможно човек да се тревожи за нещо в такова съвършено и спокойно утро.

Върна се вътре, затвори външната врата, започна да си тананика и се отправи към кухнята.

Той изскочи иззад вратата и накара сърцето ѝ да се разгупти. Отвори уста да изпищи, но го видя предупредително да повдига пръст към устните си — и замълча.

10.

Останала без дъх, тя залитна назад, удари се в стената и колебливо повдигна ръка към гърлото си, сякаш не можеше да реши дали да издаде писъка, или да го потисне.

Докато той стоеше срещу нея, широко усмихнат и все още с пръст на устните, Лейн най-сетне успя да поеме глътка въздух и едва прошепна:

— Татко!

— Изненада, Лейни. — Протегна ръката, която досега бе държал скрита зад гърба си, и ѝ подаде букет теменужки. — Как е сладкото ми момиченце?

— Като халосана. — Така се бе изразил Макс. Едва сега разбра напълно какво бе искал да каже. — Какво правиш тук?! Как... — Замълча, преди да попита как е влязъл. Глупав въпрос. Разбиването на ключалки бе едно от любимите забавления на баща ѝ. — О, татко, какво си направил?

— Така ли ще поздравяш добрия си стар баща след толкова време? — разпери ръце. — Не заслужавам ли прегръдка?

Очите му заблестяха, яркосини като нейните. Косата му — негова гордост и радост — бе искрящо червена и бухнала като буйна грива около широкото му лъчезарно лице. Носът и бузите му бяха обсипани с лунички като канела върху крем.

Бе облечен с риза на червени и черни карета и джинси. Навярно бе избрал тези дрехи, за да не се отличава от местните, и очевидно бе спал с тях. Ботушите, с които ги бе съчетал, едва ли бяха нови.

Наклони глава и сънено я изглежда с неповторимата си невинна усмивка.

Сърцето ѝ не можа да устои. Хвърли се в обятията му и обви ръце около врата му, а той я притисна и я завъртя няколко пъти, докато ѝ се зави свят.

— Това е моето момиче. Моето бебче. Лейни, принцесата на Хараленд.

Все още с крака на педя от пода, тя отпусна глава на рамото му.

— Вече не съм на шест години, татко. Нито пък на осем или на десет.

— Но винаги ще си останеш моето момиче, нали?

Ухаеше на канела, а телосложението му бе като на мечка гризли от Юкон.

— Да, разбира се. — Лейн се отдръпна назад и леко го побутна да я пусне. — Как стигна дотук?

— С влакове, самолети и автомобили. Последната част изминах със собствените си крака. Хубав дом имаш, скъпа. Красив. Но забелязала ли си, че се намира почти в гората?

Това я накара да се усмихне.

— Сериозно? Е, добре че обичам горите.

— Метнала си се на майка си. Как е тя?

— Страхотно. — Лейн не знаеше защо винаги се чувства виновна, когато ѝ зададе този въпрос без огорчение, с искрен интерес. — Откога си тук?

— Пристигнах снощи. Тъй като стигнах до твоя горски рай късно вечерта, помислих, че съм попаднал в страната на сънищата, и се самопоканих вътре. Настаних се на дивана ти, който е доста изтърбушен. — Потърка кръста си. — Бъди така добра, скъпа, направи едно кафе за татко си.

— Тъкмо щях... — Замълча, когато думата „кафе“ проясни съзнанието ѝ. Макс! — Не съм сама. — В гърдите ѝ се надигна паника. — Имам гост, който е горе, под душа.

— Така и предположих. Видях лъскавата кола с нюйоркски номера отвън. Надявам се да ми кажеш, че ти гостува твоя приятелка от големия град.

— На двадесет и осем съм. Дъщеря ти вече е надраснала момичешките събирания и спи с мъже.

— Моля те! — Джак притисна ръка към гърдите си. — Да речем просто, че приятел е пренощувал при теб. Един баща приема тези неща постепенно. Кафе, скъпа? Смили се над мен.

— Добре, добре, но има нещо, което трябва да знаеш за... гостами.

Лейн сипа зърна в кафемелачката.

— Вече знам най-важното. Не е достоен за моето момиченце. Никой не може да бъде.

— Доста е сложно. Той работи за застрахователната компания „Рилайънс“.

— Почтена, стабилна работа. — Джак сви широките си рамене. — Мога да простя това.

— Татко...

— Ще поговорим за този младеж по-късно. — Вдъхна от уханието на кафето, което тя отмери в цедката. — Най-хубавият аромат на света. Докато се свари, ще ми донесеш ли пакета, който ти е оставил Уили? Аз ще наглеждам джезвето.

Лейн втренчи поглед в него, докато всички мисли и думи се завъртяха в главата ѝ и се оформи едно-единствено ужасяващо заключение. Той не знаеше.

— Татко, аз не... Той не... — Поклати глава. — Най-добре е да седнем.

— Не ми казвай, че все още не е дошъл. — На лицето му се изписа леко раздразнение. — Този човек може да се загуби в собствената си баня, ако няма карта, но имаше предостатъчно време да стигне дотук. Ако понякога включваше проклетия си мобилен телефон, щях да се свържа с него и да му кажа, че има промяна в плана. Неприятно ми е да го споделя, скъпа, но чичо ти Уили остарява и става разсеян.

„Няма да бъде лесно — помисли си тя, докато кафето бълбукаше на котлона. — Никак“.

— Татко, той е мъртъв.

— Да не бъдем толкова черногледни. Просто е заваян.

— Татко. — Лейн хвана ръцете му, стисна ги и видя как шеговитата усмивка бавно изчезва от лицето му. — Стана злополука. Блъсна го кола и... той почина. Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Не може да бъде. Има някаква грешка.

— Дойде в магазина ми преди няколко дни. Не го познах. — Разтри раменете му, когато видя, че започват да треперят. — Мина толкова време. Не го познах. Даде ми някакъв номер и ме помоли да му се обадя. Помислих, че предлага нещо за продажба, а бях заета и не му обърнах внимание. После си тръгна и веднага след като... секунди след като излезе, чух страховити звуци.

Очите на Джак се насълзиха, както и нейните.

— О, татко! Валеше, а той побягна към улицата. Не знам защо, но просто изскочи и колата не успя да спре. Изтичах навън и... едва тогава осъзнах кой е, но беше твърде късно.

— О, господи! Господи! Господи! — Седна и закри лицето си с ръце. — Не е възможно вече да го няма. Не и Уили.

Залюля се, търсейки утеха, и Лейн го прегърна и притисна буза към неговата.

— Аз го изпратих тук. Казах му да дойде, защото мислех, че е... Побягнал е? — Джак рязко вдигна глава. Сълзите се стичаха по страните му, а тя знаеше, че той никога не би се срамувал от тях, както и от каквато и да е емоционална реакция. — Да не е дете, та да изскочи на улицата?

— Но стана точно това. Имаше свидетели. Жената, която го блъсна, беше съкрушена. Не е могла да направи нищо.

— Не е хукнал без причина. — Лицето му бе преbledняло под сълзите. — Трябва да ми донесеш онова, което ти е оставил. Дай ми го и не казвай на никого. Никога преди не си го виждала, това ще кажеш.

— Не ми даде нищо. Татко, знам за камъните. Знам за удара в Ню Йорк.

Ръцете му така притиснаха раменете ѝ, че със сигурност щяха да останат белези.

— Откъде знаеш, щом не ти е дал нищо?

— Мъжът, който е горе, работи за „Рилайънс“ — компанията, застраховала диамантите. Той е детектив.

— Ченге, работещо за застрахователна компания. — Джак внезапно се изправи. — Мили боже, в банята ти има ченге!

— Проследил е Уили и е открил, че е свързан с мен. С теб и мен. Исква само да върне диамантите. Няма интерес да те издава. Просто ми дай каквото имаш и ще се погрижа за това.

— Ти спиш с ченге? Собствената ми дъщеря?

— Сега не е моментът да обсъждаме този въпрос. Татко, някой преобърна къщата ми наопаки и проникна с взлом в магазина ми, за да търси диамантите. Не са у мен.

— Онова копеле Крю. Мръсен убиец! — Очите му все още бяха насълзени, но в тях пламна огън. — Не знаеш нищо, чуваш ли? Не знаеш нищо и не си ме виждала. Не си говорила с мен. Аз ще се погрижа, Лейн.

— Не можеш, татко. В голяма беда си. Онези камъни не си струват риска.

— Половината от двадесет и осем милиона е примамлива сума. Ще се пазаря за нея, щом разбера какво е направил Уили с дела си. Значи не ти е дал нищо? Каза ли нещо?

— Помоли ме да скрия някакво ковчеже, но не ми го даде.

— Ковчеже? Значи ги е извадил?

— Току-що ти казах, че не ми го даде. Той... чезнеше и беше трудно да разбера какво говори. Отначало помислих, че каза „куче“.

— Това е. — Изражението му стана малко по-спокойно. — Неговите бяха в кучето.

— Куче? — Гласът ѝ издаде неподправен шок. — Накарали сте куче да погълне диаманти?

— Не истинско куче. За бога, Лейн, за какви ни мислиш?

Тя просто закри лице.

— Не зная нищо повече. Просто не знам.

— Статуетка на куче, малко, на черни и бели петна. Сигурно ченгетата са взели нещата му и не знаят, че е у тях. Мога да се справя с това.

— Татко...

— Не искам да се тревожиш. Вече никой няма да те безпокои. Никой не ще докосне моето малко момиченце. Само си мълчи и остави всичко на мен — целуна я. — Ще взема багажа си и тръгвам.

— Не можеш просто да си тръгнеш — възрази тя и забърза след него. — Макс казва, че Крю е опасен.

— Макс е шпионинът на застрахователната компания?

— Да. — Неспокойно хвърли поглед към стълбите. — Не е шпионин.

— Какъвто и да е, не се е излъгал за Крю. Онзи тип мисли, че не зная кой е — промърмори Джак — и какво е вършил. Въобразявал си е, че ще ме измами с фалшивото си име и някаква скалъпена история. В играта съм, откакто се помня, нали? — Метна овехтяла раница на рамо. — Не биваше да са забърквам с него, но за двадесет и осем милиона — ни повече, ни по-малко — човек е готов да се съюзи с кого ли не. Загубих Уили заради тази глупост.

— Нямах никаква вина.

— Съгласих се да участвам, въпреки че знаех що за стока е Крю. Не можа да ме заблуди с името Мартин Лайл. Знаех, че е опасен и от самото начало възнамерява да ме изиграе, и все пак приех. Въвлякох и Уили. Но ще оправя нещата. Нищо няма да ти се случи.

Целуна я по челото и тръгна към входната врата.

— Почакай. Остани да поговориш с Макс.

— Не мисля, че идеята е добра — възрази той. — Направи услуга и на двама ни, принцесо. — Сложи пръст на устните й. — Не съм идвал.

Лейн го чу да си подсвирква „Сбогом, мило птиче“, докато се отдалечаваше, подтичвайки. Бе необичайно пъргав за възрастта си. Преди да се усети, вече бе свил зад ъгъла и изчезнал.

Сякаш изобщо не бе идвал.

Тя затвори вратата и опря чело на нея. Всичко я болеше: главата, цялото тяло, сърцето. Отново бе видяла в очите му сълзи, преди да тръгне. Плачеше за Уили. Знаеше, че дълго ще скърби и ще обвинява себе си. В това състояние можеше да извърши нещо глупаво.

„Не, не глупаво — поправи се Лейн и безцелно закри из кухнята. — Лекомислено, безразсъдно, но не и глупаво“.

Не би могла да го спре, дори ако го бе умолявала със сълзи на очи. Би добавил и тях към товара на плещите си и отново би тръгнал.

Винаги се бе придвижвал с необичайна пъргавина за толкова едър човек.

Лейн чу стъпките на Макс, които се приближаваха към кухнята, и припряно посегна към шкафа за чаши.

— Тъкмо навреме — весело подхвърли тя. — Кафето току-що кипна.

— Безспорно ароматът на сутрешното кафе е един от най-приятните на света.

Изведнъж се обърна и втренчи поглед в него. Думите му прозвучаха като ехо на тези на баща й. Косите му все още бяха влажни от душа, който бе взел в нейната баня. Ухаеше на нейния сапун. Бе спал в леглото й. Бе проникнал в тялото й.

Беше му дала всичко това, а след десетминутен разговор с баща си бе готова да изложи доверието помежду им на риск, като премълчи истината.

— Баща ми беше тук — побърза да каже, преди да се е разколебала.

Остави чашата, която бе взел.

— Какво?

— Тръгна си преди минути. Бях решила да не ти казвам. Канех се да го прикрия. Предполагам, че има за какво да ме упрекнеш. Обичам го. Съжалявам.

— Джак О'Хара е бил тук? Бил е в тази къща и ти не си ми казала?

— Сега ти казвам. Не очаквам да разбереш колко важна крачка е това за мен, но ти казвам. — Обърна се да налее кафе, ала ръцете ѝ затрепериха. — Не постъпвай жестоко с него, Макс. Не бих го понесла.

— Да се върнем няколко хода назад. Баща ти е бил тук, в дома ти, а ти ми приготи вечеря и си легна с мен. Докато се любехме горе, той се е крил тук...

— Не! Не! Разбрах го едва тази сутрин. Не знам кога е дошъл и как е влязъл. Спал е на дивана. Пуснах Хенри навън и когато тръгнах към кухнята, той се появи.

— Тогава за какво ми се извиняваш?

— Че бях решила да не ти казвам.

— Колко време се колеба — три минути? За бога, Лейн. Ако вдигаш летвата за откровеност помежду ни толкова високо, никога няма да мога да я надскоча. Бъди милостива.

— Много съм объркана.

— Той е твой баща от двадесет и осем години, а аз съм мъжът, който е влюбен в теб от два дни. Мисля, че нямам право да ти се сърдя.

Лейн плахо въздъхна:

— Да.

— Но ако премълчиш нещо друго, няма да ти простя. Какво каза той, какво искаше и къде отиде?

— Не знаеше за Уили. — Устните ѝ трепнаха, преди да успее да ги стисне. — Заплака.

— Седни, Лейн. Аз ще донеса кафето. Успокой се.

Вслуша се в думите му и всичко, което преди малко я болеше, сега затрепери. Седна и се загледа в ръцете си, докато течността шуртеше в чашите.

— Може би и аз съм влюбена в теб. Но моментът е твърде неподходящ да го спомена.

— Радвам се да го чуя. — Макс сложи чашата пред нея и седна. — В който и да е момент.

— Не те залъгвам, Макс. Искам да го знаеш.

— О, сигурно те бива в това. Но не чак толкова.

Надменният му тон накара сълзите ѝ изведнъж да пресъхнат. Погледна го с предизвикателна усмивка.

— О, добра съм. Мога да те подмамя да ми дадеш всичките си спестявания, сърцето и гордостта си и да те накарам да мислиш, че идеята е била твоя. Но тъй като единственото, към което проявявам интерес, е сърцето ти, предпочитам наистина да ми го дадеш по своя воля. Джак никога не беше напълно искрен с майка ми. Обичаше я. Всъщност все още я обича. Обаче никога не можеше да играе съвсем честно, дори и с нея. Затова бракът им се провали. Ако нещата между нас станат сериозни, искам да бъде различно.

— Да започнем, като решим заедно какво ще правим с баща ти.

Лейн кимна и взе чашата, която ѝ бе донесъл. Заговори решително, готова да бъде откровена:

— Изпратил е Уили да остави част от плячката при мен. За да бъде на сигурно място, предполагам. Трябва да знаеш, че ако беше успял, щях да взема диамантите и да ги пазя, докато ги потърси. Доста трудно щеше да ме придума, но все пак щях да го направя.

— Кръвта вода не става — отбеляза Макс.

— Доколкото разбрах, баща ми се разтревожил, защото Уили не му се обаждал, а мобилният му телефон бил изключен. Затова той променил плана и тръгнал насам да вземе кучето.

— Какво куче?

— Наистина е казал „кучето“, а не „ковчежето“. Господи, като в долнопробна комедия, диамантите били в някакво куче, така че баща ми допуска, че е попаднало в полицията заедно с останалите вещи на Уили. Мисли, че Крю... впрочем потвърди за Крю... точно като теб смята, че е проследил Уили, а когато той го е видял, се е изплашил толкова, че да побегне.

— Всичкото кафе на света няма да ми стигне — промърмори Макс. — Да се върнем на кучето.

— О, не става въпрос за истинско куче. Някаква статуетка. Един от старите трикове на Джак е да скрива плячката в обикновен предмет, за да може да бъде предаван от ръка на ръка, докато нещата се уталожат. Веднъж пхна класьор със стари монети в плюшеното ми мече. Излязохме от жилищната сграда, побъбрихме си с портиера и отнесохме двадесет и пет ценни монети в моя Падингтън.

— Вземал те е със себе си, когато е отивал да краде?

Доловила явното му изумление, тя сведе поглед към чашата си.

— Детството ми не може да се нарече обикновено.

Макс затвори очи.

— Къде ще отиде той, Лейн?

— Не зная. — Протегна ръка, сложи я върху неговата и очите им се срещнаха. — Кълна се, че не знам. Каза ми да не се безпокоя, щял да се погрижи за всичко.

— Делът на Уили е попаднал у Винс Бъргър?

— Не му казвай, Макс, моля те! Няма да има друг избор, освен да арестува Джак, ако се появи. Не мога да участвам в това. Ако се замеся, връзката ни няма шанс.

Макс замислено забарабани с пръсти по масата.

— Претърсих стаята на Уили в мотела. Не открих никаква статуетка на куче. — Възстанови обстановката в паметта си и се опита отново да огледа всяка част от стаята. — Не си спомням нищо подобно, но е възможно да съм го взел за част от интериора и да не съм му обърнал внимание. Просто, евтино украшение.

— Затова винаги се получава.

— Е, добре. Можеш ли да придумаш Винс да ти покаже вещите на Уили?

— Да — без колебание отвърна тя. — Мога.

— Да започнем с това. После ще приложим план Б.

— Какъв е той?

— Ще го съставим в движение.

С тъга осъзна колко лесно е отново да играе роля. И може би този път щеше да ѝ бъде по-лесно, защото нямаше да измами приятел. Но все пак отново щеше да изрече лъжи пред полицаи.

Бегло познаваше сержант Маккой и когато бе насочена към него, бързо си припомни всички факти, които знаеше. Роден и отраснал в Геп, женен, с две деца. Почти бе сигурна, че са две, вече пораснали. Предположи, че има и внуче.

Добави към това своята наблюдателност и интуиция.

Бе възпълен, явно обичаше да си хапва. Върху салфетка на бюрото му имаше кифла, купена от сладкарницата, която я наведе на мисълта, че жена му се опитва да го накара да пази диета, а той си набавя дозата калорична храна тайно от нея.

Венчалната му халка бе единственото бижу, което носеше, а ноктите му бяха изрязани до дъно. Когато ѝ подаде ръка, Лейн усети, че е загрубяла и мазолеста. Бе станал да я посрещне и се бе опитал да прибере шкембето си. Усмихна му се топло и забеляза, че по бузите му изби руменина.

Лесно щеше да го предразположи.

— Сержант Маккой, радвам се да ви видя отново.

— Госпожице Тавиш.

— Лейн, ако обичате. Как е жена ви?

— Добре е, много добре.

— А внучето?

Широката му усмивка издаде умиление.

— Вече е на две години и не дава мира на дъщеря ми.

— На тази възраст са много забавни, нали? Водите ли го на риболов?

— Миналия уикенд ходихме на реката. Не може да кротува дълго време, но ще се научи.

— Сигурно му е харесало. Моят дядо ме заведе два пъти, но имахме различно мнение относно червеите.

Маккой одобрително се засмя:

— Тед много ги обича.

— Мъжко момче. О, извинявайте, сержант Маккой, това е приятелят ми Макс Ганън.

— Да. — Маккой погледна марлята на слепоочието му. — Имали сте прекеждие миналата нощ.

— Беше недоразумение — припряно каза Лейн. — Макс дойде с мен тази сутрин за морална подкрепа.

— Аха. — Маккой пое ръката на Ганън и отново погледна Чейн.
— Морална подкрепа за какво?

— Никога не съм правила това. — Тя тръсна ръце, жест на отчаяние и безсилие. — Както може би Винс ви е споменал, спомних си, че познавам Уилям Йънг. Мъжът, който бе блъснат от кола пред магазина ми.

— Не е споменава.

— Преди малко му казах, но предполагам, че това не е от значение за... процедурата. Едва когато... едва по-късно си спомних. Беше познат на баща ми, когато бях дете. Не бях виждала Уилям от десетгодишна, а и бях толкова заета, когато влезе в магазина. — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Не го познах и просто не му обърнах внимание. Остави визитка и ме помоли да му се обадя, щом имам възможност. После, почти веднага след като излезе... чувствам се ужасно, защото не го познах и го отпратих.

— Не се притеснявайте.

Маккой извади от чекмеджето си пакет носни кърпички.

— Благодаря, благодаря. Сега искам да сторя каквото е по силите ми. За да мога да кажа на баща си, че съм направила всичко. — Това бе вярно. Не би навредило да се придържа към истината, поне донякъде. — Доколкото знам, той нямаше роднини, така че бих искала да се погрижа за погребението му.

— Сведенията са у шефа, но ще проверя.

— Ще ви бъда много благодарна. А докато съм тук, дали е възможно да видя вещите му?

— Не виждам причина да не е. Заповядайте, седнете. — Внимателно я хвана под ръка и ѝ помогна да се настани на един стол. — Почакайте, ще ги донеса. Не мога да ви позволя да вземете нищо.

— Разбира се.

Когато Маккой излезе, Макс седна до нея.

— Много убедително. Колко добре познаваш това ченге?

— Маккой? Срещала съм го два пъти.

— Риболов?

— А, това ли? Под папките на бюрото му се подава списание за риболов и реших, че е добро предположение. Наистина ще уредя погребението на чичо Уили — добави тя. — Тук, в Ейнджълс Геп, освен ако някога не е заявил, че предпочита...

— Мисля, че не би имал нищо против.

И двамата станаха, когато Маккой се върна с голям кашон.

— Не са много. Пътувал е с малко багаж. Дрехи, портфейл, часовник, пет ключа, ключодържател...

— О, мисля, че аз му подарих този ключодържател за една Коледа. — Лейн протегна ръка, изрови го и го стисна в шепата си. — Представяте ли си? През всичките тези години го е ползвал, а аз дори не го познах.

Седна с ключодържателя в ръка и заплака.

— Не плачи, Лейн.

Макс погледна Маккой с израз на мъжко безсилие и я погали по главата.

— Понякога трябва да ги оставяме да си поплачат.

Маккой отново посегна към кърпичките. Когато ѝ ги подаде, Лейн взе три и подсуши лицето си.

— Съжалявам. Глупаво е. Просто си спомних колко мил беше с мен. Загубихме връзка, нали знаете как е? Семейството ми се премести... и край. — Възвърнала самообладанието си, отново се изправи. — Добре съм. Съжалявам. Ще се оправя. — Взе кафявия плик, пусна ключовете обратно в него и го пъхна в кашона. — Ще продължите ли? Обещавам, че няма да се повтори.

— Не се безпокойте. Сигурна ли сте, че искате да видите и останалото сега?

— Да. Благодаря.

— Тоалетни принадлежности — самобръсначка, четка за зъби и прочее. Имал е четиристотин двадесет и шест долара и дванадесет цента. Дошъл е с наета кола — „Торъс“, от „Ейвис“, Ню Йорк. В нея са открити пътни карти.

Разгледа вещите, докато Маккой ги изреждаше по списъка.

— Мобилен телефон. В указателя няма записани номера, на които да позвъним, но има две съобщения на гласовата поща. Ще се опитаме да ги проследим.

Лейн предположи, че са от баща ѝ, но само кимна.

— На часовника му е гравирано посвещение: „По един всяка минута“. Не го разбирам.

Тя му се усмихна, преструвайки се на озадачена.

— И аз. Може би е романтичен подарък от жена, която е обичал. Искате ми се да вярвам, че е така. Това ли е всичко?

— Да. Бил е на път. — Маккой взе часовника от нея. — Човек не носи със себе си много лични вещи, когато пътува. Винс ще открие домашния му адрес. Не се тревожете. Досега не сме се свързали с негови роднини и ако не открием такива, мисля, че ще ви позволят да вземете тялото му. Много благородно от ваша страна да погребете един стар приятел на баща си.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Благодаря много, сержант Маккой. Ще ви бъда признателна, ако вие или Винс ми се обадите, когато мога да се заема с формалностите.

— Ще поддържаме връзка.

Хвана ръката на Макс, докато вървяха към вратата, и той усети допира на ключа.

— Действаш много ловко — отбеляза. — Замалко да го изпусна.

— Добре че е леко ръждясал. Прилича на ключ от шкафче за багаж. От онези, които някога можеха да се наемат по летища и гари. Вече няма много такива, нали?

— Няма. Твърде малък е за ключ от такова шкафче, а и повечето бяха със секретни брави или шифър. Възможно е да е от пощенска кутия.

— Би трябвало да можем да я открием. Но няма никакво куче.

— Никакво. Ще проверим в мотела, но едва ли е там.

Когато излязоха, Лейн замислено погледна града, който бе станал неин дом. От това място, в най-високата част на стръмната улица, видях част от реката и къщите, които са открояваха като изсечени в склоновете отвъд нея. Зад тях, над сградите, парковете и мостовете, като живописна стена се издигаха планините, покрити с току-що разлистили се дървета, сред които грееха белите корони на разцъфнали дрян timer.

„Всекидневниците“, както баща ѝ наричаше нормалните хора с нормален живот, бяха заети с обичайните си задължения. Да продават коли, да пазаруват, да чистят с прахосмукачка или да преподават история.

Засаждаха цветя в градините или подготвяха почвата. Забеляза две къщи, чиито обитатели все още не бяха свалили украсата за Великден, въпреки че оттогава бяха минали три седмици. Люлееха се

разноцветни пластмасови яйца, окачени на долните клони на дърветата, а на зелената трева клечаха декоративни зайчета.

И тя имаше килими за почистване, цветя за засаждане и продукти за купуване. Въпреки ключа в ръката си, предполагаше, че също би могла да се нарече „всекидневник“.

— Няма да отричам, че беше приятна тръпка. Но когато всичко свърши, с удоволствие ще се оттегля отново. Уили не успя. И баща ми никога няма да може. — Усмихна се, докато вървяха към колата на Макс. — Часовникът е подарък от него. Измислих онази история за ключодържателя, но татко подари часовника на Уили за един рожден ден. Мисля, че го е купил честно, и все пак не мога да бъда сигурна. Обаче бях с него, когато поръча да гравират посвещението: „По един всяка минута“.

— Какво означава?

— Че всяка минута се ражда по един наивник — отвърна тя, плавно се отправя към колата и се качи в нея.

11.

На рецепцията в „Ред Рууф“ стоеше същият администратор, но очите му не издадоха, че е познал Макс. Най-простият начин да се доберат до стаята на Уили бе да платят една нощувка по стандартната цена.

— Искаме номер сто и петнадесет — каза Макс.

Администраторът погледна екрана на компютъра, провери дали стаята е свободна и сви рамене:

— Няма проблем.

— Имаме романтични спомени — добави Лейн със замечтана усмивка и се притисна към Макс.

Той подаде парите.

— Искам касова бележка. Не сме чак толкова сантиментални.

Щом получи ключа, веднага се отправиха към крилото, в което бе стаята на Уили.

— Сигурно е знаел къде живея. Баща ми знаеше, така че няма начин и Уили да не е научил. Да беше дошъл да поговори с мен у дома. Мисля, че е бил наясно, че някой е по петите му, или поне се е страхувал, затова е решил, че в магазина е по-безопасно.

— Спал е тук само една нощ. Не е разопаковал багажа си. — Макс тръгна пред нея към вратата. — Имаше достатъчно дрехи за седмица. Куфарът беше отворен, но бе извадил само тоалетните си принадлежности. Вероятно е искал да бъде подготвен бързо да тръгне отново на път.

— Винаги бяхме готови да се изнесем по най-бързия начин. Майка ми можеше да събере всичкия ни багаж точно за двадесет минути и пак да го подреди за същото време.

— Сигурно е интересна жена. На моята ѝ е нужно повече, за да реши кои обувки да сложи сутринта.

— Изборът на обувки е важно нещо. — Разбрала защо той протака, сложи ръка на рамото му. — Не е нужно да ми даваш време да се подготвя, Макс. Добре съм.

Той отвори вратата. Лейн прекрачи прага на стандартната двойна стая. Знаеше, че някои хора се чувстват потиснати в подобни стаи, но за нея пребиваването в тях бе едно от малките приключения в живота заради пълната им анонимност.

В стая като тази човек можеше да си представи, че се намира където поиска, че отива където поиска и че е този, който пожелае да бъде.

— Когато бях дете, отсядахме в подобни мотели, докато пътувахме, и ми харесваше. Представях си, че съм шпионка, която преследва лошия доктор Дуум, или принцеса, пътуваща инкогнито. Баща ми винаги превръщаше това в чудесна игра. Вземаше ми бонбони и газирано от автомат, и майка ми се преструваше, че не одобрява. Но след известно време престана да се преструва. — Прокара пръсти по евтината покривка на леглото. — Е, край на пътешествието в страната на спомените. Не виждам никакво куче тук.

Макс бе претърсил стаята и знаеше, че след него са влизали полицаите и камериерките, но повтори цялата процедура.

— Нищо не пропускаш — отбеляза Лейн, когато той приключи.

— Старая се. Възможно е ключът да се окаже най-ценното, с което разполагаме. Ще проверя всички места в околността, където има шкафчета за съхранение.

— От Ню Йорк дотук има милиони такива.

— Ще ги проверя. Ще го намеря.

— Не се и съмнявам. Докато си зает с това, аз ще се върна на работа. Не искам да оставям Джени сама при тези обстоятелства.

Макс хвърли ключа от стаята на леглото.

— Ще те откарам.

Когато отново се качиха в колата, Лейн приглади панталона си.

— Подобен живот не би ти допаднал. Нощувките в мотели, играта.

— Разбирам защо ти е харесвал, когато си била на десет години. Както и защо майка ти те е измъкнала. Направила е това, което е било най-добро за теб. Има нещо във връзка с баща ти...

Лейн настръхна, подготви се да слуша критики и си обеща да не ги приеме като обида.

— Да?

— Много мъже... да кажем, с неговото поприще, избягват да се обвързват с жена, деца и всичко, свързано с отговорности. Но не и той.

Раменете ѝ се отпуснаха, напрежението в стомаха ѝ се разсея и тя се обърна към Макс с лъчезарна усмивка:

— Не и той.

— Не само защото си била страхотна червенокоса опашка с ловки пръсти.

— И затова, но не единствено. Обича ни по свой особен начин. Благодаря.

— Няма проблем. Когато имаме деца, ще им купувам бонбони от автомат, но само при специални случаи.

Гърлото ѝ изведнъж пресъхна и трябваше да се изкашля, за да проговори.

— Прибързваш — отбеляза тя.

— Няма смисъл човек да се влачи, щом е намерил посоката.

— Доста път трябва да изминем дотогава. С много отклонения и завои.

— Е, ще бъде приятно пътуване. Да изминем малка част сега. Не е нужно да живея в Ню Йорк, ако това те притеснява. Тук ми се струва чудесно място за отглеждане на три деца.

Дъхът ѝ едва не спря.

— Три?

— Щастливо число.

Лейн извърна глава и се загледа навън.

— Твърде рано е за този етап от пътя. Не ти ли хрумва да забавиш малко, докато от запознанството ни мине поне една пълна седмица?

— В определени ситуации хората се опознават бързо. Тази е такава.

— Кой е любимият ти спомен, отпреди да навършиш десет години?

— Труден въпрос. — Макс се позамисли. — Когато се научих да карам колело. Баща ми подтичваше след мен с широка усмивка, но и доста страх в очите, който тогава не долових. Онази неповторима тръпка, щом разбрах, че се придвижвам съвсем сам. А твоят?

— Как веднъж седях на голямо легло в „Риц Карлтън“ в Сиатъл. Бяхме наели луксозен апартамент, защото имяхме повод за празнуване.

Татко поръча цяло пиршество от рум сървиса: скариди и пържено пиле, защото обичах и двете, и хайвер, който все още не бях опитвала. Имаше и пица, и мелби с карамел. Фантастична вечеря за едно осемгодишно хлапе. Едва не ми прилоша от преяждане. Играех си на леглото със стотици долари на дребни монети, които ми бе дал. — Направи дълга пауза. — С теб сме от различни светове, Макс.

— Но сега живеем в един и същ.

Лейн отново го погледна. Изглеждаше решителен и упорит, ръцете му уверено държаха волана на мощната кола, вятърът развяваше изсветлелите му от слънцето коси, а онези опасни тигрови очи бяха скрити зад тъмните очила.

Красив, хладнокръвен, самоуверен. Марлята на слепоочието му само напомняше, че невинаги излиза победител, но не може да остане задълго повален.

„Мъж-мечта — помисли си тя, — какво да правя с теб?“

— Трудно е да те препънат.

— Ти вече успя, скъпа, когато хлътнах по теб.

Тя отметна глава назад и избухна в смях:

— Доста сантиментално, но въздействащо. Явно имам слабост към остроумници.

Спряха пред магазина ѝ.

— Ще те взема, когато затвориш. — Макс се наведе към нея и нежно я целуна. — Не се преуморявай.

— Това е толкова нормално и толкова странно. Малко нормално островче сред море от странности. — Лейн протегна ръка и докосна превръзката му. — Нали ще внимаваш? Алекс Крю знае кой си.

— Дано скоро се срещнем. Ще му го върна.

Почти целият ден премина обичайно. Лейн обслужваше клиенти, опаковаше антики за доставяне и разопаковаше поучена стока. Такива дни обичаше — натоварени, но не твърде напрегнати. Разделяше се с вещи, попадащи у хора, които бяха така възхитени от тях, че бяха решили да ги закупят, и намираше в кутиите други, от които самата тя бе така възхитена, че бе поискала да ги изложи в магазина си.

И все пак денят ѝ се стори безкраен.

Тревожеше се за баща си, който можеше да постъпи безразсъдно, докато бе потънал в скръб. Тревожеше се и за Макс и за това, което можеше да му се случи, ако Крю го проследи.

Безпокоеше се за връзката им. Мислено я преценяваше и анализираше, докато започна да се ядосва на себе си.

— Е, останахме сами — каза Джени, когато поредният клиент си тръгна.

— Защо не си починеш? Можеш да изпънеш крака за няколко минути.

— С удоволствие, ако и ти направиш същото.

— Аз не съм бременна. Освен това имам документи за попълване.

— Аз съм бременна и няма да седна, докато и ти не седнеш. Така че, ако отказваш да си починеш, ще принудиш една бременна жена да стои права, докато краката ѝ се подуят.

— Краката ти са подути? О, Джени...

— Е, все още не. Но ако се подуят, ти ще си виновна. Затова нека седнем. — Побутна Лейн към малък диван със сърцевидна облегалка. — Това нещо ми харесва. Десетина пъти ми е хрумвало да го купя, но винаги си спомням, че нямам подходящо място за него.

— Когато човек истински харесва нещо, намира място.

— Така казваш винаги, но твоята къща не прилича на склад за антики. — Джени прокара пръсти по розовите райета на сатенената тапицерия. — Ако не го продадем още седмица, няма да устоя.

— Ще изглежда чудесно в нишата в хола ти.

— Да, но ще се наложи да сменя пердетата и да купя малка масичка.

— Естествено. И килимче.

— Винс ще ме убие. — Джени въздъхна, сплете пръсти и отпусна ръце върху заобления си корем. — Е, време е за разтоварване.

— Вече разопаковах последната доставка.

— Емоционално разтоварване. Знаеш за какво говоря.

— Не знам откъде да започна.

— От мехурчетата на повърхността. Наясно съм, че под нея се надигат доста, Лейн. Познавам те достатъчно добре, за да го забележа.

— Все още ли мислиш, че ме познаваш, след всичко, което научи през последните няколко дни?

— Да. Е, излей душата си. Първо?

— Макс мисли, че е влюбен в мен.

— Наистина ли? — Не й бе лесно да скочи на крака така бързо, както преди време, но Джени заби лакти в меките възглавнички и повдигна наедрялото си тяло. — По интуиция ли го разбра или той ти го каза напълно откровено?

— Каза ми го откровено. Ти не вярваш в любовта от пръв поглед, нали?

— Разбира се, че вярвам. Всичко е въпрос на химия. По PBS имаше цяло предаване на тази тема. Или може би беше по образователния канал. Както и да е. — Махна с ръка. — Направени са безброй изследвания за привличането, секса и интимните връзки. В основата стоят химия, инстинкти и феромони. Освен това ние с Винс се запознахме, когато бях в първи клас. Прибрах се у дома и заявих на майка си, че ще се омъжа за Винс Бъргър. Наложих се да почакаме доста време. Законите на страната ни са строги по отношение на браковете между шестгодишни, но определено в онзи ден се получи добра смесица от химически вещества.

На Лейн никога не й омръзваше да си представя бърбривата Джени и Винс, на когото човек трябваше да вади думите с ченгел от устата. Винаги ги виждаше със съзнанието им на зрели хора, но в детски тела.

— Познавали сте се цял живот.

— Това не е от значение. Минути, дни, години, понякога е нужен само миг. — Джени щракна с пръсти за по-образно. — А и защо да не се влюби в теб? Ти си красива, умна и секси. Ако бях мъж, веднага бих хлътнала.

— Много съм поласкана.

— А и имаш интересно, загадъчно минало. Какво изпитваш ти към него?

— Чувствам се лека като перце и готова да се впусна в безразсъдна авантюра.

— Знаеш ли, веднага го харесах.

— Джени, просто веднага хареса задника му.

— Какво говориш? — извика тя и изпита задоволство, когато Лейн избухна в смях. — Е, добре, освен че има страхотен задник, Макс е внимателен и грижовен. Купи подарък за майка си. Има приятен

акцент и вълнуваща работа. Хенри го одобри, а той умее да преценява характери.

— Вярно е. Съвършено вярно.

— Не се страхува от обвързване, щом е направил онова признание. Държа да добавя — тихо продължи тя, — че е готов да застане на твоя страна. Очевидно е, а с това би спечелил едно от първите десет места в класацията на най-добрите ми приятели.

— Значи трябва да престана да се тревожа.

— Зависи. Как е в леглото? Гладиатор или поет?

— Хм. — Лейн замислено прокара език по долната си устна. — И двете.

— Господи! — Джени разтърси рамене и отново се отпусна на дивана. — Идеалното съчетание. Не го изпускай, момиче.

— Ще се опитам да го задържа. Дано се справя с положението, без да оплескам нещата.

Лейн извърна глава, когато вратата се отвори и камбанките звъннаха.

— Аз ще ги обслужа. Не ставай.

Влезе около четиридесетгодишна двойка и тя реши, че са доста заможни туристи. Сакото на жената бе от велур с цвят на слонова кост, а обувките и чантата ѝ бяха „Прада“. Носеше скъпи бижута, пръстен с ромбоиден диамант и гравирена венчална халка.

Мъжът бе облечен с кожено яке с италианска кройка и белени джинси. Когато се обърна, за да затвори вратата, забеляза на ръката му часовник „Ролекс“.

И двамата бяха стройни и със загар. „Кънтри клуб — помисли си Лейн. — Голф или тенис всяка неделя“.

— Добър ден. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Просто разглеждаме — отвърна дамата с любезна усмивка и поглед, който издаде, че не желае да бъде съветвана и убеждавана.

— Заповядайте. Повикайте ме, ако имате нужда от нещо.

Остави ги насаме, застана зад щанда и разгърна един от каталозите си за търгове. Даде си вид, че не слуша разговора им. „Определено са от типа хора, които посещават кънтри клубове“, помисли си тя. Обзаложи се със себе си, както често правеше, че ще похарчат най-малко пет стотачки в магазина ѝ.

Ако не познаеше, щеше да пусне един долар в касичката в офиса си. Тъй като рядко се случваше да сгреши, все още бе почти празна.

— Госпожице?

Лейн погледна към тях и даде знак на Джени да остане на мястото си, когато приятелката ѝ понечи да се надигне от дивана. Удостои жената с предразполагащата си усмивка на търговец и се приближи.

— Какво можете да ми кажете за това?

— О, интересно е, нали? Шахматна дъска от 1850-а. Ръчно изработена, от Великобритания. Абаносова, с вградена слонова кост. В отлично състояние.

— Би стояла добре в стаята ни за игри. — Клиентката погледна съпруга си. — Какво мислиш?

— Малко е скъпа за вещ от толкова късен период.

„Добре“, помисли си Лейн. Щеше да се пазари с мъжа, докато партньорката му разглежда. Никакъв проблем.

— Погледнете двойните спирали на пиедестала. Съвършено запазена е. Истински уникат. Предоставена е от имение на Лонг Айланд.

— А за това?

Лейн застана до съпругата му.

— От края на деветнадесети век. Махагон — каза тя и плъзна ръка по ръба на витрината. — Горната част е прикрепена с панти, стъклото се плъзга. — Леко го побутна. — Не ви ли харесва сърцевидната форма? Чудесна е.

Долови сигнала, който жената изпрати към съпруга си. Означаваше: „Искам и двете. Направи всичко възможно“.

Тя се отдалечи и Лейн кимна на Джени да ѝ отговори, ако има някакви въпроси за чашите за вино, на които се бе спрял погледът ѝ.

През следващите петнадесет минути накара съпруга ѝ да мисли, че му прави максималната възможна отстъпка, продаде стоката и се почувства удовлетворена, а клиентката получи желаните антики.

„Всички печелят“, помисли си Лейн, докато вписваше продажбата.

— Почакайте! Майкъл, виж какво намерих. — Жената забърза към щанда, усмихната и с поруменели страни. — Сестра ми обожава

подобни неща. Колкото по-глуповати, толкова по-добре. — Повдигна порцеланово куче на черни и бели петна. — Само че няма цена.

Лейн прикова поглед в него, но дежурната усмивка не изчезна от лицето ѝ, докато сърцето ѝ препускаше. С привидно нехайство протегна ръка и взе статуетката. По гръбнака ѝ пропълзя ледена тръпка.

— Разбира се, че е глуповато. Много съжалявам. — Гласът ѝ прозвуча съвсем естествено, с лека насмешка. — Не е изложено за продан.

— Но беше на онзи рафт ей там.

— На мой приятел е. Сигурно го е оставил по погрешка. Нямах представа, че е там. — Преди жената да изрази негодувание, Лейн го прибра под тезгяха, за да не се вижда. — Сигурна съм, че ще намерим нещо подобно, което би харесало на сестра ви. Няма да си тръгнете разочарована.

Възраженията останаха неизречени.

— Е, имаше една порцеланова котка. Сиамска. По-изискана е от кучето, но все пак е кич, подходящ за Съюзън. Ще я разгледам отново.

— Заповядайте. Е, господин Уейнрайт, на какъв адрес да бъдат доставени нещата, които закупихте?

Лейн отговори на последните въпроси, побъбри си неспринудено с клиентите и дори ги изпрати до вратата.

— Добра сделка, шефке. Харесва ми, когато купуват по няколко наведнъж.

— Тя избираше, а той отваряше портфейла си. — Върна се до щанда с танцова стъпка и извади кучето. — Джени, ти ли си изложила това?

— Това ли? Не. — Джени нацупи устни и се приближи да го разгледа. — Не е нищо особено, но изглежда сладко. Не е ли малко кичозно за нас? Не е нито „Долтън“, нито „Минтън“, нито от друга известна фирма, нали?

— Не е. Предполагам, че е пристигнало по погрешка с някоя доставка. Ще проверя. Слушай, наближава пет. Защо не си тръгнеш по-рано? Ти ме отмени за повече от час сутринта.

— Нямам нищо против. Умирам за един чийзбургер. Ще се отбия в участъка, за да попитам Винс дали иска да хапнем в „Шез

Макдоналдс“. Можеш да ми се обадиш, ако се надигне ново мехурче и искаш да се довериш на някого.

— Знам.

Лейн запрелиства счетоводните книжа, докато чакаше Джени да събере нещата си и да излезе. Постоя още пет минути, в случай че приятелката ѝ се върне за нещо.

След това отиде до входната врата, сложи табелата „Затворено“ и заключи.

Когато извади статуетката и я отнесе в офиса, провери ключалките и там. Доволна, че никой не може да влезе неочаквано, най-сетне я постави на бюрото и внимателно я огледа от всички страни.

Отблизо забеляза къде е залепена. Имаше едва забележима пролука около малкото парче корк, пъхнато в основата. Добра работа, но Биг Джак винаги бе изпипвал нещата. До корка се виждаше полуизтрит печат: „Произведено в Тайван“.

Да, бе обмислил всичко, до последната подробност. Лейн разклати кучето. Нищо не изтрака.

Цъкна с език, извади вестник и го разстла върху плота. Сложи статуетката точно в средата, отиде до шкафа с инструменти и взе малък чука. Наклони глава встрани и замахна.

Но се спря.

Едва сега осъзна, че без съмнение е влюбена в Макс.

С дълбока въздишка седна и остави чука.

Не можеше да го направи сама, защото бе влюбена в Макс. Искаше да изживеят мига заедно, както и много други занапред.

Това бе открила майка ѝ с Робърт Тавиш. Никога не го бе имала с Джак, въпреки вълнуващия живот, изпълнен с приключения. Майка ѝ бе част от екипа, а може би и от живота на Джак. Но истината бе, че не бяха двойка.

А сега двамата с Роб бяха. Това искаше тя и за себе си. Щом бе влюбена в някого, поне да представлява половината от едно неразделно цяло.

„Е, добре“.

Стана и извади найлонова опаковка за чупливи предмети от една кутия. Пъхна евтиното куче така внимателно, сякаш бе ценен кристал. Върху няколко пласта найлон с мехурчета уви амбалажна хартия и

сложи пакета в чанта, застлана с меки салфетки, заедно с още нещо, което бе получила с доставката.

Когато приключи, попълни адреса, на който трябваше да бъде изпратена последната продадена стока за деня, и вписа оборота. Точно в шест часа бе пред вратата и чакаше Макс.

Закъсня с петнадесет минути, но поне й даде време да се успокои напълно.

Когато колата му спря до бордюра, Лейн вече бе излязла и заключваше.

— Винаги си точна, а? — попита я той, когато се качи. — По-скоро винаги подраняваш с пет минути.

— Така е.

— Аз рядко пристигам навреме. Ще бъде ли това пречка по пътя ни?

— О, да. През медения месец само ще примигвам, когато се появиш, и няма да казвам нищо по повод закъснението ти. Но после ще се караме.

— Точно този отговор очаквах. Какво има в чантата?

— Две неща. Провървя ли ти с ключа?

— Зависи от гледната точка. Не успях да открия ключалката, на която пасва, но елиминирах няколко, за които не става. — Сви по алеята й и паркира зад нейната кола. — Защо Хенри не изскача през своята вратичка, когато чуе, че се приближава кола?

— Откъде да знае кой е? Може да е някой, с когото не желае да общува.

Лейн слезе и изчака, докато той отвори багажника. Засия при вида на кутията пържено пилешко.

— Купил си ми пиле?

— И продукти за мелба с карамел. — Макс извади две чанти. — Мислех да взема скариди и пица, но реших, че и на двамата ще ни прилошее. Затова тази вечер ще се задоволиш само с пилешко и сладолед.

Тя остави пазарската чанта, обви ръце около врата му страстно го целуна.

— Съгласен съм да ти нося пилешко всяка вечер — каза той, когато успя да проговори.

— Тайната е в подправките. Винаги възбуждат апетита ми. Осъзнах, че те обичам.

Лейн долови вълнението в очите му.

— Така ли?

— Да. Да вървим да кажем на Хенри.

Хенри, изглежда, прояви по-голям интерес към пилето, но получи само погъделичкване и голяма кучешка бисквита, докато тя слагаше масата.

— Това може да се яде и от картонени чинийки — отбеляза Макс.

— Не и в тази къща.

Лейн оформи порциите с женски вкус и превърна пилешкото със зелева салата, купено от заведение за бързо хранене, в произведение на изкуството.

Пийнаха вино, докато хапваха хрупкавото месо на свещи.

— Искаш ли да знаеш защо реших, че те обичам?

Изчака, докато той преглътна последната апетитна хапка, и се наслади на своята.

— Защото съм красив и чаровен?

— Затова реших да спя с теб. — Започна да разчиства масата. — Мислех, че мога да те обикна, защото си забавен, внимателен и умен и защото, когато си поиграх на играта „след месец“, ти все още беше тук.

— Каква е тази игра?

— Ще ти обясня по-късно. Но истински осъзнах, че те обичам, когато понечих да направя нещо сама, но не можах. Искях да го направим заедно, защото щом двама души станат двойка, споделят и важните, и обикновените неща. Но преди обясненията — имам подарък за теб.

— Шегуваш ли се?

— Разбира се, че не. За мен подаръците са нещо много сериозно. — Извади първия опакован предмет от чантата си. — Тази е една от любимите ми, дано ти хареса.

Обзет от любопитство, Макс разкъса хартията и широко се усмихна:

— Няма да повярваш.

— Вече я имаш?

— Не. Майка ми я има. Случайно и на нея ѝ е любима.

Доволна бе да го чуе.

— Предполагам, че много харесва картините на Максфийлд Париш, щом е кръстила сина си на него.

— Притежава няколко репродукции. Тази е в хола ѝ. Как се казваше?

— „Лейди Виолета приготвя сладкиши“ — отвърна тя и двамата се загледаха в рамкирания портрет на красива жена, застанала пред скрин, с малка сребърна чаша в ръка.

— Много е секси. Прилича на теб.

— Не прилича.

— Има червени коси.

— Не са червени. — Лейн потупа по червеникавозлатистите коси на модела, а после хвана кичур от своите. — Това е червен цвят.

— Както и да е, ще се сещам за теб всеки път, когато я погледна. Благодаря.

— Пак заповядай. — Взе картината от него и я сложи върху плота в кухнята. — А сега обяснението как осъзнах, че съм влюбена в теб, и реших да ти направя подарък по този повод. Днес в магазина ми влезе една двойка — продължи тя и стовари чантата на масата. — Хора от класа, вероятно с наследено състояние. Не богаташи, но заможни. Държаха се като екип, възхитих им се. Действаха в пълен синхрон и се разбираха без думи. Това искам и аз.

— Мога да ти го дам.

— Мисля, че ще успееш.

Лейн извади пакета от чантата, взе ножици и започна да разрязва опаковката.

— Докато обикаляха из магазина и купиха красиви стъклени чаши, чудесна витрина и уникална дъска за шахмат, жената забеляза нещо, което определено не бе по вкуса ѝ, но реши, че би допаднало на сестра ѝ. Изглеждаше много развълнувана, донесе го, докато издавах касова бележка за другите неща, и заяви, че го иска, но нямало цена. Не му бях поставила цена, защото никога не го бях виждала.

Лицето му застина и издаде, че вече се е досетил.

— За бога, Лейн, намерила си кучето.

Тя сложи разопакованата статуетка на масата.

— Така изглежда.

12.

Макс повдигна статуетката и я разгледа, точно както и тя. Разклати я, също като нея.

— Изглежда най-обикновено, малко кичозно, евтино порцеланово куче. — Лейн го докосна с пръст. — Но ясно долавям почерка на Джек О'Хара.

— Ти го познаваш. — Провери тежестта, без да отмества поглед от лицето ѝ. — Чакала си досега, вместо да го счупиш и да видиш какво има вътре?

— Точно така.

— Печелиш много точки наведнъж.

— Заслужавам ги, но ако продължим да губим време и приказки, ще полудея, ще се разкреця и ще го натроша на безброй парченца.

— Тогава да опитаме така.

Лейн понечи да възрази, но той нанесе отмерен удар върху кучето, главата му се търкулна и нарисуваните очи останаха загледани нагоре, сякаш с безмълвен укор.

— Е — въздъхна тя с примирение, — можеше да бъде малко потържествено.

— Бързо е по-хуманно. — Макс пхна пръсти в назъбения отвор. — Напипвам ги — каза и я накара да потръпне, когато счупи тялото в масата.

— В пристройката имам чук.

— Аха. — Разви пластовете памук и издърпа малка кожена кесийка. — Доста по-ценен трофей от всичко, което съм намирал в пакетче царевични пръчици. Заповядай. — Подаде ѝ кесийката. — Оставям тази част на теб.

— Този път ти печелиш точки.

Лейн усети познатото бучене в ушите и кръвта ѝ закипя — колкото от мисълта, че държи нещо, което е принадлежало на друг, толкова и от откритието. „Който е бил крадец — помисли си тя, — може да престане да отнема чужди вещи, но никога не забравя тръпката“.

Развърза връвчицата, разтвори стегнатата горна част и изсипа диамантите като бляскав дъжд върху дланта си.

Звукът, който издаде, му напомни за стоновете ѝ при оргазъм, а когато го погледна, очите ѝ бяха леко замъглени.

— Виж колко са големи и лъскави — глезено промълви тя. — Не ти ли се иска да изтичаме навън и да затанцуваме голи на лунна светлина? — Видя го да повдига вежди и сви рамене. — Е, добре, само аз. Вземи ги.

— Бих опитал, но така си ги стиснала в шепа, че ще се наложи да счупя пръстите ти.

— О, извинявай. Явно не съм се излекувала напълно. Ха-ха. Ръката ми не иска да се отвори. — Отпусна пръстите си и остави диамантите да паднат един по един в дланта на Макс. Все още я гледаше втренчено и я накара да избухне в смях, когато пусна и последния диамант в ръката му. — Просто проверявам дали си обърнал внимание.

— Откривам нова твоя черта, Лейн. Сигурно у мен има нещо извратено, защото ми харесва. Не е зле да разчистиш тук. Трябва да донеса някои неща.

— Вземаш ги със себе си?

Макс се спря на прага и погледна назад.

— Така е по-безопасно и за двамата ни.

— Имай предвид — извика тя след него, — че и аз ги преброих.

Чу смеха му и през тялото ѝ отново премина тръпка. Съдбата ѝ бе изпратила този мъж, идеален за нея. Честен, но с достатъчно свободни разбирания, за да не бъде шокиран или възмутен от някои пориви, които все още я обземаха. Бе човек с чувство за отговорност, но у него имаше и нещо опасно, което добавяше пикантен привкус.

„Ще направя всичко възможно тази връзка да потръгне — каза си Лейн, докато събираше парчетата на купчина върху вестника. — Между нас може да се получи“.

Когато се върна, Макс видя главата на кучето, сложена върху подложка с дантела по края. Спря се за миг и се засмя:

— Ти си странна и непредсказуема жена, Лейн. Това определено ми харесва.

— И аз си мислех същото за теб, освен последната част, за жената. Какво носиш?

— Папки, инструменти. — Стовари на масата голяма папка и я отвори на подробното описание на откраднатите диаманти. Седна и извади златарска лупа и везни.

— Знаеш ли какво да правиш с тях?

— Когато поема случай, написвам домашното си. Да, знам. Да видим.

Подреди диамантите върху кесийката и избра един.

— Чист като сълза. — Повдигна го срещу светлината. — Никакви петънца и драскотини, видими с просто око. А твоят?

— Изглежда съвършен.

— Този е с класическа форма, тежи... — Макс го сложи на везната и пресметна. — Цели хиляда и шестстотин милиграма.

— Осемкаратово съкровище — въздъхна тя. — И аз разбирам от скъпоценни камъни и математика.

— Добре, да погледнем по-внимателно. — Повдигна камъка с малки пинсети и го огледа през лупата. — Няма петънца, замъгленост или драскотини. Идеално искряща повърхност. Най-висока стойност по скалата за блясък. — Постави го върху малко парче кадифе, което бе донесъл. — Мога да зачеркна белия осемкаратов руски диамант от списъка.

— Определено би стоял добре на годежен пръстен. Малко е скъпичък, но какво значение има? — Изражението му на лек ужас, примесен с наивна надежда, я накара да се засмее. — Просто се пошегувах. Ще наляя вино.

— Чудесно. — Макс взе друг диамант и повтори процедурата. — Тези приказки за годежен пръстен означават ли, че ще се омъжиш за мен?

Лейн сложи чаша вино до лакътя му.

— Такова е намерението ми.

— Струва ми се, че си жена, която осъществява намеренията си.

— Проницателен си, Макс. — Отпи глътка вино и прокара ръка по косите му. — Само за твоє сведение, предпочитам квадратен камък. — Наведе се и потърка устните му със своите. — Изчистена форма, платинена основа.

— Ще го запомня. Сигурно ще мога да си го позволя, като се има предвид хонорарът, който ще получа за намирането на тези бебчета.

— Половината от хонорара — напомни му тя.

Дръпна косите ѝ и отново доближи устните ѝ до своите.

— Обичам те, Лейн. Всяко проклето нещо в теб.

— В мен има много проклети неща. — Седна до него, докато работеше. — Би трябвало да съм изплашена до смърт. Да треперя заради това, което се случва между нас. Би трябвало да изпитвам ужас, защото знам какво означава да държа тези лъскави камъчета в кухнята си, след като веднъж вече някой нахълта в къщата ми да ги търси. И може да се върне. Би трябвало да се поболея от тревога за баща си. Какво ще направи той и какво ще му стори Крю, ако го открие. — Замислено отпи глътка вино. — И наистина се боя. Дълбоко в себе си. — Сложи ръка на сърцето си. — Цялото това безпокойство е тук, вътре, и все пак съм щастлива, както никога през живота си не съм била и не съм очаквала да бъда. Тревогите, нервите и дори страхът не могат да помрачат щастието ми.

— Аз съм ценен улов, скъпа. Първата тревога отпада.

— Така ли? Защо никоя друга не те е уловила досега?

— Защото няма друга като теб. А що се отнася до онзи, който е влязъл в дома ти — Крю, както предполагаме — вече е претършувал всичко и няма смисъл да се връща на същото място. Последно, баща ти винаги е успявал да стъпи на крака. Сигурно е запазил енергията и пъргавината си.

— Оценявам логиката и разумните ти доводи.

Но лицето ѝ издаде, че не е напълно убедена. Хрумна му да ѝ покаже пистолета тридесет и осми калибър на глезена си, но не бе сигурен дали ще ѝ вдъхне спокойствие, или ще я изплаши.

— Знаете ли какво имаме тук, госпожице Тавиш?

— Какво?

— Малко повече от седем милиона, или една от четвърт двадесет и осемте милиона и четиристотин хиляди долара в диаманти, с точност почти до карат.

— Седем милиона и сто хиляди — прошепна тя със страхопочитание. — На масата в моята кухня. Седя тук, гледам ги и все още не мога да повярвам, че е успял да ги измъкне. Винаги е казвал, че ще извърши нещо голямо. „Лейни, в някой хубав ден ще направя страхотен удар“. Кълна се, Макс мислех, че просто е непоправим мечтател, а виж сега. — Взе един камък и се загледа в него, докато блестеше в ръката ѝ. — През целия си живот е копнял за

такава бляскава плячка. Сигурно двамата с Уили са изживели голяма радост. — С въздишка остави диаманта при другите. — Е, да слезем на земята. Колкото по-скоро тези неща изчезнат от къщата ми и отидат там, където им е мястото, толкова по-добре.

— Ще се свържа с клиентите си и ще уредя всичко.

— Ще трябва ли да се върнеш в Ню Йорк?

— Не. — Хвана ръката ѝ. — Няма да замина, докато не довършим тук. Три четвърти от пая все още са в неизвестност. Къде би могъл да отиде баща ти, Лейн?

— Не знам. Кълна се, че нямам представа. Вече не познавам навиците и убежищата му. Прекъснах връзка с него, защото много исках да бъда почтена. И все пак... господи, каква лицемерка съм. — Потърка лицето си и прокара пръсти през косите си. — Приемах пари от него. Докато следвах колежа, от време на време намирах в пощенската си кутия плик с пари в брой или известие за запис. След като завърших — отново. Прилична сума, паднала от небето, която или влагах в банка, или инвестирах. Така успях да си купя тази къща и да започна бизнес. Взвамах ги. Знаех, че не са подарък от феята на зъбките. Знаех, че са откраднати или спечелени с измама, и все пак ги вземах.

— Очакваш да те упрекна за това?

— Исках да бъда почтена — повтори тя. — Но приемах парите, за да изградя живота на почтена жена. Макс, отказах се от името му, но използвах парите.

— Влагала си ги в нещо полезно. И аз бих постъпил така. Но да оставим тази тема. И двамата сме наясно, че се намираш в опасна територия. Обещай, че няма да приемаш повече, и му дай да го разбере при следващата ви среща.

— Ако получавах по един долар всеки път, когато съм опитвала, щях да натрупам състояние. Но ще бъда категорична. Обещавам. Ще ми направиш ли една услуга?

— Само кажи каква.

— Скрый ги някъде и не ми казвай къде. Не искам, когато дойде отново, да ме придума да му ги дам. Не е изключено.

Макс пхна камъните в кесийката и я прибра в джоба си.

— Ще се погрижа.

— Искам да ти помогна да откриеш и останалите. Държа на това поради няколко причини. Първо, защото е начин да успокоя съвестта си. Второ, което е по-важно, би било най-почтената постъпка. И още по-важно, надявам се, че като допринеса да бъдат върнати на собственика, ще защитя баща си. Ако пострада, не бих го понесла. А някъде между съвестта и почтеността стоят два и половина процента от стойността им.

Сграбчи ръката ѝ и я целуна.

— Знаеш ли, може да си изградила този достоен живот с крадени пари, но стилът, който притежаваш, е вроден. Трябва да поработя още малко. Докато свърша, можеш да разтопиш карамела за мелбите.

— Ако почакам още малко, щом и двамата приключим с вечерните си задължения, може да ги хапнем в леглото, с повече бита сметана.

— Мисля, че в този момент съм най-щастливият мъж на света. — Мобилният му телефон звънна и Лейн се усмихна, когато чу дигиталната версия на Satisfaction. — Запомни идеята си — каза той и вдигна. — Ганън. — На лицето му изгря широка усмивка. — Здравей, мамо.

Подпря се на печката, вместо да отиде в друга стая, за да е сам, и Лейн понечи да излезе. Той я задърпа обратно.

— Значи чашите са ти харесали. Добър син съм, нали? Любимият ти. — Намръщи се и закрепил телефона между рамото и брадичката си, за да задържи Лейн с една ръка, а с другата да вземе чашата си. — Не е честно да намесваш внуците си. Люк не е влязъл в някой магазин, за да ги избере специално за теб... Стой тук — прошепна той на Лейн, пусна я и прехвърли телефона в другата си ръка. — Да, все още съм в Мериленд. По работа, мамо. — Направи пауза и се заслуша, докато Лейн се суетеше из кухнята и търсеше с какво да се захване. — Не, не ми е омръзнало да спя в хотели и да се храня в ресторанти. Не, не прекарвам цялото си време пред компютъра и не се преуморявам. Какво правя ли? Всъщност в момента съм с привлекателна червенокоска, с която се запознах онзи ден. След малко ще хапнем бита сметана.

Лейн затаи дъх, а той спокойно кръстоса крака и ръце.

— Не, защо да си измислям? Ето я тук. Искаш ли да поговориш с нея? — Леко отмести телефона от ухото си. — Казва, че сигурно съм

те накарал да се изчервиш от срам. Така ли е?

— Да.

— Явно си права, мамо. Казва се Лейн и е най-прелестното създание, което съм виждал. Какво ще кажеш за червенокоси внуци? — Потръпна и отдалечи телефона на десет сантиметра. От другия край на стаята Лейн чу възклицания, но не успя да прецени тона им. — Няма проблем. Имам още едно тъпанче. Да, лудо влюбен съм. Разбира се. Няма да иска. Веднага щом... Ще стане, мамо, поемим си дъх. Много съм щастлив с нея. Наистина ли? Искам, когато затвориш, веднага да се обадиш на Люк. Кажи му, че съм го изместил и вече аз съм любимият ти син. Аха, аха... Добре. И аз те обичам. Чао.

Затвори и прибра телефона в джоба си.

— Аз съм любимият ѝ син. Люк ще се изяде от яд. Впрочем трябва да ти кажа, че няма търпение да се запознае с теб и че ще се наложи да отскочим до Савана възможно най-скоро. Ще организира скромно тържество по случай годежа ни. Това на марлийнски език означава около двеста най-близки нейни приятели и роднини. Нямах право да се разколебаваш за мен. Би се зарадвала много, ако ѝ се обадиш утре, когато се успокои, за да си побъбрите.

— Мили боже!

— Готова е да те обикне, защото аз те обичам. Освен това е доволна, че най-сетне ще се задоми. Така че бъди разумна и не изпускай късмета си. Иначе ще си имаш работа с Марлийн.

— Вие ми се свят.

— Заповядай. — Отново извади телефона си. — Позвъни и на своята майка и ѝ кажи за мен. За да бъдем квит.

Лейн отмести поглед от телефона към лицето му и обратно.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Етапът, на който се питах дали искам, вече е минало. Ще се ожения за теб. Ако ми откажеш, Марлийн ще превърне живота ти в истински ад.

Тя се засмя, хвърли се в прегръдките му, обви крака около тялото му и обсипа устните му с целувки.

— Винаги съм искала да посетя Савана.

Взе телефона от ръката му и го сложи на плот зад него.

— А майка ти?

— Ще ѝ се обадя по-късно. Има часова разлика, така че ако ѝ позвъня след два часа, все едно ще го направя сега. През това време предлагам да се позанимаваме с нещо друго.

Всмука меката част на ухото му и не остави и капка съмнение какво има предвид. Притисна я към себе си и погледна през вратата.

— А домакинските задължения?

— Нека бъдем безотговорни за малко.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

Лейн плъзна език по врата му.

— Ще можеш ли да ме носиш по стълбите?

— Скъпа, бих те носил на ръце чак до Ню Джърси.

Леко се надигна, докато той пристъпваше към стълбището.

— Забравихме за битата сметана.

— Ще я оставим за по-късно.

Посегна към колана на панталоните му и издърпа краищата на ризата му.

— Стига приказки. — Плъзна ръце под ризата и докосна мускулестите му гърди. — Ммм, обожавам тялото ти. Веднага го забелязах.

— Мога ли да кажа същото за твоето?

— Но по-силно ме привлече нещо друго.

— Какво е то? — попита той и сви към спалнята.

— Очите ти. Щом срещнах погледа им, загубих ума и дума. Дъхът ми спря. — Здравно се вкопчи в него, когато той седна на леглото. — После ти ме покани на вечеря и аз си помислих, в най-смелите си фантазии, че ще изживея бурна, импулсивна авантюра с теб.

— Мисля, че фантазиите ти се сбъднаха.

Той започна да разкопчава блузата ѝ.

— А сега възнамерявам да се омъжа за теб. — С въздишка на задоволство издърпа ризата над главата му и я хвърли встрани. — Макс, трябва да ти кажа, че ако Хенри не те харесваше, щях да спя с теб, но не и да се омъжа за теб без неговото одобрение.

Той бавно плъзна устни надолу към гърдите ѝ и леко всмука зърната им.

— Благодаря за честността.

Тя се надигна и тръпнеща от наслада, се претърколи с него.

— Щях да се промъквам зад гърба му, за да правя секс с теб. Щях да се чувствам виновна, но това не би ме спряло.

— Мръсница.

Лейн отметна глава и избухна в смях:

— Господи! Чувствам се страхотно.

Той плъзна ръце по извивките на тялото ѝ.

— Не само ти.

— Макс. — Завладяна от сладостния порив, прокара пръсти през косите му и обхвана лицето му. — Обичам те, Макс. Ще бъда добра съпруга.

Откриваше у нея всичко, за което бе копнял, без да го осъзнава. Всички необикновени и прекрасни съставки, които се съчетаваха в нейната същност, допълваща неговата така, както не би успяла никоя друга жена.

Притегли я към себе си и погали косите ѝ, обзет от обич. Протяжните ѝ стонове на задоволство звучаха като музика.

Съвършената ѝ кожа и устни го замайваха и караха да бъде безкрайно нежен. Бе готов да я брани с цената на всичко и се питаше дали друг мъж се е държал с нея по този начин.

Всеки би прозрял, че е интелигентна, практична и умна, но дали някой ѝ бе показвал, че е неповторима?

Шепнеше ѝ наивни романтични слова, докато внимателно я събличаше. Ръцете му я докосваха така, сякаш бе по-крехка от стъкло, по-изящна от диамант.

Затаи дъх и издаде още една тиха въздишка, когато го допусна в себе си, понасяйки се по спокойните вълни на блаженството. Предаде се на ласките му, готова да дари и получи всичко.

Сластните целувки накараха кръвта ѝ да закипи и сърцето ѝ да запрепуска неудържимо. По кожата ѝ пробягваха горещи тръпки, разпалени от бавните му, опияняващи докосвания. Сякаш плаваше по спокойна, тиха река от усещания.

Изведнъж тази река заприижда и страстта нахлу у нея като порой. Изви се към него, отново го обгърна плътно, накара го да се надигне и да я задържи в скута си, така се озоваха със слети тела в средата на леглото.

Устните им трескаво се търсеха, въздухът се замъгли от учестеното им дишане, докато сърцата им биеха в еднакъв ритъм. Копнежът изригна, запулсира като рана и пропълзя до всяка част от тялото ѝ.

Побутна го назад и не престана да шепне името му, докато го притискаше между бедрата си и направляваше ръцете му, обхванали гърдите ѝ.

Навлизаше в кадифената ѝ мекота, завладян от жарта, струяща от нея. Косите ѝ проблясваха сред сенките, а очите ѝ сияеха, невероятно ярки.

Тя се наведе назад и пред погледа му се разкри ивица от бялата ѝ кожа. Долови тръпките, които пробягваха по нея при всеки тласък.

Изведнъж се надвеси над него, косите ѝ се спуснаха като завеса пред лицето ѝ и докоснаха неговото. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Доведоха го до лудост.

Чувствените движения на ханша ѝ ставаха все по-бързи и през кръвта му преминаваха искри. Бе обсебен от бурния порив, разтърсен от енергията ѝ. Изведнъж тя рязко вдигна глава, издаде вик и цялото ѝ тяло потръпна.

Вкопчен във вълшебството на мига, той изправи гръб, впи устни в шията ѝ и се понесе с нея към върха.

Трябваше да работи. Не беше лесно да се съсредоточи, когато тялото му бе изтощено от секс, а умът му бе обсебен от мисли за Лейн. Но работата бе важна. Не само за клиента му и не единствено за него, а и за нея.

Колкото по-скоро тази част от диамантите се върнеше на мястото си, толкова по-добре за всички.

Но крайт на работата по случая и на проблемите ѝ все още бе далеч.

Не очакваше Крю да се върне да ги търси в къщата, но не се и надяваше да се примири със загубата и да си тръгне. Бе извършил убийство заради тези камъни и искаше всеки от тях.

От самото начало бе възнамерявал да получи всичките; Макс стигна до това заключение, докато преглеждаше записките си,

подреждаше информацията като пъзел и се опитваше да намери мястото на някоя нова част.

Единствената правдоподобна причина да си уговори среща на четири очи с Майърс бе намерението да го елиминира и да увеличи дела си. Планът му бе да отстрани и другите си партньори и да грабне двадесет и осемте милиона.

Дали се бяха досетили? Определено бе възможно човек, прекарал целия си живот в престъпния свят, да е надушил нещо гнило. Това бе теорията, чието потвърждение щеше да търси. Или Джак, или Уили бе усетил, че Крю играе двойна игра. Или се бяха изплашили от изчезването на Майърс.

Затова бяха офейкали.

И двамата бяха дошли тук, предполагайки, че при Лейн е идеалното място да скрият диамантите, докато стане безопасно да се отърват от тях и да изчезнат завинаги.

Макс се закани, че Джак О'Хара ще съжалява за това.

Бяха довели Крю право до вратата на Лейн. Камъните бяха попаднали на сигурно място, но не така, както те бяха планирали. Уили бе загинал, а Лейн се бе превърнала в мишена.

„Биг Джак отново е на прицел и е принуден да бяга — каза си той гневно. — Няма да отиде далеч. Едва ли би рискувал да загуби дела на Уили“.

Криеше се някъде и обмисляше тактики. Макс трябваше да бъде доволен. Щеше да има възможност да го притисне и да се добере до още една четвърт от диамантите.

Щеше да удържи на думата, която бе дал на Лейн. Нямаше интерес да предава Биг Джак на полицията. Но би го одрал жив заради опасността, на която бе изложил дъщеря си.

Замисли се за Крю.

И той нямаше да отиде далеч. Вече знаеше, че търсенето на диамантите е съсредоточено в Ейнджълс Геп — за което Макс можеше да обвинява единствено себе си — и отсега нататък щеше да бъде по-предпазлив. Но със сигурност не искаше да бъде на голямо разстояние от плячката.

Вече бе извършил едно убийство заради четвърт от диамантите и не би се поколебал отново да отнеме живот заради половината.

Ако бе на негово място, Макс би тръгнал по петите на О'Хара. Имаше само една пречка между О'Хара и двадесет и осемте милиона — и това бе Лейн.

Можеше да предаде намерените диаманти на клиентите си, да изтупа ръце, да заяви, че вече е направил всичко, което е по силите му, и да я отведе в Савана. Разбира се, би се наложило да я упои и върже и да я държи заключена, но би го направил, само и само да е сигурен, че ще е в безопасност.

Обаче не мислеше, че някой от двамата ще бъде щастлив, ако тя трябва да стои вързана и заключена през следващите няколко години, затова идеята не му се струваше добра.

Крю просто щеше да я държи под око и да дебне най-подходящия момент.

Най-добре бе да изчакат да предприеме хода си, докато се намира на тяхна територия и непрекъснато са нащрек.

Със сигурност и тя се бе досетила. Лейн не бе глупава. Знаеше, че човек, който е откраднал милиони и е убил заради тях, няма да махне с ръка, когато разбере, че е загубил половината, и да продължи по пътя си.

За него случаят вече не бе просто предизвикателство, което трябваше да преодолее в работата си, за да заслужи тлъстия хонорар. От развръзката зависеше животът и на двамата. Бе готов да стори всичко в името на съвместното им бъдеще.

Отново прегледа бележките, замисли се и понечи да се залюлее на стола, но си спомни, че не е достатъчно здрав. Наведе се над масата и забарабани с пръсти по разпечатките.

Алекс Крю се бе оженил за Джудит П. Файнс на 20.05.1994 г. Брачното свидетелство бе регистрирано в Ню Йорк. Едно дете, момче, Уесли Файнс-Крю, родено в болницата „Маунт Синай“ на 13.09.1996 г.

Съпругата бе поискала развод, обявен от Нюйоркския съд на 28.01.1999 г. През ноември 1998 г. Джудит Файнс-Крю се бе установила със сина си в Кънектикът. По-късно бе напуснала щата. Местонахождението ѝ в момента бе неизвестно.

— Е, може да се провери — промърмори Макс.

Не бе проследил тази нишка много подробно. Когато бе разпитал съседите и роднините ѝ в началото на разследването си, не бе узнал

нищо, което да навежда на мисълта, че е продължила да поддържа връзка с Крю.

Прелисти записките по-нататък и намери обобщението на най-важната информация за Джудит Файнс-Крю. Беше се омъжила за него на двадесет и седем години. Бе работила като управител на художествена галерия в Сохо. Нямаше криминално досие. От богато семейство, образована и много привлекателна, както забеляза Макс, когато погледна снимката от вестник, която бе копирал при проучването си за нея.

Имаше сестра, с две години по-малка, но нито тя, нито родителите им бяха откровени и словоохотливи. Джудит бе прекъснала връзка и със семейството, и с приятелите си. А през лятото на 2000 г. бе изчезнала заедно със сина си.

Макс се запита дали Крю знае къде се намират. Нима горд човек с толкова силно его не би искал да види своето копие, да си осигури безсмъртие чрез сина си? Може би нямаше желание да поддържа връзка с бивша съпруга и капризно малко момче, но Макс би се обзаложил, че не загубва следите им, защото това момче щеше да порасне, а бе нормално един мъж да иска да завещае имуществото си на наследник, който е негова плът и кръв.

— Е, добре, Джуди. — Макс раздвижи пръсти като пианист, който се готви да изсвири бърз и сложен пасаж. — Да видим къде сте отишли с малкия Уес.

Зачатка с пръсти по клавиатурата и започна издирването.

Доброволното влизане в полицейски участък бе нарушение на принципите му. Джак нямаше нищо против ченгетата. Те просто вършеха работата, за която им плащат, но тъй като задължението им бе да хващат хора като него и да ги натикват в малки стаички с решетки, предпочиташе да ги избягва.

Но понякога и един престъпник се нуждаеше от полицията.

Освен това, ако не успееше да надхитри няколко местни ченгета и да изкопчи сведението, което му бе нужно, от някакъв селянин със значка в малко затънтено градче, по-добре да се откаже от всичко и да си намери честна работа.

Реши да изчака вечерната смяна. Логично бе тези, които остават да дежурят след седем часа, да заемат най-ниското стъпало в полицейската йерархия.

Беше задигнал облеклото си от търговския център в покрайнините на града, като се постара да бъде подходящо за ролята, която бе решил да изиграе. Джак твърдо вярваше, че дрехите правят човека такъв, какъвто избере да бъде.

Костюмът на тънки райета не му бе съвсем по мярка и се бе наложило сам да подшие подгъва на панталона, но все пак не му стоеше зле. Червената клоунска папийонка бе добро хрумване: щеше да създава впечатлението, че е безобиден.

Очилата без рамки бяха свити от „Уол-Март“ и с тях наистина виждаше по-ясно, макар и да не искаше да го признае. Смяташе се за твърде млад и жизнен, за да се нуждае от очила.

Но те допълваха имиджа на старомоден интелектуалец, към който се стремеше.

Носеше кафяво кожено куфарче, което се бе постарал да изтърка, за да не изглежда ново. Беше го напълнил с вещи, които би носил със себе си мъж в командировка.

Вживя се в ролята си като опитен актьор.

Бе посетил магазина за офис консумативи и се бе снабдил с химикалки, бележници и други канцеларски принадлежности, които можеха да бъдат част от багажа на административен помощник на влиятелен човек. Както обикновено, тези играчки му се струваха интересни и смешни.

Дори се позабавлява един час с електронния бележник. Обичаше технологичните чудеса.

Докато вървеше по тротоара към участъка, усвои скована походка с приведени рамене. С отрепетиран пред огледалото жест от време на време наместваше очилата на носа си.

Косите му бяха безупречно зализани назад и благодарение на боята, която бе взел от малко квартално магазинче следобед — лъскави и изкуствено черни.

Бе решил, че Питър П. Пинкертон, временната му самоличност, трябва да бъде суетен и достатъчно наивен, за да вярва, че изглежда естествено.

Въпреки че нямаше кой да забележи това, напълно се бе преобразил. Извади джобния си часовник — превземка, която напълно подходдаше на Питър — погледна колко е часът и смръщи вежди в израз на безпокойство. Питър бе от хората, които вечно се тревожат за нещо.

Изкачи стълбите и влезе в приемната на малкия провинциален участък. Както бе предполагал, помещението бе тясно и на бюро в дъното седеше униформен полицаи.

Имаше черни пластмасови столове, две евтини маси и няколко списания: „Фийлд енд Стрийм“, „Спортс Илюстрейтид“, „Пийпъл“ — все стари броеве.

Във въздуха се долавяше смесен мирис на кафе и лизол.

Джак, сега Питър, нервно потупа с пръсти по папийонката си, докато вървеше към бюрото.

— Мога ли да ви помогна?

Присви очи, сякаш бе късоглед, и прочисти гърлото си.

— Не съм напълно сигурен, господин... а... Ръс. Днес следобед трябваше да се срещна с партньор. В един часа, в ресторанта на „Уейфарър“. Нещо като работен обяд. Но човекът, когото очаквах, не дойде и не мога да се свържа с него. Когато попитах на рецепцията, ми казаха, че не е отседнал там. Много съм разтревожен. Съвсем ясно назова часа и мястото и аз изминах целия път от Бостън специално за тази среща.

— Искате да започнем да издирваме човек, който е в неизвестност едва от осем часа?

— Не, но нали разбирате, не успявам да го открия, а беше важна среща. Безпокоя се, че може да му се е случило нещо по пътя от Ню Йорк.

— Име?

— Пинкертон, Питър П.

Джак пхна ръка във вътрешния си джоб, за да извади визитна картичка.

— Името на човека, когото търсите.

— О, разбира се. Питърсън. Джаспър Р. Питърсън. Търговец на редки книги. Трябваше да закупя ценен том. Работодателят ми много държи на тази сделка.

— Джаспър Питърсън?

Едва сега погледът на полицаия стана подозрителен.

— Да, точно така. Щеше да пътува от Ню Йорк до Балтимор и да мине през окръг Колумбия преди срещите си в този район. Може би ви се струва, че преувеличавам, но господин Питърсън винаги е бил точен и отговорен.

— Ще ви помоля да почакате тук, господин Пинкертон.

Ръс стана от бюрото и се изгуби от погледа му в коридор с много врати.

„Дотук добре“, каза си Джак. Оставаше само да се престори на шокиран и разстроен от новината, че човекът, когото търси, е станал жертва на злополука. Уили щеше да му прости за този театър. Всъщност старият му приятел би одобрил замисъла.

Щеше да подходи тактично към полицаия и постепенно да узнае точно какви вещи са били намерени.

Щом се увереше, че кучето е попаднало тук, щеше да направи следващата крачка и да го отмъкне от хранилището. А добереше ли се до диамантите, щеше да отнесе и тях, и себе си колкото е възможно по-далеч от Лейн, оставяйки на Крю следа, по която дори слепец веднага би поел върху галопиращ кон.

А после... е, човек не можеше да крои планове за толкова далеч напред.

С разсеян израз се обърна към бюрото. Почувства внезапно присвиване в стомаха, когато вместо отегчения униформен полицаи, на прага на страничната врата застана едър рус мъж.

Не изглеждаше глупав, колкото Джак би искал да бъде.

— Господин Пинкертон? — Винс го изгледа изпитателно. — Аз съм шериф Бъргър. Заповядайте в офиса ми.

13.

Струйка пот се стече по гърба на Джак, когато влезе в офиса на полицейския началник на Ейнджълс Геп. Щом се налагаше да общува със служители на реда и закона, предпочиташе да стоят на по-ниско стъпало.

Все пак седна, приглади панталоните си и внимателно остави куфарчето до стола си, както би постъпил Пинкертон. Мирисът на кафе тук бе по-силен, а на бюрото имаше голяма чаша с картинка на крава с яркочервени устни като тези на Мик Джагър. По всичко личеше, че се е наложило шерифът да остане след работно време, за да навакса с документацията.

— От Бостън ли сте, господин Пинкертон?

— Точно така. — Бостънският акцент бе един от любимите му заради леко превзетото звучене, което се бе научил да имитира от сериала MASH, подражавайки на героя Чарлс Уинчестър. — Тук съм само за два дни. Трябваше да отпътувам утре сутринта, но тъй като не успях да свърша работата си, може би ще се наложи да удължа престоя си. Извинявайте, че ви занимавам с проблемите си, шериф Бъргър, но наистина се тревожа за господин Питърсън.

— Добре ли го познавате?

— Да, доста. Преговарям с него от три години от името на работодателя си. Господин Питърсън е търговец на редки книги, а работодателят ми — Сайръс Манц Трети... може би сте чували за него?

— Не бих казал.

— Е, господин Манц е известен бизнесмен в Бостън и Кеймбридж. И страстен колекционер на стари книги. Има една от най-богатите библиотеки на източното крайбрежие. — Джак заигра с папийонката си. — Във всеки случай, дойдох специално, по молба на господин Питърсън, за да се видя с него и евентуално да закупя копие от първото издание с обложка на „Врява и безумство“ от Уилям Фокнър. Трябваше да се срещна с господин Питърсън за обяд...

— Срещали ли сте се друг път?

Джак примигна зад откраднатите очила, сякаш озадачен и от въпроса, и от прекъсването.

— Разбира се. Неведнъж.

— Можете ли да го опишете?

— Да, естествено. Дребничък, може би метър и шейсет... приблизително седемдесет килограма. Около шестдесетгодишен, с прошарени коси. Мисля, че очите му са кафяви. — Потърка своите. — Така смятам. Достатъчно ли е?

— Това ли е вашият господин Питърсън?

Винс му подаде снимка, която бе извадил от папката със сведения. Джак нацупи устни.

— Да. Естествено тук е доста по-млад, но да, това е Джаспър Питърсън. Боя се, че не разбирам.

— Човекът, когото идентифицирахте като господин Питърсън, стана жертва на злополука преди няколко дни.

— Господи! Страхувах се, че се е случило нещо подобно. — С нервен жест Джак свали очилата и изтри стъклата с колосана бяла кърпичка. — Сериозно ли е пострадал? В болница ли е?

Винс изчака отново да закрепил очилата на носа си.

— Мъртъв е.

— Мъртъв? Мъртъв? — Като удар с юмрук в корема бе да го чуе отново. Едва сдържа вика, който бе на път да се изтръгне от него. — О, това е ужасно! Не мога... не мога да повярвам. Как се е случило?

— Беше блъснат от кола. Почина на място.

— Това е истински шок.

„Уили. Господи, Уили“. Знаеше, че е пребледнял. По кожата му пропълзяха хладни тръпки и сякаш не остана и капка кръв. Ръцете му трепереха. Испита желание да заплаче, дори да вие, но положи усилие да сдържи тази емоционална реакция, неподобаваща на Питър Пинкертон.

— Не знам какво да правя по-нататък. През цялото време, докато чаках, губех търпение и дори се ядосвах, той е бил... Ужасно. Трябва да се обадя на работодателя си, да му кажа... господи, това е потресаващо!

— Познавате ли други партньори на господин Питърсън? Роднини?

— Не. — Пръстите му нервно мачкаха папийонката. Искаше му се да я откъсне, защото го задушаваше. „Аз бях най-близкият му човек — помисли си Джак. — Аз съм единственият му роднина, а допуснах да загине“. Но Питър Пинкертон продължи с провлачения си харвардски говор: — Рядко разговаряхме за друго, освен за книги. Бихте ли ми казали кога ще бъде погребението? Сигурен съм, че господин Манц ще поиска да изпрати цветя или да направи дарение.

— Все още нищо не е уредено.

— А... — Джак стана, но отново седна. — ... можете ли да ми кажете дали книгата е била сред вещите на господин Питърсън, защото... извинявам се, ако звучи мародерски, но господин Манц ще попита. Романът на Фокнър?

Винс се отпусна на стола си и леко се завъртя встрани, не откъсвайки поглед от лицето на Джак.

— Имаше няколко съвременни романа.

— Сигурен ли сте? Извинете за безпокойството, но има ли начин да проверите? Някакъв списък? Господин Манц отдавна бе хвърлил око на това издание. Рядка находка е с обложката. Оригинална, както ни увери той. Господин Манц ще... ще настоява да проверя какво е станало с книгата.

Винс услужливо отвори едно чекмедже и извади папка.

— Тук няма нищо подобно. Дрехи, тоалетни принадлежности, часовник, мобилен телефон, зарядно устройство, портфейл и съдържанието му. Това е. Не е пътувал с много багаж.

— Ясно. Може би е решил да я остави в сейф до срещата ни. Разбира се, щял е да я извади, когато... Вече ви отнех доста време.

— Къде сте отседнали, господин Пинкертон?

— Защо?

— Къде ще нощувате, в случай че мога да ви съобща нещо повече във връзка с погребението?

— А, тази вечер ще бъда в „Уейфарър“. Мисля, че ще пътувам утре, както беше предвидено. Боже мой, боже мой, не знам какао ще кажа на господин Манц.

— А ако се наложи да ви потърся в Бостън?

Джак извади визитка.

— Можете да позвъните на някой от тези два номера. Моля ви, шериф Бъргър, обадете ми се, ако узнаете нещо ново.

Подаде му ръка.

— Ще поддържахме връзка.

Винс го изпрати до вратата и го проследи с поглед, докато се отдалечаваеше.

Нямаше да бъде нужно много време, за да провери тази история и имената Пинкертон и Манц, но бе сигурен, че всичко ще се окаже измислица, защото бе видял през евтините стъкла на очилата му яркосините очи на Лейн.

— Ръс, обади се в „Уейфарър“ и попитай дали този Пинкертон е регистриран там.

След като потвърдеше тази малка подробност, щеше да измъкне хората си от леглата и да ги прати по петите му.

Щеше да прегледа отново вещите, за да открие от коя точно се интересува О'Хара, ако наистина бе той. Беше сигурен, че в хранилището няма няколко милиона в диаманти, но щеше да потърси нещо, което да сочи към тях.

Къде беше то, по дяволите? Джак бързо измина две преки и най-сетне отново задиша спокойно. Полицейските участъци, мирисът на ченгета и недоверието в очите им го задушаваша. В списъка нямаше никакво порцеланово куче. Разбира се, дори подозрително ченге — всъщност определението бе излишно — не би пропуснало да спомене за нещо подобно. Това означаваше провал на малкия му, внимателно съставен план да се промъкне в хранилището и да го задигне. Това, което бе дошъл да вземе, просто не бе тук.

Кучето бе у Уили, когато се бяха разделили. Целта бе Джак да отвлече вниманието на Крю и да даде време на Уили да се измъкне и да остави статуетката на сигурно място при Лейн.

Но вместо след него, подлият двуличник Крю бе тръгнал след Уили. Старият му приятел бе кротък човечец, който бе искал единствено да се оттегли на някой красив плаж и да прекара остатъка от живота си в рисуване на несполучливи акварели и съзерцаване на птиците.

Не биваше да го изоставя. Ако не го бе изпратил сам, сега щеше да е жив. Вече нямаше с кого да разговаря за доброто старо време,

нямаше кой да отгатва мислите му, преди да ги е изрекъл. Нямаше кой да се смее на шегите му.

Беше загубил съпругата си и дъщеря си. Тогава красивият му малък свят бе започнал да рухва. Не можеше да упреква Мерилин за това, че го бе напуснала и отвела малката Лейни със себе си. Бог знаеше колко хиляди пъти го бе молила да направи опит да води честен живот. В отговор ѝ бе дал хиляди обещания, но не бе изпълнил никое от тях.

Според Джак, човек просто не можеше да се бори срещу природата си. Играта бе неизменна част от неговата природа. Какво можеше да стори, когато на света имаше толкова наивници? Ако Бог не искаше той да изиграе тези наивници, защо ги бе създал?

Знаеше, че това е слабост, но такъв бе създаден. Нима имаше смисъл да спори с Бога? Хората, които спореха с Господ, бяха глупаци. А Джак, момчето на Кейт О'Хара, не бе глупак.

В живота си бе обичал трима души: Мерилин, Лейн и Уили Йънг. Бе оставил двете да си отидат, защото човек не можеше да задържи нещо, което не желае да му принадлежи. Но Уили бе останал с него.

Докато Уили бе жив, той бе имал семейство.

Нямаше начин да го върне. Но един ден, когато всичко отново влезеше в релси, щеше да застане на някой красив плаж и да вдигне тост за най-добрия приятел на света.

Междувременно го чакаше доста работа и умуване как да надхитри един подъл убиец.

Уили бе стигнал до Лейн. Сигурен бе, че тогава кучето е било у него, иначе защо би отишъл при нея? Съобразителен човек би го заключил някъде, докато се увери, че теренът е чист.

Но това не бе в стила на Уили. Джак го познаваше по-добре от всекиго и му се струваше невъзможно да е влязъл в магазина на Лейн без статуетката с диамантите.

Не бе открита у него, когато бе излязъл.

Вероятностите бяха две: или Уили я бе оставил в магазина без знанието на Лейн, или момиченцето на татко послъгваше.

Каквато и да бе истината, той щеше да я открие.

Първата му стъпка щеше да е тихо да влезе в малката фирма на дъщеря си и да направи подробен оглед.

Макс откри Лейн в домашния ѝ офис, заета да чертае нещо върху милиметрова хартия. Бюрото ѝ бе отрупано с листчета. Когато се вгледа по-внимателно, забеляза, че на тях са нарисувани миниатюрни мебели.

— Какво е това, кукленска къщичка за възрастни?

— Нещо такова. Моята къща, стая по стая. — Потупа по хартията. — Ще се наложи да подменя част от мебелите, ето защо направих модели на неща, които имам в магазина, за да видя как мога да ги подредя у дома.

Остана загледан в рисунките още миг.

— Питам се как жена, която е толкова внимателна в подбора на диван, може да се сгоди за мен.

— Откъде си сигурен, че не съм ти направила макет и не съм обмислила различни сценарии?

— Ха!

— А и не мога да се влюбя в един диван. Мога да го гледам с възхищение, но съм готова да се разделя с него срещу прилична сума. А теб ще задържа.

— Трябваше ти време, за да го измислиш, но съм доволен. — Подпря се на ръба на бюрото ѝ. — Открих бившата съпруга и детето на Крю. Попаднах на кратка бележка, че се намират в Охайо, в предградията на Кълъмбъс.

— Мислиш ли, че тя знае нещо?

— Предполагам, че Крю проявява известен интерес към сина си. Нормално е един мъж да иска да вижда потомството си, особено от мъжки пол, и да претендира за правата си върху него, нали? Съпругата е друго нещо. Тя е просто жена, която лесно би могъл да замени с друга.

— Така ли?

— От гледна точка на Крю. От моя, когато мъжът има късмета да открие идеалната партньорка, тя е незаменима.

— Трябваше ти време, за да го измислиш, но ми харесва.

— Има още нещо. В моя бранш не бива да се оставят непроследени нишки, докато не отведат до нещо, което не се връзва с останалото. Трябва да проверя тази. Промяна в плановете. Утре сутринта ще замина за Ню Йорк с диамантите, които открихме. Ще ги

занеса лично, а после ще отскоча до Охайо и ще се опитам тактично да изкопча нещо от бившата госпожа Крю и сина ѝ.

— На колко години е Крю младши?

— Около седем.

— За бога, Макс, той е дете.

— Ти най-добре знаеш на какво са способни малките. За бога, Лейн — добави той, когато видя изражението ѝ. — Няма да го измъчвам. Просто ще поговоря с тях.

— Щом са разведени, възможно е тя да не иска да я разпитват за Крю и синът ѝ да узнае що за човек е баща му.

— Но ако татенцето наминава от време на време, хлапакът не може да не знае за това. Трябва да проверя, Лейн. Заминавам утре сутринта. Ако желаеш да дойдеш с мен, ще резервирам места и за двама ни.

Тя отново се залови с рисунките си. Изтри дивана с гумата на молива, за да го постави под различен ъгъл.

— Без мен ще действаш по-ефективно.

— Може би, но няма да е толкова забавно.

Лейн вдигна поглед.

— Кратка разходка до Ню Йорк, отскачане до Охайо. Напомня ми за доброто старо време и звучи примамливо. Но не мога. Заради работата, Хенри и привездането на къщата в ред. А и трябва да репетирам репликите си за разговора с майка ти. — Закачливо го докосна с острия връх на молива. — Без коментар във връзка с последното, приятел, така постъпвам.

Не искаше да я оставя сама дори за ден. Знаеше, че едната причина за това е обсебващата лудост на току-що пламналата любов, но другата бе тревога.

— Ако решиш да дойдеш с мен, ще можеш да ѝ се обадиш откъдето поискаш, ще оставиш Хенри у семейство Бъргър, ще затвориш магазина за един ден и ще се заемеш с къщата, когато се върнем. Може да вземеш дори милиметровата си хартия.

— Безпокоиш се, че ще стоя сама, докато ти отидеш да свършиш работата си. Излишно е. Напълно безсмислено. Отдавна мога да се грижа сама за себе си, Макс. Ще продължа и след като се оженим.

— Тогава няма да те преследва хладнокръвен убиец.

— Можеш ли да го гарантираш? Върви — каза тя, без да изчака отговора му. — Действай. Аз ще върша своята работа тук. А когато се върнеш... — Плъзна ръка по бедрото му. — Ще направим нещо заедно.

— Опитваш се да отвлечеш вниманието ми. Не, почакай, вече успя. — Наведе се и я целуна. — Какво ще кажеш да замина, да направя каквото трябва по най-бързия начин и да се върна утре вечер, дори по-рано, ако успея? Дотогава двамата с Хенри ще погостувате на ченгето и жена му. Няма да стоиш тук сама, докато всичко приключи. А сега може или да се сбием, или да приемем компромисното решение.

Лейн продължи да го докосва.

— Обичам да се бия.

— Добре.

Макс отскочи и зае бойна поза.

— Но не и когато съм съгласна с гледната точка на противника. Излишен риск е да остана тук сама. Затова ще се натрапя на Джени и Винс.

— Добре. Е... тогава да се сборичкаме за нещо друго?

— Може би по-късно.

— Разбира се. Ще резервирам полетите си. Диванът, който искаш да сложиш, ще бъде ли достатъчно дълъг, за да може човек да подремне в неделя следобед?

— Доста вероятно.

— Ще ми хареса да бъда женен за теб.

— Не се и съмнявам.

Когато Джак свърши с претърсването на магазина на Лейн, минаваше един часа. Разкъсван в две посоки, заключи след себе си. Горчиво разочарование бе да не открие диамантите. Животът му щеше да бъде далеч по-лесен, ако носеше порцелановото кученце под мишница. Щеше да напусне града и да хвърли достатъчно трохи, за да прати Крю по погрешна следа и да избави Лейн от нови неприятности.

После щеше да потъне вдън земя. Четиринадесет милиона в диаманти — дори ако стойността им се стопеше наполовина — щяха да му осигурят охолоен живот.

В същото време изпитваше чувство на засегната гордост при мисълта за това, което бе постигнало малкото му момиченце в света на

честните. Откъде се бе научила да купува всички тези неща? Мебелите, статуетките, дребните изящни дрънкулки. Имаше красиво магазинче и успешен бизнес. Обзет от любопитство, бе надникнал в компютъра на бюрото ѝ и се бе убедил, че печели добре.

Бе изградила достоен живот. Естествено не този, който той би искал да води, но щом волята ѝ бе такава, щеше да се примири. Не можеше да я разбере и никога нямаше да може, но бе готов да я приеме.

Тя никога нямаше да тръгне отново по неговия път. Най-сетне се бе отърсил от тези фантазии, след като бе надзърнал в дома ѝ, в магазина ѝ и в живота ѝ.

Според него бе жалко да пропилява таланта си, но разбираше, че един баща не може да принуди детето си да следва пътя, по който би желал то да поеме. Нали самият той се бе съпротивлявал срещу волята на родителите си? Естествено бе Лейн да търси свой път.

Но не бе естествено да предаде собствената си кръв. Диамантите бяха у нея. Той щеше да ги получи. Ако поради някаква необяснима причина си бе въобразила, че трябва да ги крие от него, за да го предпази, щеше да разсее заблудата ѝ.

„Време е за разговор на четири очи между баща и дъщеря“, реши Джак. Налагаше се да отмъкне нечия кола. Мразеше да краде коли, беше страшно банално, но човек се нуждаеше от превоз, когато дъщеря му бе избрала да живее сред пущинака.

Щеше да отиде да се види с нея, за да си поговорят, и до сутринта ще изчезне с диамантите.

Спря се на шевролет „Кавалиер“ — стабилно, надеждно возило — и взе предпазна мярка, като смени номерата му с тези на форд „Торъс“ след няколко километра. Ако всичко вървеше по вода, щеше да премине с тази кола през Вирджиния и Северна Каролина, където негов приятел щеше да му брои пари за нея и да я замени с друга.

Щеше да остави достатъчно следи, по които да тръгне Крю, за да стои далеч от Мериленд и Лейн.

После имаше уговорена среща в Южна Калифорния, за да превърне лъскавите камъчета в новички зелени банкноти.

След това светът щеше да е негов.

Затананика заедно със станцията за класически рок, която бе намерил. Оптимистичното твърдение на „Бийтълс“, че човек може да се справи с всичко с малко помощ от своите приятели, повдигна настроението му.

Джак умееше да се справя с трудностите.

Съобразително спря колата си далеч от къщата ѝ. Съгласен бе, че кучето е най-добрият приятел на човека, когато не трепери от страх, но кучетата лаеха. Нямаше смисъл да вдига аларма, преди да постигне целта си.

Продължи пеш, с джобното си фенерче. Бе тъмно като в рог и той отново се запита кой дявол е накарал Лейн да избере подобно място. Единствените други звуци, освен хрущенето на камъчета под краката му, бяха глухите викове на бухал и шумоленето в храстите.

Как можеше човек да живее толкова близо до храсти, сред които бе възможно да се спотайва какво ли не, също му бе непонятно. Но долови мирис на люляк и се усмихна. „Приятно — помисли си. — Да вървиш в мрака и тишината и да усещаш уханието на цветя“. Забави крачките си, когато му хрумна да отчупи няколко клонки. Нещо като дар в знак на помирение.

Тръгна по посока на аромата, но на светлината на фенерчето му проблесна хром.

Плъзна лъча по колата и настроението му помръкна. Беше на ченгето от застрахователната компания и стоеше паркирана точно зад тази на Лейн.

С присвити очи огледа къщата. Никой от прозорците не светеше. Наближаваше два сутринта. Пред дома на дъщеря му имаше кола на мъж.

Малкото му момиченце... потърси думи, които не биха накарали бащиното му съзнание да експлодира. Въртеше любов. Неговата дъщеричка въртеше любов с ченге. За Джак частните детективи бяха просто ченгета с по-високи доходи от онези, които носеха значки.

Собствената му плът и кръв — с ченге. Къде бе сбъркал?

С дълга въздишка сведе поглед към краката си. Не можеше да рискува отново да влезе тайно в къщата ѝ, когато детективът е там. Трябваше да поговори с Лейн насаме, за да може да ѝ влее малко здрав разум.

„Все някога ченгето ще излезе“, напомни си той. Щеше да скрие колата и да почака.

Това, че изневери на сутрешния си ритуал и стана в шест без петнайсет сутринта, за да изпрати Макс, бе най-висшето доказателство за любовта ѝ. Искаше ѝ се да вярва, че е доказателство и за склонност към промени, но знаеше, че не е така. Отново щеше да започне да следва рутината, когато с Макс свикнеха един с друг. Може би щеше да бъде доста различна, но все пак рутина.

Нямаше търпение това да стане и точно с тази мисъл страстно го целуна на вратата.

— Щом ме изпращаш така, когато ще отсъствам един ден, какво да очаквам, ако се наложи да замина за по-дълго?

— Току-що осъзнах колко силно желая да свикна с теб, да приемам присъствието ти за нещо естествено и малките ти недостатъци и лоши навици да ме дразнят.

— Господи, наистина си странна жена. — Макс обхвана лицето ѝ с ръце. — Значи трябва да очаквам с нетърпение да започна да те дразня?

— И да се караме. Женените хора се карат. При всяка кавга ще те наричам Максфийлд.

— О, по дяволите!

— Мисля, че ще бъде забавно. Наистина нямам търпение да възникне първият ни спор за ежедневни разходи или за цвета на хавлиените кърпи. — Това бе самата истина и тя се хвърли на врата му и отново го целуна страстно. — Благополучно пътуване.

— Ще си дойда около осем или по-рано, ако успея. Ще се обадя. — Макс потърка лице в извивката на рамото ѝ. — Ще измисля повод за кавга.

— Много мило.

Освободи се от прегръдката ѝ, наведе се и погали Хенри, който се опита да се провре между тях.

— Да пазиш момичето ми.

Взе куфарчето си, намигна ѝ и тръгна към колата си.

Лейн му помаха, а след това, както бе обещала, заключи вратата.

Нямаше нищо против ранното ставане. Щеше да отиде в града, внимателно да огледа стоката си и да реши какво може да пренесе в дома си. Щеше да заведе Хенри на разходка в парка, а после да се обади в ателието за поправка на мебели и да уреди изнасянето на онези, които смяташе за неспасяеми.

Можеше да си позволи да порови из сайтовете за булчински принадлежности, за да добие представа за роклите, букетите и услугите, които се предлагат. Лейн Тавиш щеше да се омъжва. Затанцува от радост, а това вдъхнови Хенри да заподскача в кръг. Искаше да си купи булчински списания, но трябваше да отиде до търговския център, а тя нямаше желание да даде повод за клюки в града, преди да е готова за тях.

Искаше голяма, разкошна сватба и се изненада, когато го осъзна. Искаше роклята, която щеше да облече веднъж в живота си, да е великолепна и безумно скъпа. Искаше да прекара часове в мъчително умуване за цветята, музиката и менюто.

Засмя се на себе си и тръгна нагоре по стълбите, за да се облече за работа. „Всичко ще дойде на мястото си“, помисли си тя. Нормалният ѝ живот бе взел тежък, неочакван обрат, но отново щеше да стане обикновен. Нима имаше нещо по-нормално от това една жена да мечтае за сватбения си ден?

— Трябва да съставим списъци, Хенри. Много списъци. Знаеш, че обичам това. — Закопча безупречно изгладената си бяла риза и обу елегантен тъмносин панталон. — Трябва да определим дата, разбира се. Мисля да бъде през октомври. Есенните цветове са толкова красиви. Керемидено, червеникавокафяво и тъмnozлатисто. Наситени цветове. Ще е трудно да организирам всичко навреме, но ще се справя.

Представяйки си какво ще бъде, сплете косите си на френска плитка и наметна сако на ситни бели и сини карета.

„Първо разходката“, реши тя и сложи удобни, равни обувки.

Бе изминала половината стъпала надолу, когато Хенри нададе тревожен лай и се втурна обратно.

Лейн застина на мястото си и се повдигна на пръсти, а сърцето ѝ щеше да изскочи. Преди да последва примера на Хенри, от хола изскочи Джак и застана до стълбището.

— Това куче за пистолета си ли отива?

— Татко. — Тя затвори очи и се постара да успокои дишането си.
— Защо правиш това? Не можеш ли просто да почукаш на проклетата врата?

— Излишна загуба на време. Винаги ли говориш на кучето?

— Да.

— А то отговаря ли?

— По свой начин. Хенри! Всичко е наред, Хенри. Той няма да те нарани. — Продължи надолу и погледът ѝ се спря на боядисаните му коси и измачкания костюм. — Явно си работил.

— По свой начин.

— Този костюм изглежда, сякаш си спал с него.

— Наистина спях, по дяволите.

Лейн долови хапливата нотка в гласа му и смръщи вежди.

— Не ми се сопвай, Джак. Нямам вина.

— Имаш. Трябва да си поговорим, Илейн.

— Разбира се — троснато отвърна тя, кимна, завъртя се на пети и тръгна с гневна походка към кухнята. — Има кафе и няколко кифли с ябълков пълнеж, ако си гладен. Няма да готвя.

— Какво правиш с живота си?

Избухването му накара Хенри, който бе допълзлял по корем, за да опипа почвата, да се втурне обратно към прага.

— Какво правя аз с живота си? Какво правя аз?

С джезвето в ръка, Лейн рязко се обърна към баща си. Ядосаният ѝ тон разсея страха на Хенри и той дотича, спря се до нея като залепен и се опита да изръмжи срещу Джак.

— Няма нищо, Хенри. — Доволна и доста изненадана от опита му да влезе в ролята на закрилник, Лейн се наведе да го успокои. — Той не е опасен.

— Може и да стана — промърмори Джак, но гневът му отслабна и изпита облекчение, че кучето все пак притежава малко смелост.

— Ще ти кажа какво правя с живота си, татко. Живея го. Имам къща, куче, бизнес, кола и честно спечелени пари. Имам водопроводчик. — Раздвижи ръката, в която бе джезвето, и едва не разля кафето. — Имам приятели, които не са лежали в затвора, и мога да взема книга от библиотеката и да съм сигурна, че ще бъде тук, когато наближи крайният срок за връщане. А ти какво правиш с живота си, татко? Какво си правил винаги?

Устните му затрепери, преди да възвърне спокойствието си и да отвърне:

— Не бива да ми говориш така.

— Ти не бива да ми говориш така. Никога не съм критикувала изборите ти, защото са твои и имаш право на тях. Така че не критикувай моите.

Джак се прегърби и пхна ръце в джобовете си. А Хенри, изпитал огромно облекчение, че смелостта му няма да бъде подложена на изпитание, седна.

— Прекарваш нощите си с ченге. Ченге.

— С частен детектив, но това не те засяга.

— Не ме...

— Прекарвам нощите си с мъжа, когото обичам и за когото ще се омъжа.

— Ще се омъ... — Издаде няколко нечленоразделни звука, а лицето му стана бледо като восък. Хвана се за облегалката на един стол и бавно се отпусна на него. — Краката ми се подкосиха. Лейни, не можеш да се омъжиш. Твърде млада си.

— Не съм. — Тя остави джезвето, приближи се към него и нежно докосна лицето му. — Не съм.

— Сякаш вчера беше на пет години.

Въздъхна, седна в скута му и отпусна глава на рамото му. Хенри плахо пристъпи към тях, потърка глава в преплетените им крака и приятелски я опря на коляното на Джак.

— Обичам го, татко. Радвай се за мен.

Леко я залюля.

— Не те заслужава. Дано го осъзнава.

— Сигурна съм, че го осъзнава. Знае истината за мен. За нас — каза и се отдръпна, за да види изражението му. — Но тя няма значение за него, защото ме обича. Исква да се ожени за мен и да прекараме живота си заедно. Ще имаш внуци.

Руменината на лицето му се бе върнала, но сега отново изчезна.

— О, не бързай толкова. Нека първо свикна с мисълта, че вече не си на шест. Как се казва той?

— Макс. Максфийлд Ганън.

— Звучи превзето.

— От Савана е и е страхотен.

— Добре ли печели?

— Така изглежда... но същото правя и аз. — Лейн разроши боядисаните му коси. — Ще продължиш ли с баналните въпроси, които задава бащата на бъдещата булка?

— Опитвам се да си ги спомня.

— Не се тревожи. Достатъчно е да знаеш, че съм щастлива с него.

Целуна баща си по бузата и стана, за да налее кафето.

Джак вяло почеса Хенри зад ушите и си спечели приятел за цял живот.

— Видях го да излиза доста рано тази сутрин.

Тя му хвърли укоризнен поглед.

— Не ми харесва да наблюдаваш къщата ми, татко. Но да, тръгна рано.

— С колко време разполагаме, докато се върне?

— Ще си дойде чак довечера.

— Добре. Лейн, трябва ми диамантите.

Наля първо на него, донесе чашата и след като я остави, седна и опря ръце на масата със сплетени пръсти.

— Съжалявам, но не можеш да ги получиш.

— Изслушай ме. — Джак се наведе напред и хвана ръцете ѝ. — Това не е игра.

— Така ли? Винаги си твърдял обратното.

— Алекс Крю — дано да се пържи в ада — търси тези камъни. Вече уби един човек, а е виновен и за смъртта на Уили. Няма съмнение. Ще ти стори нещо лошо, Лейн. Готов е на всичко, за да се добере до тях. Защото за него не е игра, а хладен, жесток бизнес.

— Защо си се забъркал с този човек?

— Заслепи ме блясъкът на диамантите. — Джак стисна зъби, облегна се назад и взе чашата си. Загледа се навън в сумрака. — Мислех, че ще успея да го надхитря. Въобразяваше си, че ме е заблудил, кучият син. Че съм се хванал на приказките му и фалшивото му име. Знаех кой е и какво е вършил. Но не устоях на изкушението, Лейни.

— Разбирам те.

Не бе забравила колко примамлив е този блясък, затова потърка ръката му.

— Още в самото начало се досетих, че иска да играе двойна игра, но мислех, че ще се справя с него. Уби Майърс, вътрешния човек. Алчен нещастник, който искаше само да грабне плячката. Играта загрубя, Лейни. Знаеш, че аз не действам така. През всичките години, откакто съм в бранша, не съм наранил никого. Опразвал съм портфейли, засягал съм гордостта на доста хора, но не бих посегнал на ничий живот.

— И не разбираш хората, които го правят, татко.

— А ти разбираш ли ги?

— По-добре от теб. Теб те привлича тръпката, дори не самата плячка, а преследването. Блясъкът — каза тя с умиление. — За човек като Крю е важна печалбата, цялата печалба, и ако за да се добере до нея, трябва да нарани някого, още по-добре, защото това я прави по-ценна. Няма да се спре пред нищо, докато не получи всичко.

— Затова ми дай диамантите. Мога да го подмамня далеч оттук. Когато разбере, че не са у теб, ще те остави на мира. Не означаваш нищо за него, а за мен си всичко на света.

Това беше истина. За първи път човек, чийто живот бе изтъкан от лъжи, бе изрекъл истината. Обичаше я и никога нямаше да престане. А я бе изложил на същия риск, който самият той бе поел.

— Не са у мен. Но дори и да бяха, нямаше да ти ги дам, защото те обичам.

— Уили ги е донесъл в магазина ти. Иначе не би имало смисъл да идва при теб. Излязъл е с празни ръце.

— Наистина са били у него, когато влезе. Вчера намерих кученцето. Искаш ли кифла?

— Илейн.

Стана да му донесе една.

— Макс ги взе. В момента ги носи обратно в Ню Йорк.

Дъхът му буквално спря.

— Ти... дала си ги на ченгето?

— На частния детектив. Да.

— Пистолет ли опря до слепоочието ти? Удари ли те с нещо? Или просто си загубила ума си?

— Камъните ще си отидат обратно на мястото. В пресата ще излязат съобщения за частичното възстановяване на загубата и това ще накара Крю да ме остави на мира.

Джак закрочи в кръг из стаята и нервно зарови пръсти в косите си. Решил, че това е някаква игра, Хенри скочи, захапа въжето си и тръгна по петите му.

— Мислиш, че ще отиде да ги върне, вместо да отлети за Мартиника, Белиз, Рио или Тимбукту? Господи, как е възможно собствената ми дъщеря да се хване на номер, стар като света?

— Ще отиде там, където каза, че отива, за да направи точно това, което каза, че ще направи. А когато се върне, ние с теб ще му дадем и твоя дял, за да стори същото и с него.

— За нищо на света!

За да накара кучето да кротува, Лейн сипа храна в паничката му.

— Хенри, време е за закуска. Ще ми ги дадеш, Джак, защото не искам баща ми да бъде проследен и убит заради шепа лъскави камъчета. — Удари с длани по масата между тях. — Не искам да се наложи някой ден да лъжа децата си какво се е случило с дядо им.

— Не се опитвай да ме трогнеш по този начин.

— Ще ми ги дадеш, защото това е единственото, за което съм те молила през живота си.

— По дяволите, Лейн! Три пъти по дяволите.

— Ще ми ги дадеш и защото, когато Макс ги предаде и получи хонорара си, ще ти отстъпя своя дял. Е, половината от него. Това прави процент и четвърт от двадесет и осемте милиона, татко. Не е печалбата на живота ти, но не е и за пренебрегване. После всички ще заживеем щастливо.

— Не мога просто...

— Приеми го като подарък от младоженците. — Наклони глава встрани. — Искам да танцуваш на сватбата ми, татко. Ако попаднеш в затвора или Крю диша във врата ти, няма да можеш.

С дълбока въздишка той отново седна.

— Лейни...

— Тези диаманти ти носят лош късмет, татко. Прокълнати са. Заради тях загуби Уили и бягаш не от полицията, а от човек, който желае смъртта ти. Дай ми ги, отърви се от преследвача си и Макс ще намери начин да ги изпрати в Ню Йорк. Застрахователната компания иска само да ги върне, на се интересува от теб. — Застана до него и го погали по бузата. — А аз държа на теб.

Прикова поглед в нея, в единственото лице, което обичаше повече от своето собствено.

— Всъщност... какво щях да правя с толкова много пари?

14.

Лейн заудря с пръсти по волана, докато седеше в колата си и оглеждаше тъмнозеления шевролет.

— Знаеш ли, скъпа, майка ти имаше същия поглед винаги... — Джак замълча, когато дъщеря му бавно се обърна и очите ѝ гневно светнаха срещу него. — И този.

— Откраднал си кола.

— По-скоро я взех назаем.

— Дошъл си до къщата ми с крадена кола?

— А какво да направя? Да пътувам на автостоп? Бъди разумна, Лейни.

— Съжалявам. Разбира се, че е неразумно да не одобрявам това, че баща ми е паркирал открадната кола в задния ми двор. Срамувам се от себе си.

— Не бъди толкова злобна — промърмори той.

— Неразумна и злобна. Е, може да ме напердашиш. Ще върнеш тази кола обратно там, откъдето си я взел.

— Не...

— Никакво „не“. — Наведе глава и притисна слепоочията си. — Твърде късно е. Ще те хванат, ще отидеш в затвора и ще се наложи да давам обяснения защо баща ми не вижда нищо нередно в кражбата на кола. Ще я оставим някъде край пътя. Не тук. По-далеч. Господи!

Разтревожен от тона ѝ, Хенри подаде глава над облегалката ѝ и я близна по ухото.

— Добре. Всичко ще бъде наред. Ще я оставим извън града. — Лейн си пое дъх и изправи гръб. — Невредима.

— Ако не разполагам с кола, как да стигна до Ню Джърси, по дяволите? Да помислим, Лейни. Трябва да отида в Атлантик Сити, да се добера до шкафчето, където са диамантите, и да ти ги донеса. Нали това искаш?

— Да, точно това.

— Ще го направя за теб, скъпа, въпреки че противоречи на здравия ми разум. Желанията на малкото ми момиченце стоят на първо

място за мен. Но не мога да измина пътя до Атлантик Сити и обратно пеш.

Този тон й бе познат. С него Джак можеше да продаде бутилирана блатна вода за чиста изворна.

— Мамка му! Има самолети, влакове и автобуси.

— Не ругай пред баща си — тихо промърмори той. — Нима очакваш да се кача в автобус?

— Не, разбира се. Сигурно отново ще кажеш, че съм злобна и неразумна. Вземи моята кола. Назаем — припряно добави тя. — Ще ти я дам за един ден. И бездруго нямам нужда от нея днес. До довечера ще бъда в магазина и ще си блъскам главата в стената, за да се вразумя.

— Щом така искаш, скъпа.

Лейн вдигна поглед към небето.

— Все още не мога да повярвам, че си оставил диаманти на стойност милиони в шкафче за багаж, а после си изпратил Уили тук с още толкова.

— Налагаше се да действаме бързо. За бога, Лейн, току-що бяхме разбрали, че Крю е очистил Майърс. Ние щяхме да бъдем следващите. Скрихме моя дял и си плюхме на петите. Онова копеле Крю трябваше да тръгне след мен. Почти му бях начертал карта, по дяволите! Половината диаманти бяха на сигурно място. Уили щеше да донесе другата половина тук, а после да се върне за останалите, докато Крю е на хиляди километри, зает да преследва мен. С тези пари щяхме да заминем и да живеем от тях. — „Като крале — помисли си Джак, — на някой красив остров“. — Не предполагах, че Крю ще те открие. Никога не бих ти причинил това, скъпа. Трябваше да тръгне след мен.

— А ако те бе настигнал?

Джак само се усмихна.

— Нямаше да го допусна. Все още ме бива, Лейни.

— Да, разбира се.

— Просто щях да спечеля време за Уили. Да стигне до Мексико и да пласира първата част от пляката. После щяхме да се срещнем и да се скрием някъде с предостатъчно средства да преживяваме, докато положението стане по-спокойно.

— И тогава да дойдете, за да вземете останалото от мен.

— Да, може би след две-три години. Съставихме този план в движение.

— И двамата с Уили сте имали ключове от онова шкафче в Атлантик Сити?

— Няма друг човек на тази планета, на когото да вярвам колкото на Уили. Освен теб, Лейни — добави той и докосна коляното ѝ. — Сега неговият е у ченгетата. — Замислено присви устни. — Но няма бързо да открият шкафчето, ако изобщо успеят.

— Ключът е у Макс. Откачих го от ключодържателя на Уили и му го дадох.

— Как си могла... — Гневът му отслабна и гласът му издаде одобрение. — Откраднала си го.

— Би могло да се каже. Но това не може да се сравнява с кражбата на кола. Съвсем различно е.

— Направила си го под носа им, а?

Устните ѝ трепнаха.

— Може би.

Леко я побутна с лакът.

— И теб все още те бива.

— Очевидно. Но не желая да си служа с тези способности.

— Не искаш ли да чуеш как ги отмъкнахме?

— Досещам се как е станало. Вътрешният човек е занесъл „опаковките“ в офиса си. Куклата, кучето и прочее. Най-обикновени предмети, кой би им обърнал внимание? Стояли са на видно място. Пратката е пристигнала, заменил е диамантите — или поне част от тях — с фалшиви и е пъхнал по четвърт дял в четирите скривалища. Никой не е забелязал подмяната.

— Майърс се поизпоти. Беше алчен, но твърде нервен.

— Хм. Бил е нетърпелив и не е искал да чака. Освен това, по-дълго време не бихте могли да му имате доверие. Най-много два дни. Сам е вдигнал тревога за фалшификатите и така е избегнал всякакви подозрения. Пристигнали са полицаи, започнало е разследване. А играчките са изчезнали под носа им.

— Всеки от нас взе по една. Аз се представих за застрахователен агент, влязох в офиса на Майърс, докато траеше суматохата, и излязох със своя дял в куфарчето си. Получи се страхотно. — Усмихна се на Лейн. — С Уили обядвахме на две преки оттам, в „Ти Джи Ай“. Беше петък и носехме четиринадесет милиона в джобовете си. Поръчах си начос^[1]. Не бяха лоши.

Тя се извърна с лице към него.

— Няма да отрека, че е забележително. Няма и да се преструвам, че не разбирам тръпката. Но ти имам доверие, татко. Вярвам, че ще изпълниш обещанието си. Нуждая се живота си тук. Повече, отколкото ти от тази тръпка. Моля те, не проваляй всичко, което съм постигнала.

— Ще оправя нещата. — Наведе се и я целуна по бузата. Само почакай и ще видиш.

Лейн се загледа в него, докато вървеше към откраднатата кола. „По един всяка минута“, спомни си тя.

— Не ме превръщай в поредния наивник, татко — промълви тя.

Накара Джак да остави нея и Хенри до парка, надявайки се все още да е твърде рано, за да бъде забелязана от някого, който би се разприказвал за непознатия мъж зад волан на колата ѝ.

Пусна Хенри да потича половин час, да се търкаля и гони градските катерички. След това извади мобилния си телефон и се обади на Макс.

— Ганън.

— Тавиш.

— Здравей, скъпа. Какво има?

— Аз... на летището ли си?

— Да. Току-що пристигнах в Ню Йорк.

— Реших, че трябва да ти кажа. Баща ми намина да се види с мен тази сутрин.

— Така ли?

Долови хладната нотка и потръпна. Нямаше смисъл да споменава за киселото настроение на баща си и транспорта, с който бе пристигнал.

— Разбрахме се, Макс. Изяснихме някои неща. Тръгна да донесе своя дял от диамантите. Ще ми ги даде, за да ги дам на теб и... и прочее.

— Къде са, Лейн?

— Преди да стигна до това, държа да ти кажа, че той осъзнава грешката си.

— Коя по-точно?

— Макс... — Лейн се наведе да вземе пръчката, която Хенри бе оставил пред краката ѝ. Хвърли я като копие и кучето весело хукна след нея. — Изпаднали са в паника. Когато чули за смъртта на Майърс, просто се паникьосали. Планът е несполучлив безспорно, но са го съставили импулсивно. Баща ми не е имал представа, че Крю знае за мен, и не е предполагал, че ще дойде тук. Просто е изпратил Уили да ми донесе статуетката, за да я пазя няколко години, докато...

Не довърши, защото знаеше как би прозвучало останалото.

— Докато пласират другите откраднати диаманти и живеят от тлъстите пачки.

— Горе-долу. Но важното е, че се съгласи да ги донесе.

— Откъде?

— От някакво шкафче в Атлантик Сити. Пощенска кутия или нещо подобно. В момента пътува натам. Ще се забави цял ден, но...

— С какво пътува?

Лейн се прокашля.

— Дадох му колата си назаем. Трябваше. Знам, че му нямаш доверие, Макс, но той ми е баща. Аз му вярвам.

— Добре.

— Само това ли ще кажеш?

— Имаш право да вярваш на баща си, Лейн. Постъпила си правилно. Но аз наистина му нямам доверие и ще обезумея от гняв, ако разбере, че е заживял щастливо в хубава къщичка в Барселона.

— Той също ти няма доверие. Мисли, че си тръгнал за Мартиника.

— Може би за Сен Барт. Там ми харесва повече. — Замълча за миг. — Чувстваш се между чука и наковалнята, нали?

— Неизбежно е, защото обичам и двамата ви. — Усети промяна в шума от слушалката и се досети, че е излязъл от терминала. — Предполагам, че ще хванеш такси.

— Да.

— Най-добре е да затварям. Ще се видим довечера.

— Разбира се. Обичам те, Лейн.

— Радвам се да го чуя. И аз те обичам. Чао.

Макс прибра телефона в джоба си и погледна часовника си, докато вървеше към спирката на такситата. Ако движението не бе твърде натоварено, щеше да свърши работата си в Ню Йорк за не

повече от два часа. Надяваше се да отпътува за Атлантик Сити без проблем.

Щом Лейн се бе озовала между чука и наковалнята, щеше да се погрижи да не бъде притисната.

Лейн тръгна пеш от парка към търговската улица. Хенри въртеше глава на сто и осемдесет градуса и правеше безуспешни опити да прегризе омразната каишка.

— Правилата са си правила, Хенри. Ако искаш вярвай, допреди две седмици се канех да си направя татуировка на задника с този надпис. — В отговор кучето легна по корем и заскимтя, а тя коленичи и допря нос до муцуната му. — Слушай, приятел. В града има закон за каишките. Ако не желаеш да се съобразяваш с него и да се държиш прилично, няма повече разходки в парка.

— Проблем ли имаш?

Внезапно се изправи и я обзе мъчително чувство за вина, когато видя широкото приятелско лице на Винс.

— Недоволства заради каишката.

— Ще се наложи да отнесе въпроса до градската управа. Хайде, Хенри. Ще ти дам парче от закуската си. Може ли да повървя с теб? — обърна се той към Лейн. — И бездруго трябва да поговорим.

— Разбира се.

— Рано си станала днес.

— Да. Имам доста работа. Благодаря — добави тя, когато Винс хвана каишката и задърпа кучето.

— Напоследък ти се случват интересни неща.

— С нетърпение очаквам отново всичко да стане скучно и еднообразно.

— Обяснимо.

Изчака я да извади ключовете си и да отвори входната врата на магазина. Докато изключваше алармата, той приклезна, разкопча каишката и разроши козината на благодарния Хенри.

— Разбрах, че си идвала в участъка преди няколко дни.

— Да. — За да бъде заета с нещо, Лейн тръгна към касата да включи апарата. — Казах ти, че познавам Уили, и си помислих... Искam да се погрижа за погребението.

— Да, разбира се. Можеш да се заловиш с това. Въпросът е уреден.

— Добре. Ще се заема.

— Странно. Снощи дойде човек, който също се интересуваше от него. Но го назова с другото име. Онова от визитката, която ти е дал.

— Така ли? Ще заведе Хенри отзад.

— Аз ще го заведе. Хайде, Хенри. — Подкупено с парче кифла, кучето влезе в склада. — Мъжът, който дойде, каза, че Уили... или Джаспър, е бил търговец на редки книги.

— Възможно е. Или се е представял за такъв. Казах ти, Винс, не бях виждала Уили от дете. Това е истината.

— Вярвам ти. Просто е странно. — Приблужи се и се облегна на плота. — Както и че сред вещите му имаше пет ключа, а когато отново ги прегледах снощи, бяха само четири. — Изчака няколко секунди. — Няма да направя предположение, че са били преброени неправилно.

— А аз няма да те лъжа.

— Оценявам го. Човекът, който беше в участъка снощи, имаше твоите очи.

— По-скоро аз имам неговите. Щом си го познал, защо не го арестува?

— Сложно е. Не мога да арестувам някого само заради очите му. Ще те помоля да ми дадеш онзи ключ, Лейн.

— Не е у мен.

— По дяволите, Лейн!

Винс се изправи.

— Дадох го на Макс — припряно продължи тя. — Опитвам се да постъпя правилно, без да рискувам баща ми да попадне в затвора и да нося отговорност за това. Или да бъде убит.

— Редно е да ме държиш в течение. Кражбата на диамантите е работа на нюйоркската полиция, Лейн, но един от заподозрените загина в моя град. А един или повече от съучастниците му са били или все още са тук. Това излага жителите на града на опасност.

— Прав си. Трудно ми е да запазя равновесие, без да прекрача тънката граница. Зная, че се опитваш да ми помогнеш. Намерих дела на Уили от диамантите. Не знаех, че са тук, Винс, кълна се.

— Тогава как ги откри?

— Бяха в една смешна статуетка на куче. Опитвам се да проумея как е попаднала в магазина ми и единственото заключение, до което мога да стигна, е, че я е сложил на рафта, докато беше вътре, или я е пъхнал в някое чекмедже, а после или Джени, или Анджи я е изложила. По вероятно Анджи. Джени щеше да ме попита за нея, а и когато ѝ я показах, не си спомни да я е виждала. Дадох диамантите на Макс и сега той е в Ню Йорк, за да ги предаде. Можеш да се обадиш на „Рилайънс“ и да провериш.

За миг той не каза нищо.

— Не сме станали толкова чужди, че да е необходимо да проверявам, нали, Лейн?

— Не искам да загубя двама ви с Джени като приятели. — Въздъхна дълбоко. — Не искам да загубя и мястото си в този град. Няма да се обидя, ако провериш, Винс.

— Точно затова е излишно.

Лейн имаше нужда от кърпичка и извади една от чекмеджето под плота.

— Добре, добре. Знам къде се намира и още един дял. Научих го тази сутрин. Моля те, не ме питай откъде.

— Няма.

— Ключът, който взех от вещите на Уили, е от шкафче за багаж. Обадих се на Макс веднага щом бе възможно, за да му кажа. Всъщност говорих с него по телефона, докато Хенри тичаше из парка. Тези камъни също ще бъдат върнати. Това прави половината. Не мога да направя нищо във връзка с другата половина. Макс е попаднал на някаква следа и ще тръгне по нея. Но когато половината диаманти се озоват обратно на мястото си, ще съм сторила всичко, което е по силите ми. Ще трябва ли да напусна града?

— Ако го направиш, Джени ще бъде съкрушена. Но не искам баща ти в Геп, Лейн.

— Разбирам. Този проблем ще бъде решен довечера или най-късно утре. Ще си тръгне.

— Дотогава искам да бъдеш внимателна.

— Това мога да обещая.

Преди да стигне до границата на щата Ню Джърси, Джак бе намерил десетки причини да реши, че да върне диамантите би било грешка. Явно онзи чешит Ганън водеше дъщеря му за носа, за да прибере тлъстия хонорар. Нима не бе по-добре да го разбере рано, отколкото късно?

Ако се върнеше в Мериленд, би рискувал отново да отведе Крю там, при Лейн.

Освен това предаването на диамантите щеше да му подобава колкото затворническа униформа.

А и Уили би искал да ги задържи. Човек не можеше да пренебрегне волята на покойния си приятел, нали?

Почувства се значително по-спокоен, докато маневрираше през натовареното движение в Атлантик Сити. Дори започна да си подсвирква между глътките кока-кола. Остави колата на паркинга на търговския център и реши, че е най-добре да хване директен полет за Мексико.

Щеше да изпрати картичка на Лейн. Би го разбрала. Тази игра ѝ бе добре позната.

Докато вървеше сред потока от хора, огледа лицата наоколо, търсейки жертви или полицаи. На подобни места винаги го засърбяваха пръстите. Търговски центрове, базари, множество магазинчета, в които влизаха и излизаха хора с пари и кредитни карти.

Ден след ден. Нормалните купуваха храна за кучетата си и поздравителни картички, продавани от други нормални.

Какъв смисъл имаше?

На такова място бе готов да падне на колене и да благодари на Бога за живота, който води, преди да се докопа до част от тези пари и кредитни карти и да се отправи нанякъде, все едно къде.

Влезе в метростанцията и си купи сандвич с шунка и лют сос, за да спечели още малко време да огледа района. Преглътна го с нова доза студен кофеин и най-сетне доволен, тръгна към шкафчетата за багаж. Пъхна ключа в ключалката.

„Ела при татко“, каза си той и отвори вратата.

Издаде звук, подобен на крясък на патица, простреляна в корема, и грабна единственото, което откри в шкафчето. Лист хартия с послание от един ред.

„Здрасти, Джак. Погледни зад себе си.“

Завъртя се и видя пред лицето си свит юмрук.

— Само да помръднеш и ще те смажа — спокойно каза Макс. — Ако ти хрумне да бягаш, имай предвид, че съм по-млад и по-бърз. Ще станеш за смях.

— Кучи син! — Джак изрече думите шепнешком, но все пак няколко души се обърнаха към тях. — Подъл двуличник.

— Кой кого нарича двуличник? Явно ти липсва въображение. Ключовете. — Макс протегна ръка и зачака. — От колата на Лейн.

Макар и да му бе безкрайно неприятно, Джак ги сложи върху дланта му.

— Е, намерил си това, за което си дошъл.

— Би могло да се каже. Ще поговорим в колата. Не ме карай да те влача до изхода — тихо рече той. — Не само ще предизвикаме суматоха и ще дойдат полицаи, а и на Лейн никак няма да ѝ хареса.

— Ти не даваш пет пари за нея.

— Прав си, не давам пет пари. Давам доста повече и точно затова няма да предам жалкия ти задник на ченгетата. Имаш един-единствен шанс, О'Хара, и то само заради нея. Към колата.

Първата му мисъл бе да побегне, но осъзнаваше, че възможностите му са ограничени. Това означаваше да се прости с диамантите. Излезе заедно с Ганън и се настани на предната седалка. Макс седна зад волана и сложи куфарчето скута си.

— Ето какво ще направим. Ще се движиш плътно до мен, като залепен. Ще хванем полет за Кълъмбъс.

— Какво, за бога...

— Млъквай, Джак! Трябва да проверя една следа и докато свърша работата си, ще бъдем като сиамски близнаци.

— Тя ти е казала. Собствената ми плът и кръв. Казала ти е къде се намира моят дял.

— Точно така. Каза ми, защото ме обича и вярваше... и все още вярва, че ще удържиш на думата си и ще ѝ занесеш диамантите. Защото обича и теб. Но аз не съм заслепен от обич, Джак, и се досетих, че имаш други планове. — Макс отвори куфарчето си и извади порцеланово прасенце-касичка. — Не мога да отрека, че имаш чувство

за хумор. Аз, ти и прасенцето заминаваме за Кълъмбъс, а после за Мериленд. Ще ти дам този шанс. Единствен шанс да заслужиш любовта на Лейн. — Потупа по касичката и отново я прибра. — Сякаш това е било намерението ти от самото начало.

— Кой твърди, че не е така?

— Аз. Видях как алчно святкаха очите ти, докато отключваше онова шкафче. Да проявим малко уважение един към друг. Клиентите ми искат да получат обратно диамантите. Аз искам хонорара си. Лейн иска ти да бъдеш в безопасност. Ще се погрижим желанието на всеки от нас да бъде изпълнено. — Запали двигателя. — Ако останеш с мен, ще излезеш чист. Ако ме зарежеш, ще нараниш Лейн, а аз ще тръгна по петите ти като копой. Най-важната цел в живота ми ще бъде да те преследвам. Това е обещание, Джак.

— Не говориш празни приказки. Познавам, когато някой просто се опитва да ме сплаши. Куражлия си. — О'Хара му се усмихна широко и се наведе да го прегърне. — Добре дошъл в семейството.

— Куфарчето е заключено, Джак.

Макс се отдръпна и го сложи на задната седалка.

— От опит глава не боли — шеговито отбеляза Джак, облегна се назад и се подготви за пътуването.

В наетата вила Крю избра тъмнолилава риза. Бе обръснал мустаците си и оставил съвсем лек мъх над горната устна, който подхождаше на кестенявите коси, пригладени назад и вързани на конска опашка. Бе решил този път да има вид на човек на изкуството. Сложи слънчеви очила с кръгли стъкла и прецени какво впечатление биха създали.

Може би бе излишно да се престарава толкова, но обичаше да се издокарва.

Всичко бе готово за гостенката му. Усмихна се, когато огледа обстановката. Провинциална, скромна, но едва ли госпожица Тавиш щеше да се оплаква от условията. Не възнамеряваше да я държи тук дълго време.

Пъхна малкия револвер двадесет и втори калибър в колана си и го скри под дългото си черно яке. Всичко друго, което можеше да му потрябва, бе в чантата, която метна на рамо на излизане от вилата.

Не бе зле да хапне нещо преди срещата си с привлекателната госпожица Тавиш. По-късно щеше да бъде твърде зает, за да вечеря.

— Аз свърших най-трудната част от работата — обясняваше Джак, докато с Макс пийваха бира в бара на летището. — Ухажвах Майърс месеци наред. Признавам, че никога не съм мечтал за нещо толкова голямо. Надявах се да задигнем две-три камъчета и да получим по няколкостотин хилядарки. После се включи и Крю. — Поклати глава и сръбна от пияната. — Въпреки всичките му недостатъци, признавам, че е човек с големи амбиции.

— Жалко, че е хладнокръвен убиец.

Джак се намръщи и протегна едрата си ръка към купата с ядки.

— Най-голямата грешка в живота ми — а не се срамувам да призная, че съм допуснал доста — беше, че се забърках с такъв като Крю. Успя да ме омае, няма спор. Бях завладян от идеята за диамантите. Тези красиви, лъскави камъчета. Той имаше представа как се действа, можеше да състави план. А аз имах връзки. Горкият Майърс. Аз го въвлякох в играта. Навярно знаеш, че имаше проблем с комара.

— Да.

— Според мен всичко, свързано с комар, е проблем. Казиното печели, а играчите са или богати хора, на които не им пука, че ще загубят, или наивници, които наистина си въобразяват, че ще спечелят. Майърс беше от наивниците, убедих се в това. Беше затънал дълбоко и с малко помощ от мен затъна още по-дълбоко. Повярва, че като участва в заговора, ще реши проблемите си. — Джак отпи още глътка бира. — Наистина щеше да ги реши. Както и да е, всичко тръгна като по вода. Ченгетата щяха да разберат за Майърс, но дотогава трябваше да се е покрил. Никой не биваше да знае къде ще отидат другите. С Уили излязохме от града, оставихме прасенцето в Атлантик Сити, а неговия дял — в шкафче в Делауер. Наехме луксозна хотелска стая във Вирджиния, хапнахме изискано ястие и поляхме успеха с шампанско. Добре си прекарахме. — Джак повдигна чашата си за тост. — Чухме за Майърс по Си Ен Ен. Уили обичаше Си Ен Ен. Искаше ни се да повярваме, че е убит заради дългове, но знаехме, че не е така. Сменихме колата и карахме до Северна Каролина. Уили беше много

изплашен. Господи, и двамата бяхме стреснати, но той трепереше като проститутка в църква. Искаше да се откажем и напълно да забравим за всичко. Разубедих го. По дяволите! — Загледа се в бирата си, а после отново повдигна чашата и отпи голяма глътка. — Щях да отвлека вниманието на Крю, а той да се върне, да вземе дела си и да го отнесе при Лейн. Можеше да остане при нея за известно време. Мислех, че там ще бъде в безопасност. Че и двамата ще бъдат в безопасност.

— Но Крю е разбрал за нея.

— Нося снимки в портфейла си.

Извади го и го разтвори.

Макс видя снимка на новородено с огненочервен мъх по главата и млечнобяла кожа. Изразът на малкото лице сякаш питаше: „Какво правя тук, по дяволите?“.

Следващите фотографии бяха на Лейн като дете, с яркочервени коси, сияещи очи и усмивка, която издаваше, че вече е разбрала защо е на този свят. И като самоуверена красива тийнейджърка, снимана в деня на дипломирането си. На последната бе с отрязани джинси и прилепнало горнище, засмяна, на фона на сини океански вълни. „Барбейдос“, досети се Макс.

— Винаги е била красавица, нали?

— Най-хубавото бебе, което съм виждал, и с всеки ден ставаше все по-красива. Понякога съм сантиментален, особено след няколко бири. — Джак сви рамене. Все пак бе просто човешка слабост. Затвори портфейла си и го прибра. — Сигурно някога съм се похвалил с нея пред Крю. Или е тършувал, за да открие нещо, което би могъл да използва срещу мен, ако се наложи. В света на крадците няма почтеност, Макс, и всеки, който се заблуждава в противното, е глупак. Но да убиваш заради пари? Това е болест. Знаех, че страда от нея, но се надявах да го изиграя.

— Аз ще го спипам. И ще го укротя — по един или друг начин. Обявяват нашия полет.

Лейн едва се сдържаше да не закричи нервно из магазина. Отново погледна часовника. Баща ѝ вече трябваше да е потеглил обратно. Съжаляваше, че не му бе казала да се обади, преди да тръгне. Трябваше да настоява.

Можеше пак да позвъни на Макс, но какъв смисъл имаше? В момента или бе на път за Кълъмбъс, или бе пристигнал там.

Нужно бе само да издържи до края на деня. В новинарските емисии на следващия ден щяха да съобщят, че голяма част от откраднатите диаманти са били върнати. Тя щеше да е на чисто, както и баща ѝ, и животът ѝ отново да следва поне подобие на нормален ритъм.

Може би Макс щеше да засече следите на Крю в Охайо. Щеше да го открие и изпрати там, където му бе мястото. Никога вече нямаше да я безпокои.

— Не си в час.

Джени леко я побутна, докато носеше табла „Джорд Джоунс“ към щанда за клиент.

— Извинявай. Съжалявам. Просто се замислих. Аз ще поема следващия, който влезе.

— По-добре изведи Хенри на разходка.

— Не, стига толкова разходки за днес. Ще издържи още един час в склада. — Камбанката звънна. — Аз ще го обслужа.

— Щом искаш. — Джени повдигна вежди и погледна новия клиент. — Малко е старичък да се носи така — добави под носа си и се оттегли.

Лейн прие обичайното си приветливо изражение и поздрави Крю:

— Добър ден. Мога ли да ви помогна?

— Мисля, че да. — От предишните си посещения в магазина бе запомнил разположението на изложените антики и знаеше кое е най-удобното място, където може да застане тя. — Интересувам се от кухненски принадлежности. По-точно керамични съдове. Сестра ми ги колекционира.

— Късметлийка е. В момента имаме няколко чудесни. Да ви ги покажа ли?

— Ако обичате.

Тръгна след нея през главното помещение към нишата с кухненски съдове и мебели. Когато минаха покрай вратата на склада, Хенри изръмжа.

— Куче ли има тук?

— Да. — Лейн озадачено погледна към вратата. Не си спомняше някога звуците и гласовете от магазина да са карали Хенри да ръмжи. — Кротък е и е затворен отзад. Днес се наложи да го взема със себе си.

Доловила раздразнението на клиента си, Лейн го хвана под ръка и го поведе към съдовете.

— Тази купа е от Шотландия, много подходяща е за колекционер.

Бременната продавачка разговаряше с двама клиенти. Бяха застанали пред щанда, навярно за да платят закупена стоки.

— Нямам понятие от тези неща. Какво представлява онова там?

— Викториански сандък за въглища. Щом сестра ви обича старинни кухненски пособия, ето една ценна находка.

— Не се и съмнявам. — Крю извади револвера от колана си и допря дулото до талията ѝ. — Тихо! Ако се разпищиш, ще убия всички в магазина, на първо място теб. Разбрано?

Обля я гореща вълна на паника, а после изпита вледеняващ ужас, когато чу смеха на Джени.

— Ясно.

— Знаеш ли кой съм, госпожице Тавиш?

— Да.

— Добре, тогава няма да губя време да се представям. Ще измислиш повод да излезеш с мен. — Планът му бе да я изведе през склада, но това бе невъзможно заради кучето. — За да ми покажеш как да стигна донякъде или да ме изпратиш до ъгъла. Ако вдигнеш аларма, ще те убия.

— Ако ме убие, няма да получите диамантите.

— Колко си привързана към бременната си помощничка?

Лейн почувства гадене.

— Много. Ще дойда. Няма да ви създавам проблеми.

— Разумно. — Крю пхна пистолета в джоба си, с пръст на спусъка. — Трябва да отида до пощата — каза той на висок глас. — Бихте ли ме упътили?

— Разбира се. Всъщност трябва да купя марки. Ще ви заведа.

— Много любезно от ваша страна.

Лейн се обърна към вратата и положи усилие да тръгне натам, въпреки че не усещаше краката си. Но видя Джени, погледа и усмивката ѝ.

— Ще отскоча до пощата. Връщам се след минута.

— Добре. Защо не вземеш Хенри?

Джени посочи към склада, откъдето звучеше все по-силно ръмжение и отчаян лай.

— Не. — Лейн слепешката посегна към дръжката на вратата, но бързо отмести ръката си, когато Крю я изпревари. — Само ще се дърпа.

— Да, но... — Джени се намръщи, когато тя излезе, без да каже ни дума повече. — Странно... о, забрави чантата си. Извинете ме за момент.

Грабна чантата от чекмеджето под щанда. На половината път към вратата изведнъж се спря и погледна клиентите си.

— Каза, че отива за марки. Но пощата затваря в четири!

— Сигурно е забравила. Госпожо?

Жената посочи покупките си.

— Лейн никога не забравя.

Джени стисна чантата ѝ и придържайки корема си с ръка, изскочи на тротоара. В този миг видя мъжа да сграбчва ръката на приятелката ѝ и да свива с нея зад ъгъла след пощата.

— Господи! Боже мой.

Хукна обратно и едва не събори клиентите, когато сграбчи телефона и натисна бутона за бързо избиране, за да позвъни на Винс.

[1] Вид тортили с пълнеж от месо и зеленчуци, наръсени със сирене и запечени на скара. — Б.пр. ↑

15.

Кварталът бе тих, с добре поддържани тревни площи пред кокетните къщи, обитавани от хора от средната класа, и големи дървета, чиито корени бяха повдигнали част от плочките на тротоарите. На повечето алеи бяха паркирани автомобили тип SUV — предпочитаното превозно средство от средно заможните семейства. Имаше безброй детски играчки, велосипеди и очукани коли втора ръка, което издаваше, че възрастта на децата в квартала варира от бебета до тийнейджъри.

Къщата бе двуетажна, в стил, напomniaщ британския от епохата на Тюдорите, със старателно окосена трева, цветни лехи и подрязани храсти. Но имаше табела „Продадена“.

Не бе нужно Макс да се обажда на агенцията за недвижими имоти, за да разбере, че е необитаема. Нямахме нито пердета на прозорците, нито коли на алеята, нито играчки, които едно малко момче би оставило навън.

— Изпуснали сме ги — каза Джак.

— За бога, Джак, благодаря, че ме осведоми.

— Сигурно страшно се ядосваш, когато следите водят до задънена улица, както сега.

— Няма задънени улици. Само смяна на посоката.

— Добра философия, синко.

Макс пхна ръце в джобовете си и се залюля на пети.

— За какво да се ядосвам? — промърмори той и Джак се усмихна. — В квартал като този със сигурност има поне една любопитна съседка. Да почукаме на няколко врати.

— Какъв повод ще измислиш?

— Нямам нужда от повод. Притежавам разрешително за частен детектив.

Джак кимна и тръгнаха към къщата вляво.

— Хората от подобни квартали веднага се съгласяват да разговарят с детективи. Това прави деня им малко по-интересен. Но не

вярвам да кажеш на някоя клюкарка, че търсиш следа, която води до двадесет и осем милиона в диаманти.

— Опитвам се да открия Лора Грегъри — името, с което се е представяла тук — за да ѝ съобщя, че е посочена като наследница в завещание. Подробностите са поверителни.

— Добра идея. Просто и ясно. Хората намират завещанията за нещо хубаво. Пари, получени наготово. — Джак оправи папийонката си. — Как изглеждам?

— Хващаш око, Джак, но все пак не бих излязъл на среща с теб.

— Ха! — Потупа го по рамото. — Харесваш ми, Макс, проклет да съм, ако не е така.

— Благодаря. Просто си мълчи, докато изкопча нещо.

Бяха на няколко крачки от сградата с раздвижена архитектура, когато вратата се отвори. Жената, която излезе, бе около тридесет и пет годишна, в избелели джинси и памучен пуловер. От коридора зад нея звучеше тържествената музика на „Междузвездни войни“.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, госпожо. — Легитимира се. — Аз съм Макс Ганън, частен детектив. Търся Лора Грегъри.

Погледът ѝ се спря върху картата му и в очите ѝ проблесна вълнение.

— Нищо нередно, госпожо...

— Гейтс. Хейли Гейтс.

— Госпожо Гейтс. Опитвам се да открия госпожа Грегъри, за да потвърдя, че тя е лицето, посочено като наследник в завещание.

— О!... — Блясъкът в очите ѝ стана по-ярък.

— С партньора ми... впрочем аз съм Бил Съливан. — За ужас на Макс, Джак се приближи, подаде ѝ ръка и сърдечно стисна нейната. — Надявахме се да поговорим лично с госпожа Грегъри, за да се убедим, че тя е внучката на брата на покойния Спайроу Хенроу. В предишното поколение от рода е възникнал сблъсък на интереси и някои от фамилията, включително и родителите на госпожа Грегъри, са прекъснали връзка. — Енергично сви рамене. — Роднини. Какво да ги правиш?

— Разбирам какво имате предвид. Извинете ме за момент. — Надникна през вратата. — Матю? Тук съм, отвън. Най-големият ми син е у дома, болен е — обясни тя и остави вратата зад себе си

открехната. — Бих ви поканила вътре, но е истинска лудница. Както виждате, Лора продаде жилището си. — Посочи към съседната къща. — Обяви го за продан преди около месец на много ниска цена. Сестра ми е агентката, която ѝ помогна. Лора искаше продажбата да стане бързо, но всъщност се изнесе още преди това. Един ден засаждаше летни цветя в градината си, а на следващия опаковаше багаж.

— Странно, нали? — отбеляза Макс. — Не спомена ли каква е причината?

— Каза, че майка ѝ във Флорида е сериозно болна и заминава, за да се грижи за нея. Живя тук три години, а не бе споменавала нищо за майка си. Синовете ни играеха заедно. Нейният Нейт е симпатично момче, кротко. И двамата бяха кротки. Хубаво беше Матю да има приятел, който живее в съседство, а и ние с Лора се разбирахме добре. Предполагах, че е от заможно семейство.

— Така ли?

— Просто впечатление. Работеше почасово в магазин за сувенири. Не би могла да си позволи къщата, колата и живота, който водеше, със заплатата си. Каза ми, че е получила наследство. Странно, че сега ще получи и още едно, нали?

— Каза ли ви къде отива във Флорида?

— Не, само Флорида. И бързаше да замине. Продаде или подари много от вещите си, както и от тези на Нейт. Натовари останалите в колата и потегли. Замина, мисля, преди три седмици. Или малко повече. Обеща, че ще се обади, когато се устрои, но все още нямам вест. Сякаш искаше да избяга от нещо.

— От какво?

— Винаги съм... — Замълча и изгледа и двамата малко подозрително. — Сигурни ли сте, че не е в беда?

— Нищо не я застрашава, поне доколкото знаем. — Макс чаровно ѝ се усмихна, преди Джак да каже нещо. — Наети сме от семейство Хенроу, за да издирим наследниците и да потвърдим самоличността им. Защо мислите, че може да е в беда?

— Не зная. Винаги ми се е струвало, че около нея витае нечия сянка. Може би на бившия ѝ съпруг. Не се срещаше с никого. Докато беше тук, нито веднъж не излезе. И никога не говореше за бащата на Нейт. Той също не го споменаваше. Но вечерта, преди да се обади в агенцията за недвижими имоти, при нея дойде някакъв мъж. Караше

„Лексъс“ и донесе кутия, опакована като подарък, а не приближаваше нито нейният рожден ден, нито този на сина ѝ. Стоя около дваайсет минути. На следващата сутрин тя позвъни на сестра ми и обяви къщата за продан, напусна работа, а си спомням, че и Нейт спря да посещава училище за една седмица.

— Каза ли ви кой е бил гостът ѝ? — Джак зададе въпроса нехайно, като че ли просто си бърбреха и се наслаждаваха на хубавото време и успокояващия пролетен полъх. — Сигурно сте попитали. Всеки би проявил любопитство.

— Не ми каза. Да, споменах, че съм видяла колата, но тя просто отвърна, че бил неин познат, и нищо повече. Мисля, че беше бившият ѝ съпруг, защото сякаш напълно откачи. Човек не продава къщата си с всички мебели, защото майка му е болна. Хей, може би е чул за това наследство и се е опитал да се върне в живота ѝ, за да намаже. Нали знаете колко подли са някои хора?

— Наистина. Благодаря, госпожо Гейтс. — Макс ѝ подаде ръка. — Много ни помогнахте.

— Ако я намерите, кажете ѝ, че искам да ми се обади. На Матю му е страшно мъчно за Нейт.

— Обещаваме.

— Идвал е при нея — каза Джак, когато отново се качиха наетата кола.

— О, да, и не мисля, че в красиво опакованата кутия е имало подарък. Тя бяга. — Макс хвърли поглед към пустата къща. — Но дали от него или с диамантите, или и двете?

— Една жена побягва така, когато е изплашена — отбеляза Джак. — Възможно е дори да е оставил диамантите при нея, без самата тя да знае. Крю е от хората, които не биха се доверили на никого, особено на бивша съпруга. Бих се обзаложил, че е направил точно това. Е... ще пътуваме ли до Флорида, за да добием тен?

— Тя не е във Флорида, а ние се връщаме в Мериленд. Тази вечер имам среща с червенокоса красавица.

— Ти ще караш. — Крю допря дулото до кръста ѝ. — Ще трябва да се преместиш на шофьорската седалка, без да слизаш. Действай бързо, госпожице Тавиш.

Можеше да се разпищи или да побегне. Но щеше да загине. Напомни си това, докато се прехвърляше над преградата между седалките. Не искаше да умре и затова щеше да изчака момент, в който рискът е най-малък.

— Закопчай колана — нареди Крю.

Докато го изпъваше пред тялото си, Лейн напипа мобилния телефон в левия си джоб.

— Ще ми трябват ключовете.

— Разбира се. Ще те предупредя веднъж, само веднъж. Карай нормално и предпазливо, спазвай правилника. Ако направиш какъвто и да е опит да привлечеш внимание, ще те застрелям. — Подаде ѝ ключовете. — Повярвай ми.

— Вярвам ви.

— Тогава да тръгваме. Ще излезем от града по Шестдесет и осма, на изток. — Крю седна така, че тя да вижда револвера. — Не обичам да ме возят, но ще направим изключение. Трябва да благодариш на кучето си. Ако не беше отзад, щях да те измъкна оттам и да пътуваш в багажника.

„Бог да те благослови, Хенри.“

— Това място ми харесва повече.

Докато караше, Лейн обмисли и отхвърли идеята да натисне газта докрай или рязко да завърти волана. Подобни героични постъпки водеха до успех във филмите, но там куршумите не бяха истински.

Трябваше да остави някаква следа и да остане жива, докато някой я открие.

— Вие ли подплашихте Уили така, че да изскочи на улицата?

— Поредният странен обрат на съдбата или просто лош късмет. Къде са диамантите?

— Ако ви кажа, този разговор ще приключи, както и животът ми.

— Поне си умна и не се преструваш, че не знаеш за какво говоря.

— Какъв смисъл би имало?

Лейн надникна в огледалото за обратно виждане, отвори широко очи и отново отмести поглед към пътя. Това го накара да извърне глава и да погледне назад, а в този миг тя пхна ръка в джоба си и докосна няколко бутона, молейки се да брои правилно и да улучи този за бързо избиране.

— Гледай пътя — смъмри я той.

Сграбчи волана с две ръце, здраво го стисна и мислено започна да си повтаря: „Вдигни, Макс, вдигни и слушай“.

— Къде отиваме, господин Крю?

— Просто карай.

— Източна шейсет и осма е дълга улица, излиза на междуцатската магистрала. Решили сте да добавите към досието си и отвличане, а?

— Няма да бъде най-великият ми подвиг.

— Предполагам, че сте прав. Ще карам по-добре, ако махнете този пистолет от кръста ми.

— Колкото по-добре караш, толкова по-малка е вероятността от него да излети куршум и да направи грозна дупка в красивата ти кожа. Ако съдя по теб и баща ти, явно е вярно, че червенокосите имат много нежна кожа.

Не искаше да мисли за кожата ѝ и да си представя каква дупка би направил куршумът в нея.

— Джени ще вдигне тревога, когато не се върна.

— Ще бъде твърде късно, за да има някаква полза. Спазвай ограничението на скоростта.

Увеличи на сто и двадесет.

— Хубава кола. Никога не бях карала мерцедес. Тежък е. — Потърка шията си, сякаш бе нервна и просто бърбореше. — Но върви гладко. Черен мерцедес седан, като онези, в които се возят дипломатите.

— Няма да ме разсееш с празни приказки.

— Опитвам да се успокоя, ако нямате нищо против. За първи път ме отвличат с опрян пистолет. Вие сте проникнали в къщата ми, нали?

— Ако бях намерил онова, което ми принадлежи, нямаше да се наложи да правим тази малка екскурзия заедно.

— Оставили сте страхотен безпорядък.

— Времето е лукс, с който не разполагам.

— Предполагам, няма смисъл да изтъквам, че вече притежавате половината от плячката, когато уговорката е била за четвърт. Както и че когато човек има, да кажем, десет милиона, да иска повече е прекалена алчност.

— Права си, няма. Ще свиеш в следващия изход.

— Триста двадесет и шеста?

— Юг, към Източна сто четиридесет и четвърта.

— Добре, добре. Южна триста двадесет и шеста към Източна сто четиридесет и четвърта. — Погледна го учудено. — Не приличате на човек, който прекарва дълго време сред горите. Нали не отиваме на къмпинг?

— Двамата с баща ти вече ми създадохте достатъчно проблеми. Похарчих твърде много пари заради вас. Ще си платите за това.

Лейн продължи да следва указанията му и дословно да ги повтаря. Трябваше да вярва, че Макс е включил телефона си и чува думите ѝ. Че батерията е достатъчно заредена и има обхват.

— Парк за отдих „Алигени“ — каза тя, когато асфалтът свърши и по нареждане на Крю продължи по чакълена настилка. — Този мерцедес не е за тук.

— Тръгни по лявото разклонение.

— Малки вили. Скромни, уединени.

— Точно така.

— Много дървета. Улица „Еленова пътека“. Чудесно. Отвлечена съм в къщичка на улица „Еленова пътека“. Не звучи никак страшно.

— Последната вляво.

— Добър избор. Напълно скрита е сред дърветата, почти не се вижда от съседната.

Вече трябваше да затвори. „Ще намери телефона — помисли си тя, — няма начин да не го намери“. Ако все още бе включен, щеше да загуби и последната си плаха надежда.

— Спри тук и ми дай ключовете.

Лейн се подчини, обърна се към него и срещна погледа му.

— Няма да направя нищо, с което да ви дам повод да ме застреляте.

Пъхна ръка в джоба си и напипа бутона за край.

— Тогава слез оттук.

Той отвори вратата и слезе. Револверът бе насочен към сърцето ѝ, докато се прехвърляше над преградата.

— Да влезем — побутна я напред. — И да си поговорим.

„Бързо свърших“, помисли си Макс, докато вървеше към изхода на терминала. Щеше да вземе Лейн от къщата на Джени, след като

остави Джак. Не му се струваше добра идея да заведе бъдещия си тъст в дома на полицай.

Проблемът бе, че не можеше да му има доверие.

Погледна назад и видя, че Джак все още има болнав вид. Бяха хванали директен полет от Кълъмбъс до местното летище и от излитането до кацането лицето му бе сменило цвета си няколко пъти.

— Мразя тези крилати консервени кутии. — По кожата на Джак все още блестяха капки пот, когато се облегна на покрива на колата. — Трябва да усещам земя под краката си.

— Ще усещаш пода на колата. — Макс изпита съчувствие, отвори вратата и му помогна да намести едрото си тяло вътре. — Ако повърнеш на седалката, ще те сритам в задника, да знаеш. — Спусна покрива и седна зад волана. Предполагаше, че Джак може да симулира какви ли не болести, но едва ли притежаваше способността съзнателно да променя цвета на кожата си. — Ето какво друго ще стане. Ще те откарам у Лейн и ще чакаш там, докато се върна с нея. Ако изчезнеш, ще те намеря и ще те пребия до безсъзнание. Ясно ли е?

— Искам да полегна. Само да полегна.

Развеселен, Макс потегли от паркинга. Сети се за мобилния си телефон и го извади от джоба си. Беше го изключил по време на полета. Отново го включи, но не обърна внимание на сигнала за непрослушана гласова поща и позвъни на Лейн. Чу записания ѝ глас, който го помоли да остави съобщение.

— Здравей, скъпа, върнах се. Тръгвам от летището. Трябва да се отбия на едно място и ще дойда да те взема. Ще ти разкажа всичко, когато се видим. Имам нещо за теб. Чао.

Джак промърмори с наведена назад глава и затворени очи:

— Опасно е да говориш по това нещо, докато шофираш.

— Млъкни, Джак. — Но Макс бе съгласен и понечи да го прибере. В този миг телефонът звънна. Сигурен, че е Лейн, вдигна. — Бърза си. Тъкмо... Винс? — Докато страхът сковаваше тялото му като вледеняващ студ, спря в една отбивка. — Кога? За бога, минал е повече от час! Идвам веднага. — Стовари телефона между седалките и натисна газта. — Отвялякъл я е.

— Не, не е истина! — Лицето на Джак загуби болнавия си зеленикав оттенък и стана восъчнобледо. — Не и моето момиченце.

— Измъкнал я е от магазина малко след пет. Винс мисли, че са тръгнали с тъмен седан. Двама души са я видели да се качва в някаква кола с мъж, но не са дали добро описание на колата. — Макс пришпори поршето на сто и шестдесет. — Джени е описала точно мъжа. Дълга кестенява коса, наболи мустаци, слънчеви очила. Бял, между четиридесет и пет и петдесет години, около метър и осемдесет, средно телосложение.

— Косата е перука, със сигурност е той. Трябва да се свърже с мен, за да получи диамантите. Ще й стори нещо лошо.

— Да не мислим за това. Да помислим как да ги открием и да я освободим. — Ръцете на Макс бяха застинали на волана. — Трябва да я отведе някъде. Щом смята, че диамантите са тук, няма да отиде далеч. Нужно му е уединено място, а не хотел. Ще се свърже или с теб, или с мен. Ще... Мамка му!

Вдигна телефона си.

— Дай го на мен. Ако затриеш и двама ни, няма да можем да й помогнем.

Джак го грабна и натисна бутона за гласова поща.

— Имаш две нови съобщения. Първото е получено в пет и петнайсет на осемнайсети май.

Чуха гласа на Лейн, напълно спокоен:

— Източна шейсет и осма е дълга улица, излиза на междушатската магистрала. Решили сте да добавите към досието си и отвличане, а?

— Умно — задъхано каза Макс. — Много е умна.

Гумите изсвистяха, когато направи ловка маневра, и поршето профуча като куршум обратно към междушатската магистрала. Заслуша се в думите й, блокирайки страха. Когато съобщението свърши, едва се сдържа да не накара Джак да го пусне отново само за да чува гласа й.

— Звънни на Винс, опиши му колата и му събщи посоката. Към Парк за отдих „Алигени“. Кажи му, че сме тръгнали натам и че Крю е въоръжен.

— Но нали няма да чакаме ченгетата?

— Разбира се, че не.

Понесе се с бясна скорост към гората.

Лейн влезе във вилата и огледа просторното главно помещение с каменна камина и тъмна ламперия от масивно дърво. Време бе за смяна на тактиката.

Добра идея бе да протака. Всичко, което отлагаше застрелването или халосването, бе добро. Но никога нямаше полза човек да се надява на чудо в последния момент. Трябваше да разчита на себе си.

Обърна се и закачливо се усмихна на Крю.

— Първо, държа да кажа, че няма да ти дам повод да ми причиниш болка. Не съм мазохистка. Разбира се, може да ме нараниш и без повод, но се надявам, че си човек със стил и няма да го направиш. И двамата сме цивилизовани хора. Аз имам нещо, което ти искаш. — Приблужи се към мекия диван с карирана тапицерия, седна и кръстоса крака. — Да преговаряме.

— Това тук... — Крю размаха револвера. — ... ми дава пълно право да определям условията.

— Ако го използваш, няма да получиш нищо. Защо не ми предложиш чаша вино, вместо да ме заплашваш?

Крю подозрително наклони глава встрани, сякаш първоначалната му преценка за нея не се бе потвърдила и се опитваше да си състави ново мнение.

— Изглеждаш много спокойна.

— Имах време да възвърна самообладанието си. Няма да отричам, че успя да ме уплашиш. Може да продължиш със заканите, но се надявам, че си склонен към разумен диалог.

Лейн бързо си припомни всичко, което знаеше за него, както и нещата, които бе забелязала досега.

Огромно его, суетност, алчност, социопатия и склонност към убийство.

— Сами сме, няма къде да избягам. Ти владееш положението, но все пак... аз имам нещо, което искаш.

Лейн отметна глава назад, засмя се и долови изненадата му. „Добре, продължавай да го озадачаваш и да го караш да мисли“.

— Господи, кой би предположил, че старият е способен на това? През целия си живот е бил дребна риба и голям досадник. А сега се появява след удара на живота си. Господи, достатъчен успех за десет

живота! И оставя плячката буквално в скута ми. Съжалявам за Уили, беше сладур. Но оплеска нещата.

Лицето на Крю издаде любопитство, докато изваждаше чифт белезници от едно чекмедже.

— О, Алекс, ще бъде по-весело, ако първо пийнем вино.

— Нима мислиш, че ще се хвана на този номер?

— Какъв номер? — Е, може би наистина нямаше да се хване, но бе наострил слух. Въздъхна, когато белезниците паднаха в скута ѝ. — Добре, както желаш. Къде ги искаш?

— Страничната облегалка на дивана и дясната ти ръка.

От идеята сама да закопчае ръката си гърлото ѝ пресъхна, но изпълни нареждането му и го изгледа намръщено.

— А виното?

Крю кимна, влезе в кухнята и извади бутилка от шкафа.

— Каберне?

— Идеално. Ще ти бъде ли неприятно, ако попитам защо човек с твоите способности и вкусове се е сдружил с Джак?

— Беше полезен. А ти защо се опитваш да играеш ролята на злобна циничка?

Лейн артистично се нацупи.

— Не мисля, че съм злобна, просто съм реалистка.

— Ти си просто продавачка от малък град, която е имала лошия късмет у нея да попадне нещо, което ми принадлежи.

— Мисля, че е доста добър късмет. — Взе чашата, която ѝ подаде, и отпи глътка. — Търговията е интересна игра. Продавам стари, често безполезни вещи с добра печалба. Това ми гарантира достъп до места, където има други стари, често безполезни, но много ценни вещи. Добра съм в бранша.

— Е, хубаво.

Явно не бе обмислил нещата от тази гледна точка, но сега го направи.

— Слушай, съучастникът ти е стар глупак, който не означава нищо за мен. Ако някога ме е научил на нещо, то е да избягвам излишните рискове.

Крю бавно поклати глава.

— Излезе с мен от магазина, без да издадеш звук, главно за да защитиш продавачката.

— Не можех да споря с теб, когато ме заплашваше с пистолет. Прав си, не исках тя да пострада. Защото е моя приятелка и защото е бременна в седмия месец, за бога. Има граници, които не прекрачвам, Алекс. Не понасям насилието.

— Интересно. — Той седна и махна с ръка. — Как ще обясниш факта, че имаш връзка с Ганън, детектива на застрахователите?

— Страхотен е в леглото, но дори и да не беше, щях да се сближа с него. Човек трябва да държи приятелите си изкъсо, Алекс, а враговете — още по-изкъсо. Мога да предвидя всеки негов ход. Безплатно ще те осведомя за поредния. Днес е в Ню Йорк. — Лейн се наведе напред. — Съставили са план да те накарат да изпълзиш от бърлогата си. Утре в пресата ще излезе новината, че част от диамантите е намерена. Гениалната идея на Макс е, че това ще те подтикне да направиш нещо прибързано. Умен е, признавам, но не може да те надхитри.

— Значи аз съм по-умен?

— Мисля, че да — потвърди тя. — Вече притисна Джак и бог знае колко време ще издържи татенцето ми. Но няма представа как да се добере до теб. — „Егото, егото, егото. Четкай егото му“. — Разчита само на късмета си.

— Интересно, но ми е все едно какво ще прави.

— Разбира се. Ти вече му даде един урок. Наложил се го утешавам, докато близеше раните си — засмя се Лейн. — Отвлякох вниманието му и така ти дадох време.

— Искаш да ти благодаря за това? Имай предвид, че точно сега звучи смешно. Къде са диамантите, госпожице Тавиш?

— Наричай ме Лейн. Мисля, че официалностите са излишни. Знаем къде са. И на Джак, и на Уили. — Промени позата си и глезено замърка. — Какво ще правиш с толкова пари, Алекс? Ще пътуваш? Ще си купиш малък остров? Ще вдъхваш уханието на мимози на някой плаж? Не мислиш ли, че всички тези неща, които човек може да си позволи с тлъсти пачки банкноти, са по-забавни, когато ги споделя със сродна душа?

Погледът му се спря на устните ѝ, а после се плъзна обратно към очите ѝ.

— Така ли завъртя главата на Ганън?

— Всъщност не, престорих се, че той е завъртял моята. Макс е от типа мъже, които обичат да преследват и покоряват. Поднасям ти доста неща на тепсия. Можеш да имаш и диамантите, и мен.

— Мога да имам и двете, когато поискам.

Лейн се облегна назад и отпи глътка.

— Разбира се. Само че смятам мъжете, способни на изнасилване, за най-низшия животински вид. Ако си един от тях, значи съм те преценила погрешно. Можеш да ме изнасилиш, пребиеш и застреляш. Естествено ще ти кажа къде са диамантите. Но тогава... — Отново отпи и очите ѝ проблеснаха дяволито. — ... няма да разбереш дали съм казала истината. Ще загубиш много време, а аз излишно ще страдам. Не е особено разумно, когато ти предлагам сделка, от която всеки от двамата ни ще получи това, което иска, и дори малко повече.

Крю стана.

— Интересна жена си, Лейн.

Вяло свали перуката.

— Ммм, така е по-добре. — Тя нацупи устни и се загледа в оловносивите му коси. — Много по-добре. Ще ми налееш ли още? — Подаде чашата си и леко я разклати. — Искам да те помоля за нещо — продължи, когато Крю отиде да донесе бутилката. — Ако останалите диаманти са у теб...

— Ако?

— Имам само твоята дума. Не смятам баща си за надежден източник.

— О, у мен са.

— Тогава защо не се задоволиш с питомното, вместо да гониш дивото?

Лицето му застина, сякаш бе изсечено от камък, а погледът, който ѝ хвърли, бе убийствен.

— Не се задоволявам с половината от нищо.

— Уважавам този принцип. Все пак, ако споделиш парите с мен, ще бъде доста по-приятно да ги харчиш.

Доля чашата ѝ и сложи бутилката на масата.

— Повечето хора надценяват секса.

Лейн избухна в предизвикателен гърлен смях.

— Да се обзаложим ли, че си струва?

— Колкото и да си привлекателна, не бих дал двадесет и осем милиона за теб.

— Нараняваш чувствата ми.

„Накарай го да дойде по-близо — помисли си тя. — Отклони вниманието му. Ще боли, но ще трае само минута“.

Подготви се, наведе се напред към виното и се завъртя така, че телефонът в джоба ѝ се удари в облегалката на дивана.

Крю яростно се втурна към нея, сграбчи я за косите, повали я на земята и разкъса джоба ѝ. Пред очите ѝ затанцуваха черни кръгове от болка и страх, но тя плахо се изправи и погледна към петната от вино по панталона си с престорен гняв.

— О, за бога, дано ти се намира малко сода.

Крю замахна и я зашлеви така силно, че черните кръгове се превърнаха в огненочервена експлозия.

16.

Макс спря колата си от другата страна на чакъления път, където не можеше да бъде видяна от последната вила вляво, но все пак бе достатъчно близо. Ако Крю се опиташе да избяга, трябваше да мине през поршето.

Бе тихо и се здрачаваше. Не бе забелязал почти никакво движение в гората и вилите, покрай които бяха минали. По това време туристите трябваше да са се прибрали и седнали да вечерят или да пийнат по нещо.

Угаси двигателя, наведе се пред Джак и отвори жабката.

— Не можем просто да седим тук.

— Няма да седим. — Макс извади револвера си, резервен пълнител и бинокъл, който стовари в скута на Джак. — Дръж вилата под око.

— Ако влезеш с това нещо, някой ще пострада. Оръжията носят само неприятности — добави Джак, когато младият мъж го изгледа учудено.

— Прав си и за двете. — Провери пълнителя, пхна го обратно, а резервния прибра в джоба си. — Ченгетата идват насам. Ще им трябва известно време, за да завардят района и да се подготвят за ситуация със заложник. Знаят, че е въоръжен и че Лейн е в опасност. Ще се опитат да преговарят.

— Как се водят преговори с един шибан откачалник? Дъщеря ми е вътре, Макс. Малкото ми момиче.

— И моето момиче. Аз няма да преговарям.

Джак изтри устата си с опакото на ръката.

— Няма и да чакаме ченгетата тук.

— Няма. — Макс се досети, че спътникът му едва ли знае как се настройва бинокъл, взе го и го насочи към вилата. — Отпред всичко е плътно затворено. Пердетата са спуснати. Може би има задна врата и още няколко прозореца от другата страна. Не може да се измъкне оттук, но ако се пребори с мен, ще излезе отзад и по някоя странична пътека ще стигне до главния път. Не бива да го допускаме.

Отново посегна към жабката. Този път извади нож в калъф. Когато свали кожената ножница, зловещото назъбено острие заблестя като сребро.

— Мили боже!

— Ще се погрижиш ли за гумите на мерцедеса с това?

— Гуми. — Джак въздъхна дълбоко. — Да. Ще се справя.

— Добре. Ето как ще действваме.

Вътре Лейн се надигна. Ушите ѝ бучаха от удара, усещаше учестения си пулс и бе ядосана на себе си, че не бе реагирала достатъчно бързо, не бе предвидила неговата реакция и той я бе изпреварил.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но не ги проля, а гневно го изгледа, докато се държеше за ударената скула.

— Копеле! Мръсник.

Сграбчи ризата ѝ и я задърпа от дивана. Тя протегна свободната си ръка, без да откъсва очи от него, но целта ѝ бе твърде далеч.

— На кого щеше да се обадиш, Лейн? На скъпия татко?

— Идиот! — Отговорът ѝ и яростта, с която го блъсна, изненадаха Крю и го накараха да я пусне. — Каза ли ми да изпразня джобовете си? Попита ли ме дали имам телефон? Изключен е, нали? Винаги го нося със себе си в магазина. Ти не ме изпускаш от очи, Айнщайн. Да съм се обадила на някого?

Крю се замисли, завъртя телефона и го огледа.

— Сега е изключен. — Включи го. Когато намери мрежата, прозвуча тих сигнал. — Имаш съобщение. Да проверим кой се е опитал да се свърже с теб.

— Добре, мамка му.

Сви рамене в израз на досада, приближи се към масата и наля вино в чашата си. Ръката ѝ не трепна, когато чу гласа на Макс да казва, че се е върнал.

— Е, не звучи, сякаш съм се свързала с него по телефона или по телепатия. Господи! — Беше на два метра от нея. Твърде далеч. Лейн остави бутилката и отново се хвана за скулата. — Донеси ми малко лед, по дяволите!

— Не обичам да ми заповядват.

— Е, добре. А аз не обичам да разговарям с хора, които не умеят да се владеят. Какво обяснение ще дам за синината, която със сигурност ще остане? Ти току-що усложни всичко. Знаеш ли какво още, смотаняко? Оттеглям предложението си. Не спя с мъже, които ми посягат. За нищо на света. — Наведе се леко напред, сякаш за да се успокои, и продължи да разтрива скулата си. — Предлагам ти чиста бизнес сделка, без екстри.

— Май забравяш, че това не са преговори.

— Можем да се договорим. Ти имаш половината, а аз другата. Искаш всичко, докато аз гледам по-реалистично и не съм толкова алчна. Свали тези проклети неща — настоя тя и разклати белезниците. — Къде мога да избягам?

Видя ръката му бавно да посяга към левия джоб на панталона. Но изведнъж я отпусна.

— Няма да стане. Е... — Пристъпи към нея. — Диамантите.

— Ако отново ме удариш или дори ме докоснеш, кълна се, ще се погрижа полицията да разбере къде са, преди да намериш още само един от тях.

— Имаш крехко тяло, Лейн. Крехките кости се чупят лесно. А духът ти изглежда силен и може би ще ми трябва доста време, за да го сломя. Но ще започна от ръката ти. Знаеш ли колко кости има в една човешка ръка? Не си спомням точно, обаче са доста на брой. — Очите му заблестяха от задоволство, докато изричаше това. Нищо не я бе карало да изпитва такъв страх, с какъвто я изпълни този блясък. — Някои ще станат на парчета, а други — на сол. Ще бъде много болезнено. Ще ми кажеш къде са и ще кажеш истината, защото дори най-силният дух не може да устои на повече мъчения.

Пулсът туптеше бясно в слепоочията, гърлото и върховете на пръстите ѝ и звучеше оглушително като барабани.

— Само извратен тип може да изпитва наслада, когато си представя как ги причинява. Знаеш ли, ако не беше този малък недостатък, би било забавно да прекарам известно време с теб.

Трябваше да го гледа право в очите. От това зависеше животът ѝ.

— Обичам да крада — продължи тя. — Да вземам нещо, което принадлежи на друг, и то да става мое. Тръпката е страхотна, но не си струва да понасям болка заради нея. Не си заслужава да рискувам живота си. Научила съм го от баща си. Мисля, че стигнахме до етап, на

който ти искаш диамантите повече от мен. Държиш да узнаеш къде са? По-лесно е, отколкото си мислиш. Но за да стигнеш до тях... — Сърцето ѝ едва не изскочи, когато нацупи устни и го подкани с пръст да се приближи. — Ела, ще ти подсказа как да ги откриеш.

— Ще направиш нещо повече.

— О, стига, достави ми поне малко удоволствие. — Заигра с медальона на врата си и го повдигна. — На какво ти прилича? — Тихо се засмя. — Хайде, Алекс, погледни по-отблизо.

Знаеше, че е успяла, когато направи още крачка към нея и прикова поглед в медальона. Пусна го, за да освободи ръката си и да вземе чашата с вино.

— Насочване в погрешна посока — още нещо, което съм усвоила от баща си.

Отметна глава, за да задържи вниманието му върху украшението. Това бе единственият ѝ шанс. Крю посегна към медальона и се наведе, за да го разгледа отблизо.

Лейн скочи от дивана и яростно замахна с бутилката. След страховития удар на стъкло в кост виното бликна като кървав фонтан. Той залитна назад, докато тя стоеше срещу него, полуприклекнала, задъхана и все още с бутилката в ръка.

Отпусна се на колене, положи усилие да дойде на себе си и протегна ръка към него. Трябваше да извади ключа от джоба му, да вземе пистолета и телефона си. Да бяга.

— Не! По дяволите!

В очите ѝ запариха сълзи на отчаяние, когато напрегна мускулите си и откри, че не може да го достигне. Стана и побутвайки дивана с рамо, започна да се примъква към него. „Само малко по-близо. Съвсем малко“.

Кръвта нахлу в ушите ѝ и собственият ѝ глас прозвуча като далечен отчаян писък, когато си заповяда:

— Давай, давай, давай!

Отново коленичи на пода, сграбчи крачола на панталона му и задърпа тялото му към себе си.

„Ключът, ключът, ключът, господи, дано е у него!“

Вдигна поглед. Револверът бе на плота в кухнята, на пет-шест крачки, но ако не отключеше белезниците, да стигне дотам бе все едно да измине километри. Протегна се и металът се вряза в китката ѝ, но

свободната ѝ ръка напипа джоба му и треперещите ѝ пръсти се плъзнаха вътре.

Горещите сълзи потекоха, когато усети допира на малкия къс метал. Едва успя да го пхне в ключалката, отново изпита гняв към себе си и стисна зъби. Лекарото щракване отекна като изстрел. Отправи несвързани благодарствени молитви, докато сваляше бележниците от ръцете си.

— Мисли. Просто мисли. Поеми си дъх и мисли!

Седна на пода за няколко ценни секунди, за да преодолее паниката. Може и да го бе убила, а може би само го бе зашеметила. За нищо на света нямаше да губи време да проверява. Но ако не бе мъртъв, щеше да тръгне след нея. Можеше да побегне, но той щеше да я настигне.

Изправи се и пхтейки, го повлече към дивана. Към бележниците. Щеше да го закопчае, да вземе телефона си и пистолета, да се обади за помощ.

Почувства вълна на облекчение, когато бележниците щракнаха отново. По лицето му се стичаше кръв, която изцапа ръката ѝ, докато разтваряше реверите на сакото му, за да извади телефона от вътрешния му джоб.

Внезапно включване на автомобилна аларма изтръгна кратък писък от гърлото ѝ. Подскочи и погледна към вратата. Навън имаше някой. Някой, който можеше да ѝ помогне.

— Помощ!

Думата прозвуча като шепот и Лейн скочи на крака. Когато се втурна напред, една ръка сграбчи глезена ѝ и я повали по очи на пода.

Не изпищя. Звуците, които издаде, бяха подобни на яростно ръмжене, докато риташе назад и пълзеше напред. Крю я дръпна, обви ръка около краката ѝ и я завъртя. Тя изправи гръб и започна да удря с юмруци и да забива нокти.

Алармата продължаваше да вие, отново и отново, докато го дращеше, а той я теглеше към себе си. Косите му бяха сплътсени от кръвта, която се стичаше по лицето му и бликаше от новите рани, оставени от ноктите ѝ.

Чу трясък и когато се подпря на ръка, докосна счупени стъкла. Болката, която усети, я накара да се претърколи и да опре лакти на

пода, за да измине още няколко ценни сантиметра. Отново сграбчи бутилката.

Този път, щом рязко се изви към него, я хвана здраво с две ръце като бухалка и я стовари с все сила.

До слуха ѝ достигнаха равномерни удари. Дали така ѝ се струваше, или бяха нечийи стъпки в стаята? Или навън? Заслуша се в тях и почувства как хватката му отслабна, очите му се подбелиха и тялото му се отпусна неподвижно.

Скимтейки, запълзя назад като рак.

Така я завари Макс, когато се втурна в стаята. Приклепнала на пода, с окървавени ръце и червени петна по панталона и разкъсаната риза.

— Лейн! Всемогъщи боже! — Хвърли се към нея и хладнокръвието, което бе успял да запази, докато влезе, изведнъж се изпари. Застана на колене и прокара ръка по лицето, косите и тялото ѝ. — Ранена ли си? Къде? Простреля ли те?

— Какво? Да ме е прострелял? — запримигва тя и образът пред очите ѝ започна да чезне, сякаш гледаше филм на издраскана лента. — Не. Не съм... това е вино. — В гърлото ѝ се надигна смях, който изведнъж заструи от нея. — Червено вино... е, и малко кръв. Негова. Повечето е негова. Мъртъв ли е? — попита почти нехайно. — Убила ли съм го?

Той отмести косите от лицето ѝ и погали ударената ѝ скула.

— Ще издържиш ли?

— Разбира се. Няма проблем. Само искам да поседя тук.

Макс приклепна до Крю.

— Жив е — каза ѝ, след като провери пулса. Огледа обезобразеното му лице. — Изиграла си го, а?

— Халосах го с бутилката. — Лейн осъзна, че леко ѝ се вие свят. Въздухът затрептя като вълнички в аквариум. — Два пъти. Ти дойде. Прослушал си съобщението ми.

— Да. Чух го. — Претърси Крю за оръжие и се върна при нея. — Сигурна ли си, че не си пострадала?

— Точно сега просто се чувствам вцепенена.

— Е, добре. — Остави револвера на пода между тях и обви ръка около тялото ѝ. Всичкият страх, ярост и отчаяние, с които се бе борил през последния час, отново го завладяха. — Трябва да почувствам

близостта ти — прошепна той до шията ѝ. — Не искам да ти причиня болка, но имам нужда от това.

— Аз също. — Лейн се притисна към него. — Аз също. Знаех, че ще дойдеш. Знаех, че ще стигнеш дотук, което не означава, че не мога да се грижа сама за себе си. — Леко се отдръпна. — Казах ти, че мога.

— Не споря по въпроса. Да опитаме да се изправим.

Когато станаха на крака, тя се облегна на рамото му и погледна към Крю.

— Наистина го зашеметих. Чувствам се... силна, доволна от себе си и... — Преглътна и притисна ръка към корема си. — И малко ми се гади.

— Да излезем на чист въздух. Ще се върна да се погрижа за нещата тук. Полицията идва.

— Добре. Аз ли треперя или ти?

— И двамата по малко. Преживяваш шок, Лейн. Ще те изведе и искам да седнеш на земята или да легнеш, ако ти е по-удобно. Ще повикаме линейка.

— Нямам нужда от линейка.

— Не съм убеден, а и той със сигурност има. Хайде.

Изведе я навън. Джак изскочи иззад ъгъла на вилата с ножа в едната ръка и камък в другата. Първата смътна мисъл на Лейн бе колко смешно изглежда.

Баща ѝ отпусна ръце и ножът и камъкът паднаха от треперещите му пръсти на земята. Втурна се напред и я сграбчи в прегръдката си.

— Лейни! Лейни.

Потърка лице в рамото ѝ, облян в сълзи.

— Всичко е наред. Добре съм. Шшт. — Тя обхвана лицето му и го целуна по бузата. — Спокойно, татко.

— Нямаше да го преживея. Нямаше да мога...

— Ти си тук. Дойде, когато се нуждаех от теб. Късметлийка съм, че обичам двама мъже, които са до мен, когато са ми необходими, нали?

— Не знаех дали да се върна... — започна той.

В прилив на нежност тя изтри сълзите от лицето му.

— Но се върна, нали? А сега трябва да си тръгнеш.

— Лейни...

— Полицаяите ще пристигнат всеки момент. Не искам, след като преживях всичко това, да те видя арестуван. Тръгвай, преди да са дошли.

— Има неща, които трябва да ти кажа.

— Друг път. Ще ми ги кажеш друг път. Знаеш къде живея. Моля те, татко, тръгвай!

Макс отново излезе, говорейки по телефона:

— Крю е обезвреден, нуждае се от медицинска помощ. Лейн има контузии, но не са тежки. С нея ще почакаме тук. След колко време ще пристигнете? Добре. Ще ви изчакаме. — Затвори. — Винс и останалите вече са наблизо. Имаш около пет минути — каза той на Джак. — Най-добре е да се размърдаш.

— Благодаря. — Джак му подаде ръка. — Може би... почти я заслужаваш. До скоро виждане — добави и се обърна към Лейн. — Чао, момичето ми.

— Идват. — Сирените вече се чуваха. — Побързай!

— Шепа ченгета не могат да уплашат Биг Джак О'Хара. — Намигна й. — Очаквай ме някоя вечер.

Побягна към гората, обърна се да им помаха и изчезна между дърветата.

— Е — въздъхна дълбоко Лейн, — вече съм спокойна за него. Благодаря ти.

— За какво? — попита Макс, когато тя го целуна.

— Че остави баща ми да избяга.

— Не знам за какво говориш. Не познавам баща ти.

С приглушен смях Лейн потърка очи.

— Мисля, че най-сетне ще поседна на земята.

Не бе трудно да спечели спора дали да отиде в спешното отделение с мъж, който бе толкова щастлив, че е жива и здрава, че бе готов да й даде всичко, което поиска. Лейн се възползва от това и от приятелството с Винс и ги убеди, че е най-добре да се прибере направо у дома.

На следващата сутрин щеше да разкаже на полицейския началник по-подробно за случилото се. Но засега бе приел съкратената версия.

Беше му описала събитията, докато седеше на земята пред вилата, загърната с одеяло. Въпреки че при ожесточената схватка с Крю се бе отървала само с няколко драскотини и натъртвания, не възрази, когато Макс прекъсна разпита и я отнесе на ръце до колата.

Изпита задоволство, щом видя да изнасят Крю на носилка.

Огромно задоволство.

Дъщерята на Джак О'Хара все още бе добра.

Не престана мислено да отправя благодарности, докато бе под душа и горещата струя обливаше тялото ѝ. Към Макс, Винс и съдбата. Благодарна бе и на дигиталните технологии за комуникация. Толкова, че щеше да пенсионира мобилния си телефон, да го излъска и окачи на почетно място.

И до края на живота си нямаше да пие каберне.

Излезе от банята и енергично се подсуши. Беше се отърсила от вцепенението и усещаше болка на всяко натъртена или одраскано място. Гълтна четири аспирина и едва тогава събра смелост да застане в цял ръст пред голямото огледало.

— О! Ох...

Издаде въздишка на гняв, когато се обърна в профил. Цялата бе в синини, а най-голямата, както бе предвидила, бе над дясната ѝ буза.

„Ще избледнеят“, помисли си тя. Щеше да забрави за тях, когато животът ѝ отново станеше нормален. А Алекс Крю щеше да прекара остатъка от своя зад решетки. Надяваше се да я проклина през всеки ден от него. И всяка нощ да сънува диамантите.

За да не напруга допълнително натъртените места, облече широки памучни дрехи и върза влажните си коси на хлабава конска опашка. Все пак от суетност постоя известно време пред огледалото и се постара да прикрие с грим белезите от насилие по лицето си.

След това се обърна, разпери ръце и заговори на Хенри, който я следваше като сянка дори в банята, откакто го бе взела от дома на Джени.

— Не е зле, нали?

Завари Макс в кухнята да затопля супа от консерва.

— Предполагам, че си гладна.

— Правилно предполагаш.

Приблужи се към нея и докосна наранената ѝ скула.

— Съжалявам, че не бях по-бърз.

— Щом съжаляваш, значи подценяваш моята смелост и ум, за които досега се поздравявах.

— Не искам да го приемаш така, но трябва да призная, че се чувствам измамен. Ти ме лиши от шанса да направя онзи мръсник на пихтия.

— Следващия път, когато си имаме работа със социопат убиец, ще го отстъпя на теб.

— Следващия път.

Той се обърна да разбърка супата, а Лейн сплете пръсти.

— Нещата между нас се развиха толкова бързо, Макс.

— Безспорно.

— Хората... предполагам, че хората, които се сближават бързо в критични и опасни ситуации, често вземат прибързани решения, породени от силните емоции. После, когато всичко се уталожи, понякога съжаляват за импулсивните си постъпки.

— Логично.

— Възможно е да съжаляваме, ако продължим в посоката, за която говорихме преди. Да се окаже, че не можем да имаме сполучлива връзка, още по-малко брак.

— Възможно е. — Макс потупа с лъжицата по ръба на тенджерата, остави я и застана срещу Лейн. — Страхуваш ли се?

Стисна устни, преди да затреперят. Той стоеше тук, в нейната кухня, висок и широкоплещест, с тези опасни очи, в нехайна поза.

— Не. Ни най-малко. — Втурна се към него, повдигна се на пръсти и ръцете му я обгърнаха. — Господи, не ме е грижа какво ще стане! Толкова те обичам.

— Е, радвам се. — Устните му всмукаха нейните, отпуснаха ги и нежно се спряха върху тях. — И аз не се боя. Освен това ти донесох нещо от Ню Йорк. Ще отиде на вятъра, ако сега започнеш да излагаш разумни доводи. — Извади кутийката от джоба си. — Почти съм сигурен, че запомних какво каза, че харесваш.

— В този напрегнат ден си намерил време да ми купиш пръстен? Макс примигна.

— О! Значи искаш пръстен?

— Браво, умнико. — Лейн отвори кутийката и сърцето ѝ блажено замря при вида на квадратния диамант, вграден в семпла платинена основа. — Съвършен е. Просто съвършен.

— Все още не. — Той извади пръстена и го сложи на ръката ѝ. — Сега вече е съвършен. — Целуна изранените кокалчета на пръстите ѝ. — Ще прекарам останалата част от живота си с теб, Лейн. Ще започнем още тази вечер, като си починеш, а аз приготвя супа. В това няма нищо обвързващо.

— Струва ми се добра идея. Напълно нормално.

— Може дори да се скараме, ако желаш.

— И тази идея ми допада. Но може би преди това трябва да се отървем и от останалите диаманти. Ще ми ги покажеш ли?

Макс намали котлона и отвори куфарчето, което бе оставил на масата. Когато извади прасенцето касичка, Лейн избухна в смях и се отпусна на един стол.

— Ужасно е, като си помисля, че можех да загина заради това, което е в корема на едно прасенце. Но не виждам нищо необичайно. Типично в стила на Джак.

— Утре ще дойде човек от застрахователната компания да ги вземе. — Макс разстла вестник и взе малкия чук, който бе намерил в пристройката. — Искаш ли да ти отстъпя тази чест?

— Не. Полага се на госта.

Необходимите бяха два силни удара, за да успее да отстрани обвивката и мекия пълнеж под нея и да извади кесията. Изсипа искрящия водопад от диаманти в шепата ѝ.

— И тези са великолепни, нали?

— Камъкът на пръста ти ми харесва повече.

Лейн се усмихна:

— И на мен.

Докато Макс събере и изхвърли вестника и парчетата от касичката, тя подреди диамантите върху кадифе.

— Ще получат обратно половината. А след като Крю бе арестуван и идентифициран, вероятно ще открият и останалите там, където е живял, или в сейф на негово име.

— Може би. Възможно е да е заделил някъде част от тях. Не е отишъл в Кълъмбъс да занесе подарък на хлапето си от бащински чувства. Бившата му и синчето пазят или знаят нещо.

— Макс, не ги закачай. — Лейн докосна ръката му. — Остави ги на мира. Те просто искат да се отърват от него. Всичко, което ми каза, говори, че тя се опитва да защити детето си и да му осигури нормален

живот. Ако отидеш при тях, ще се почувства преследвана и отново ще избяга. Знам как е. Помня какво преживя майка ми, докато намери малко спокойствие с Роб. А баща ми може да е крадец, лъжец и измамник, но не е луд, не е убиец. — Побутна диамантите към него. — Колкото и да струват тези неща, не си заслужава заради тях едно невинно момче да живее със съзнанието, че баща му е убиец. Те са просто камъни. Просто предмети.

— Остави ме да помисля.

— Добре. — Стана и целуна косите му. — Добре. Знаеш ли какво? Ще направя сандвичи като допълнение към супата. Може да сравниш диамантите със списъка си, а после ще ги приберем и ще вечеряме като скучни нормални хора. — Отиде да донесе хляба. — Е, кога мислиш, че ще мога да взема колата си от Ню Джърси?

— Един познат ще я докара след няколко дни. — Макс се залови за работа. — Дотогава ще те возя или ще ползваш моята.

— Виждаш ли, скучен нормален живот. Горчица или майонеза върху шунката?

— Горчица — нехайно ѝ отвърна и изведнъж настъпи тишина, нарушавана само от хъркането на кучето. — Мамка му!

Лейн хвърли поглед към него.

— Ммм?

Той поклати глава:

— Ще проверя още веднъж.

Тя разреза готовите сандвичи на половинки.

— Не излизат точно, нали? — Сложи чиниите на масата, докато Макс барабанеше с пръсти и я гледаше учудено. — От това се страхувах. По-скоро го очаквах с примирение. Малка част от четвъртината липсва, а?

— Близо двадесет и пет карата.

— Аха. Е, сигурна съм, че клиентите ти ще приемат факта, че диамантите не са били разделени поравно. По-голямата част остават в неизвестност.

— Но истината е друга, нали?

— Да. Дълбоко се съмнявам, че е така.

— Баща ти ги е свил.

— Извадил е дела си и е избрал няколко като застраховка. Пъхнал е останалите в прасенцето, а извадените носи в тайник на

колана си, амулет на врата си или просто в джоба си. „Ако сложиш всичките си яйца в една кошница, Лейни, дръжката ще се скъса и ще станат на омлет“. Искаш ли кафе?

— Бира, по дяволите. Оставих го да се измъкне.

— И да знаеше, пак щеше да го оставиш. — Лейн му донесе бира, отвори я и седна в скута му. — Щеше да вземеш диамантите, които са у него, но отново да го пуснеш. Всъщност нищо не се е променило. Става дума за някакви си двадесет и пет карата. — Целуна го по едната буза, после по другата и накрая по устните. — Всичко помежду ни е наред, нали?

Отпусна глава на рамото му и той погали косите ѝ.

— Да. Здравата ще сритам баща ти, ако го видя отново, но — да, с нас всичко е наред.

— Добре.

Продължи да милва косите ѝ. На масата имаше сандвичи с шунка, а на печката вреше супа. На пода похъркваше куче. Под светлината на лампата в кухнята проблясваха диаманти за няколко милиона.

„Добре сме — помисли си Макс. — Всичко тук е страхотно“.

Но двамата никога нямаше да станат скучни и нормални.

ВТОРА ЧАСТ

„Всичко се променя, нищо не загива.“

Овидий

*„Най-стари грехове да вършиш
по най-нов начин.“*

Уилям Шекспир

17.

Ню Йорк, 2059 г.

Тя изгаряше от нетърпение да се прибере у дома. В своята къща, при своето легло и своите вещи, мисълта за които превърна дори досадното пълнене през натовареното движение от летището в удоволствие.

Имаше малки спречквания, хитри номера, нагли измами и истински битки между такситата, прибиращите се от работа хора и подобните на танкове макси бусове. В небето над нея фучаха въздушни трамваи, летящи коли и минисовалки. Докато наблюдаваше войната по улиците, изпита желание да се прехвърли на предната седалка, да сграбчи волана и да се влее в потока от превозни средства с доста повече хъс от шофьора.

Господи, колко обичаше Ню Йорк.

Докато колата ѝ едва пълзеше по булеварда сред армия други, които се бореха да си проправят път в града, реши да се позабавлява, като погледа анимираните билбордове. Някои от тях представляваха малки филми, а като писател, Саманта Ганън обожаваше интересните истории.

На един от тях млада жена лежеше на шезлонг край басейн в някакъв курорт, очевидно самотна, докато около нея се разхождаха или се плискаха с вода щастливи двойки. Поръча си питие и докато отпиваше първата глътка, очите ѝ срещнаха тези на изумително красив мъж, току-що излязъл от водата. По мускулестото му тяло проблясваха капки, а усмивката му бе убийствена. Светна електрическа искра и в следващия кадър двамата вече бяха влюбена двойка и се разхождаха на лунна светлина по плажа, ръка за ръка.

„Морал? Пийте ром «Силби» и отворете света си за приключения, романтика и страстен секс“.

Изглеждаше толкова лесно.

За някои хора наистина бе лесно. Между баба ѝ и дядо ѝ бе пламнала такава искра. Ромът не бе изиграл роля при тях, поне според разказите, които бе слушала. Но погледите им се бяха срещнали и

сякаш електрически заряд бе преминал през кръвообращението на съдбата.

През есента щяха да отпразнуват петдесет и шестата годишнина от сватбата си, което бе доказателство за силата на този заряд.

Благодарение на това, че съдбата ги бе срещнала, сега тя седеше на задната седалка на голям черен седан и се придвижваше към покрайнините на града, към дома, след две седмици уморително пътуване по безкрайните шосета по време на националното турне за представяне на книгата ѝ.

Ако не бяха баба ѝ и дядо ѝ, техните постъпки и избори, не би имало нито книга, нито турне и завръщане у дома. Задължена им бе за всичко... е, с изключение на турнето. Но не можеше да ги вини за това.

Надяваше се да се гордеят с нея поне наполовина толкова, колкото тя с тях.

Саманта И. Ганън, авторка на националния бестселър „Горещи скали“. Звучеше доста впечатляващо, нали?

Бе представила книгата си в четиринадесет града — от източното до западното крайбрежие, а интервютата, пресконференциите, настаняването в хотели и придвижването от град на град бяха изтощителни.

„Е, ако трябва да бъде честна — каза си тя, — вълнуващо е, макар и изнервящо“.

Всяка сутрин се бе измъквала от различно легло и бе потърквала очи пред различно огледало, преди да се вгледа в отражението си, за да се увери, че все още е същият човек. Всичко това наистина се случваше с нея, Сам Ганън.

Беше писала тази книга през целия си живот. Безброй пъти бе чувала семейната легенда и бе молила баба си и дядо си да ѝ я разкажат, настоявайки за повече подробности. Бе развивала таланта си през всеки час, който като дете бе прекарала будна в леглото си, представяйки си приключението.

Струваше ѝ се толкова романтично, толкова вълнуващо. Радваше се, че е наследница на героите, че във вените ѝ тече тяхната кръв.

Новото ѝ творение вървеше добре. Бе решила да го нарече просто „Биг Джак“ и предполагаше, че ще донесе голяма слава на працядо ѝ.

Искаше да се върне назад и да се потопи в света на Джек О'Хара, изпълнен с измами, заговори и рискове. По време на подготовката за пътуване и самото турне не бе имала на разположение дори час да пише, а срокът ѝ течеше.

Но нямаше веднага да се залови за работа. Щеше да забрави за нея поне за четиридесет и осем блажени часа. Щеше да захвърли чантите си и да се заключи в своя прекрасен тих дом. Да се потопи във ваната, да отвори бутилка шампанско.

Щеше добре да се отпусне и да пийне, а когато огладнееше, автоготвачът щеше да приготви нещо. Все едно какво, защото щеше да бъде от нейните продукти, в нейната кухня.

После щеше да спи десет часа.

Нямаше да вдига домашния си видеотелефон. Беше се свързала с родителите си, брат си и сестра си по време на полета и им бе казала да не я безпокоят ден-два. Преди месец бе прекратила нещо, което би могло да се нарече интимни връзка, така че нямаше и мъж, който да я очаква.

Може би трябваше да бъде доволна.

Подскочи, когато колата спря до бордюра. У дома! Унесена в мисли, както обикновено, не бе осъзнала, че вече е пристигнала. Взе компютъра си и едната си чанта. Безкрайно щастлива, даде щедър бакшиш на шофьора, когато отнесе куфара ѝ до вратата. Бе толкова доволна да види гърба му, толкова се радваше, че е последният човек, с когото ѝ се налага да разговаря, преди да се уедини в мълчание, докато сама реши да излезе от убежището си, че едва се сдържа да не го разцелува.

Но само му помаха и внесе багажа си в малкото преддверие на къщата, която баба ѝ шеговито наричаше „градският куклен дом на Сам“.

— Върнах се! — Облегна се на вратата и дълбоко си пое дъх, а после затанцува, поклащайки ханш и въртейки рамене. — „Мое, мое, всичко тук е мое. Скъпи мой, прибрах се у дома!“

Изведнъж прекъсна танца на радостта и застина с все още разперени ръце, когато надникна във всекидневната. Масите и столовете бяха преобърнати, а прекрасното ѝ малко канапе бе повалено с облегалката на пода като костенурка, паднала върху черупката си. Видеоекранът бе свален от стената и лежеше счупен, заедно с

колекцията ѝ от семейни снимки в рамки и холограми. Всички картини и репродукции, които бяха висели по стените, бяха съборени.

Сам се плесна по челото, а след това зарови пръсти в късите си червени коси и нададе вик на отчаяние:

— За бога, Андреа! Да пазиш къщата не означава да обърнеш всичко наопаки.

Не ѝ бе забранила да прави купони, но... това бе прекалено. Сериозно щеше да срита нечий задник. Извади джобния си видеотелефон и гневно изрече името.

— Андреа Джейкъбс. До неотдавна приятелка — промърмори и зачака трансмисионната връзка. Стисна зъби, завъртя се на пети и тръгна към стълбите, докато слушаше записаното съобщение на Андреа. — Какво си направила? — изкрещя Сам в микрофона. — Бомба ли е паднала тук? Как може, Андреа? Да съсипеш всичко в дома ми и да заваря такъв безпорядък, когато се прибера? Къде си, по дяволите? Спасявай си кожата, защото, когато те открия... Господи, каква е тази воня? Ще те убия, Андреа.

Миризмата бе толкова силна, че Сам закри носа си с ръка, преди да ритне вратата на спалнята си.

— Мили боже, как смърди. Точно в спалнята ми. Никога не ще ти простя. Кълна се в бога, Андреа, мъртва си. Лампата! — изръмжа тя.

Когато щракна ключа и примигна, за да проясни погледа си, видя Андреа просната на пода върху куп изпоцапани чаршафи.

Оказа се, че е познала. Андреа наистина бе мъртва.

Тъкмо се бе отправила към вратата. Още пет минути — и щеше да бъде на път за дома след края на смяната си. Случаят щеше да бъде поет от някой друг. Някой от колегите ѝ щеше да се поти над бруталното убийство в горещата лятна нощ.

Току-що бе приключила поредния ужасяващ случай.

Но сега Андреа Джейкъбс бе нейна. За добро или лошо.

Лейтенант Ив Далас вдиша през защитната маска. Нямаше голяма полза от тези неща и според нея изглеждаха глупаво, но поне донякъде намаляваха ужасната миризма при оглед на разлагащ се труп.

Въпреки че климатикът в стаята бе нагласен на приятната температура двадесет и пет градуса, тялото буквално се бе опекло за пет дни. Бе подпухнало от газове и изпуснало отпадните си вещества. Онзи, който бе прерязал гърлото на жената, не само я бе убил, а я бе оставил да изгние.

— Самоличността на жертвата е потвърдена. Андреа Джейкъбс, двадесет и девет годишна, със смесена кръв. Гърлото е разрязано с диагонално движение отгоре надолу, отляво надясно. По положението на трупа може да се съди, че убиецът я е нападнал в гръб. Поради разложението е трудно да се установи дали има други наранявания и следи от самозащита. По обстановката също не би могло да се каже. Жертвата е облечена с дрехи за излизане.

„За купон“, помисли си Ив, когато забеляза лъскавите кантове на изцапаната с кръв рокля и обувките с токчета като шишове за лед, захвърлени в другия край на стаята.

— Върнала се е след среща или обикаляне по клубове. Може би е довела някого, но по нищо не личи.

Огледа стаята и си представи сцената. За миг съжали, че Пийбоди не е тук. Бе освободила по-рано своята помощничка, отскоро партньорка. Не бе видяла смисъл да проваля празничната ѝ вечеря с мъж, на когото знаеше, че държи.

— Прибрала се е сама. Ако е имала придружител, дори той да е убиецът, първо би правил секс с нея. Защо да пропуска тази възможност? А и не е имало съпротива. Не е имало борба. Един точен разрез. Никакви други прободни рани. — Отново погледна трупа и си представи Андреа Джейкъбс жива. — Идва тук след среща или купон. Пийнала е. Тръгва нагоре по стълбите. Дали чува нещо? Може би не. А може и да чува, но проявява глупост и все пак се качва горе. Ще разберем дали е била глупава, но той със сигурност я е чул да влиза.

Ив излезе в коридора, спря за миг, съсредоточи се и изгради картината в съзнанието си, докато „метачите“ изпълняваха задълженията си в къщата.

Тръгна обратно към стаята и си представи как събува и хвърля онези обувки с висок ток, готова да застане от облекчение. Може би бе повдигнала единия си крак, за да разтрие умореното ходило.

И когато бе изправила гръб, той я бе нападнал.

„Скрил се е зад вратата — помисли си Ив — или във вградения гардероб до нея. Промъкнал се е зад гърба ѝ, наклонил е главата ѝ назад, като я е дръпнал за косата, и я е заклал“.

Присви устни и огледа пръските кръв.

„Бликнала е от югуларната вена — продължи да размишлява тя — право върху леглото. Тя застава с лице към леглото, а той е зад нея. Не иска да се цапа излишно. Светкавично прерязва гърлото ѝ и леко я побутва напред. Кръвта все още струи, когато жертвата пада“.

Ив погледна към прозорците. Пердетата бяха спуснати. Приблужи се, отмести ги и забеляза, че и параванът срещу нежелани погледи отвън е включен. Нищо чудно. Не би искал някой да забележи светлината или движението.

Отново излезе и пхна маската в чантата си с принадлежности за оглед.

Вече бе пристигнала специалната група „метачи“ със защитни костюми. Ив кимна към един униформен полицай.

— Кажи на екипа за медицинска експертиза, че вече могат да я откарат. Къде е свидетелката?

— Отведохме я в кухнята, лейтенант Далас.

Погледна часовника на ръката си.

— Двамата с партньора ти се заемете с разпита на съседите. Ти си пристигнал пръв, нали?

Полицаят леко изправи гръб.

— Тъй вярно.

Ив изчака няколко мига.

— Е, и?

Беше си създала репутация. Никой не смееше да плещи празни приказки пред Далас. Бе висока, стройна, днес облечена с тънък летен панталон, тениска и яке. Беше я видял, докато опъваха лента пред къщата, а сега забеляза, че на палеца ѝ има петно от кръв, но не се осмели да го спомене.

Косите ѝ бяха кестеняви, късо подстригани. Очите ѝ имаха цвят на уиски и типичен поглед на ченге.

Бе чувал, че е готова да сдъвче всеки мързелив полицай на закуска и да го изплюе на обяд.

Не искаше да се прости с живота си точно в този ден.

— Диспечерът се обади в шестнадесет и четирийсет и събщи, че има сигнал за проникване с взлом и вероятно убийство на този адрес.

Ив хвърли поглед назад към стаята.

— Да, доста вероятно.

— С партньора ми се отзовахме и пристигнахме на местопрестъплението в шестнайсет и петдесет и две. Посрещна ни свидетелката, идентифицирана като Саманта Ганън, живееща тук. Беше много разстроена.

— По-накратко, Лопкър — добави тя, когато прочете името на значката му.

— Беше в истерия, лейтенант. Вече бе повърнала точно пред входната врата.

— Да, забелязах.

Полицаят се поуспокои, щом се увери, че тя не търси повод да го нахока.

— Отново повърна, на същото място, веднага щом отвори вратата. После се сгърчи на пода в преддверието и заплака. Повтаряше само: „Андреа е мъртва, на горния етаж“. Партньорката ми остана при нея, а аз се качих горе да проверя. Убедих се още преди да стигна дотам. — Направи гримаса на отвращение и кимна към спалнята. — Тази воня. Надникнах в стаята и видях трупа. Достатъчно бе да погледна жертвата, за да потвърдя, че е мъртва, не влязох, за да не унищожа доказателствата. Направих кратък оглед на втория стаж, за да се уверя, че няма никой друг, жив или мъртъв, и докладвах.

— А партньорката ти?

— Остана при свидетелката през цялото време. Тя... полицай Рики има добър подход към жертви и свидетели. Значително я успокои.

— Добре. Ще изпратя Рики да започнете със съседите.

Ив тръгна към долния етаж. Забеляза куфара, оставен до вратата, портативния компютър и голямата тумбеста чанта, без каквато някои жени не тръгваха за никъде.

Холът изглеждаше, като че ли през него е преминал ураган, както и малката кинозала, в която се влизах от централния коридор. В кухнята, която според Ив бе твърде разточително обзаведена, сякаш се бяха развилнели армия луди готвачи.

Полицайката бе седнала в малкия ъгъл за хранене, а от другата страна на тъмносинята маса седеше червенокоса жена на видима възраст около двадесет и пет години. Бе така пребледняла, че луничките по носа и скулите ѝ се открояваха като канела върху мляко. Очите ѝ бяха яркосини, изцъклени от шока и зачервени от плач.

Косите ѝ бяха подстригани по-късо, отколкото Ив носеше своите, и следваха формата на главата ѝ, с малък бретон над веждите. На ушите ѝ блестяха огромни халки, а панталонът, ризата и якето ѝ бяха в модерното за Ню Йорк черно.

„Облекло за път“, каза си Ив, когато се сети за чантите в преддверието.

Униформената — Рики, спомни си тя — говореше с тих, спокоен глас. Сега замълча и извърна глава към нея. Разбраха се с погледи само за миг.

— Обади се на номера, който ти дадох, Саманта.

— Ще се обадя. Благодаря. Благодаря ви, че постояхте при мен.

— Няма нищо. — Рики стана от ъгъла и тръгна към Ив, която стоеше на прага. — Лейтенант. Трудно ѝ е, обаче ще издържи още малко. Но отново ще се разплаче. Едва се владее.

— Какъв номер си ѝ дала?

— „Подпомагане на жертви“.

— Добре. Записа ли разговора си с нея?

— Да, с нейно разрешение.

— Да го видя на бюрото си. — Поколеба се за миг. Пийбоди също имаше подход, но не бе тук. — Наредих на партньора ти да започнете да разпитвате съседите. Намери го и му кажи, че съм те помолила засега да останеш на местопрестъплението, така че да потърси друг полицай да му помага. Ако нервите ѝ не издържат, добре е наблизо да се навърта човек, на когото вече има доверие.

— Да, лейтенант.

— Остави ни насаме за малко. — Ив влезе в кухнята и спря до масата. — Госпожице Ганън? Аз съм лейтенант Далас. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Да. Бет... полицай Рики ме предупреди, че някой... извинете, как беше името ви?

— Далас. Лейтенант Далас. — Ив седна. — Разбирам, че ви е трудно. Бих искала да запиша този разговор. Имате ли нещо против?

Просто ми разкажете какво се случи.

— Не знам какво се е случило. — В очите ѝ отново проблеснаха сълзи и гласът ѝ опасно затрепери. Но тя сведе поглед към ръцете си, вдиша и издиша няколко пъти. Полагаше усилия да запази самообладание, за което Ив ѝ бе благодарна. — Прибрах се у дома от летището. Бях извън града. Отсъствах две седмици.

— Къде бяхте?

— Хм. В Бостън, Кливланд, Източен Вашингтон, Лексингтън, Далас, Денвър, Ню Ел Ей, Портланд, Сиатъл. Мисля, че пропуснах един-два града. — Леко се усмихна. — Бях на турне за представянето на книгата ми. Написах книга. Беше публикувана — на хартия и в аудиоформат. Провървя ми. — Устните ѝ затрептяха, но съдържа риданията си. — Пожъна голям успех и ме изпратиха... издателите ми ме изпратиха на турне, за да я представя. Пътувах две седмици. Току-що се завърнах. Тъкмо влязох у дома.

Ив забеляза, че погледът ѝ блуждае из стаята, което бе признак, че е на крачка от нов срыв.

— Сама ли живеете, госпожице Ганън?

— Какво? Сама? Да, сама. Андреа не живее... не живееше... Боже мой...

Дишането ѝ стана учестено, сплете пръсти и стисна ръце така силно, че кокалчетата им побеляха, и Ив разбра, че вече е на ръба на самообладанието.

— Искам да помогна на Андреа. А вие трябва да помогнете на мен да разбера случая, за да тръгна отнякъде, затова ви моля да не се предавате.

— Не съм слаба жена. — Саманта енергично потърка лице с длани. — Не съм, мога да преодолявам кризи. Никога не съм рухвала така.

„Убедена съм“, помисли си Ив.

— Всеки си има предел. Прибрали сте се у дома. Разкажете ми какво стана. Вратата беше ли заключена?

— Да. Въведох шифъра на ключалката, изключих алармената система, влязох и оставих багажа си. Радвах се, че отново съм в своето владение. Бях уморена и много щастлива. Искях да пийна чаша вино и да се отпусна във ваната. После видях хола. Не можах да повярвам.

Здравата се ядосах. Просто побеснях. Грабнах джобния си видеотелефон и се обадох на Андреа.

— Защото?

— О, бях я помолила да пази къщата. Не исках да я оставям празна две седмици, а и тя бе решила да повика бояджии в апартамента си, така че се разбрахме да се пренесе тук, да полива цветята и да се грижи за рибките... Господи, рибките ми!

Понечи да тръгне към вратата, но Ив сграбчи ръката ѝ.

— Почакайте.

— Рибките ми. Имам две златни рибки в домашния си офис. Дори не погледнах там.

— Не ставайте. — Даде ѝ знак да остане на мястото си, отиде до вратата и махна с ръка на един от „метачите“. — Погледни в домашния офис и ми докладвай за състоянието на две аквариумни рибки.

— А?

— Действай! — Върна се на масата. По бузата на Саманта се стичаше сълза, а нежната ѝ кожа бе поруменяла. Но все още не бе рухнала. — Андреа е дошла да живее тук, докато ви няма. Сама ли?

— Да. Може би е имала компания от време на време. Тя е общително момиче, обича купоните. Точно това си помислих, когато огледах хола. Че е устроила щур купон и гостите ѝ са потрошили всичко в дома ми. Разkreсях се на гласовата ѝ поща, докато се качвах горе. Казах ужасни неща. — Закри лицето си с ръце. — Ужасни — промълви. — После усетих онази отвратителна миризма. Блъснах вратата на спалнята и... тя беше там. Лежеше на пода до леглото, цялата в кръв, която вече не приличаше на кръв, но човек се досеща. Мисля, че изпицях. Сигурно съм преживяла момент на умопомрачение. Не знам.

Отново вдигна очи с блуждаещ поглед.

— Не помня. Спомням си само, че я видях, а после побягнах надолу по стълбите. Позвъних на деветстотин и единайсет. И повърнах. Изтичах навън и повърнах. После направих голяма глупост.

— Каква?

— Върнах се обратно в къщата. Знам, че трябваше да изчакам полицията отвън или да отида при съседи, но не разсъждавах трезво. Влязох в преддверието, разтреперана.

— Не сте постъпили глупаво, просто сте били в шок. Има разлика. Кога за последен път разговаряхте с Андреа?

— Не съм сигурна. В началото на турнето. Мисля, че ѝ се обадох от Източен Вашингтон само за да се уверя, че всичко е наред. — С раздразнение изтри още една сълза, сякаш бе ядосана, че е потекла. — Бях ужасно заета и нямах много свободно време. Позвъних един-два пъти, оставих съобщения. Само за да ѝ напомня кога се връщам.

— Споделяла ли е, че нещо я тревожи? Че някой ѝ създава проблеми, отправя заплахи?

— Не. Нищо подобно.

— А вас? Някой да ви е заплашвал?

— Мен? Не, не.

Саманта поклати глава.

— Кой знаеше, че сте извън града?

— Ами... всички. Семейството ми, приятелите ми, импресариото, издателите, редакторът, съседите. Не беше тайна, мога да ви уверя. Бях толкова въодушевена заради книгата и възможността, която получих, че се похвалих на всеки, с когото се чух. Е... било е обир, не мислите ли? Господи, извинявайте, все не мога да запомня името ви.

— Далас.

— Не мислите ли, че е било обир, лейтенант Далас? Някой е чул, че съм на път, решил е, че къщата е празна и...

— Възможно е. Ще ви помоля да проверите вещите си и да видите дали нещо липсва.

Но Ив бе забелязала електрониката и творбите на изкуството, които никой уважаващ себе си крадец не би оставил. А и Андреа Джейкъбс бе носила скъп ръчен часовник и множество бижута. Истински или имитации — нямаше значение. Ако нападателят бе взломаджия, щеше да ги вземе.

— Имали ли сте някакви обаждания, писма или необичайни разговори наскоро?

— Е, откакто книгата бе публикувана, са ми се обаждали доста хора. Главно чрез издателите ми. Хора, които биха искали да се срещнат с мен, да ме помолят за помощ за издаването на книгите си или да опиша историите им. Някои ми се сториха доста странни,

признавам. Но никакви заплахи. Имаше и такива, които предлагаха да споделят с мен свои теории за диамантите.

— Какви диаманти?

— От книгата. В нея става дума за голяма кражба на диаманти в началото на века. Тук, в Ню Йорк. Баба ми и дядо ми са били замесени. Не са откраднали нищо — побърза да уточни тя. — Дядо ми е бил детектив на компанията, която ги е застраховала, а баба ми... сложно е. Но една четвърт от диамантите не е била открита.

— Така ли?

— Всъщност... стара история. Някои от хората, които ми се обаждат, просто се правят на детективи. Това е една от причините за успеха на книгата. Диаманти на стойност милиони долари... къде ли са? Минал е повече от половин век, а доколкото е известно, все още не са открити.

— С истинското си име ли подписвате творбите си?

— Да. Баба ми и дядо ми са се запознали благодарение на тази кражба. Това е част от историята на семейство Ганън. В действителност диамантите привличат интереса на читателите, но най-същественото в книгата е любовната история.

„Любовта настрана — цинично си каза Ив, — но няколко милиона в диаманти определено са нещо интригуващо. И безспорно биха представлявали сериозен мотив“.

— Ясно. Някоя от двете ви с Андреа да е прекратила интимна връзка наскоро?

— Андреа не поддържаше връзки... трайни. Просто обичаше мъжете. — Бледите ѝ страни пламнаха. — Не се изразих добре. Искам да кажа, често излизаше и се забавляваше с мъже. Но никога не е имала сериозна моногамна връзка.

— Някой от мъжете, с които е излизала, да е настоявал за нещо по-сериозно?

— Не е споменавала. Щеше да ми каже, ако някой от приятелите ѝ бе станал твърде настойчив. Но обикновено се срещаше с мъже, които искат това, което и тя. Кратко приключение без обвързване.

— А вие?

— Точно сега не се виждам с никого. Между писането, турнето и ежедневните дейности нямам нито време, нито желание. Преди месец прекратих връзка, но без лоши чувства.

— Името му?

— Но той никога... Чад не би наранил никого. Малко е... подъл... е, всъщност бих го нарекла голям негодник, но не е...

— Просто рутина. Елиминирането винаги помага. Чад?

— О, господи! Чад Дикс. Живее на Източна седемдесет и първа улица.

— Знае ли кодовете ви за достъп до къщата?

— Не. Имаше ги, но ги промених, след като скъсахме. Не съм глупава... а и дядо ми е бил полицай, преди да стане частен детектив. Би ме одрал жива, ако не бях взела елементарни мерки за сигурност.

— И би имал право. Кой друг знае новите кодове?

Саманта нервно разроши косите си, докато щръкнаха като огнени шипове.

— Освен мен и Андреа, имаше ги само жената от почистващата фирма. Лицензирана е. „Мейд ин Ню Йорк“. А, и родителите ми. Живеят в Мериленд. Винаги им давам кодовете си, за всеки случай. — Изведнъж отвори широко очи. — Охранителната камера. Имам камера на входната врата.

— Да, изключена е и дисковете ви липсват.

— О! — Руменината ѝ се връщаше и страните ѝ напомняха за розови листа върху сметана. — Струва ми се много професионално. Защо е действал така прецизно, а после е оставил такъв безпорядък в къщата?

— Добър въпрос. Ще се наложи отново да поговоря с вас, но засега е достатъчно. Искате ли да се обадите на някого?

— Не желая да разговарям с никого. Уморена съм от интервюта. Родителите ми са на почивка. Плаване по Средиземно море. — Замислено прехапа устни. — Не искам да разберат за това. Планираха пътуването почти година и заминаха едва преди седмица. Ако чуят, веднага ще се върнат.

— Вие решавате.

— Брат ми замина на космическа командировка. — Потупа с пръсти по зъбите си, докато бе потънала в размисъл. — Ще си дойде най-рано след няколко дни, а сестра ми е в Европа. След десетина дни ще се срещне с родителите ни. Засега мога да ги държа настрана. Да, няма да ги забърквам. Ще се обадя на баба си, но може да почака до утре.

Идеята на Ив бе Саманта да повика някого да постои при нея — за кураж. Сега разбра, че ако предложи това, би засегнала самочувствието ѝ. Наистина не бе слаба жена.

— Трябва ли да остана тук? — попита Саманта. — Колкото и да ми е неприятно, мисля, че е по-добре да пренощувам в хотел... да отседна за известно време. Не искам да стоя тук сама. Не искам да спя тук тази нощ.

— Ще уредя да ви заведат където пожелаете. Но трябва да знам къде да ви потърся.

— Разбира се. — Затвори очи за миг и си пое дъх, докато Ив се изправяше. — Лейтенант, Андреа е мъртва, защото е била тук. Защото беше в дома ми, докато мен ме нямаше.

— Мъртва е, защото някой я е убил. Онзи, който го е извършил, е единственият отговорен за случилото се. Не вие. Не и тя. Моята работа е да открия виновника.

— Добра сте в професията си, нали?

— Да, добра съм. Ще изпратя полицаи Рики да ви придружи до хотела. Ако се сетите за още нещо, можете да ме откриете в Централното полицейско управление. А, диамантите, за които сте писали. Кога са били откраднати?

— През две хиляди и трета. Месец март. Навремето са били оценени на над двадесет и осем милиона. Приблизително три четвърти от тях са открити и върнати.

— Така остават много подводни камъни. Благодаря за съдействието, госпожице Ганън. Съжалявам за приятелката ви.

Ив излезе от кухнята, обмисляйки различни хипотези. Един от „метачите“ я потупа по рамото, когато мина покрай него.

— Хей, лейтенант? Рибките... Умрели са.

— По дяволите!

Пъхна ръце в джобовете си и тръгна към входната врата.

18.

Беше по-близо до дома си, отколкото до управлението, и бе твърде късно, за да се връща там, преди да се прибере. Оборудването ѝ вкъщи превъзхождаше всичко друго, с което разполагаше полицията навсякъде, освен в прехваления електронен детективски отдел.

Факт бе, че имаше достъп до по-модерна техника от тази на Пентагона. „Едно от страничните предимства на брака — помисли си тя. — Омъжваш се за един от най-богатите и влиятелни мъже в света, който обича електронните играчки и ги позволява да си играеш с тях, когато поискаш“.

По-важното бе, че Рурк щеше да я придума да му позволи да ѝ помогне с тази техника. Тъй като Пийбоди не бе наблизо, за да ѝ възложи някоя досадна задача, Ив възнамеряваше да приеме помощта му без възражения.

Историята с диамантите бе събудила любопитството ѝ и искаше да изрови информация за нея. Кой би могъл да ѝ е по-полезен в търсенето на сведения за голяма кражба на диаманти, отколкото един бивш крадец? Тъмното минало на Рурк определено бе плюс в това отношение.

Бракът — въпреки всички рискове, които криеше — в крайна сметка се бе оказал нещо доста ценно.

Влизането в ролята на помощник-детектив щеше да му се отрази добре. Да отклони мислите му от ужасяващите разкрития за онова мрачно минало, направени наскоро. За един зрял мъж бе разтърсващо да узнае, че майка му не е била коравосърдечната кучка, която го е пошляпвала в детството му и по-късно го е изоставила, а млада жена, която го е обичала, но е била убита малко след раждането му от собствения му баща. Дори за уравновесен човек като Рурк.

Затова, помагайки на нея, щеше да помогне и на себе си.

Това поне донякъде щеше да компенсира провалянето на плановите ѝ за вечерта. Бяха свързани с нещо малко по-лично и доста по-изтощително. Досадният иконом Съмърсет, вярна сянка на Рурк, бе на почивка и всяка минута от отсъствието му бе ценна. Щяха да бъдат

сами в къщата, а доколкото си спомняше, той не бе споменал за някакъв светски или бизнес ангажимент.

Беше се надявала да прекара тази вечер в страстен секс със съпруга си, до пълна загуба на разсъдък.

Но и съвместната работа си имаше своите плюсове.

Мина през големите железни порти, зад които се простираше светът, създаден от Рурк.

Бе великолепен, с яркозелена трева — като онази, която Ив бе виждала в Ирландия, огромни разлистени дървета и прекрасни разцъфнали храсти. Светилище, изпълнено с красота и спокойствие в сърцето на града, което двамата бяха направили свое. Самата къща бе нещо средно между дворец и крепост и бе започнала да въплъщава представата ѝ за дом. Висока и просторна, тя се открояваше в здрача с извисяващите се кули и каменните стени, а многобройните ѝ прозорци отразяваха ярките лъчи на залязващото слънце.

Бе започнала да разбира отказа му да се предаде на отчаянието заради трудното си детство и несломимата му решимост да върви напред. Разбираше и ценеше стремежа му да изгради толкова внушителен дом, който да бъде изцяло негов.

Самата тя се бе борила за значката си и достойното си място сред служителите на закона поради същите причини.

Остави грозната си полицейска кола пред великолепната входна врата и изтича нагоре по стъпалата, търсейки спасение от лятната жегата в омайната прохлада на фойето.

Вече я сърбяха ръцете да се залови за работа, да въведе ред в бележките, които бе нахвърляла на местопрестъплението, и да направи първите справки, но се обърна към домашното сканиращо устройство.

— Къде е Рурк?

Добре дошла у дома, скъпа Ив.

Както обикновено, щом чу записания глас и ласкавото обръщение, по гърба ѝ пробягаха тръпки на смущение.

— Да, да. Отговори на въпроса.

— Точно зад теб е.

— Господи! — Завъртя се и прехапа устни, преди да изрече проклетие, когато видя Рурк, нехайно облегнат на сводестия вход на приемната. — Защо не извадиш един бластер и не ме застреляш?

— Не планирах такова посрещане. Имаш кръв по панталона.

Ив погледна надолу.

— Не е моя.

Загледа се в него, докато вяло потъркваше крачола си. Не само поздравът ускори пулса ѝ. Понякога бе достатъчно да го погледне. Въздействаше ѝ не само лицето му — с тези ослепително сини очи, съблазнителните устни, на които сега сияеше чаровна усмивка, и изваяните черти, съчетани в свършена мъжка красота и обградени от гъсти и лъскави черни коси. И не само високото му широкоплещесто тяло, чиито стегнати мускули изпъкваха под елегантния му тъмен костюм.

Всичко, което знаеше за него, и новите неща, които не преставаше да открива, я караха да чувства бурен прилив на обич.

Тази неописуема лудост бе най-истинското нещо, което познаваше.

— Какво посрещане планираше?

Подаде ѝ ръка и докосна пръстите ѝ, докато тя пристъпваше по мраморния под, за да ги поеме. След това се наведе, потърка устните ѝ със своите, без да откъсва поглед от очите ѝ, и последва дълбока целувка.

— Нещо такова — прошепна той и в тона му долови ирландски нотки. — Като за начало.

— Добро начало. Какво следва?

Рурк се засмя:

— Мислех си за по чаша вино в приемната.

— Само двамата, ти и аз, да пием вино в приемната.

Доловил задоволството в гласа ѝ, той повдигна вежди.

— Да. Сигурен съм, че Съмърсет си прекарва добре на почивката. Много мило, че попита.

— Дрън-дрън. — Ив влезе в стаята, отпусна се на единия от старинните дивани и нарочно опря ботушите си на безценната масичка. — Виждаш ли какво правя? Нека се изяде от яд.

— Стига детинщини, лейтенант.

— Какво имаш предвид?

Рурк не можа да сдържи смеха си и наля вино от бутилката, която вече бе отворил.

— Е — подаде ѝ чаша и също опря крака на масичката, — как мина денят ти?

— Охо, първо твоят.

— Слуша ли ти се за скучните ми срещи и напредъка на преговорите за закупуване на „Итън Груп“, центъра за рехабилитация на жилищния комплекс във Франкфорт и реструктурирането на нанотехническият отдел в Чикаго?

— Е, добре, стига толкова за теб.

Ив повдигна ръка, за да стори място на огромния им котарак Галахад, който скочи и с тупване се приземи на възглавницата до нея.

— Така си и помислих. — Рурк заигра с косите ѝ, докато тя галеше котарака. — Как е новата детективка?

— Справя се. Все още е претоварена с канцеларска работа. Приключва със старите си задачи, за да се заложи с новите. Искан да се поизпоти на бюрото няколко дни, преди да получи лъскавата си нова значка и да излезе на улицата.

Той хвърли поглед към петното на панталона ѝ.

— Но си поела случай.

— Ммм. — Ив отпи глътка вино и зачака да се разсее напрежението от деня. — Сама проведох огледа на местопрестъплението.

— Трудно ти е да свикнеш с партньор вместо помощник, а, лейтенант?

— Не. Може би. Не знам. — Раздразнено сви рамене. — Все пак не бива да ѝ давам неограничена свобода, нали?

Докосна леката трапчинка на брадичката ѝ.

— Не желаете да ѝ дадете свобода.

— Защо? Вече сме се сработили добре. Искан да бъде близо до мен. Тя е добро ченге. Както и да е, не я повиках, защото имаше големи планове за вечерта и вече си бе тръгнала. И бездруго плановете на хората с нашата професия се провалят твърде често, излишно бе да помрачавам празничната ѝ вечер.

Целуна я по бузата.

— Голям жест от твоя страна.

— Нищо особено. — Ив сви рамене. — По-лесно беше, отколкото да слушам мърморенето ѝ за отменена резервация, напразно купена шикозна рокля или нещо подобно. Утре ще ѝ разкажа всичко.

— Защо не го разкажеш на мен сега?

— Имах такова намерение. — Погледна го и самодоволно се усмихна. — Мисля, че можеш да ми бъдеш полезен.

— И двамата знаем, че обичам да бъда полезен.

Пръстите му се плъзнаха по бедрото ѝ.

Остави чашата си и повдигна тежкото тяло на Галахад, който блажено се бе изтегнал в скута ѝ.

— Ела, приятел. И ти можеш да помогнеш.

— Звучи... интересно.

Рурк излезе заедно с нея и рязко вдигна глава, когато тя се спря на половината стъпала към горния етаж.

— Проблем ли има?

— Хрумна ми нещо. Нали си спомняш как Съмърсет се препъна тук и падна по стълбите?

— Никога няма да забравя случката.

— Е, съжалявам, че навехна крака си, и то не само защото това забави заминаването му с няколко дни.

— Твърде чувствителна си, скъпа Ив. Не бива да се товариш с проблемите на целия свят.

— Ха-ха. Може би е прокълнато. Имам предвид стъпалото. Трябва да развалим магията или някой от нас ще бъде следващият.

— Как предлагаш да...

Невъзможно бе да доизрече въпроса и дори да си спомни какво се бе канил да попита, защото устните ѝ страстно се впиха в неговите, а ръцете ѝ задърпаха колана му. Имаше чувството, че всеки момент очите му ще изскочат.

— Не се страхувам от поличби, тъй като няма по-голям късметлия от мен — промълви той, завъртя я, притисна я с гръб към стената и свали якето ѝ.

— Ако сега не паднем и не се пребием, значи сме развалили проклятието. Хубав костюм.

— Имам и други.

Ив се засмя, сграбчи реверите на самото му и всмука кожата на врата му. Той докосна ремъка на кобура ѝ, издърпа го и го остави да се търкулне по стълбите.

Последваха го белезниците, джобните им компютри и един ботуш. Бе прикована към стената, полугола, когато достигна до

връхната точка. Заби нокти в гърба му, а после трескаво ги плъзна надолу, притискайки плътта му.

— Мисля, че действа.

Със задъхан смях я повлече към стъпалата. Претърколиха се, вкопчени един в друг, и подтикната от инстинкта за самосъхранение, тя посегна към решетките на парапета, обви крака около тялото му и го заклеши, за да не се строполят и двамата на долния етаж.

Жадно всмукваше зърната на гърдите ѝ, а тръпнещите ѝ бедра го водеха към делириум... Когато се изви към него и я чу да прошепва името му, притисна ръка между тях и остана загледан в лицето ѝ, докато тя отново се носеше към върха.

През живота си не бе желал нищо така силно, както нея. Колкото по-дълго бяха заедно, толкова по-неутолим ставаше копнежът му за любов и изгаряща страст. Бе готов да приеме всичко, което се бе случило в миналото, и да се пребори с всичко, срещу което се изправи в бъдещето, стига Ив да бъде до него.

— Не се отделяй от мен. — Обхвана ханша ѝ и леко го повдигна. — Недей.

Навлече в тялото ѝ и изживя миг на обсебваща наслада. Пръстите ѝ стискаха дървените перила и трепереха. Силите на неговото и нейното желание се сблъскаха и сърцето ѝ едва не спря. Замаяна, тя отвори очи и погледна в неговите. Срећна премрежения му поглед и двамата останаха слети, сякаш помежду им имаше стоманена спойка.

Обгърна го с тялото си и дълго го задържа така.

Лежаха неподвижни един до друг на стълбите като оцелели след земетресение. Ив не бе сигурна дали земята наистина не трепери.

Бе с един ботуш, а панталонът ѝ бе обърнат наопаки и висеше от глезена на единия ѝ крак. Сигурна бе, че изглежда смешно, но нямаше достатъчно енергия да се тревожи за това.

— Уверена съм, че вече няма опасност — отбеляза тя.

— Надявам се, но точно сега нямам желание да пробвам отново тези стъпала.

— Аз... ударих гърба си в ръба.

— Да. Извинявай. — Рурк се отдръпна от нея, изправи гръб и прокара пръсти през косите си. — Беше... не знам как да се изразя.

Незабравимо. Бих казал, незабравимо.

И тя нямаше скоро да го забрави.

— Повечето от нещата ни май са долу.

Той погледна натам след нея. За миг останаха замислени, не се чуваше друг звук, освен учестеното им дишане.

— Виждаш ли? Не ти ли се иска да имаше кой да разтреби след нас?

— Ако този някой, чието име няма да споменаваме през следващите прекрасни три седмици, беше тук, сега нямаше да лежим голи на стълбите.

— Права си. Тогава ще трябва аз да събера нещата от пода. Все още си с един ботуш — изтъкна Рурк.

Ив се замисли за миг и реши, че да свали ботуша ще бъде по-лесно, отколкото да размотае крачола на панталона. Вдигна това, което бе най-близо до нея, а после остана седнала на мястото си, с брадичка, опряна на свития си юмрук, да го погледа, докато събира разпилените по пода вещи. Голото му тяло винаги бе приятна гледка.

— Трябва да хвърля тези дрехи за пране и да приготвя нещо за вечеря.

— Докато вечеряме, ще ми кажеш ли с какво друго мога да бъда полезен?

— Разбира се.

Щяха да хапнат в домашния ѝ офис за по-удобно. Остави на него да избере менюто. Дори сама нагласи програмата на автоготвача за салатата от омари, на която се бе спрял. Реши, че след секса въздействието на алкохола върху тялото ѝ е отслабнало, и си позволи още една чаша вино.

— И така, собственичката на жилището — частна къща в източните предградия — е отсъствала две седмици. Поръчала е на своя приятелка да пази къщата. Прибира се днес следобед, късно следобед, и вижда хола си в пълен безпорядък. Твърди, че вратите са били заключени, а алармената система е работела. Качва се на горния етаж. По стълбите усеща силна миризма, която я вбесява колкото разтурията долу. Влиза в спалнята и намира жената, която е пазела дома ѝ, мъртва. При огледа установихме, че смъртта е настъпила преди пет дни.

Прерязано гърло. Никакви други видими наранявания. Личи, че е била нападната в гръб. Охранителната камера на входа е деактивирана, дисковете са извадени. Няма следи от взлом. Жертвата е носела доста дрънкулки. Може би са имитации, но на ръката ѝ имаше часовник от добра марка.

— Сексуално насилие?

— При предварителния оглед не бяха открити следи. Ще изчакам резултата от медицинската експертиза. Беше облечена за излизане. Когато собственичката се съвземе, ще я помолим да провери дали нещо от дома ѝ липсва. Видях предмети, които приличат на антики, оригинални творби на изкуството и качествена електроника. Направих бегло претърсване на местопрестъплението и открих в едно чекмедже бижута. Изглеждаха скъпи, но не съм специалистка. Може да е било стандартно проникване с взлом, но...

— По този въпрос вече си специалистка.

— Не приличаше на обир. Имах чувството, че някой е влязъл да търси нещо конкретно. А жената го е прекъснала.

— Лош момент, лош късмет.

— Определено. Доста хора са знаели, че собственичката е извън града. Възможно е да не е очаквал да има някой в къщата. Влязла е в спалнята, той се е промъкнал зад гърба ѝ, заклал я е и или е продължил търсенето, или си е тръгнал.

— Не е обикновен крадец. Те се стараят да действат бързо и да се изнесат без много шум. Не носят оръжия. Ако някой ги спипа въоръжени, това би утежило положението им.

— Нищо чудно, че го знаеш.

Рурк само се усмихна.

— Мен никога не са ме спипвали, така че суховатият ти сарказъм е неуместен. Не е извършил обир в традиционния смисъл — продължи той. — Следователно целта му не е била традиционна кражба.

— Така си помислих и аз. Затова ще проверим имената Ганън и Джейкъбс, собственичката и жертвата, за да видим дали има някой, който би желал смъртта им.

— Бивши съпрузи, любовници?

— Според свидетелката, Джейкъбс си падала по развлеченията. Нямала постоянен партньор. Ганън наскоро е прекратила връзка. Твърди, че са се разделили без кавги и огорчения преди около месец.

Но понякога хората са доста глупави в това отношение, таят злоба и гняв.

— Нищо чудно, че го знаеш.

Изглежда го с недоумение за миг, но си спомни за ожесточената схватка между Рурк и един от колегите й, с когото бе преспала една нощ.

— Уебстър не беше бивше гадже. Човек трябва да е прекарал с някого гол повече от два часа, за да може да го нарече така. Това е законът.

— Приемам поправката.

— Не гледай толкова самодоволно. Ще проверя бившия приятел. Също живее в Ъпър Ийст. — „Е, не е пица — помисли си тя, — но салатата от омари си я бива“. Загреба още, докато ровеше във файловете на съзнанието си. — Жертвата е била служителка в туристическа агенция „Уърк ор Плей Травъл“, в централната част. Познати ли са ти?

— Не. Не съм ползвал услугите им.

— Има хора, които пътуват и с други цели, освен работа или удоволствие. Например контрабанда.

Той вдигна чашата си и се загледа във виното.

— Според някои гледни точки, контрабандата може да се причисли към една от двете категории — работа или удоволствие.

— Ще стана досадна, ако повторя: „нищо чудно, че го знаеш“. Ще потърсим нещо за туристическата агенция, но не мисля, че Джейкъбс е била набелязана. Къщата е на Ганън, там са нейните вещи. Била е на път и това е било всеизвестно.

— Работа или удоволствие?

— Работа. Била е на турне за представяне на книга. Именно книгата събуди любопитството ми.

— Наистина ли? Много интересно.

— Слушай, аз чета. — Ив загреба още от омарите. — Това-онова.

— Досиетата не се броят. — Подкани я с вилицата си. — Продължавай. Какво любопитно има в тази книга?

— Не ме разсейвай — сопна се тя. — Някаква семейна история, но действието се върти около кражба на диаманти в началото на века тук, в Ню Йорк. Става дума...

— ... за големия удар на Четиридесет и седма улица. „Горещи скали“. Знам я тази книга.

— Чел си я?

— Случайно — да. Миналата година имотът беше обявен на търг. Закупи го „Старлайн“.

— „Старлайн“? Издателството? То е твоя собственост.

— Точно така. Забелязах заглавието в един от месечните доклади на редакцията. Заинтригува ме. Всеки... е, всеки, който има интереси в определена област, знае за удара на Четиридесет и седма улица.

— А ти определено имаш.

— Да, би могло да се каже. Близко тридесет милиона в диаманти са били изнесени от „Ексчейндж“. Около три четвърти от тях са били открити и върнати. Но това означава, че няколко лъскави камъчета са останали в неизвестност. Ганън. Силвия... Сюън... о, Саманта Ганън. Разбира се.

Да, Рурк със сигурност щеше да й бъде полезен.

— Е, добре, знаеш каквото знаеш. Дядо й е намерил или помогнал за намирането на върнатите диаманти.

— Да, а прадядо й по майчина линия е бил единият от бандата крадци.

— Така ли? — Ив се отпусна назад и се замисли. — Не стигнахме до тази подробност.

— Написала го е в книгата. Не крие роднинската връзка. Всъщност подобни любопитни факти, свързани с автора, са добра реклама за книгата.

— Разкажи ми я накратко.

— Били са четирима заговорници. Единият е бил вътрешен човек, който е извършил подмяната. Другите са влезли като клиенти или хора от следователския екип, когато е била открита липсата на диамантите. Всеки от тях си е уговорил среща с някого от дизайнерите или търговските представители на горния етаж. И всеки си е избрал по едно малко украшение, внесено от вътрешния човек. Порцеланово куче, парцалена кукла и други подобни неща.

— Почакай. Кукла?

— Най-обикновен предмет — обясни той. — Нещо, което не се набива на очи. Във всяко скривалище е имало четвърт от плячката. Влезли са и са излезли посред бял ден. В легендата, а и в книгата на

Саманта се споменава, че двамата от тях са си поръчали обяд в заведение на две преки оттам, със своите дялове в джобовете.

— Просто са ги изнесли.

— Просто и гениално, наистина. В сутерена има щандове за продажби на дребно, почти базар. А в онези дни — и дори сега — някои бижутери пренасят от един магазин до друг цели състояния в диаманти, опаковани в мека хартия. С малко смелост, информация и съдействие на вътрешен човек, нямаш представа колко е лесно да измъкнеш блестящите камъчета посред бял ден. Далеч по-лесно, отколкото да действаш нощем. Искаш ли кафе?

— Ще го донесеш ли?

— Да. — Рурк стана и тръгна към кухнята. — Не биха се отървали безнаказано — провикна се той. — За подобни скъпоценности се пази подробна информация. Било е необходимо огромно търпение и силна воля да изчакат да мине достатъчно време, докато могат да ги продадат, както и внимателно проучване, за да изберат подходящия купувач. Човешката природа е такава, че неизбежно са щели да ги хванат.

— Успели са да отмъкнат една част.

— Всъщност не напълно. — Рурк се върна с две чаши върху поднос. — Нещата се объркали още в самото начало заради непочтеност, която е нещо обичайно в света на крадците. Единият от бандата, известен с името Крю, решил да не се задоволява с четвърт, когато може да прибере цялата плячка. Бил различен тип от О'Хара — прадядото, и другите. Постъпили са глупаво, като са му се доверили. Подмамил вътрешния човек, вероятно с предложение за по-голяма печалба, и изстрелял два куршума в главата му. Тогава са използвали куршуми толкова често, че тръпки ме побиват. Взел дела на мъртвия си партньор и вече притежавал половината.

— После се е опитал да очисти и другите.

— Точно така. Но новината се разчула и двамата офейкали, преди да се добере до тях. Така се стигнало до замесването на дъщерята на О'Хара. Настанала пълна бъркотия, както ще се увериш, когато прочетеш книгата. Още един от тях загинал. И Крю, и детективът надушили следите им. Ченгето и дъщерята на крадеца се влюбили, започнали щастлива връзка и тя му помогнала да върне половината диаманти, до които О'Хара имал достъп. След драматична

схватка и проява на героизъм от тяхна страна Крю бил заловен и три години по-късно убит в затвора. Намерили неговата четвърт в сейф тук, в града, ключа от който открили у него още при ареста му. Но никой не е разкрил местонахождението на останалите диаманти.

— Минали са повече от петдесет години. Сигурно отдавна са станали на пръстени, гривни и какво ли не.

— Разбира се. Но е по-забавно човек да си представя, че стоят скрити в порцеланова котка и събират прах на някой рафт в антикварен магазин, нали?

Ив не можа да си обясни какво забавно намират някои хора в това, но вече виждаше ясен мотив.

— В книгата се говори за семейни тайни, изчезнали диаманти, пикантни подробности. Напълно възможно е някой да е решил, че или са у нея, или знае къде се намират.

— Естествено изтъкнато е, че нещата не стоят така. Но да, със сигурност някои хора са се запитали дали не са у нея или другиго от семейството ѝ. Ако все още стоят скрити някъде, днес биха стрували много повече, отколкото в началото на века. Самата легенда вдига стойността им.

— До колко?

— Най-малко петнадесет милиона.

— Петнадесет милиона не са никак малко. Подобна цифра би накарала мнозина да се впуснат в търсене на съкровище. Ако изхождаш от тази гледна точка, това стеснява кръга на заподозрените до... колко... няколко милиона души?

— Повече, предполагам. А и е била на турне. Дори хора, които не са си купили и прочели книгата, са чули историята в общи линии в някое от интервютата ѝ.

— Е, какво е животът без предизвикателства? Ти опитвал ли си се някога да ги търсиш? Диамантите от Четиридесет и седма улица?

— Не, но винаги ми е било забавно да разговарям за този удар с приятели на халба бира в кръчмата. В младостта си имах познати, които изпитваха известна гордост от това, че Джак О'Хара — крадецът, който се е отървал безнаказано — е ирландец. Някои вярваха, че накрая е прибрал и другите диаманти и прекарва остатъка от дните си в охолство.

— Но ти не вярваш.

— Не знам. Ако беше успял, Крю веднага би се погрижил някой да го очисти. Крю е бил единственият, който е знаел къде е този дял, но е отнесъл тайната си в гроба. Не я е споделил с никого от злоба или може би по-скоро, защото така са останали негови завинаги.

— Бил е маниак, нали?

— Така е описан в книгата, а доколкото знам, Саманта Ганън се е постарала да пресъздаде историята възможно най-правдиво и точно.

— Добре. Да направим справка за героите. — Ив седна пред компютъра на бюрото си. — Ще получа доклада от медицинската експертиза най-рано утре. Но Ганън твърди, че вратата е била заключена, а алармата е действала, когато се е върнала. Огледах внимателно. Не е имало разбиване. Или е дошъл с Джейкъбс, или е влязъл сам. Клоня към второто и ако съм права, значи убиецът има известни познания за охранителните системи и кодовете.

— Бившият?

— Ганън каза, че е сменила кодовете след раздялата си с него. Това не означава, че не се е добрал до новите. Докато правя справка за него, можеш да изровиш всичко, което намериш, за диамантите и хората, свързани с тях.

— Доста по-интересно.

Той отпи от кафето и го взе със себе си в съседния офис. Ив поиска стандартна справка за Чад Дикс и замислено закрачи из офиса си, докато компютърът извличаше информацията. Хладнокръвно, излишно, безсмислено. Такова изглеждаше убийството на Андреа Джейкъбс. Не бе извършено в момент на паника. Раната бе твърде чиста, а начинът, по който бе нанесена, издаваше, че е било напълно съзнателно действие. Щом я бе издебнал в гръб, можеше просто да я удари с тъп предмет по главата и да я повали в безсъзнание. Не бе имал никаква полза да я убива.

Не допускаше вероятността да е дело на професионалист. Състоянието на къщата правеше това малко вероятно. Инсценираният обир бе предпочитано прикритие за поръчково убийство, но никой наемник не би провалил това прикритие, като остави толкова много скъпи леснопреносими вещи.

Дикс, Чад, започна компютърът. Живее на Източна седемдесет и първа улица, номер пет, Ню Йорк, Ню Йорк. Рождена дата: 28.03.2027 г. Родители: Мичъл Дикс, Грасия Лонг Дикс-Ънгър.

Разведени. Един брат — Уейдън. Една полусестра — Мейлий Ънгър Брукс.

Прегледа сведенията за образованието му и се спря на трудовата му биография. Финансист, работещ за „Тарбо, Часи и Дикс“. Богато момче. Навярно хората, които си играеха с парите на другите, бяха доволни и самите те да ги притежават в изобилие.

Огледа снимката от личната му карта. Ъгловата челюст, високи вежди, гладко избръснат. „Интелигентно лице“, реши тя. Имаше добре оформени кестеняви коси и замислени тъмни очи.

— Компютър, има ли субектът криминално досие? Включително и арести и снети обвинения.

Търсене... Злоупотреба с алкохол и хулиганска проява, платена глоба, дванадесети ноември 2049 г. Притежание на наркотици, платена глоба, трети април 2050 г. Унищожаване на обществена собственост, пиянство на обществено място, възстановени щети, платена глоба, четвърти юли 2050 г. Злоупотреба с алкохол и хулиганство, петнадесети юни 2053 г.

— Явно имаш лоши навици, Чад. Компютър, има ли сведения за лечение на алкохолизъм или наркотична зависимост?

Търсене... Доброволна рехабилитационна програма, клиника „Стокли“, Чикаго, Илинойс. Четири седмици, 13.07 — 10.08.2050 г., завършена. Доброволна рехабилитационна програма, клиника „Стокли“, Чикаго, Илинойс. Три седмици, 16 — 30.06.2053 г., завършена.

— Дали все още си чист и трезвен, Чад? — запита се тя. Но едва ли имаше значение. Нищо в биографията му не издаваше склонност към насилие.

Щеше да го разпита на следващия ден и да порови по-дълбоко, ако получи разрешение. Засега имаше достъп само до информация за жертвата.

Андреа Джейкъбс бе на двадесет и девет години. Родена в Бруклин, единствено дете, живи родители, все още женени. Бяха се установили във Флорида и преди няколко часа тя бе разрушила целия им свят, като им бе съобщила, че са загубили единственото си дете.

На снимката за личната си карта Андреа бе привлекателна блондинка с ослепителна усмивка. Нямахе криминално досие. От

осем години бе работила за една и съща фирма и бе живяла в апартамента си приблизително толкова време.

„Измъкваш се от Бруклин — помисли си Ив, — намираш работа и самостоятелно жилище. Типични стъпки на нюйоркско момиче“. Бе получила разрешение от близките да провери финансовото състояние на жертвата. Въведе кодовете и извлече сведенията.

„Живяла е пестеливо — забеляза тя, — но като всяка млада жена не се е скъпила за красиви обувки и обикаляне по клубове“. Бе плащала наема си навреме. Имаше превишен кредит в „Сакс“ и дълг към фирма на име „Клоунс“. Оказа се, че „Клоунс“ е бутик за маркови облекла в централната част.

Без да затваря страницата, въведе записките си и започна да ги подрежда в доклад. Полезно бе да помисли върху фактите, наблюденията си и показанията и да ги свърже в едно цяло.

Вдигна поглед, когато Рурк застана на прага.

— Има доста информация за диамантите, включително и подробно описание, снимки. Много повече — за всеки от извършителите на кражбата. Все още се компилира и едновременно се препраща на твоя компютър.

— Благодаря. Искаш ли да я прегледаш?

— Не, няма нужда.

— А искаш ли да се повозиш в полицейска кола?

— С теб винаги, лейтенант.

Върна се на местопрестъплението. „Тъмно е — помисли си тя, — не толкова, колкото в нощта на убийството, но достатъчно“. Въведе кода за разблокиране на запечатания вход.

— Колко време би било нужно, за да се деактивира алармата и да се разгадаят кодовете на ключалките? Средно?

— Скъпа, аз не съм средно мерило в това отношение.

Ив завъртя очи.

— Добра ли е системата? Трябва ли човек да има опит или само подходящи инструменти?

— Първо, кварталът е благоприятен. Спокоен и елитен. Има голямо движение по улиците и тротоарите. Един крадец не би искал да бие на очи и някой да се запита: „Какво ли прави онзи тип там?“. Дори посред нощ. Впрочем в колко часа е извършено убийството?

— Приблизителният час на смъртта беше установен само по степента на разложение. Между нула и един часа.

— Значи не е било много късно, особено ако приемем, че вече е бил вътре. Най-рискованата част от вечерта. Човек би искал да влезе и излезе за възможно най-кратко време. Ако бях аз... преди години, бих проучил системата предварително. Когато разбере каква марка е, бих се запознал подробно с начина ѝ на действие в магазин или сайт на фирмата. Не бих дошъл, без да знам какво трябва да направя.

„Разумно — каза си тя — от гледна точка на престъпника“.

— И ако бе направил всичко това?

Рурк се вгледа в ключалките и потъна в размисъл.

— Опитен крадец би ги отворил за четири минути. С малко сръчност — дори за три.

— От три до четири минути — повтори Ив.

— Струват ти се значително по-дълго време, когато се намиращ на място, където не трябва да бъдеш, и правиш нещо, което не бива да правиш.

— Да, разбирам.

— Но аматьор би се справил доста по-бавно. Алармената система. Както виждаш, собственичката благосклонно е залепила малък предупредителен стикер, че ползва услугите на Първа охранителна група.

Ив гневно просъска.

— „Хей, господин крадец, нека ви помогна да влезете“. А дядо й е бил полицай, преди да стане частен детектив — добави тя. — Би трябвало да й е казал колко глупаво е да рекламираш охранителната си система, нали?

— Да. Вероятно е фалшив, за заблуда. Но нека предположим, че убиецът се е подвел. Най-продаваните пакети за жилища са свързани към самата ключалка. Трябва да отстраниш алармата, докато отваряш ключалката, а за това са нужни ловки пръсти. После трябва да я изключиш от таблото, което обикновено се намира точно до вратата отвътре. Това би отнело на твоя човек още минута, дори две, при условие, че предварително е проучил с какво ще си има работа. Възможно е да развие сръчност, като закупи такава система и се упражнява. За да опитам ли ме доведе?

— Искях да видя...

Ив замълча, когато някакъв мъж им махна с ръка от отсрещния тротоар.

— Какво правите там?

Беше около тридесет и пет годишен, с вид на редовен посетител в зала за бодибилдинг. Стройно тяло с изпъкнали мускули. Зад него, от другата страна на улицата, стоеше жена, чийто силует се открояваше на светлината, струяща през отворената входна врата. Държеше мобилен видеотелефон в ръка.

— Някакъв проблем? — попита Ив.

— Аз бих ви попитал същото. — Мъжът разтърси рамене, залюля се на пети и зае бойна поза. — В къщата няма никой. Ако сте приятелка на жената, която живее тук, би трябвало да го знаете.

— А вие неин приятел ли сте?

— Живея срещу нея. — Посочи с палец. — Тук всеки наглежда къщите на съседите, когато ги няма.

— Радвам се да го чуя. — Ив извади значката си. — Знаете ли какво се е случило тук?

— Да. Почакайте само секунда. — Повдигна ръка и се обърна към жената на прага. — Всичко е наред, скъпа. Полицаи са. Така и предположих — каза той, когато отново застана с лице към тях, — но исках да се уверя. Двама ваши колеги вече разговаряха с нас. Извинявайте, че бях готов да ви напада. Точно сега всички сме малко изнервени.

— Няма проблем. У дома ли бяхте миналия четвъртък?

— Да. Били сме точно отсреща, когато... — Втренчи поглед в къщата на Ганън. — Умът ми не го побира. Познавахме Андреа. Били сме на купони у Сам, а трите със съпругата ми са излизали заедно по женски с други приятелки. Били сме отсреща, когато се е случило.

— Знаехте ли, че Андреа Джейкъбс ще живее тук, докато госпожица Ганън е извън града?

— Жена ми отиде при Сам вечерта, преди да замине на турне. Просто за да ѝ каже довиждане, да ѝ пожелае успех и да попита дали иска да храним рибките или нещо такова.

— Виждали ли сте се и разговаряли ли сте с Андреа Джейкъбс, докато Саманта Ганън е отсъствала?

— Мисля, че я срещнах само веднъж. Поздравихме се и това беше. Почти всеки ден излизам от къщи в шест и трийсет. Ходя на фитнес, преди да тръгна за работа. Съпругата ми излиза в осем. Андреа имаше различен график, така че не очаквахме да се засичаме често. Затова дори не ни хрумна, че нещо не е наред.

— Но тази вечер ни забелязахте пред вратата. Заради случилото се или обикновено държите къщата под око?

— Наглеждам я. Не следя зорко кой влиза и излиза — добави той с лека усмивка. — Просто проверявам дали не става нещо необичайно. Забелязах, че се мотае отпред, нали разбирате?

— Да. — „Както би забелязал някого, който се опитва да изключи алармата и да разбие ключалката“. — Виждали ли сте наблизо непознато лице? Човек, който не е от квартала, да се е застоявал пред вратата или да се е навъртал около къщата през последните две седмици?

— И другите полицаи ни попитаха същото. Дълго размишлявах. Не съм виждал непознати, жена ми — също. Откакто разбрахме какво се е случило, говорим само за това. — Издаде дълга въздишка. — Миналият четвъртък си легнахме около десет. Пуснахме си филм в

спалнята. Заключих, преди да се качим горе. И сигурно съм погледнал навън. Винаги поглеждам — по навик. Но не съм видял нищо. Никого. Станалото е ужасно. Никой не очаква нещо подобно да сполети негов познат — каза той, когато погледна към къщата. — Всеки мисли, че се случва само с познати на други хора.

„С много мои“, помисли си Ив. Бе познавала мнозина, които вече не бяха между живите.

— Да видим колко време ще ти отнеме — каза тя на Рурк и посочи към вратата.

— Добре тогава. — Той извади от джоба си малък кожен калъф и избра инструмент. — Имай предвид, че не съм запознат с този тип система и нямам опит.

Приклекна.

— Да, да, това е твой минус. Искам само да направя възстановка по една версия. Не мисля, че някой, който се е навъртал край тази къща, би останал незабелязан от мистър Бодибилдинг отсреща. Особено ако е идвал често в квартала.

— Докато ти разговаряше с него, поне пет-шест души надникнаха през прозорците или вратите си.

— Да, знам.

— Все пак, ако някой е набелязал къщата, би наминал и направил снимки. — Рурк се изправи и отвори вратата. — Въпреки че би било също толкова рисковано, колкото да инвестираш в клониране от разстояние, ако можеш да си го позволиш. — Докато говореше, отвори устройството за алармата, пхна в него малък диск и ръчно въведе команда. — Следващия път би се дегизирал. Необходимо е само търпение. Ето, готово.

— Каза три-четири минути. Отвори я за по-малко от две.

— Казах „всеки опитен крадец“. Нямах предвид себе си. Системата е надеждна, но „Рурк Индъстрис“ произвеждат по-добри.

— Другия път, когато разговарям с нея, ще ти направя реклама. Първо се е качил горе.

— Така ли?

— Да, защото не е очаквал някой да влезе и би действал на запалени лампи, след като е включил параваните на прозорците. Тя щеше да забележи това, когато влезе, както и безпорядъка в хола. Но не го е забелязала. Ако е била с бистър ум, при подобна гледка би

побягнала и позвънила на полицията. А се е качила на горния етаж. — Ив отново отвори входната врата и я остави да се затръшне. — Чува я да проверява ключалките, може би да прослушва съобщенията на домашната гласова поща. — Тя премина през хола, заобикаляйки съборените мебели. Не обърна внимание на миризмата на химикали, останала след „метачите“. — Била е в клуб, вероятно е пийнала. Не прекарва много време в къщата. Обувките ѝ са ужасно неудобни, но ги сваля чак в спалнята. Не виждам защо ще се мъчи да преминава оттук с тях, щом не е имало кой да зяпа дългите ѝ крака. Тръгва нагоре по стъпалата. — Застана до стълбището. — Безспорно харесва тази къща. Самата тя живее в апартамент от десет години. Определено е доволна да разполага с толкова пространство. Влиза в спалнята, сваля прелъстителските обувки.

— Едва ли е от значение, но сигурна ли си, че не ги е свалила долу и не се е качила боса, носейки ги в ръка?

— Ммм? Съдя по положението им. И по нейното. Ако ги беше държала в ръка, когато е прерязал гърлото ѝ, щяха да паднат по-близо до тялото. Освен това, ако ги бе занесла в спалнята, щеше да се обърне към гардероба или поне да ги запрати натам. Така мисля. Виждаш ли къде съм застанала?

Рурк виждаше. Виждаше и петната, и пръските кръв по леглото, пода, лампата и стената. Химикалите не бяха заличили отвратителната миризма. Запита се как някой би се върнал отново да спи в тази стая. Да живее с кошмара в нея.

Погледна Ив и срещна спокойните ѝ подканващи очи на полицай. Тя постоянно живееше с кошмари, наяве и насън.

— Да, виждам.

— Вратите на гардероба бяха отворени. Обзалагам се, че е бил там. Не е започнал оттук. Мисля, че преди това е влязъл в офиса в дъното на коридора. Там е била първата му спирка и не е стигнал много далеч.

— Защо?

— Ако бе претършувал тази стая, тя щеше да види разтурията веднага щом отвори вратата. Нямаше следи от самозащита, никакви признаци, че е направила опит да избяга или да се бори. Второ, в офиса има техника, която е непокътната. Теорията ми е, че това е била

отправната му точка и е възнамерявал да действа внимателно, чисто. Но Джейкъбс влиза и напълно обърква плана му.

— А план Б е убийство.

— Да. Няма начин да е подминал офиса ѝ. Но не го е оставил в безпорядък. Обърнал е всичко в другите стаи наопаки, но офиса вече е бил претърсен. Защо да се връща там?

Рурк отново огледа ужасяващите петна по пода и стените.

— За да пререже гърлото на една жена, е било нужно по-малко време.

— Възможно е и този фактор да е оказал влияние. Мисля, че я е чул да влиза и вместо да чака да си легне и да се измъкне или пък да я халоса и повали в безсъзнание, се е намъкнал тук. Скрил се е в гардероба и я е причакал, докато влезе и свали шикозните си обувки. Да не се бавим, а? Всичко вече е огледано и описано. Влез в гардероба.

— Господи.

Той отмести купчините дрехи и възглавници и се провря между отворените врати.

— Виждаш ли ъгъла? Трябва да е бил такъв, ако се съди по начина на падане. Застанала е тук, с лице насам. Приближил се е изотзад, сграбчил я е за косата и е навел главата ѝ назад. Имаше дълга коса, а и личи от ъгъла на раната. Диагонално, отляво надясно, отгоре надолу. Изиграй това, ще ти трябва малко въображение за дългата коса.

Рурк стигна до нея с две крачки, дръпна късите ѝ коси и имитира замахване с нож.

Ив си представи как потръпва веднъж от шока, който настъпва, и тревогата, която крещи в съзнанието на жертвата, докато тялото ѝ умира. Сведе поглед към пода и си спомни положението на трупа.

— Така е било. Точно така. Не се е колебал нито миг. Дори секунда нерешителност — и тя би се раздвижила и променила ъгъла. Трябвало е да действа бързо и уверено. Ударила се е в ръба на леглото при падането. Личи по пръските кръв. Удря се в ръба, отскача, търкулва се и се просва неподвижна на пода. Направил е поразииите долу след убийството. Навярно е прекарал още час или два в къщата с нея. През част от времето е тършувал в тази стая, докато кръвта ѝ е изтичала. Има ловки ръце. И забележително хладнокръвие.

— Сложи ли микрокамера на Ганън?

— Да. Ще я държим под наблюдение, докато заловя убиеца. Да се махаме оттук.

Рурк изчака, докато отново излязоха навън в горещата лятна вечер. Ив запечата входа. Той прокара длани по ръцете ѝ, притегли я към себе си и леко я целуна.

— За какво беше това? — попита тя.

— Имахме нужда.

— Мисля, че си прав. — Хвана ръката му и тръгна надолу по стъпалата. — Наистина имаме.

Журналистите вече бяха надушили новината. Служебната ѝ гласова поща в полицейската централа бе пълна със съобщения, молби и настоявания за информация. С известна доза задоволство препрати всичките на отдела за връзка с медиите. Можеха да душат за кръв колкото искат, но нямаше да получат нищо от нея, преди да е готова.

Очакваше скоро да бъде посетена лично от Надин Фарст. Щеше да я изтърпи, когато дойде моментът. Може би имаше с какво нашумялата репортерка на Канал 75 да ѝ бъде полезна.

Введе програма за кафе и реши, че никога не е твърде рано да притесни патолозите и лабораторията.

Спореше с медицинското лице, на което бе възложена експертизата по случая, ядосана от новината, че главният експерт Морис е в отпуск, когато чу викове и подсвирквания откъм общото помещение до офиса ѝ.

— Не ме интересува, че е лято и хора с вашата професия гледат да се откъснат от работа — сопна се Ив. — Изпращането на трупове при вас не е мое хоби. Искам резултати, а не оправдания.

Затвори и реши, че след първото натриване на нечий нос за деня е в идеално настроение за кавги в лабораторията. Приближаващо се потракване я накара да се намръщи.

— Добро утро, Далас.

Самонадеяната Пийбоди, наскоро повишена в детектив, вече не носеше досадната униформа. Ив ужасно съжаляваше за това. Атлетичното ѝ тяло, което със сините полицейски дрехи бе изглеждало доста по-закръглено, сега бе в прилепнал тъмновиолетов панталон,

лилаво горнище и ефирно сако в подобен цвят на тесни райета. Вместо грубите спарващи ботуши, бе с лилави обувки с нисък, но тънък ток.

Това обясняваше тракането.

— С какво си облечена, по дяволите?

— С дрехи. Мои са, не съм ги крала. Експериментирам с различни стилове, за да реша кой е най-подходящият за работа. Мисля да си направя и нова прическа.

— За какво ти е нова прическа, по дяволите! — Ив бе свикнала с тъмните къси коси на Пийбоди, подстригани на черта. — Защо хората непрекъснато променят прическите си? Щом старата не ти харесва, защо си ходила с нея? А ако новата не ти хареса, ще трябва пак да отидеш на фризьор. Аз бих полудяла.

— Имаш право.

— А тези какви са?

Посочи към обувките ѝ.

— Нали са страхотни? — Пийбоди завъртя крака си, за да ѝ ги покаже. — И изненадващо удобни.

— Това са женски обувки.

— Далас, не знам как да ти го кажа, но аз съм жена.

— Партньорът ми не е кукличка. Не работя с глезли, а с ченгета. Партньорът ми е ченге, а това не са обувки на ченге. Тракат.

— Благодаря, лейтенант. — Пийбоди самодоволно се усмихна.

— Значи признаваш, че си ги бива.

— Не, за бога! Токчетата тракат, когато ходиш.

— Трябва само да им се сложат капачета. — Понечи да се нацупи, но видя бележките и разпечатаните кадри от местопрестъплението на бюрото ѝ. — Какво правиш? По стар случай ли работиш?

— Пресен е. Поех го вчера, точно преди края на смяната.

— Поела си случай и не си ме повикала?

— Недей да хленчиш. Не те повиках, за да не разваля голямата ти вечер. Не помниш ли, че цял ден не престана да говориш за нея, сякаш е светското събитие на годината? Мога сама да проведе оглед, Пийбоди. Нямаше смисъл да провалям плановете ти.

— Независимо от мнението ти за обувките ми, аз съм ченге. Винаги знам, че плановете ми може да бъдат провалени.

— Този път не бяха. По дяволите, исках да ти дам тази възможност. Ако ще вдигаш скандал за това, само ще ме ядосаш.

Пийбоди прехапа устни. Пристъпи от крак на крак, сякаш обувките ѝ не бяха удобни колкото твърдеше. Но се усмихна.

— Нямам подобно намерение. Оценявам жеста. Беше важно за мен. С Макнаб преживяхме труден период. Благодаря ти. Прекарахме чудесно. Пийнах малко повече и тази сутрин ми се вие свят. Но доза истинско кафе ще помогне.

С надежда погледна към автоготвача, където имаше такова, а не блудкав сурогат като в общото помещение.

— Заповядай. После седни тук да те осведомя с какво си имаме работа.

— Изчезнали диаманти? Ще прилича на търсене на съкровище — реши Пийбоди. — Примамлива плячка. Може би ще бъде забавно.

Ив не каза нищо и ѝ подаде една от снимките на трупа на Андреа. Пийбоди процеди през зъби:

— Е, не чак толкова забавно. Някакви следи от влизане с взлом? Сексуално насилие?

— Никакви очевидни белези.

— Възможно е да е довела някого със себе си. Лош избор. Хората често грешат.

— Ще видим. Проверих дебитната ѝ карта. Последната преведена сума е платена сметка в „Клуб 60“, на ъгъла на Шестдесета и втора, в единайсет и четирийсет и пет в четвъртък вечерта. Приблизителният час на смъртта е между полунощ и един.

— Значи от клуба е отишла направо в къщата на Ганън. Ако е имала компания, заварила я е там.

— Тръгваме. — Ив събра материалите в папка. — Ще поговорим с бившия приятел на Ганън, с шефа на Джейкъбс и колегите ѝ, ще отскочим до клуба и ще се отбием в моргата да потормозим патолозите.

— Тази част винаги ми е харесвала. Ще имам повод да покажа новата си значка — добави Пийбоди, докато вървяха към вратата. Разтвори предниците на самото си и лъскавата детективска значка, закачена на колана ѝ, заблестя.

- Много оригинално.
- Любимият ми нов аксесоар.

Явно ръководството на „Тарбо, Часи и Дикс“ споделяше мнението, че разточителството за луксозен интериор привлича клиенти, които се нуждаят от планиране на финансите си. Офисите им заемаха четири етажа, с главен информационен център колкото игрище на „Янките“. Осем млади жени и мъже, явно назначени колкото заради комуникативните си способности, толкова и заради външността си, седяха зад огромен искрящо червен плот, който би побрал жителите на малко предградие. Всеки от тях имаше персонален комуникатор и обработваше информация със светкавична скорост.

Явно отделяха доста време за устната си хигиена, ако се съдеше по еднаквите им ослепителни усмивки.

Около тях имаше бюро, на които седяха още самоуверени мъже и жени със съвършено бели зъби и в официални костюми, три зони за чакащи клиенти с меки дивани, фотьойли и маси, оборудвани с екрани за разглеждане на списания и кратки видеофилми, както и зимна градина с малък син шадраван.

Звучеше дискретна жизнерадостна музика.

Ив реши, че щеше да попадне в приют за душевноболни, ако работеше в подобна обстановка.

Тръгна към информацията по мекия сребрист килим.

— Чад Дикс.

— Господин Дикс е на четиридесет и втория етаж. Ще изпратя една от асистентките си да ви придружи. Бихте ли ми казали името си и часа на уговорената среща?

Ив сложи значката си върху лъскавия плот.

— Лейтенант Далас, Централно полицейско управление. Бих казала, че часът на срещата ми е сега. Можем и сами да се качим на четиридесет и втория етаж, благодаря. Само съобщете на господин Дикс, че отиваме при него.

— Трябва да въведа самоличността ви, за да се качите в асансьора.

Ив отново извади значката си и я завъртя.

— Заповядайте.

Прибра я обратно в джоба си и тръгна към асансьорите.

— Може ли следващия път аз да бъда лошото ченге? — прошепна Пийбоди, докато чакаха вратите да се отворят. — Наистина имам нужда от практика.

— Според мен не това е начинът да добиеш практика, но нямам нищо против да опиташ. — Качиха се в асансьора. — Четиридесет и втори — нареди Ив и се облегна на стената, докато кабината ги издигаше нагоре. — Ти ще говориш със секретарката, която ще ни посрещне.

— Нямам търпение.

Пийбоди потри ръце, разкърши рамене и врат.

— Определено няма смисъл — промърмори Ив, но позволи на партньорката си да излезе първа, когато вратите се отвориха.

Етажът бе също толкова просторен като долния, но цветовата схема съчетаваше сребристо с електриковосиньо, а не с червено. Сепаретата за чакащи бяха по-големи и снабдени със стенни екрани, настроени на различни финансови програми. Гишетото за информация бе с размерите на малък плуven басейн, но нямаше нужда да се отбиват там, защото секретарката веднага забърза към тях през двойните остъклени врати, които безшумно се отвориха пред нея.

Бе блондинка с лъскави коси на спираловидни къдрици, които обграждаха лицето ѝ като ореол. Имаше розови устни и бузи и тяло с впечатляващи форми, подчертани от прилепналата пола и сако с цвят на захарен памук.

Бързайки да не пропусне шанса си, Пийбоди пристъпи напред и разтвори сакото си.

— Детектив Пийбоди, Централно полицейско управление. Партньорката ми — лейтенант Далас. Трябва да поговорим с Чад Дикс във връзка с разследване.

— Господин Дикс има среща с клиент, но с удоволствие ще прегледам графика му и ще ви вметя днес, ако ми обясните за какво по-точно става дума и колко време ви е необходимо.

— Думата е „убийство“, а колко време ще му отнемем, зависи изцяло от него. — Пийбоди наклони глава, събра вежди и ѝ хвърли строгия поглед, който бе отрепетирала пред огледалото в банята. — Ако не може да ни приеме тук и сега, с удоволствие ще го отведем в

управлението и ще проведем разговора там. Можете да го придружите — добави тя.

— Аз... почакайте само момент.

Когато забързаните й стъпки заглъхнаха, Пийбоди смушка Ив с лакът.

— Думата е „убийство“ — добре го казах.

— Не беше зле. — Ив кимна, когато блондинката дотича обратно. — Да сравним постигнатото.

— Ако дойдете с мен, господин Дикс ще ви приеме сега.

— Така си и помислих.

Пийбоди понечи да я последва.

— Не злорадствай — промърмори Ив. — Ще те намразят.

— Разбрано.

Тръгнаха по ветрилообразния коридор и минаха през други двойни врати в широката му част. Бяха матови и се отвориха, когато секретарката ги докосна.

— Детектив Пийбоди и лейтенант Далас, господин Дикс.

— Благодаря, Джуна.

Седеше зад U-образно бюро до неизменната стъклена стена. В офиса му имаше разкошен кът за седане с няколко широки кресла и витрина с дребни сувенири и играчки.

Бе облечен с тъмносив костюм на едва забележими светли райета и носеше сребърен ланец под яката на снежнобялата риза.

— Полицаи. — Със спокойно изражение посочи към креслата. — Предполагам, че има нещо общо с трагедията в дома на Саманта Ганън. Чух за това снощи във вечерните новини. Все още не съм успял да се свържа със Сам. Можете ли да ми кажете дали тя е добре?

— Доколкото е възможно — отвърна Ив. — Познавахте ли Андреа Джейкъбс?

— Да. — Поклати глава и се отпусна зад бюрото си. — Не мога да повярвам какво се е случило. Саманта ме запозна с нея. Често си говорехме, докато излизах със Сам. Тя беше... може би звучи изтъркано, но беше от хората, които са пълни с живот. В репортажите не съобщават много подробности, дори тази сутрин. Взлом ли е имало?

— Все още се опитваме да установим. Вече не се ли виждате с госпожица Ганън?

— Романтичната ни връзка приключи.
— Защо?
— Просто не вървеше.
— Кой смяташе така?
— И двамата. Сам е красива и интересна жена, но вече не ни беше забавно заедно. Решихме да се разделим.
— Имали сте кодовете от жилището ѝ.
— Да... — Замълча за миг и дискретно се покашля. — Имах ги. Както и тя моите. Предполагам, че ги е сменила, след като скъсахме. Аз също смених своите.
— Бихте ли ни казали къде бяхте през въпросната нощ?
— Да, разбира се. Бях тук, в офиса, докъм седем и нещо. Имах работна вечеря с клиент в бистрото на Петдесет и първа. Джуна може да ви даде информация за клиента, ако ви е нужна. Тръгнах от ресторанта към десет и половина и се прибрах у дома. Поработих върху някои документи около час и включих телевизора, за да видя вечерните репортажи, както винаги, преди да си легна. Навярно съм стоял докъм полунощ.
— Може ли някой да го потвърди?
— Не, поне след като излязох от ресторанта. Хванах такси, но не мога да ви кажа номера на колата. Нямам никаква причина да нахълтвам в къщата на Сам, за да крада, или да убивам Андреа, за бога.
— Преди години сте имали проблеми с наркотиците, господин Дикс.
Мускулите на челюстта му трепнаха.
— Чист съм от години. Подложих се на рехабилитация и продължавам да посещавам сбирки на бивши наркомани. Ако се наложи, нямам нищо против да ми вземат проба, но в присъствието на адвокат.
— Ще ви уведомим, ако се наложи. Кога за последен път разговаряхте с Андреа Джейкъбс?
— Преди два месеца или най-малко около шест седмици. Мисля, че вече беше лято и ние със Сам, Андреа, тогавашното ѝ гадже и още една двойка отидохме заедно в джаз клуб. Беше няколко седмици преди да скъсаме.
— Срещали ли сте се с Андреа Джейкъбс насаме?

— Не. — Тонът му издаде раздразнение. — Не съм изневерявал на Сам и никога не бих го направил с нейна приятелка. А и Андреа, колкото и да обичаше мъжете, не би постъпила толкова подло. Приемам го като обида.

— В работата си често прибягвам до обиди. Когато разследвам убийство, добрите маниери остават на заден план. Благодаря за съдействието, господин Дикс. — Ив стана. — Ще ви се обадим, ако има нещо ново. — Тръгна към вратата, но се обърна. — Впрочем чели ли сте книгата на госпожица Ганън?

— Разбира се. Преди няколко седмици ми подари предварително копие. Купих още едно в деня на издаването.

— Имате ли хипотеза за диамантите?

— Вълнуваща история, нали? Мисля, че бившата жена на Крю е заминала някъде с тях и е заживяла в охолство.

— Възможно е. Още веднъж ви благодаря.

Ив изчака, докато слязоха на партера.

— Впечатления, детектив Пийбоди?

— Обичам да чувам това обръщение. Проницателен, хладнокръвен и нямаше среща. Накарал е секретарката си да се опита да ни разкара, ако е възможно.

— Да. Хората просто не обичат да разговарят с ченгета. Защо ли е така? Бил е подготвен — добави тя, когато тръгнаха през фоайето. — Предварително е решил какво да отговори на въпроса къде е бил през въпросната нощ. Дори не се наложи да му напомним датата. Минали са шест дни, а не се замисли нито за миг. Изрецитира го като ученик на изпит.

— Няма алиби за часа на смъртта.

— Може би затова искаше да ни отпрати. Да отидем в туристическата агенция.

Ив предполагаше, че обикновено атмосферата в „Уърк ор Плей“ е весела. Стените бяха покрити с екрани, на които невероятно красиви хора се забавляваха в екзотични заведения, и това навярно караше бъдещите летовници да си представят как биха изглеждали самите те, докато се разхождат полуголи на някой тропически плаж.

Имаше пет-шест служителки, чиито бюра бяха отрупани с лични дреболии: снимки, малки кукли или смешни тежести за книжа, плакати.

Целият личен състав бе дамски и офисът бе изпълнен с нежни ухания, според Ив — твърде сладникави. Всички служителки бяха облечени с модерни удобни дрехи — поне тя предположи, че са модерни — дори и тази от тях, която явно бе в напреднала бременност и коремът ѝ бе толкова наедрял, сякаш носеше три здрави бебета. Ив потръпна при вида ѝ.

Още по-покъртителни бяха подпухналите от плач очи на три от жените и риданията, които се чуваха от време на време.

Въздухът в стаята пулсираше от естроген и емоции.

— Най-ужасното нещо на света. Най-ужасното. — Бременната жена с мъка се надигна от стола си. Редките ѝ кестеняви коси бяха пригладени назад, а лицето ѝ бе кръгло като месечина, с цвят на млечен шоколад. Сложи ръка на рамото на една от другите служителки, когато тя заплака. — Ще бъде по-спокойно, ако отидем в офиса ми. Всъщност това беше бюрото на Андреа. Поех задълженията ѝ тази сутрин. Аз съм Сесили Нюбъри, шефката.

Покани ги да влязат в малък, безупречно подреден офис и затвори вратата.

— Момичетата са... всички сме объркани. Настана пълен хаос. Да ви призная, не повярвах на Нара, когато ми позвъни сутринта и хленчейки, ми съобщи за Андреа. Но включих информационния канал и видях репортажа. Съжалявам. — Сложи ръка на кръста си и се отпусна на един стол. — Трябва да поседна. Сякаш върху пикочния ми мехур е паркиран макси бус.

— Кога е терминът ви, госпожо Нюбъри? — любопитства Пийбоди.

— След десет дни. — Тя поглади корема си. — Ще бъде второто ми дете. Не знам какво съм си мислила, когато реших да го зачена, за да се роди през лятото. Едва издържам в тази жега. Дойдох днес... възнамерявах да взема няколко седмици отпуск, но дойдох, защото... нямах представа какво друго да сторя. Как да постъпя. Андреа работеше тук почти от откриването на фирмата. Беше заместник-управител и щеше да движи нещата, докато съм в майчинство.

— Не е била на работа няколко дни. Не се ли разтревожихте?

— Беше в отпуск. Трябваше да се върне днес, когато аз възнамерявах да изляза. Господи! — Потърка лицето си. — Обикновено се възползваше от отстъпките за персонала и заминаваше някъде, но този път реши да остане да пази къщата на приятелката си, да ремонтира апартамента си, да пазарува и да посети някои от козметичните и фризьорските салони в града. Очаквах да ми се обади онзи ден или вчера, за да поговорим, преди да се сменим. Но, честно казано, не ми хрумна, че нещо не е наред, когато не звънна. Покрай бебето, дъщеричката ми, бизнеса и майката на съпруга ми, която ни гостува в най-неподходящия момент, няхах време да мисля за това.

— Кога за последен път разговаряхте с нея?

— Преди две седмици. Много съм... много бях привързана към Андреа, приятно беше да се работи с нея. Обаче имахме много различен начин на живот. Тя не беше омъжена и обичаше да се забавлява. А аз съм семейна жена, отглеждам тригодишно дете, очаквам второ и ръководя фирма. Затова не се виждахме често извън агенцията и не разговаряхме за друго, освен за работа.

— Идвал ли е някой, който се е интересувал конкретно от нея?

— Имаше редовни клиенти. Повечето от момичетата ми имат списък от хора, които държат да бъдат обслужвани от тях, когато планират почивка.

— Би трябвало нейният списък да е запазен някъде.

— Разбира се. Може би е редно да се допитам до адвокат, преди да ви го предоставя, но няма да губя нито своето време, нито вашето. Разполагам с паролите на всичките си служителки. Ще ви дам нейната. Можете да копирате от компютъра ѝ всичко, което сметнете, че може да ви бъде от полза.

— Благодаря за съдействието.

— Беше чудесна жена. Разсмиваше ме и вършеше добра работа за мен. Никога не би наранила никого. Ще направя всичко, което мога, за да ви помогна да заловите онзи, който ѝ е причинил това. Беше едно от момичетата ми, а аз държа на тях.

За час успяха да копират файловете, да проверят документите в служебния ѝ компютър и да разпитат другите служителки.

Всяка от колежките на Андреа бе излизала с нея по клубове, барове и купони, със или без мъжка компания. Изтряха доста ридания, но не узнаха почти нищо ново.

Ив нямаше търпение да се отърве от мириса на скръб и размазан грим.

— Ще направим стандартно проучване на клиентите от списъка. Ще попитам Саманта Ганън дали познава някого от тях и буквално ще смажа онази патоложка.

— Морис?

— Не, Морис работи върху тена си на някой тропически плаж. Поверили са експертизата на Дюлък, а тя е по-мудна от еднокрак охлюв. Ще започна с нея за загарявка, а после, ако остане време, здравата ще нахокам Дикхед — добави тя, имайки предвид шефа на лабораторията.

— Господи, цялата ни сутрин е запълнена. После може да обядваме някъде.

— На път за моргата и лабораторията ще минем през почистващата фирма. Не закуси ли преди два часа?

— Да, но ако не започна да ти напомням, че трябва и да обядваме, ще се сетиш чак когато припадна от глад.

— Детективите ядат по-рядко от униформените.

— Никога не съм чувала това. За да ме сплашиш ли го казваш?

— Затрака с все по-стягащите я обувки след Ив. — Така ли е?

20.

„Мейд ин Нью Йорк“ се помещаваше в невзрачна едноетажна сграда и залагаше изцяло на доброто обслужване, както гордо обясни началничката на „Личен състав“, която ръководеше персонала от офис, по-малък дори от този на Ив в Централното управление.

— Свеждаме разходите до минимум — осведоми я госпожа Тески, със старомоден кок и обувки. — Клиентите ни не се интересуват как изглеждат офисите ни, рядко ги посещават. Важното за тях е чистотата в собствените им офиси и домове.

— Разбирам — каза Ив и Тески присви ноздри. Интересно бе човек да я наблюдава.

— Нашите чистачки са продуктът. Всичките са внимателно подбрани след интервюта, тестове, практически изпити и обучение и трябва да отговарят на доста високи стандарти за външен вид, маниери и умения. Подбираме и клиентите си, за да бъдем сигурни за безопасността на персонала.

— Убедена съм, че сте права.

— Предлагаме почистване на офиси и жилища. Услугите се извършват от екипи, двойки или индивидуално. Имаме човешки и дроиден персонал. Развиваме дейност в целия щат Нью Йорк, в Нью Джърси, а се надяваме да уредим и пътуване на домашни помощници с клиент, който желае квалифицирано обслужване извън страната и дори в космоса.

— Забележително. — Ив се запита колко от домашните помощници са и квалифицирани компаньонки, но ѝ се стори неуместно да го изрече на глас. — Интересувам се коя или кои от чистачките ви са се грижили за жилището на Саманта Ганън.

— Разбирам. Имате ли заповед? Информацията за персонала и клиентите ни е поверителна.

— Естествено, мога да получа заповед. Ще бъде нужно малко време и тичане, но ще успеея. Но ако ме принудите да тичам и да губя време, когато разследвам убийство... впрочем доста брутално убийство с много кръв, която целият ви личен състав не би могъл да

почисти, ще започна да се питам защо се опитвате да ме забавите. Ще си задам въпроса: „Хей, какво кара тази госпожа Тести...“

— Тес-ки.

— Добре. Ще се питам какво искате да скриете. Имам подозрителен ум, затова съм стигнала до чин лейтенант. Така че, когато получа заповедта и започна да си задавам тези въпроси, ще се поровя надълбоко и гадните ми подозрителни пръсти ще оставят отпечатъци по всичките ви файлове. Само да свирна на Отдела за икономически престъпления — и ще дотичат, за да обърнат целия ви офис наопаки, докато се уверят, че не наемате нелегални имигрантки — въпреки всички тестове и интервюта.

Ноздрите на жената отново трепнаха и изпуснаха тънки струйки въздух.

— Обиждате ме със заплахите си.

— Често ме обвиняват в това. Вродената ми подозрителност и безцеремонност трябва да ви наведат на мисълта, че съм способна да всея по-голям хаос тук и от Отдела за икономически престъпления. Нали, детектив Пийбоди?

— Като човек, който вече е чистил след вас, лейтенант, мога да потвърдя, че сте способна да всеете по-голям безпорядък от всеки друг. И както винаги, със сигурност ще откриете нещо нередно, което ще създаде главоболия на госпожа Тески и персонала ѝ.

— Както се казва, квит сме.

Докато траеше тирадата на Ив, лицето на госпожа Тески смени цвета си няколко пъти. Накрая се спря на цикламено.

— Нямате право да ме заплашвате!

— Да ви заплашвам? За бога, Пийбоди, да съм заплашвала някого?

— Не, лейтенант. Просто водите разговор в своя уникален стил.

— Точно така. Просто водя разговор. Е, нали ще се споразумеем относно заповедта? В случай че държите на своето, ще проверим не само файловете за персонала, а и дали срещу вас са били повдигани финансови, граждански или криминални обвинения.

— Никак не ми харесвате.

— Поне сте откровена — каза Ив с лека усмивка. — Вие на мен — също.

Тески се завъртя към компютъра си и въведе паролата.

— Жилището на госпожица Ганън е в списъка за почистване два пъти месечно, с допълнителни услуги на тримесечие и спешни повиквания преди посрещане на гости. Вчера беше дата за посещение по график. — На челото на Тески се появиха още няколко дълбоки бръчки. — Жената, която почиства дома ѝ, не е попълнила, че услугата е извършена. Това е просто недопустимо.

— Коя е тя?

— Тина Коб. Грижи се за дома на Ганън от осем месеца.

— Можете ли да проверите дали наскоро е пропуснала да обслужи и други клиенти?

— Момент. — Зареди друга програма. — Коб е изпълнила задълженията си до събота. В неделя е почивала. Няма потвърждение от Ганън за вчера. Днес до името ѝ има отметка, което означава, че клиентът ни е уведомил, че не е отишла да свърши работата си. Наложило се е да бъде сменена в графика.

Госпожа Тески направи това, което Ив би очаквала от всяка сухарка като нея. Цъкна с език.

— Дайте ми домашния ѝ адрес.

Тина Коб живееше в един от грозните блокове, построени след Градските войни, в които бяха настанени хора, чиито жилища бяха опожарени или бомбардирани. Вече второ поколение пребиваваше в тях. Цинични, остроумни графити, често пълни с правописни грешки, създаваха облик на панелните постройки. На прозорците имаше решетки, а безделниците по площадките отпред, изглежда, биха се радвали отново да изгорят или бомбардират квартала само за да нарушат еднообразието.

Ив слезе от колата си, огледа лицата и не обърна внимание на характерния аромат на „Зоунър“. Извади значката си и я вдигна високо.

— Навярно се досещате, че това е мое — каза тя и посочи колата си. — Но никой от вас не предполага, че мога да избода очите му с голи ръце, ако видя дори драскотина.

— Хей! — Младеж с изцапана тениска и лъскава сребърна обица направи неприличен жест. — Да ти го начукам!

— Поласкана съм от предложението, но не, благодаря. Търся Тина Коб.

Последваха подигравателни подвиквания, подсвирквания и въздушни целувки.

— Гооотин задник.

— Сигурно е доволна, че мислите така. Тук ли е?

Момчето с обичата се изправи и изпъчи гърди срещу Ив. Имаше късмет, че не пристъпи напред и не се сблъска с нея.

— За какво искаш да тормозиш Тина? Няма ник'ви провинения. Момичето бачка здравата, за да преживява.

— Кой е казал, че ще я тормозя? Възможно е да е в беда. Ако си неин приятел, би трябвало да искаш да ѝ помогнеш.

— Не съм казал, че съм ѝ приятел. Казах само, че бачка здравата, за да преживява. Защо и ти не си гледаш работата?

— Защото ми плащат, за да пазя другите хора, докато гледат своята, а ти ме караш да се чудя дали да не поразпитам теб вместо Тина Коб.

— Вие, ченгетата, сте лайнари.

Ив му се усмихна чаровно.

— Искаш ли да проверим това предположение?

Той изсумтя и погледна назад към приятелите си, сякаш за да им покаже, че никак не е разтревожен.

— Няма да си правя труда в тази жега — каза момчето и сви кльощавите си рамене. — Не съм виждал Тина от няколко дни. Не ѝ държа сметка къде ходи. Сестра ѝ работи в барчето отсреща. Що не питате нея?

— Ще я попитам. Долу ръцете от колата, момчета. Колкото и да е жалка, моя е.

Пресякоха улицата. Ив предположи, че въздушните целувки и поканите за сексуални приключения са отправени към Пийбоди, но не им обърна внимание. Кльощавият нахалник бе прав за едно. Бе твърде горещо, за да си прави труда.

Забеляза момичето, което работеше на касата. Ниско, слабо, с матова кожа и странно стърчащи катраненочерни коси на лилави кичури.

— Мога да поръчам нещо — предложи Пийбоди. — Някакво подобие на обяд.

— Давай.

Ив се отправи към касата и изчака, докато клиентът пред нея плати за пакетче сухо мляко и кутийка подсладител.

— Какво ще желаете? — вяло попита касиерката.

— Търся Тина Коб. Вие ли сте сестра ѝ?

Широко отвори тъмните си очи.

— Какво искате от Тина?

— Да поговоря с нея.

Ив извади значката си.

— Не знам къде е. Не може ли просто да се откъсне от всичко за два дни?

— Има пълното право. — Ив бе направила проучване за Тина Коб от колата и знаеше, че сестра ѝ се казва Еси. — Еси, би ли повикала някой да те смени за малко?

— Не мога. Днес работя сама.

— В момента няма други клиенти, освен нас. Каза ли ти къде отива?

— Не. Мамка му! — Еси седна на висока табуретка. — По дяволите! Никога в живота си не е загазвала. Прекарва цялото си време в чистене на богаташки къщи. Може би просто е искала да си почине. — В очите ѝ се прокрадна страх. — Навярно е заминала някъде.

— Планирала ли е пътуване?

— Вечно крои планове. Когато спести достатъчно, щяла да отиде еди-къде си и еди-къде си. Но все не успява да спести. Нямам представа къде е. Не знам какво да правя.

— Откога е в неизвестност?

— От събота. В събота вечерта излезе и оттогава не се е прибирала. Понякога не спи у дома. Както и аз. Когато човек си намери гадже, иска да бъде с него, нали?

— Ясно. Значи я няма от събота?

— Да. Неделя е почивният ѝ ден, така че какво нередно има в това да излезе? Обаче никога не е изчезвала така, без да ми се обади. Днес позвъних на работата ѝ и попитах за нея, но ми казаха, че не са я виждали. Може би ѝ създадох неприятности. Не биваше да се обаждам там.

— Не си ли съобщила за изчезването ѝ?

— За бога, човек не обявява някого за изчезнал само защото не е спал у дома две нощи. Не се ходи в полицията за щяло и нещяло.

Хората от този квартал не ви търсят за нищо.

— Взела ли е багаж?

— Не знам. Работната ѝ униформа си стои, но червената ѝ блуза и черните ѝ дънки ги няма. Както и новите ѝ сандали.

— Искам да огледам апартамента.

— Ще ми се разсърди. — Еси издаде касова бележка за пресните такос^[1] и кутиите пепси, които донесе Пийбоди. — По дяволите! Не биваше да тръгва, без да ми каже. Аз не бих ѝ причинила това. Ще се наложи да затворя. Но не мога да се бавя повече от петнадесет минути, в противен случай ще загазя.

Жилището на сестрите представляваше две малки стаи, с ниша в хола, която служеше за кухня. Мивката бе широка и дълбока колкото човешка шепа. Вместо електронни паравани, на прозорците имаше ръчно спускащи се капаци, които не намаляваха шума от улицата и небето.

Ив изпита чувството, че се намира в „Транспо“ станция.

Имаше диван за двама души, който навярно бе разтегателен и се превръщаше в легло, стар очукан екран за видеоигри и едина-единствена лампа с форма на мишле от анимационен филм, която някоя от двете бе запазила от детството си.

Въпреки оскъдното пространство, апартаментът бе идеално подреден. И по странен начин всичко издаваше женски почерк, както в туристическата агенция, ръководена от дами.

— В спалнята се влиза оттук. — Еси посочи към вратата. — Тина спечели, когато хвърляхме „ези-тура“, за да решим кой да се настани в нея. Аз спя тук. Но все пак е доста тясно. Затова, когато някоя от нас си хване гадже, обикновено спи при него.

— Тя има ли приятел? — попита Ив, когато Пийбоди тръгна към спалнята.

— От две седмици излиза с някого. Казва се Боби.

— Боби има ли си фамилно име?

— Може би. — Еси сви рамене. — Не го знам. Сигурно е с него. Тина е голяма романтичка. Когато си падне по някого, хлътва до уши.

Ив огледа стаята. Едно тясно легло, старателно застлано, малка тоалетка, вероятно донесена от дома на родителите. Върху нея имаше

красива музикална кутийка и евтина ваза с изкуствени рози. Тя повдигна капака на кутийката, изслуша звънливата мелодия и видя вътре няколко евтини бижута.

— Поделяме си гардероба — обясни Еси, когато Пийбоди разтвори тесните врати.

— Къде се е запознала с този Боби? — попита Пийбоди и тръгна от гардероба към банята.

— Не знам. Живеем заедно в тази кутия, но се опитваме да не си пречим, нали разбирате? Каза ми само, че е срещнала този мъж и че е забавен, мил и интелигентен. Знаел всичко за книгите, изкуството и прочее. Тя си пада по такива типове. Една вечер ходиха на изложба или нещо подобно.

— Не те ли е запознала с него? — попита Ив.

— Не. Винаги се срещаха някъде навън. Не водим приятелите си тук. Господи, погледнете тази бърлога. — Огледа се наоколо с тъгата и примирението на жена, която знае, че не ѝ се полага нещо по-добро. — Имаше среща с него в събота след работа. Щяха да ходят на театър. Когато не си дойде, предположих, че е преспала при него. Нормално. Но никога не е зарязвала работата си и не е отсъствала толкова дълго, затова започвам да се безпокоя, нали разбирате?

— Защо не подадеш сигнал? — Пийбоди излезе от банята. — Съобщение за изчезнало лице.

— Господи, какво си мислите? — Еси се почеса по главата между двуцветните кичури. — Ако влезе с танцова стъпка тук и разбере какво съм направила, ще мърмори цял месец. Нали не е нужно да съобщаваме на родителите ми? Ще се побъркат, ще изпаднат в истерия и ще дотичат тук.

— Провери ли при тях? Може би е решила да им погостува няколко дни.

— Не. Искам да кажа — да, проверих. Позвъних на мама, започнах със: „Здравей, как си?“ — и така нататък. Каза, че ще се обади, за да се чуе и с Тина. Така разбрах, че не са се виждали. Мама би откачила, ако узнае, че е избягала с някакъв тип.

— Ще се погрижим за това. Би ли дала информация на детектив Пийбоди?

Ив се загледа в идеално изпънатата покривка на леглото.

— Не е заминала на романтична екскурзия с гаджето си — каза тя, щом се върнаха в колата. — Момичета като тях не тръгват без дрехи за преобличане, бижута и дори четките си за зъби. Не е отсъствала от работа нито ден от осем месеца, а сега просто пропуска да отиде у Ганън.

— Мислиш, че е замесена?

Ив си спомни за малкия подреден апартамент и музикалната кутийка с дрънкулки.

— Не и съзнателно. Но се съмнявам, че за Боби може да се каже същото.

— Ще бъде трудно да открием някакъв тип на име Боби, без фамилно име и описание.

— Сигурно е оставил следи някъде. Провери колко трупа с неустановена самоличност са докарани от събота вечерта до днес. И бездруго отиваме към моргата. Дано не я открием там.

— Искаш ли такос?

Ив разопакова сандвича в скута си, но реши, че ако го изяде, докато кара, неизбежно през останалата част от деня ще има петна от сос по блузата. Включи на автопилот, отдръпна се от волана и отхапа.

Когато телефонът в колата звънна, поклати глава.

— Виж кой е — каза с пълна уста, докато дъвчеше мистериозното подобие на месо с лютив сос.

— Надин Фарст — осведоми я Пийбоди.

— Жалко, че съм в обедна почивка. — Отпи глътка пепси и не отговори на обаждането. — Значи момичето от почистващата фирма хлътва по тип на име Боби, който я води на изложби и театър, но никога не е ходил в дома ѝ и не се е запознал със сестра ѝ. Изведнъж тя изчезва, преставя да ходи на работа и никой не я е виждал от три дни, но приятелят и не се обажда, за да остави съобщение или да провери какво става. Нищо.

— Възможно е да са заедно.

— Не е изключено. Но това момиче, което оправя леглото си като млад скаут, да не се обади, че няма да отиде на работа, и да не каже на сестра си, че заминава с любовника си? Да не вземе нито дрехи, нито каквото и да било друго, което една жена би взела със себе си, когато отива на секс сафари? Да рискува да загуби работата си, да забрави за семейството си и три дни да носи едни и същи дрехи? Не е възможно.

— Мислиш, че е мъртва?

— Имала е кодовете за достъп до жилището на Ганън и мисля, че някой е искал да се добере до тях. Ако беше жива и здрава, щеше да чуе репортажите за скорошния проблем на известната писателка Саманта Ганън, с които медиите бомбардират обществеността, и да се свърже поне със сестра си.

— Три трупа с неустановена самоличност, докарани през последните седемдесет и два часа — докладва Пийбоди. — Двама старци без документи. Третият е на млада жена, обгоряла до неузнаваемост.

— Къде са я намерили?

— В някакъв изоставен имот — прочете Пийбоди на монитора. — Алфabet Сити. Около три часа в неделя сутринта. Някой я е залял с бензин... Господи, що за човек би го сторил?... И я е запалил. Когато са я открили, вече е била овъглена. Това е всичко, до което се добрах.

— На кого е поверен случаят?

— Момент. Аха! На стария ни приятел Бакстър и компетентния му помощник, онзи сладур, полицаи Трухарт.

— Това ни улеснява. Свържи се с него. Виж дали ще можем да се срещнем в моргата.

[1] Пържени тортили с плънка от кълцано месо (мексиканска кухня). — Б.пр. ↑

Ив трябваше да се поразтърпче, за да раздвижи премръзналите си ходила в коридора с бели плочки пред залата за медицински експертизи, където Дюлък довършваше аутопсията. Морис никога не я принуждаваше да чака на студено, а и сега не би стояла тук, ако Дюлък не бе взела предпазната мярка да заключи.

Когато чу звънеца, който означаваше, че е готова, Ив рязко блъсна вратите и мина през тях. Очите ѝ се насълзиха от вонята, която се смесваше с мириса на дезинфектанти, но потисна инстинктивното гадене и намръщено изгледа Дюлък.

За разлика от Морис, който притежаваше остроумие и стил, тя бе тесногръда жена и педантично се придържаше към правилника. Бе сложила защитна мушама върху бялата си престилка и бледозеления си гащеризон. Косите ѝ бяха напълно скрити под гумена шапка. Очилата висяха на врата ѝ.

Бе висока едва метър и петдесет, с трътлесто тяло и широко лице. Кожата ѝ имаше цвят на печени кестени и единственото красиво нещо във външността ѝ, според Ив, бяха ръцете ѝ. Изглеждаха нежни като на пианист, а всъщност бяха сръчни в издълбаването на труповете.

Ив кимна към покритото тяло на масата за аутопсии:

— Това ли е моята?

— Ако имаш предвид останките на жертвата на убийството, което разследваш в момента, да. — Гласът на Дюлък винаги звучеше, сякаш гърлото ѝ е задръстено с някаква гъста течност. Докато говореше, изми ръцете си на чешмата. — Казах ти, че ще изпратя резултатите незабавно. Не обичам да ме притесняват, лейтенант.

— Взе ли токсикологична проба?

Дюлък я стрелна с поглед.

— Защо отказваш да ме разбереш?

— Разбирам те прекрасно. Държиш се враждебно с мен, защото тази сутрин те нахоках. Ще се наложи да превъзмогнем взаимната неприязън. — Ив пристъпи към трупа на Андреа. — Трябва да свършим работата си заради нея.

— Преценката ти при огледа се потвърди, що се отнася до причината за смъртта. Един-единствен разрез на шията. Остро, гладко острие. Може би кинжал. Няма следи от съпротива и други белези от насилие. Не е имало изнасилване или скорошен полов контакт. Нивото на алкохола в кръвта ѝ е високо, вероятно от четири мартинита с водка и маслина. Токсикологичната проба не показва съдържание на наркотици. Последното ѝ ястие е било зелена салата с лимонов сок, погълната приблизително пет часа преди смъртта.

— Може ли да се твърди, че нападателят е бил зад жертвата?

— Съдейки по ъгъла на раната — да. Като се има предвид нейната височина, убиецът е около метър и седемдесет и пет. Среден ръст за мъж, висок за жена. Всичко това ще бъде включено в официалния ми доклад, който ще ти бъде предоставен, както изисква процедурата. Този случай не е приоритетен, лейтенант. Претоварени сме.

— Всеки случай е приоритетен. Имате жена с неустановена самоличност. Обгорял труп, докаран от Алфabet Сити.

Дюлък тежко въздъхна:

— В моя списък няма обгоряла жертва.

— Значи е в нечий друг. Трябва да видя трупа и информацията.

— Дай номера на случая си на някого от асистентите. Имам други задължения.

— Случаят не е мой.

— Тогава няма причина да ти показват трупа и информацията.

Понечи да се отдалечи, но Ив я сграбчи за лакътя.

— Може би не знаеш как се постъпва в подобен случай, Дюлък, но аз съм лейтенант от отдел „Убийства“ и мога да поискам достъп до всеки труп, който представлява интерес за мен. Всъщност детектив Бакстър, на когото е възложен случаят, ще дойде да се срещнем тук и мисля, че двете убийства ще се окажат свързани. Продължавай да ме ядосваш и ти обещавам, че сериозно ще загазиш.

— Не ми харесва отношението ти.

— Е, не се славя с особена тактичност. Трябва да видя неизвестната.

Дюлък освободи ръката си и застана пред един компютър. Въведе заглавие и извлече информацията.

— Неидентифицираният труп на жена е в сектор С, Трета зала, поверен е на Фостър. Все още не е извършена експертиза. Назад е в списъка.

— Ще ми осигуриш ли достъп?

— Вече го направих. А сега ме извини.

— Няма проблем.

Скри се зад двойните врати. „Защо някои хора са толкова задръстени?“, запита се Ив.

Сви към сектор С, побутна вратата на зала номер три и откри, че е затворена с код.

— Мамка му! — Завъртя се и посочи с пръст към асистента, който дремеше на един от пластмасовите столове в коридора. — Хей, ти! Имам право на достъп до тази зала. Защо е заключена?

— Дюлък. Тя заключва всичко. Изненадан съм, че автоматите за кафе не са заредени с експлозив. — Прозина се и се протегна. — Далас, нали?

— Точно така.

— Ще ви отворя. Просто си почивах. Поех двойна смяна. Кой труп искате да видите?

— Неизвестната.

— Малката. Моя е.

— Ти ли си Фостър?

— Да. Току-що завърших една аутопсия на неидентифициран труп. Естествена смърт. Старецът е бил на сто и шест и вторият инфаркт го е довършил в съня му. Добър начин човек да си отиде от този свят. — Отключи вратата и ги покани да влязат. — Този тук не е добър — добави той и посочи към овъгления скелет на масата. — Мислех, че случаят е на Бакс.

— Да. Може би е свързан с един от моите. Той идва насам.

— Устройва ме. Още не съм стигнал до нея. — Извика файла и го прегледа, докато нахлузваше защитното си облекло. — Докарали са я в неделя, а тогава беше почивният ми ден. Хубави спомени. Вие почивате ли в неделя?

— Понякога.

— Какво ще кажете за спането до късно, по-точно от събота вечерта до неделя следобед? Само че винаги идва понеделник. — Сложи шапката си. — Тук съм, откакто пристигнах в понеделник

сутринта. Няма отметка от Бакс, че съответства на данните за изчезнало лице. Все още е с неустановена самоличност — каза той и хвърли поглед към трупа на масата. — Очевидно не можем да снемем отпечатащи от пръстите ѝ. Ще изпратим снимка на зъбите за сравнение.

— Какво знаем?

Извика още информация на екрана.

— Жена между двадесет и три и двадесет и пет години. Метър и петдесет и осем, петдесет и пет килограма. Последното е приблизително — от виртуална възстановка, дотук сме стигнали. Това е само предварителна информация.

— Имате ли време да я огледате сега?

— Да. Почакайте да се подготвя.

— Искате ли кафе?

Погледна я с благодарност.

— Моля те, мамче.

Обзета от симпатия към него, Ив махна с ръка на Пийбоди и отиде сама до автомата. Поръча три кафета без захар.

— Любов моя, не бива да се срещаме така.

Дори не се обърна.

— Разкарай се, Бакстър.

— Нощем те сънувам. Ще взема едно от тези.

Ив си спомни, че бе дошъл по нейна молба, и поръча четвърто кафе, а после погледна зад себе си.

— Трухарт?

— За мен лимонада, ако нямате нищо против, лейтенант. Благодаря.

Имаше вид на човек, пиещ лимонада, с невинното си момчешко лице. Пийбоди го бе нарекла „сладур“ и имаше право. Типичен млад американец, който изглеждаше сладък като бонбон със синята си лятна униформа.

Доста бе различен от хитрия, похотлив Бакстър. И той бе красавец, но малко суров. Имаше слабост към елегантните костюми и жените с пищни форми.

„Добър тандем“, помисли си Ив. Сериозният Трухарт ѝ се струваше идеален за помощник на наглия умник Бакстър.

— За покойниците — каза Бакстър и леко докосна чашата ѝ със своята. — Какво търсиш при нашето мистериозно момиче?

— Възможно е да е свързана с моя случай. Фостър ще се заеме с нея още сега.

— Нека ви помогна, лейтенант.

Трухарт пое една от чашите с кафе.

Докато вървяха към залата, Ив ги осведоми за това, което бе открила.

— Независимо дали е твоята прислужница или не, някой е бил твърдо решен да я очисти — отбеляза Бакстър. — Спукан череп, счупени кости. Била е мъртва, когато я е запалил. Не я е изгорил жива. Драснал е клечката и е офейкал. Свързахме се с Отдела за издирване на изчезнали лица, но не откриха съвпадение с предварителната информация. Цял ден разпитваме из района. Никой нито е видял, нито е чул, нито знае нещо. Човекът, позвънил на 911, е забелязал огъня през прозореца си, но не и причинителя му. Твърди, че не могъл да заспи от жегата и решил да поседне отвън на аварийната стълба. Видял пламъците и се обадил. Сигналът е приет в три часа и шестнайсет минути. Пожарната е пристигнала в три и дваайсет. Печелят точки за бързина. Все още е горяла.

— Значи не е била запалена много по-рано.

Фостър вдигна поглед, когато ги чу да влизат.

— Благодаря, лейтенант. Оставете го тук. Хей, Бакс, изглеждаш уморен.

— Капнал съм, приятел.

Фостър продължи да придвижва скенера над тялото.

— Счупен показалец на дясната ръка, отдавна зараснал. Вероятно е станало, когато е била между пет и седемгодишна. Вече сканирах зъбите и изпратих снимката в националната база данни за съответствие. Това? Пукнатината на черепа?

Ив кимна и се приближи.

— Сериозна травма. Най-вероятно от удар с тежък тъп предмет. Бухалка или тръба. Фрактура на черепа. Три счупени ребра, фрактури на пищял и челюст. Някой е излял гнева си върху това момиче. Била е мъртва, когато я е залял с бензин, слава богу.

— Не я е убил там, където се е отървал от трупа — отбеляза Бакстър. — На улицата имаше само няколко капки кръв. А когато я е

пребил, със сигурност е изтекла доста.

— По наклона на пукнатината... виждате ли това на екрана? — Фостър кимна към контрастното изображение в синьо и червено. — Изглежда, първо я е ударил в крака. Била е права. Когато е паднала, е продължил с ребрата и лицето. Оставил е черепа за десерт. Може да е била в безсъзнание, когато е премазал главата ѝ.

„Дали се е опитала да пълзи — запита се Ив. — Дали отчаяно е крещяла от ужас и болка?“

— За да не избяга — промърмори тя, — първо строшава краката ѝ. Не го интересува колко шум ще вдигне. Иначе би я зашеметил, преди да я довърши. Действал е твърде пресметливо, за да го е сторил в изблик на гняв. Не е престъпление от ярост, а хладнокръвно убийство. Избрал е място, където никой не би чул виковете ѝ. Шумоизолирано, уединено. Сигурно е имал частна кола „Транспо“, с която я е откарал до запуснатия парцел.

Прозвуча сигнал за съобщение от информационния център, който накара всички да се обърнат.

— Вече има съответствие — прошепна Бакстър и двамата с Ив застанаха пред монитора. — Това момиче ли търсиш?

— Да.

Ив остави кафето си и втренчи поглед в усмихнатото лице на Тина Коб.

— Уреди да ползваме конферентна зала. Искam да координирам действията си с Бакстър и Трухарт, когато се върнат от дома на Еси Коб.

Ив влезе в асансьора от подземния гараж на управлението.

— Сигурно е същият убиец — каза Пийбоди.

— Нищо не е сигурно. Проверяваме версии. Да обобщим цялата информация, която събрахме досега, в доклад и да го изпратим на Майра за профил.

— Искаш ли среща с нея?

Когато вратите се отвориха, Ив направи място на полицаите и гражданите, бързащи да се качат. Доктор Шарлот Майра бе най-добрият специалист по психологически профили в града, а вероятно и на цялото източно крайбрежие. Но бе твърде рано за консултация.

— Все още не. — Кабината отново спря и този път, вместо да се свие сред натъпканите тела и смесицата от миризми, тя си проправи път с лакти към вратите. — Първо ще подредим това, с което разполагаме, ще направим няколко стандартни справки и ще обсъдим двата случая с Бакстър и Трухарт. Трябва отново да поговорим със Саманта Ганън и да отскочим до клуба.

— Куп досадна работа.

Пийбоди можеше само да бъде благодарна. Не би издържала да ходи още дълго с неудобните обувки.

— Намери стая — започна Ив, докато излизаха. Изведнъж застина, защото видя Саманта Ганън, седнала на пейката пред отдел „Убийства“. До нея, готова за пред камера и много разговорлива, седеше Надин Фарст.

Ив изруга под носа си, но не много разгорещено.

Надин отметна русите си коси на кичури и се обърна към нея с обичайната си кокетна усмивка:

— Далас. Хей, Пийбоди, изглеждаш страхотно! Обувките са много шик.

— Благодаря.

Щеше да ги изгори при първа възможност.

— Не трябва ли да позираш някъде пред камера? — попита Ив.

— Работата ми не е само да изглеждам добре на екрана. Току-що взех интервю от Саманта. Кратък коментар от детектива, който ръководи разследването, би бил чудесен край.

— Изключи записващото устройство, Надин.

Репортерката превзето въздъхна, преди да деактивира микрофона на ревера си.

— Толкова е стриктна — обърна се тя към Саманта. — Благодаря, че ми отделихте време, и искрено съжалявам за приятелката ви.

— Благодаря.

— Далас, може ли да разменя само няколко думи с теб?

— Пийбоди, придружи госпожица Ганън до приемната. Идвам след малко.

Ив почака да се отдалечат и я изгледа хладно.

— Просто върша работата си.

Надин невинно повдигна ръце с дланите напред, което бе знак, че не желае кавги.

— Аз също.

— Ганън е нашумяла, Далас. Книгата ѝ е хитът на месеца. Всички се питат къде са диамантите. Като се добави и убийството, това води до сигурни продажби. Имах планове за почивка. Три вълнуващи дни във Винярд^[1] от утре. Наложих се да отменя резервацията.

— Щяла си да произвеждаш вино?

— Не. Но възнамерявах да пийна доста. Мартас Винярд, Далас. Искam да се измъкна от града, да избягам от тази жегa. Искam да поседя на плажа с чаша пиене в ръка и да се полюбувам на красиви мъжки тела със загар. Затова се надявам да ми кажеш, че случаят ще бъде приключен скоро.

— Не мога да ти кажа повече от онова, което си чула от отдела за връзка с медиите. Че проверяваме няколко следи и тъй нататък. Това е всичко, Надин. Наистина.

— Ето от какво се страхувах. Е, добре че има холограмни програми. Ще включа на Винярд и ще прекарам няколко часа в страната на фантазиите. Пак ще намина — добави тя, докато се отдалечаваше.

„Твърде лесно се предаде“, реши Ив.

Замисли се каква ли е причината за това, докато вървеше към помещението, което полицаите наричаха приемна. Бе стая за отдих и неофициални срещи. Имаше няколко маси и дори изтърбушен диван и автомати за напитки и пакетирани храни.

Пъхна два кредита и поръча голяма бутилка вода.

Вие избрахте „Аквафрий“, натурална освежаваща напитка в еднолитрова бутилка. „Аквафрий“ се дестилира и бутилира сред спокойствието и чистия въздух на планините...

— Господи, стига реклами, дай ми вода, по дяволите!

Удари с юмрук по автомата.

Вие извършихте нарушение на Гражданския кодекс номер 20613-А. Всяко умишлено повреждане или опит за вандалско унищожаване на този автомат се наказва с глоба и/или затвор.

Когато се отдръпна назад и понечи да ритне машината, Пийбоди дотича при нея.

— Далас! Недей! Аз ще взема водата. Върви да седнеш.

— Не може ли човек да пийне вода, без да слуша лекции? — Ив седна зад една от масите до Саманта. — Извинявайте.

— Няма нищо. Всеки се изнервя, докато изслуша целия списък съставки, токсични вещества, калории и така нататък. Особено когато си поръча шоколадче или кекс.

— Да!

„Най-после някой да ме разбере“, помисли си Ив.

— Тя има зъб на всички автомати в града — обади се Пийбоди.
— Водата, лейтенант.

— А ти им се кланяш. — Отвори бутилката и отпи голяма глътка.
— Благодаря ви, че сте дошли, госпожице Ганън. Канехме се да се свържем с вас и да си уговорим среща. Спестили сте ни малко време.

— Наричайте ме Саманта или Сам, ако нямате нищо против. Надявах се да имате някакви новини за мен. Може би не биваше да разговарям с журналистката.

— Свободна страна. Свободна преса. — Ив сви рамене. — Няма нищо нередно. В хотела ли ще останете засега?

— Да. Мисля... веднага щом позволите, ще поръчам основно почистване на къщата. Казаха ми, че има специални фирми, които се занимават с... разстребване на местопрестъпления. Не искам да се връщам там, преди всичко да бъде заличено. Държа се като страхливка.

— Не. Държите се като разумен човек. — „Точно такова впечатление създава днес — помисли си Ив. — На много уморена разумна жена“. — Мога да ви предложа постоянна полицейска охрана за известно време. Не е зле да наемете и частен бодигард.

— Не мислите, че е било просто обир. Смятате, че онзи, който е убил Андреа, ще ме преследва.

— Няма смисъл да поемате рискове. Освен това репортери, които не са тактични като Надин, ще надушат историята и ще ви безпокоят.

— Предполагам, че сте права за това. Добре, ще си помисля. Баба ми и дядо ми са много разтревожени. Опитах се да им го съобща възможно най-внимателно, но... по дяволите, както и да го каже човек, е разтърсващо. Ако знаят, че съм наела бодигард, всички ще бъдат доста по-спокойни. Накарах ги да мислят, че набелязаната жертва е била Андреа. — Яркосините ѝ очи срещнаха погледа на Ив. — Но

имах време да поразмишлявам. Една цяла нощ е предостатъчна и не смятам, че е така. Вие също не го мислите.

— Права сте. Госпожице Ганън... Саманта, жената, на която е било поверено почистването на дома ви, е убита.

— Не разбирам. Все още не съм се обадила да изпратят някого да почисти.

— Редовната ви чистачка от „Мейд ин Ню Йорк“, която се е грижила за къщата ви през последните осем месеца.

— Тя е мъртва? Убита? Като Андреа?

— Познавахте ли я? Лично?

Машинално Саманта взе бутилката на Ив и отпи глътка.

— Не знам какво да мисля. Преди десет минути споменах за нея. При разговора си с Надин.

— Казали сте на Надин за Тина Коб?

— Не я назовах по име. Просто... споменах, че не съм се обадила да не изпращат чистачката тази седмица.

Нищо чудно, че Надин се бе оттеглила толкова бързо. Вече бе попаднала на следа.

— Познавахте ли я?

— Всъщност не. Господи, извинявайте — промълви Саманта и се загледа в бутилката в ръката си. Върна я на Ив.

— Няма проблем. Значи не сте познавали Тина Коб?

— Срецали сме се. Искам да кажа, идваше в къщата ми, чистеше къщата ми — добави тя и потърка чело. — Бихте ли ме извинили за момент?

— Разбира се.

Стана, направи обиколка из стаята и започна втора.

— Събира мислите си — прошепна Пийбоди. — Старае се да запази самообладание.

— Да. Силна е. Това ни улеснява.

След втората обиколка Саманта си поръча бутилка вода и търпеливо изчака, докато машината изрецитира цялата реклама и пусна избраната напитка.

Върна се до масата, отвори бутилката и седна. След дълга глътка кимна към Ив:

— Вече съм малко по-спокойна.

— Ако ви е нужно още време, няма проблем.

— Не. Гледах на нея като на невинно малко създание. Струваше ми се толкова млада и дребничка, а всъщност не беше много по-млада и по-ниска от мен. Винаги съм се питала как се справя с тежкото чистене. Обикновено се затварях в офиса си или си уреждах срещи, за да не бъда у дома, когато очаквах да дойде. — Замълча и се прокашля. — Никога не съм понасяла лишения. Семейството ми не е много богато, но има достатъчно пари за сносен живот. Винаги сме имали домашна помощница. Но в моята къща? Това е първото ми самостоятелно жилище и ми се струваше странно някой да идва тук, дори два пъти месечно, за да разтребва след мен. — Прокара пръсти през косите си. — Това няма нищо общо със случилото се.

— Напротив. — Пийбоди побутна бутилката към Саманта, която сякаш бе забравила за нея. — Дава ни представа за динамиката помежду ви.

— Нямаше такава. — Саманта отново отпи. — Не ѝ се пречках. Беше любезна и много работлива. Разменяхме по няколко реплики, но никога не се бърках в работата ѝ. И тя е убита, защото е била в къщата ми, нали?

— Проверяваме това — отвърна Ив. — При първия ни разговор казахте, че почистващата фирма има достъп до охранителните ви кодове.

— Да. Лицензирани са. Имат добра репутация и внимателно подбират персонала си. В действителност малко се страхувах да им ги предоставя, но за човек като мен, който не може винаги да бъде у дома и да отваря на чистачката, беше идеалното решение. Тя знаеше как да влезе — заяви Саманта. — Някой я е убил, защото знаеше.

— Ето от какво се опасявам. Споменава ли е за приятел... интимен приятел?

— Не. Не говорехме за лични неща. Държахме се учтиво една с друга, но не се сближихме.

— Водила ли е някого със себе си? Помощник?

— Не. На всеки три месеца пристига екип за основно почистване. Компанията го урежда. Иначе идваше единствено тя, два пъти месечно. Живея сама и съм наследила от баба си нещо, което майка ми нарича „мания на тема ред“. Нямам нужда от друга помощ в домакинството.

— Забелязали ли сте някой да я оставя или взема с кола?

— Не. Мисля, че идваше с автобус. Веднъж закъсня и се извини, че автобусът попаднал в задръстване. Не ми казахте как е убита. Както Андреа ли?

— Не.

— И все пак мислите, че има връзка. Съвпаденията са твърде много.

— Внимателно проследяваме връзката.

— Винаги съм мечтала да напиша тази книга. Тормозех баба си и дядо си да ми разказват историята отново и отново. Докато я запомних така добре, че можех мислено да я превъртам в съзнанието си до който момент избира. Обичах да си представям как са се запознали, как са седели в кухнята ѝ пред куп диаманти. И как са спечелили битката. Толкова се радвах, че са успели да наклонят шансовете в своя полза и са постигнали целта си — да могат да живеят така, както искат. Това е истинска победа, нали? Човек да има живота, който желае.

— Да. — Ив се сети за значката си и за империята на Рурк. — Така е.

— Злодеят — „отрицателният герой“, както бихте го нарекли — Алекс Крю е убивал. Вършил го е колкото заради онези лъскави камъчета, толкова и защото е имал възможност. Щял е да убие и баба ми, ако не е била достатъчно силна и умна, за да го надхитри. Винаги съм се гордяла с нея. А сега, след като написах книгата, двама души, които познавах, са мъртви.

— Не носите отговорност за това.

— И аз си казвам същото. На интелектуално ниво го знам, а част от мен се разграничава, превръща се в страничен наблюдател. Тази част копнее да разкаже историята. Да опише всичко, което се случва сега. Питам се що за човек съм.

— Писател, бих казала — отвърна Пийбоди.

Саманта леко се засмя:

— Да, предполагам. Съставих списък на всички, с които съм разговаряла за книгата. Припомних си странните обаждания от читатели или хора, които твърдят, че са познавали прадядо ми. — Извади диск от огромната си чанта, която Ив бе забелязала предния ден. — Не знам дали ще ви бъде от полза.

— Всичко е от полза. Тина Коб знаеше ли, че ще бъдете извън града?

— Обадох се във фирмата, да. Всъщност, спомням си, казах на Тина, че ще отсъствам, и я помолих да наглежда цветята и рибките ми. Два дни преди тръгването ми не бях сигурна дали Андреа ще пази къщата.

— Споменахте ли на фирмата, че ще има човек?

— Не. Пропуснах. Последните няколко дни в Ню Йорк бяха пълна лудница. Имах медийни изяви тук, събирах багаж, давах холографски интервюта. А и не ми се стори важно.

Ив стана и ѝ подаде ръка.

— Благодаря ви, че дойдохте. Детектив Пийбоди ще уреди да ви откарат обратно до хотела.

— Лейтенант, не ми казахте как е убита Тина Коб.

— Ще ви се обадим.

Саманта я проследи с поглед до вратата.

— Тя е победител, нали? Почти винаги печели?

— Никога не се отказва, което означава същото.

Ив седна на бюрото си, въведе информацията за Тина Коб в подфайл и актуализира файловете за убийството на Джейкъбс.

— Компютър, анализирай данните във файловете за двата случая и изчисли вероятност. Каква е вероятността Андреа Джейкъбс и Тина Коб да са убити от едно и също лице?

Начало на анализ...

Стана от бюрото, докато компютърът работеше, и се загледа през малкия прозорец навън. Движението в небето не бе твърде натоварено. Туристите търсеха по-хладни места от задушния Манхатън по това време на годината. Работливите пчелички бяха заети в офисите си. Профуча полупразен въздушен трамвай.

Тина бе хванала автобус. Въздушните трамваи бяха по-бързи, но удобството си имаше цена. Явно бе пестила за живота, който никога нямаше да има.

Край на анализа. Вероятността Андреа Джейкъбс и Тина Коб да са убити от едно и също лице или лица е седемдесет и осем цяло и осем процента.

„Достатъчно висока — помисли си Ив, — като се имат предвид ограничените възможности на компютъра“. Можеше да отчете

разликите в типа на жертвите, метода и местопрестъпленията, но не и да види и усети това, което виждаше и усещаше тя.

Обърна се, когато чу сигнал за входящо съобщение. „Метачите са свършили работата си бързо“, отбеляза и седна да прочете сведението.

Снетите отпечатьци бяха на Ганън, Джейкъбс и Коб. В къщата не бяха открити други. ДНК от намерените косми съвпаднаше с тази на Ганън или жертвата. Ив бе сигурна, че ще открият и поне няколко на Коб.

Убиецът бе действал с ръкавици и шапка, което не бе изненада за нея. Бе опаковал и ръцете, и косата си. Независимо дали бе планирал убийство или не, беше се погрижил да не остави никакви следи от себе си.

Ако Джейкъбс не бе влязла, можел е да претършува цялата къща, а после всичко да изглежда непокътнато. Саманта дори не би разбрала.

Свърза се с „Мейд ин Ню Йорк“, за да провери няколко подробности, и тъкмо ги добавяше към бележките си, когато влезе Пийбоди.

— Ганън е била посетена от екипа за основно почистване преди четири седмици — каза Ив. — Знаеш ли, че са задължени да носят ръкавици, шапки, защитни очила и плътно затворени гащеризони? Като полицаите „метачи“. Почти стерилизират цялата къща, от горе до долу.

— Мисля, че с Макнаб ще можем да си позволим нещо подобно. Когато се нанесем в новия апартамент, не би било зле някой да го стерилизира три-четири пъти годишно. Ще оставяме доста следи, когато обикаляме из стаите и... нали се досещаш, когато го правим.

— Млъкни! Просто млъкни. Ще се разтреперя.

— Цял ден не съм споменавала за Макнаб и за секс. Крайно време беше.

— Мисълта ми — преди да ме разсееш, като ме накараш да си представям какво правите с Макнаб — беше, че къщата на Ганън е била излъскана до блясък преди няколко седмици, а оттогава не е влизал чужд човек. Няма други отпечатьци, освен нейни, на чистачката и на Джейкъбс. Убиецът е бил добре опакован. Много е внимателен. Дори се престаравя. Но освен ако целта му не е била Джейкъбс, обстоятелството, че в къщата ще има някой, му е убягнало. Какво ти подсказва това?

— Че не познава лично нито жертвата, нито Ганън. Не е достатъчно близък с тях, за да знае за личното споразумение. Знаел е, че Ганън ще бъде извън града. Възможно е да го е научил от чистачката или от графика на медийните ѝ изяви. Но момичето не би могло да му каже, че ще има човек, който пази къщата, защото никой от почистващата фирма не е бил уведомен.

— Не е от кръга на познатите ѝ. Затова трябва да търсим извън този кръг. И да засечем други връзки между Ганън, Джейкъбс и Коб.

— Бакстър и Трухарт се върнаха. Конферентна зала три е на наше разположение.

— Повикай ги.

Ив подреди на таблото в конферентната зала снимки от местопрестъплението, снимки на жертвата и копия от докладите и отбеляза времевия отрязък, в който вече знаеше, че е било извършено убийството.

Изчака, докато Бакстър направи същото за своя случай, програмира чаша блудкаво кафе и се замисли как да проведе съвещанието.

Тактичността не бе нейно качество, но не обичаше да навлиза в територията на колегите си. Коб бе поверена на Бакстър. По-високият ѝ чин не ѝ даваше право да го измества.

Чудеше се дали да седне, или да остане права, накрая взе компромисното решение да се облегне на ръба на катедрата.

— Узна ли нещо повече от сестрата на твоята жертва?

Бакстър поклати глава.

— Трудно успях да я убедя да не ходи в моргата. Няма смисъл да вижда онази гледка. Не можа да добави нищо към това, което е казала на вас. Ще отиде при родителите си. С Трухарт предложихме ние да им кажем или поне да я придружим. Настоя да им го съобщи сама. Така щяло да бъде по-малко разтърсващо за тях. Не е познавала онзи Боби. Никой от кварталните безделници и съседите не я е виждал с приятел. Имат евтин домашен видеотелефон. Трухарт провери за съобщения.

— Тина Коб — започна Трухарт — е изпращала и получавала съобщения от абонатен номер, регистриран на името на Боби Смит. При бързата проверка стана ясно, че е открит преди пет седмици и

закрит преди два дни. Посоченият адрес е фалшив. Компютърът не съхранява съобщения повече от двайсет и четири часа. Ако е имало получени или приети от уличен видеотелефон, ще трябва да се допитаме до електронния отдел.

— Супер — промърмори Пийбоди под носа си и Ив ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Ще го направите ли? — попита тя Бакстър.

— Струва си. Възможно е да е използвал улични автомати, но ако засекат някое и друго обаждане, ще разберем поне ориентировъчно къде се е подвизавал. Ще получим и гласова идентификация. Ще добием по-ясна представа за него.

— Съгласна съм.

— Ще поговорим с колежките ѝ, за да видим дали се е похвалила пред някоя от тях с приятеля си. Но доколкото разбрахме от сестра ѝ, избягвала е да говори за него. Сякаш е пазела самоличността му в тайна. Била е само на двадесет и две и има безупречно чисто досие. Нито петънце.

— Искала е да се омъжи и да бъде професионална майка. — Трухарт се изчерви, когато всички погледи се обърнаха към него. — Поговорих със сестра ѝ. Мисля, че като опознаем жертвата, бихме могли да направим някои изводи за убиеца.

— Той е моята гордост и радост — отбеляза Бакстър с широка усмивка.

Ив си спомни, че Трухарт бе само с няколко години по-голям от обсъжданата жертва. Наскоро самият той едва не бе станал жертва.

Хвърли поглед към Бакстър и изражението му издаде, че си е помислил същото. Но никой от двамата не го изрече на глас.

— Хипотезата е, че убиецът е използвал романтичната връзка, за да я подмами. — Ив изчака, докато Бакстър кимна. — Вашият и нашият случай са свързани чрез нея. Почиствала е дома на Саманта Ганън, имала е достъп до охранителните кодове на жилището ѝ и е познавала добре интериора. Била е предупредена, че собственичката ще отсъства от града за период от две седмици. Но не е имала представа, че някой ще пази къщата. Доколкото знаем, Ганън и Джейкъбс са се разбрали за това в последния момент.

— Лейтенант. — Трухарт вдигна ръка като ученик в клас. — Трудно ми е да повярвам, че жена като Тина Коб ще издаде

охранителните кодове на някого. Работела е упорито, трудовата ѝ биография е безупречна, както всичко останало. Няма нито едно оплакване от клиент. Просто не изглежда от типа хора, които биха издали код.

— Съгласен съм с малкия по този въпрос — потвърди Бакстър.
— Не мисля, че го е направила доброволно.

— Не можеш да разбереш едно влюбено момиче — възрази Пийбоди. — Любовта заслепява жените. Очевидно е, че проникването в къщата и убийството на Джейкъбс са извършени преди убийството на Коб. А ако изчислим времето между последния път, когато е била видяна, и часа на смъртта, не е много. Обработвал я е седмици наред. Старал се е да я спечели. Струва ми се, че целта му е била по-скоро сама да му разкрие кодовете, докато си говорят в леглото или някъде другаде, а не да ги изтръгне с насилие.

— Моята гордост и радост — каза Ив на Бакстър и го накара да се засмее. — Ако я бие, заплашва или измъчва, можеше да излъже или просто да сбърка. Да я подмами със сладки приказки би било по-надеждна тактика, но... — Замълча, когато видя своята гордост и радост да смръщва вежди. — Ако я съблазни, реакцията ѝ би била или да проговори, или да се почувства виновна и да съобщи на шефката си. Това е риск. Каквато и да е истината, ако сме прави за връзката, значи се е добрал до кодовете от нея. После, след като е проникнал в къщата и е убил Джейкъбс, е трябвало да заличи следите си. Затова е убил Коб и се е отървал от трупа по такъв начин, че да забави разпознаването ѝ достатъчно, за да успее да прикрие всички връзки между себе си и нея.

— Какво има Ганън, което той търси? — попита Бакстър.

— По-скоро си въобразява, че тя притежава или има достъп до нещо. Става дума за няколко милиона в откраднати диаманти. — Ив ги осведоми за книгата и даде на всеки от тях диск с копие на файла за Саманта. Несъзнателно се бе отдръпнала от катедрата и стоеше права. — Колкото повече узнаваме за този стар случай и откраднатите скъпоценни камъни, толкова по-вероятно ми се струва да е свързан със сегашните. Ще научим повече и ще разкрием убийствата по-бързо, ако координираме усилията си.

— Аз нямам нищо против — кимна Бакстър. — И ние ще ви предоставим копия от файла си за Коб. Коя нишка искате да проверим?

— Опитайте се да издирите Боби. Не е оставил почти никакви следи, но винаги има нещо. Ние ще се свържем с електронния отдел и ще поискаме информация за входящите и изходящите обаждания на жертвата.

— Някой трябва да прерови личните й вещи — добави Пийбоди.
— Възможно е да е запазила разни неща за спомен. Момичетата го правят. Нещо от ресторант, където я е водил.

— Добра идея. — Бакстър й намигна. — Сестра й каза, че са ходили на изложба и театър. Ще го проверим. Впрочем колко художествени галерии има в Ню Йорк? — Потупа Трухарт по рамото.
— Прилежният ми ученик ще се справи с тази задача за няколко часа.

— Все някой ги е видял някъде заедно — съгласи се Ив. — Ние с Пийбоди ще продължим да работим по случая с Джейкъбс. Ще съберем цялата информация на едно място. За домашна работа прочетете книгата на Ганън. Нека узнаем всичко, което можем, за онези диаманти и хората, които са ги откраднали. Свободни сте. Пийбоди, идваш с мен на Десета. Бакстър? Би ли ми отделил минута?

— Моят любим отличник — каза Бакстър, сложи ръка на сърцето си и намигна на Трухарт.

Докато изчакваше да останат насаме, Ив застана до таблото и отново разгледа снимките.

— Възлагаш му досадна работа, за да седи прикован към бюрото?

— Доколкото мога — призна Бакстър. — Бързо се съвзема. Господи, как ми се иска да бях на неговите години! Но все още не е напълно във форма. Засега се старая да не го претоварвам.

— Добре. Имаш ли нещо против да обединим двете разследвания под мое ръководство?

— Погледни това лице.

Бакстър повдигна пръст към снимката от личната карта на Тина Коб. Дори евтиният портрет за документи излъчваше младост и невинност.

— Да.

— Добре се сработвам с колеги, Далас. И наистина държа да открием кой я е превърнал в това. — Потупа по една от снимките на овъгления труп там, където бе открит. — Така че няма проблем.

— Нали не би възразил, ако ние с Пийбоди прегледаме вещите на вашата жертва? Пийбоди има набито око за подробностите.

— Добре.

— Ще поемете ли клуба, където за последен път са видели моята жертва?

— Може.

— Тогава да се срещнем тук утре сутринта. В девет.

— Ще бъда безкрайно доволен, ако ни събереш в домашния си офис. Където има автоготвач, истинско свинско месо и яйца, снесени от истински кокошки.

— Тук... освен ако ти се обадя за промяна.

— Успя да развалиш настроението ми.

Ив се отправи към покрайнините на града през изнервящото движение. Повреда на Осма улица бе причинила задръстване на няколко преки и половината жители на Ню Йорк едновременно нарушаваха закона за шумовото замърсяване, като надуваха клаксоните си в безсмислен протест.

Нейното решение на проблема бе по-нагло. Наду сирените, включи на вертикална скорост и когато ѝ сториха път да вземе завоя, пое напъряко към Десета улица.

Бяха на петнайсет пресечки разстояние, когато климатикът изпръхтя и спря.

— Мразя технологичния отдел, мразя поддръжката. Мразя скапания бюджет на нюйоркската полиция, който ме принуждава да се пържа в тези допотопни коли.

— Ето, лейтенант — успокой я Пийбоди и ръчно натисна контролните бутони. — Сега ще стане.

Когато очите ѝ запариха от потта, стичаща се в тях, Пийбоди се предаде.

— Какво ще кажеш да се обадя на отдел „Поддръжка“? Да, всички ги мразим и бягаме от тях като плъхове от миша отрова — припряно каза тя. — Затова си мисля... мога да помоля Макнаб да го погледне. Бива го за тези неща.

— Добре, чудесно, страхотно! — Ив спусна стъклата, преди и двете да се задушат. Вонящият, тежък въздух навън не бе много по-

добър. — Когато приключим при Коб, ще ме оставиш у дома и ще се прибереш с това бедствие на колела. Утре сутринта може да минеш да ме вземеш.

Пред блока се замисли дали да не даде двайсетачка на някого от младежите, които се шляеха наоколо, за да открадне проклетата кола. Вместо това реши да се надява някой да я задигне, докато са вътре.

Когато влязоха във входа, Пийбоди тихо изхленчи.

— Какво има?

— Нищо. Не съм казала нищо.

— Обувките, нали? Накуцваш. Господи, какво ще правиш ако се наложи да тичаме след някого?

— Може би не са най-добрият избор, но все още се опитвам да намеря подходящия стил. Възможно е понякога да допускам грешки.

— Утре обуи нещо нормално, с което може да се ходи.

— Да, да, да. — Пийбоди разтърси рамене, когато срещна гневния поглед на Ив. — Не съм длъжна всеки път да те назовавам с чина ти. Хей, вече съм детектив и твоя партньорка.

— Не те възприемам като такава с тези обувки.

— Канех се да ги изгоря веднага щом се прибера. Но ми хрумна по-добра идея — ще ги нарежа на ситни парченца.

Ив почука на вратата на апартамента. Еси отвори. Очите ѝ бяха зачервени, с подпухнали клепачи, а лицето ѝ бе обляно в сълзи. Безмълвно втренчи поглед в нея.

— Благодарим ви, че се върнахте от дома на родителите ви, за да ни позволите да прегледаме вещите на сестра ви — започна Ив. — Много съжаляваме за загубата ви и се извиняваме, че ви безпокоим в такъв момент.

— Ще се върна при тях и тази вечер ще спя там. Но и бездруго трябваше да отскоча да взема някои неща. Не искам да оставам тук довечера. Не зная дали изобщо искам да живея в този апартамент. Трябваше веднага да се обадя на полицията. Когато тя не се прибра, трябваше да позвъня.

— Това не би променило нищо.

— Другите полицаи, които дойдоха да ми съобщят, казаха, че не бива да ходя в моргата да я видя.

— Прави са.

— Защо не поседнеш, Еси? — Пийбоди влезе, хвана ръката ѝ и я поведе към един стол. — Нали знаеш защо се налага да прегледаме вещите ѝ?

— Надявате се да откриете нещо, което да ви подсказва кой ѝ е причинил това. Не ме интересува какво ще правите, само го заловете. Тя никога през живота си не е сторила зло на никого. Понякога ме ядосваше, но с всички сестри е така, нали?

Пийбоди задържа ръката си на рамото ѝ.

— Моята също ме ядосва.

— Не беше способна да нарани когото и да било.

— Държиш ли да стоиш у дома, докато свършим работата си? Сигурно имаш приятелка в блока. Можеш да отидеш при нея.

— Не ми се говори с никого. Направете каквото трябва. Ще остана тук.

Ив се зае с гардероба, а Пийбоди — с тоалетката. В джобовете на някои дрехи Ив откри малък флакон с освежител за уста, мостра от червило и джобен органайзер, който се оказа на Еси.

— Попадах на нещо.

— Какво е?

— Раздават тези значки в „Мет“. — Пийбоди показва малко червено кръгче. — Съществува такава традиция. Закачаш я на ревера или яката си и те знаят, че си платил, за да разгледаш експозицията. Може би я е завел там. Едно момиче би запазило такъв сувенир за спомен от любовна среща.

— Вероятността някой да си спомни, че я е видял в музея „Метрополитън“, е почти нулева, но това е начало.

— Тук има малка кутийка със сувенири. Автобусен билет, поставка за свещ.

— Вземи поставката. Ще проверим за отпечатъци. Може би е от дома му.

— Има и джобен справочник за „Гугенхайм“ и програма на театрите. Изглежда, са разпечатани от мрежата. Оградила е „Челси Плейхаус“ с малко сърце. От миналия месец е — каза тя и се обърна към Ив. — Камерно представление на „Когато стане напечено“. Завел я е на тази пиеса, Далас. Това е кутийката, която често е отваряла и си е повтаряла: „Обичам Боби“.

— Вземи я. Вземи всичко в нея.

Ив пристъпи към очуканото метално шкафче до леглото и издърпа единственото чекмедже. Намери вътре пакет дъвки, малко фенерче и тубички с мостри от кремове за ръце, лосиони и парфюми, събрани в кутия, увити в меки салфетки и пъхнати в защитна опаковка. На евтината рециклирана хартия бе написано: *Боби. Първа среща. 26 юли 2059 г., „Чиприонис“*.

Пийбоди се приближи и надникна над рамото ѝ.

— Сигурно е изваждала този пакет и го е съзерцавала всяка вечер, преди да си легне — прошепна тя. — Опаковала ги е, за да не се зацапат или изтъркат.

— Провери какво представлява „Чиприонис“.

— Няма нужда. Това е ресторант. Италиански, в Малката Италия. Не твърде високи цени, добра храна. Шумно, обикновено претъпкано, бавно обслужване, страхотни спагети.

— Не е знаел, че тя пази подобни малки спомени. Не я е разбирал. Не я е познавал. Мислел е, че няма опасност да бъде разкрит чрез нея. Никое от местата, на които я е водил не е близо дотук, където е живяла и биха могли да ги видят нейни познати. Избирал е места, където има много хора. Кой би ги забелязал? Но тя е събирала сувенири, които да ѝ напомнят за срещите. Оставила ни е ценна следа, Пийбоди.

[1] Мартас Винярд — остров до източното крайбрежие на САЩ, известен курорт; Vineyard (англ.) — лозе. — Б.пр. ↑

22.

След като я остави у дома, Пийбоди потегли със сауната на колела, а Ив се наслади на прохладата във фоайето на къщата си. Котаракът дотича по стълбите и я поздрави с поредица гневни измърквания.

— Какво, опитваш се да заместваш Съмърсет? Малък гадняр. — Но приклепна и погали козината му. — Всъщност какво правите двамата тук по цял ден? Все едно. Не ме интересува.

Попита сканиращото устройство на входа дали има някой у дома и получи отговор, че Рурк не е вътре.

— Господи! — Отново се наведе към котарака, който правеше отчаяни опити да се покатери по крачола ѝ. — Странно. Сами сме с теб. Е... и бездруго имам работа. Ела, приятел.

Вдигна го от пода и го понесе под мишница по стълбите.

Не че имаше нещо против да е сама вкъщи. Просто не бе свикнала. Струваше ѝ се твърде тихо, но щеше да промени това. Бе записала аудио версията на книгата на Саманта Ганън и щеше да я изслуша, докато прави интензивни физически упражнения. После щеше да поплува, да вземе душ и да се погрижи за някои дреболии.

— Човек може да свърши доста работа, когато е сам и няма кой да отвлича вниманието му — каза тя на Галахад. — Прекарала съм по-голямата част от живота си в самота, така че няма да ми е трудно.

„Няма проблем“, помисли си тя. Преди да срещне Рурк, се бе прибираща в празен апартамент всяка вечер. Понякога се обаждаше на приятелката си Мейвис, но дори след като излееше душата си пред експерта по изслушване на чужди болки, отново се прибираща сама.

Самотата ѝ допаднаше.

Кога бе престанала да ѝ допада?

Господи, сега я вбесяваше.

Остави котарака на бюрото си, но той явно не бе доволен и блъсна главата си в ръката ѝ.

— Добре, добре, почакай за минута.

Побутна го встрани и взе електронния бележник за гласови съобщения.

— Здравсти, лейтенант — заговори гласът на Рурк. — Помислих си, че първо ще влезеш тук. Свалих аудиото на книгата на Ганън, защото не можах да си те представя с печатната версия в ръка. Ще се видим, когато се прибера. Мисля, че у дома има пресни праскови. Защо не хапнеш една, вместо обичайната близалка, която се каниш да си вземеш?

— Мислиш, че ме познаваш много добре, а, умнико? Въобразява си, че знае всичко за мен — каза тя на котарака. — Най-много ме дразни това, че е прав.

Остави бележника и взе слушалките. Но докато ги слагаше, видя примигваща лампа за входящо съобщение на настолния си компютър. Още веднъж побутна котарака.

— Потърпи малко, за бога.

Отвори съобщението и отново се заслуша в гласа на Рурк:

— Ив, ще се забавя. Трябва да разреши два проблема.

Наклони глава и се вгледа в лицето му на екрана. Изглеждаше малко изнервен. И припрян. Не само той познаваше партньорката си.

— Ако успея да се справя с тях бързо, ще се прибера преди теб. Ако не, колкото е възможно по-скоро. Може да ми се обадиш, ако се наложи. Не се преуморявай.

Докосна екрана, преди образът да изчезне.

— Ти също.

Сложи слушалките, включи ги и за облекчение на котарака се отправи към кухнята. Миг след като сипа в паничката му риба тон и я сложи пред него, Галахад лакомо задъвка.

Докато слушаше разказа за кражбата на диамантите, Ив грабна бутилка вода, след кратко колебание си взе праскова и тръгна през празната къща към фитнес залата на долния етаж.

Свали дрехите и колана с оръжието си, остави ги на закачалката и облече трико с къси крачоли и ръкави.

Започна с разтягания, съсредоточена едновременно върху аудиото и върху фигурата си. След това пристъпи към симулатора и програмира бягане с препятствия, катерене, гребане и каране на велосипед по хълмист терен.

Когато премина на вдигане на гири, вече бе запозната с главните действащи лица в книгата и имаше представа за атмосферата в Ню Йорк и малките американски градове в началото на века.

Клюки, престъпност, злодеи, добри герои, секс и убийства.

„Колкото и да се променя светът — помисли си тя, — хората си остават същите“.

Задейства дроида спаринг-партньор за десетминутна схватка, здравата го натупа и се почувства освободена от тежестта на грижите и заредена с енергия.

Взе втора бутилка вода от минихладилника и за да има време да доизслуша книгата, добави серия упражнения за гъвкавост и равновесие.

Свали трикото, метна го в коша за пране и влезе гола в пристройката с плувния басейн. Все още със слушалките на главата се потопи в хладната синя вода. С няколко лениви замаха стигна до ъгъла и поръча вибриращи струи.

Дългата ѝ въздишка на блаженство отекна в тавана.

„Ето това е да бъдеш сама вкъщи“, каза си тя.

Когато клепките ѝ започнаха да натежават, събра сили да излезе. Загърна се с халат, взе дрехите и оръжието си и се качи с асансьора в спалнята. Със закъснение се сети за пропуснатата възможност да потича или дори да потанцува гола из къщата. Щеше да запази това удоволствие за друг път.

След като взе душ и облече чисти дрехи, отново влезе в офиса си. Спря записа за малко, за да осмисли някои подробности и да нахвърля нови записки.

Най-важните имена в списъка ѝ бяха Джак О'Хара, Алекс Крю, Уилям Йънг и Джеръм Майърс. Йънг и Майърс бяха покойници от над половин столетие, загубили живота си още в първото действие на драмата.

Крю бе умрял в затвора, а О'Хара се бе покрил и изживял спокойно остатъка от дните си допреди петнайсет години, когато бе починал. И четиримата крадци на диамантите бяха мъртви. Но никой не си отиваше от този свят, без да останат свързани с него хора — роднини, партньори, врагове.

Може би някой, свързан с крадците, си бе въобразил, че плячката се полага на него. Като награда, наследство или отплата. Възможно бе

този човек да знае как да проникне в жилище с охранителна система.

„Кръвта вода не става“, помисли си тя. Често бе чувала това. Самата тя имаше основание да се надява, че не е вярно. Ако бе истина, що за човек би била? Дъщеря на жесток звяр и проститутка? Ако гените правеха човека, ако всичко зависеше от ДНК, от наследствеността, какви шансове имаше едно дете, създадено от двама души, за да бъде експлоатирано като проститутка и да им носи печалба? Да бъде отгледано като животно. По-зле от животно.

Заклучено в тъмнината. Само, безименно. Пребивано. Изнасилвано. Измъчвано до осмата си година, когато бе извършило убийство, за да се измъкне.

Бе изцапала ръцете си с кръв. Толкова много кръв.

— По дяволите. По дяволите. По дяволите!

Стисна очи и прогони мрачните образи от съзнанието си, преди да станат твърде натрапчиви и да се превърнат в поредния кошмар наяве.

„Кръвта не предопределя нищо. Какви ще бъдем не зависи от ДНК. Човек сам решава съдбата си, ако има смелост“.

Извади значката от джоба си и я задържа в шепата като талисман, който ѝ вдъхва кураж. „Сами чертаем съдбата си — помисли си тя отново. — Това е истината“.

Сложи значката на бюрото, за да бъде пред очите ѝ, ако почувства нужда да я погледне, включи запис и се заслуша, докато въвеждаше имената на четиримата крадци за справка.

Мисълта за кафе я накара да стане и да отскочи до кухнята. Хрумна ѝ да програмира кана, но реши да се задоволи само с чаша. Близалките, с които бе заредила хладилника си започнаха да я изкушават. Все пак бе хапнала проклетата праскова.

Извади една близалка изпод леда в камерата. С кафето в едната ръка и замразеното шоколадче в другата, тръгна обратно към офиса. И едва не се сблъска с Рурк.

Той я изгледа изпод вежди.

— Вечеряш ли?

— Не точно. — Накара я да се почувства като хлапе, отмъкнало бонбони. А като дете никога не се бе чувствала така. — Просто... мамка му. — Ив свали слушалките. — Работя. Реших да си почина малко. Какво те притеснява?

Той се засмя, притегли я към себе си и я целуна.

— Здравей, лейтенант.

— Здравей. Не му обръщай внимание — каза тя, когато Галахад се приближи с умоляващо мяукане. — Вече го нахраних.

— Безспорно по-добре, отколкото себе си.

— Ти вечерял ли си?

— Все още не. — Плъзна ръка около шията ѝ и леко я притисна.
— Дай ми половината от това шоколадче.

— Замразено е. Ще почакаш ли да се размрази?

— Тогава искам това. — Взе чашата ѝ и самодоволно се усмихна, щом я видя да смръщва вежди. — Ухаеш... страхотно.

Погали тила ѝ и Ив осъзна, че бе искал да каже, че желае нея, а не кафето.

— Успокой топката, приятел. — Закачливо го смушка. — Имам работа. Щом не си вечерял, какво ще кажеш да отидем в един италиански ресторант, за който чух днес?

Когато, вместо да отговори, Рурк мълчаливо отпи от кафето ѝ и я погледна недоверчиво над ръба на чашата, тя се намръщи.

— Какво има?

— Нищо. Просто не мога да повярвам, че го казва жена ми. Искаш да вечеряме в ресторант, където има други хора?

— И преди сме се хранили навън. Милиони пъти. Защо ти се струва странно?

— Хм-хм. Какво общо има този италиански ресторант със случая ти?

— Откъде ти хрумна? Може би просто искам да хапна вкусна лазаня. И вероятно ще ти обясня по пътя, защото вече направих резервация. Преди да разбере, че ще се забавиш, и да предположа, че няма да ти се излиза. Мога да го отложам за утре.

— Имам ли време да взема душ и да сваля този скапан костюм? Сякаш се е сраснал с мен.

— Разбира се. Но мога да отменя резервацията, ако си твърде уморен.

— С удоволствие бих хапнал лазаня, стига да е полята с много бяло вино.

— Дълъг ден, а?

— Дълъг и изнервящ — отвърна той по пътя към спалнята. — Два неотложни проблема. Единият в Балтимор, а другият — в Чикаго. И двата изискваха личната ми намеса.

Ив присви устни, докато той се събличаше пред банята.

— Днес си пътувал до Балтимор и Чикаго?

— Със спирка във Филаделфия, защото ми беше на път.

— Хапна ли чийзстейк?

— Не. Нямах време за подобни удоволствия. Силна струя — нареди Рурк. — Двадесет градуса.

Само мисълта за къпане при такава температура я накара да потръпне. Все пак с удоволствие щеше да погледа как съпругът ѝ се облива със студена вода.

— Разреши ли ги? Неотложните проблеми?

— Съмняваш ли се? Един инженер, един офис мениджър и двама заместник-директори ще си търсят нова работа. Преуморена администраторка се сдоби с малък собствен офис, нова титла и по-висока заплата, а млад служител от отдел „Проучване и развитие“ празнува повишението си.

— Бил си много зает да променяш съдби.

Рурк приглади мократа си черна грива назад.

— Малка игра с цифрите за разходите по стара корпоративна традиция. Нямам нищо против. Но човек не бива да става твърде алчен и арогантен, защото рискува да се озове на улицата и да трепери дали ще може да си позволи малка гарсониера в Мауи и млада любовница, която обича да ѝ купуват дрънкулки от „Тифани“ в сини кутийки.

— Почакай. — Ив се отдръпна назад, когато той излезе от душ кабината. — Присвояване на средства от компанията? За това ли говориш?

— Да, проблемът в Чикаго. В Балтимор беше просто некомпетентност, която ме ядоса още повече.

— Повдигна ли обвинения? В Чикаго?

Рурк грабна кърпа и започна да подсушава тялото си.

— Справих се. По свой начин, лейтенант — добави той, преди Ив да каже нещо. — Не викам полицията при всяка спънка.

— Напоследък често чувам това. Присвояването на средства е престъпление, Рурк.

— Така ли? Е, занапред ще знам. — С кърпа, увита около кръста, той тръгна към гардероба си. — Ще си платят, можеш да бъдеш сигурна. Предполагам, че в момента пият до забрава и леят горчиви сълзи заради професионалното си самоубийство. Трябва да се радват, ако някой ги наеме да метат около бюрата, на които досега са седели. Жалки отрепки.

Ив се замисли.

— Ченгетата биха били по-милостиви.

Рурк се обърна към нея с хладна, сурова усмивка:

— Несъмнено.

— Както неведнъж съм казвала, много си жесток.

— Е... — Облече си риза и я закопча. — А твоят ден как мина, скъпа Ив?

— Ще ти разкажа по пътя.

Когато пристигнаха в ресторанта, вече бе напълно осведомен.

Пийбоди бе направила точно описание. Заведението бе претъпкано, шумно и изпълнено с апетитни ухания. Сервитьорите носеха бели престилки върху ежедневните си дрехи и се придвижваха със скоростта на костенурки, докато разнасяха табли с блюда или отсервираха.

„Щом не се престарават за бакшиш — каза си Ив, — значи факторът, на който разчита заведението, е добрата храна“. Съдейки по работата на сервитьорите тук, предположи, че ястията са превъзходни.

Някой грачеше по уредбата, най-вероятно на италиански, а рисунките по стените, които изглеждаха почти като детски, навярно бяха на локали в Италия.

Забеляза свещите в поставки за еднократна употреба по всички маси. Бяха също като онази, която Тина Коб бе запазила за спомен.

— Направих резервацията на твое име.

Трябваше да вика съвсем близо до ухото на Рурк, за да я чуе сред шумотевицата.

— А?

— Нямаше места. Името Рурк отваря врати по-бързо, отколкото Далас.

— Аха.

— А, аха, дрън-дрън.

Той се засмя, леко я ощипа и се обърна към явно отегчения оберкелнер:

— Имаме резервация за двама, на името на Рурк.

Мъжът бе нисък и възпълен. Едва се побираше в старомодния смокинг — като соев кренвирш, натъпкан в тясна обвивка. Широко отвори премрежените си очи и скочи от табуретката. Когато се поклони, Ив очакваше смокингът му да се пръсне по шевовите.

— Да, да, господин Рурк. Масата ви очаква. Най-хубавата в заведението. — Италианският му акцент определено съдържаше нюйоркска нотка. Явно бе дошъл тук от Рим през Бронкс. — Последвайте ме. Варда! — Разбута сервитьорите и другите клиенти да им сторят път. — Аз съм Джино. Ако имате нужда от нещо, можете да се обърнете към мен. Тази вечер предлагаме спагети с полпетони, а специалитетът е пилешки рулца. Нали ще пиете вино? Бих ви препоръчал бутилка от нашето „Бароло“. Превъзходно е. Сухо и силно, но не твърде.

— Звучи чудесно. Много благодарим.

— Моля. Няма за какво.

Щракна с пръсти срещу един сервитьор, който явно чакаше нащрек. След секунди бе донесена и отворена бутилка, виното бе опитано и одобрено. Менютата им бяха подадени с артистичен жест и персоналът се оттегли да обслужва други клиенти, които се надяваха поръчките им да бъдат изпълнени в близките десет години.

— Не ти ли омръзва непрекъснато да ти се подмазват? — попита Ив.

— Почакай да помисля. — Рурк отпи глътка вино и се облегна назад. — Не — заяви с усмивка.

— Ясно. — Тя разгледа менюто. — Какво представляват тези полпетони, за които говореше той?

— Спагети с кюфтенца.

— Така ли? — Лицето ѝ засия. — Добре, за мен това. — Остави менюто. — Ти какво ще поръчаш?

— Мисля да опитам лазанята с два вида сос. Откакто ми спомена за нея, не излиза от главата ми. Но нека първо поръчаме някакво предястие, за да не разочароваме домакините.

— Ще им направим това удоволствие.

В мига, когато Рурк затвори менюто си, обсеркелнерът и сервитьорът се появиха до масата. Ив остави той да поръча и извади от чантата си снимката на Тина Коб.

— Познавате ли тази жена? — обърна се тя към Джино.

— Моля?

— Идвала е тук с приятеля си през юли. Спомняте ли си да сте я виждали?

— Съжалявам — отвърна той. Погледна я виновно и едва не затрепери, когато извърна глава към Рурк. — Имаме толкова много клиенти.

На челото му изби пот. Закърши ръце като нервен студент, очакващ да бъде скъсан на съдбоносен изпит.

— Просто я огледайте. Може би ще си спомните как сте я видели да влиза. Млада, навярно издокарана като за първа среща. Около метър и петдесет и осем, петдесет и пет килограма. Замечтан поглед на влюбено момиче.

— А...

— Бихте ли ми направили една услуга? — попита Ив, преди нещастникът да припадне от безпокойство. — Бихте ли показали тази снимка на сервитьорите, за да видим дали някой от тях ще си спомни нещо?

— С удоволствие. За мен е чест, разбира се. Веднага.

— Повече ми харесва, когато са нелюбезни и сприхави — реши Ив, докато Джино се отдалечаваше с бързи крачки. — Както и да е, все едно търсим игла в копа сено.

— Е, поне ще хапнем нещо вкусно. Освен това... — Рурк повдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. — ... аз печеля романтична вечеря с жена си.

— Това заведение припечелва добре. Как така все още не е твоя собственост?

Задържа ръката ѝ, докато отпиваше вино. По нищо не личеше, че цял ден е сновал от град на град и е уволнявал злоупотребяващи и некомпетентни служители.

— Искаш ли да стане?

Тя поклати глава.

— Две мъртви жени. Едната — средство за постигане на цел, а другата просто попаднала на чудесно място в неподходящ момент. Не е

убиец по призвание. Убива по необходимост. Стреми се към целите си с всякакви средства и е готов да се отърве от всяка пречка. Също като теб днес, разликата е само, че пролива истинска кръв.

— Хм — бе коментарът на Рурк.

— Искам да кажа, че ако за да стигнеш от точка А до точка Б се наложи да прегaziш някого по пътя, просто го правиш. И той е така целенасочен.

— Ясно.

— Ако Джейкъбс не бе там, нямаше да я убие. А ако не бе убил Джейкъбс, вероятно нямаше да убие и Коб, поне не веднага, въпреки че бих се обзаложила, че е предвидил по какъв начин ще се отърве от нея, след като осъществи плана си. Ако бе намерил диамантите — или по-вероятно нещо, което да го насочи към тях — незабавно би поел по следата. — Ив си взе солета, счупи я надве и загриза половината. — Убива без скрупули, съобразителен е и вероятно е решил да очисти Саманта Ганън веднага щом се добере до трофея. Но не е влязъл в къщата с намерение за убийство.

— Умее да се приспособява. Разбира колко е важно човек да проявява гъвкавост, за да не загубва топката от поглед, така да се каже. Всичко, до което си се добрала досега, сочи, че не е от хората, които изпадат в паника, когато планът се обърка. Действа според ситуацията.

— Доста ласкаво описание.

— Напротив — възрази Рурк. — Неговата приспособимост и целенасоченост са напълно егоистични и аморални. Както ти изтъкна, аз също кроя свои планове и познавам съблазнителния блясък на скъпоценните камъни. Парите, колкото и примамливи да са, не могат да пленят човек по такъв начин. Светлината, отраженията, цветовете и формите. В това привличане има нещо първично, животинско. Въпреки това, да убиеш заради шепа блестящи камъчета е нечовешко. Поне според мен.

— Но в кражбата им няма нищо нередно.

Рурк се усмихна и взе другата половина от солетата ѝ.

— Ако е извършена професионално. Някога... в предишния си живот, разбира се, лиших една лондонска птица от голяма част от лъскавите ѝ пера. Държеше ги заключени в тъмното подземие на къщата си. Какъв смисъл има да заключваш такава красота, която

очаква отново да заблести? Къщата ѝ беше в Мейфеър, охранявана като Бъкингамския дворец. Действах соло само за да се пробвам.

Ив знаеше, че не би трябвало да ѝ е смешно, но не можа да сдържи усмивката си.

— Не се и съмнявам, че си успял.

— Печелиш. Господи, колко бързо минава времето! Бил съм на двадесет, а все още си спомням какво е да отмъкнеш тези камъни в мрака и да гледаш как оживяват в ръцете ти. Беше им нужна светлина, за да заживеят нов живот.

— Какво направи с тях?

— Е, това е друга история, лейтенант. — Доля чашите. — Съвсем друга история.

Сервитьорът донесе предястието им. Веднага след него дотича оберкелнерът, дърпайки една сервитьорка за ръката.

— Кажи на госпожата — нареди той.

— Добре. Мисля, че може би аз обслужих тази жена.

— Мисли, че може би — повтори Джино почти напевно.

— С мъж ли беше?

— Да. Слушайте, не съм сто процента сигурна.

— Ще ѝ разрешите ли да поседне за минута? — обърна се Ив към Джино.

— Както кажете. Както желаете. Харесва ли ви предястието?

— Чудесно е.

— А виното?

Тя дори не мигна, а Рурк се размърда.

— Добро е. Отличен избор. Ще се намери ли стол за...

— Казвам се Кармен — представи се сервитьорката.

За щастие имаше свободен стол. Ив не се и съмняваше, че Джино лично би изгонил някого от другите си клиенти, за да изпълни молбата на Рурк.

Продължи да се суети около тях, но тя не му обърна внимание и заговори на Кармен:

— Какво си спомняте?

— Ами... — Кармен погледна снимката, която бе върнала на Ив. — Джино каза, че е била първата им среща, и мисля, че си спомних как обслужих момичето... двойката. Беше смутена и любопитна, сякаш не бе излизала много, и изглеждаше толкова млада, че поисках личната ѝ

карта. Неприятно ми беше, защото видях, че се изчерви, но се оказа пълнолетна. Малко над двайсет и една. Затова съм я запомнила.

— А кавалерът й? Какво си спомняте за него?

— Хм... Изглеждаше по-възрастен и доста по-самоуверен. Като опитен сваляч. Поръча на италиански, с нехаен маниер. Помня го, защото някои клиенти просто се перчат, а други наистина владеят езика. Той беше от вторите. И не се скъпеше за бакшиш.

— Как плати?

— В брой. Запомням клиентите, които плащат в брой, особено когато са щедри.

— Можете ли да го опишете?

— О, не зная. Не обърнах голямо внимание. Мисля, че имаше тъмна коса. Не много тъмна. Искам да кажа, не... — Отмести поглед към Рурк, плъзна поглед по косите му и едва не затаи дъх. — Не черна.

— Аха. Кармен. — Ив докосна ръката й, за да привлече вниманието й. — А цветът на кожата му?

— О, беше бял. Но мургав. Сега си спомням. Сякаш току-що се бе върнал от почивка на някое слънчево място. Не, косите му бяха светли! Точно така. Бяха русоляви и контрастираха с тена. Така мисля. Проявяваше голям интерес към нея. Помня, че повечето пъти, когато минах покрай тях, или я слушаше, или й задаваше въпроси. Много мъже... повечето мъже не слушат внимателно.

— Казахте, че е бил по-възрастен. Колко по-възрастен?

— Господи, трудно ми е да кажа. Да си спомня. Не достатъчно, за да й бъде баща.

— А телосложението му?

— Не зная. Беше седнал, нали разбирате? Не ми се стори твърде висок. Нормален.

— Пиърсинги, татуировки?

— О, да, сега си спомних. Носеше хубав ръчен часовник. Тя беше в тоалетната, когато донесох кафето им, и той погледна колко е часът. Беше шикозен, със сребърна верижка и лъскав циферблат с... как се наричаше този бледосив цвят?

— Седефен? — предположи Рурк.

— Да, седефен. Изглеждаше скъп.

— Бихте ли поработили с полицейски художник?

— От полицията ли сте? Господи! Какво са направили?

— Интересуваме се от него. Ще ви помоля да дойдете в Централното управление утре. Мога да ви уредя транспорт.

— Да. Разбира се. Ще бъде интересно.

— Щом сте готова да ни съдействате, ще ви се обадим.

Ив си взе маслина, когато Кармен отнесе стола си.

— Обичам търсенето на игла в купа сено да дава резултат. — Когато видя подноса с поръчаните спагети да се приближава, устата ѝ се напълни със слюнка. — Почакай една минута да осмисля това, което чух.

Извади мобилния си видеотелефон, за да се обади в управлението и да уговори среща с полицейския художник. Докато слушаше дежурния сержант с мрачно изражение и равнодушно задаваше въпроси, нави първата хапка спагети на вилницата си.

Затвори и пхна хапката в устата си.

— Надин се е раздрънкала по телевизията за връзката.

— Какво?

— Извинявай. — След като преглътна, повтори думите си ясно: — Досетила се е при разговора си с Ганън и го е казала в ефир.

— Проблем ли има?

— Ако го бях предвидила, щях да я спра. И трябва да призная, че щеше да ме послуша. Но това не е проблем. Той ще види репортажа и ще разбере, че сме по следите му. Нека да мисли и да се чуди какво да прави. — Откъсна парче кюфте с вилницата си и уви около него още спагети. — Боби Смит, който и да е, ще поразмишлява доста тази нощ.

Права бе. Беше се прибрал рано от безкрайно отегчителен прием. Едни и същи хора, едни и същи разговори, пълна скука. Никога нищо ново.

Разбира се, той можеше да разкаже доста нови неща. Обаче заниманията му напоследък не бяха подходяща тема за прием.

Бе включил екрана. Преди да излезе, бе програмираше телевизора си да запише всички споменавания на поредица ключови думи: Ганън, Джейкъбс и Коб, каквото се бе оказало фамилното име на малката сладка Тина. И, разбира се, попадна на обширния репортаж на прелестната Надин Фарст по Канал 75, който съдържаше всичките.

Значи бяха направили връзката. Не бе очаквал полицията да се справи толкова бързо. Не че имаше значение.

Преоблече се с удобен панталон и копринен халат, наля си бренди и си приготви плодове и сирене в малка чинийка, за да допълни удоволствието от гледането на репортажа.

Настани се на дивана в телевизионната зала на мезонета си на Парк Авеню. Хапваше бри и зелено грозде без семки, докато Надин преразказваше историята.

Нямаше начин да засекат връзката между него и дребничката чистачка. Бе действал предпазливо. Вярно, бе оставил няколко гласови съобщения, но на фиктивния номер, който бе създал именно с тази цел, и ги бе изпращал и получавал от обществени апарати. Винаги я бе водил на оживени места, пълни с хора. А когато бе решил, че трябва да я убие, я бе откарал на Авеню Б.

Компанията на баща му ремонтираше сградата. Оставяха я без надзор и въпреки че бе изтекла малко кръв — всъщност доста кръв — бе успял да почисти. Дори и да бе пропуснал една-две капки, дърводелците и водопроводчиците едва ли щяха да забележат новите петна сред множеството стари.

Нямаше какво общо да открият между глупавата чистачка от гетата и образования, изтънчен и популярен сред елита син на един от най-влиятелните бизнесмени в града.

Нямаше начин да го свържат със сериозния млад художник Боби Смит, борещ се за място под слънцето.

Идеята да се представи за художник бе гениална естествено. Рисуваше достатъчно добре, за да впечатли наивно момиче като Тина с малка скица на лицето ѝ.

Беше се наложило да се качи в автобус, за да осъществи „случайната среща“. Истинско мъчение. Нямаше представа как някои хора понасят подобни изпитания, но предполагаше, че онези, които са подложени на тях, не заслужават нищо по-добро.

Беше се оказало толкова просто. Тя се бе влюбила в него. Не бе положил почти никакво усилие да я спечели. Няколко евтини срещи, няколко целувки и нежни погледи — и си бе осигурил достъп до къщата на Ганън.

Достатъчно бе само да я обгради с внимание. Една сутрин я бе чакал на автобусната спирка близо до къщата и ѝ бе казал, че цяла нощ

не е могъл да заспи от мисли за нея.

С поруменели страни, примигвайки, бе тръгнала с него и го бе отвела право до входната врата на Ганън.

Внимателно бе наблюдавал как въвежда кода и след като бе запаметил комбинацията, въпреки прошепнатите с половин уста възражения, се бе промъкнал зад нея, уж за да открадне още една целувка.

„О, Боби, не бива. Ако госпожица Ганън слезе долу, ще загазя. Може да ме уволнят. Трябва да си тръгнеш“.

Беше се засмяла като дете и шеговито го бе смушкала.

Толкова просто бе да проследи кода на алармата.

Но трябваше да признае, че решението да излезе и да я остави да помахва зад гърба му не бе взето така лесно. За миг му бе хрумнало да я убие още тогава само за да размаже това усмихнато простовато лице и да приключи с нея час по-скоро. Беше се изкушил да се качи на горния етаж, да измъкне Ганън и да я пребие, докато изтръгне от нея информация за местонахождението на диамантите.

Докато му разкрие всичко, което не бе описала в глупавата си книга.

Но имаше друг план. Внимателно съставен план.

„Понякога се налага промяна в плановете“, помисли си той и сви рамене. Бе извършил две убийства, а се бе отървал безнаказано.

Вдигна тост за себе си и отпи от брендито.

Полицията можеше да прави всякакви догадки, но никога нямаше да го разкрие, да свърже мъж като него с невзрачно създание като Тина Коб. А Боби Смит? Един измислен образ, призрак, облак дим.

Не бе близо до диамантите, но щеше да се добере до тях. О, да, щеше да успее. Животът му вече нямаше да бъде скучен.

Саманта Ганън бе ключът. Бе прочел книгата ѝ безброй пъти след първия прочит, когато бе видял тайните на собственото си семейство, извадени на показ върху страниците ѝ. Бе поразен, смаян, вбесен.

Защо никой не му бе казал, че има милиони долари, скрити някъде? Диаманти, които по право принадлежат на него.

Добрият му стар татко бе премълчал тази подробност.

Искаше ги. Щеше да ги получи. Толкова бе просто.

С тях щеше да се отдели веднъж завинаги от баща си и досадната му професионална етика. Да се избави от скуката и еднообразието на ограничения кръг приятели.

Щеше да бъде неповторим — като дядо си.

Протегна се, извика друга програма и изгледа записаните интервюта. На всяко от тях Саманта бе проникателна, остроумна, привлекателна. Именно поради тази причина не бе подходил директно към нея.

Не, ходът с простодушната бленуваща Тина бе много по-хитър и сигурен.

Все пак нямаше търпение да опознае Саманта по-добре. Много по-отблизо.

23.

Както обикновено, когато Ив се събуди, Рурк бе станал и вече напълно облечен, седеше на дивана в спалнята с чаша кафе, котарака до себе си и информацията от борсата на екрана.

Сънено повдигна единия си клепач и го видя да хапва нещо, което приличаше на пресен пъпеш, докато въвеждаше на ръка кодове, цифри или може би някоя държавна тайна в електронния си бележник.

Тя изръмжа вместо „добро утро“ и залитайки, тръгна към банята. Когато затвори вратата, чу Рурк да говори на котарака:

— Никога не е в настроение преди сутрешното кафе, а?

Преди тя да излезе, бе превключил на новини, пуснал музика и взел закуска. Грабна я от ръката му, отмъкна кафето и ги отнесе до гардероба си.

— По-нахална си и от котарака — промърмори Рурк.

— И по-бърза. Имам ранно съвещание. Чу ли прогнозата за времето?

— Горещо.

— Като в пещ или просто горещо?

— Намираме се в Ню Йорк през август, Ив. Познай.

С въздишка на примирение тя избра дрехи, които бе най-малко вероятно да залепнат за тялото ѝ след пет минути навън.

— Разполагам с малко информация за теб във връзка с диамантите. Вчера се порових.

— Така ли? — Тя се огледа, почти очаквайки да чуе, че блузата ѝ не подхожда на панталона или самото — на блузата. Но явно съчетанието, на което се бе спряла, отговаряше на стандартите му. — Предположих, че не си имал време, щом си бил толкова зает да сритваш задници.

— Наистина ми коства доста време и усилия. Обаче успях да открадна няколко свободни минути между касапниците. Събрах сведенията на едно място тази сутрин, докато ти си поспиваше за хубост.

— Това обида ли е?

— Скъпа, казах, че си хубава, как можеш да го приемаш като обида?

Отговорът ѝ бе изсумтяване, докато закопчаваше ремъка на кобура си.

— Това сако ти стои страхотно.

Отегчено хвърли поглед към него и намести оръжието си.

— Но?

— Никакво „но“.

Бе жълтеникаво, но Ив предполагаше, че той би намерил друга дума за цвета. Може би „охра“. Не разбираше защо хората трябва да измислят странни думи за цветовете.

— Моята прелестна жена — градски воин.

— Престани. Какво откри?

— Малки, но важни подробности. — Потупа по диска, който бе сложил на масата. — Застрахователната компания е изплатила сумата за загубената четвърт, както и пет процента от стойността на останалите диаманти като хонорар на детектива. Доста са се охарчили. Би могло да им коства значително повече, но обикновено застрахователните компании се скъпят, когато става дума за мултимилионни суми.

— Това е рискът при тях — изтъкна тя и сви рамене. — Който не е готов да плаща, не влиза в играта.

— Именно. Оказали са натиск върху дъщерята на О'Хара, но не са изкопчили нищо. Освен това е помогнала на детектива за откриването на върнатите диаманти и заслугата за залавянето на Крю е главно нейна.

— Да, вече разбрах това. Кажи ми нещо, което не знам.

— Притиснали са близките на вътрешния човек, партньорите и колегите му. И там са ударили на камък, но са ги държали под око години наред. Ако някой от тях бе повишил жизнения си стандарт, без да е спечелил от лотарията например, нямаше да ги оставят на мира. Но не са успели да открият бившата съпруга и сина на Крю.

— Имал е дете?

Ив се ядоса на себе си, че не бе влязла отново в офиса си да провери резултата от справките, след като се бяха прибрали от ресторанта предната вечер.

— Явно е имал. Въпреки че в книгата на Ганън не се споменава за него. Крю е бил разведен и е имал син, който е бил на по-малко от седем години, когато е извършена кражбата. Със стандартно търсене не успях да попадна на нищо за жената и детето от шест месеца след развода нататък.

Изгаряйки от любопитство, тя застана пред монитора.

— Покрила се е?

— Да, и както изглежда, е успяла да запази самоличността си в тайна.

Докато говореше, Рурк си бе взел друга закуска и кафе. Сега отново седна.

— Мога да я издирия, ако искаш. Ще бъде нужно по-задълбочено търсене и ще отнеме доста време, защото ще трябва да се върна половин век назад. Нямам нищо против: това е едно от любимите ми занимания.

— Защо в книгата не става дума за тях?

— Мисля, че трябва да зададеш този въпрос на Саманта.

— Прав си, по дяволите! Това е следа. — Замисли се, докато прибираше принадлежностите си в различни джобове. Комуникатор, електронен бележник, мобилен видеотелефон, белезници. — Ако имаш време, ще е чудесно. Ще се свържа с Фийни. Електронният отдел трябва да може да издири една жена и едно хлапе. Сега имаме играчки, с каквито преди петдесет години не са разполагали. — Замисли се за началника на електронния отдел, неин бивш партньор. — И на него би му било забавно. Пийбоди ще мине да ме вземе. — Погледна часовника си. — Закъснявам. Ще звънна на Фийни, за да видя дали ще има време. — Взе диска. — Тук ли е информацията за бившата госпожа Крю?

— Естествено. — Прозвуча сигналът от портала и Рурк отвори на Пийбоди. — Ще те изпратя до долу.

— В града ли ще бъдеш днес?

— Такива са плановете ми. — Прокара ръка по косите ѝ, докато слизаха по стълбите, и спря, когато тя се обърна и му се усмихна. — Какво има?

— Може би просто си мисля колко си красив. Или си спомням за какво друго могат да служат стълбите. Или пък се радвам, че наблизо

не е префърцуненият кльоцав мърморко с мозък на дроид, който ме чака долу и ми се цупи всеки път, когато ме види да слизам.

— Той ти липсва.

Ив отвърна с ехиден смях:

— Стига! Трябва да се прегледаш.

— Липсва ти рутината, с която си свикнала и която спазваш машинално, като стъпки на танц.

— О, престани! Накара ме да си представя Съмърсет като танцьор. Ужасна гледка. Облечен е с една от онези полички...

Описа кръг около ханша си.

— Като балерина?

— Да. Точно така.

— Благодаря, че пренесе този образ и в моето съзнание.

— Обичам да споделям всичко с теб. Знаеш ли какво? Наистина си красив.

Спря се на най-долното стъпало, сграбчи косите му и приближи лицето му към своето за дълга, задушаваща целувка.

— Е, това събуди съвсем други образи в главата ми — едва успя да промълви Рурк, щом тя го освободи.

— И в моята. За късмет и на двама ни.

Доволна, Ив пристъпи към вратата и я отвори.

Смръщи вежди, когато видя Пийбоди и младия ас от електронния отдел Макнаб да слизат от двете страни на граховозелената ѝ полицейска кола. Изглеждаха като... не би могла да опише като какво.

Бе свикнала с уникалния вкус на Макнаб за облекло, така че яркочервените му панталони с множество джобове, чийто цвят изгаряше очите като люта чушка езика, и електриковата му риза с картинки на... ха-ха, люти чушки не ѝ направиха особено впечатление. Нито пък дългият, искрящо червен жакет и сините ботуши, високи до коленете.

Верен на себе си, Макнаб се бе издокарал така и вързал дългите си руси коси на опашка. Издълженото му лице със странен чар бе полускрито зад очила с червени рамки и сини огледални стъкла, а на ушите му блестяха десетина сребърни нитчета.

Но помощничката... не, партньорката ѝ, не биваше да забравя това, тя бе нещо различно. Еластичният ѝ панталон с крачоли до

средата на прасците имаше цвят на... плесен, реши Ив. Като мухлясало сирене, отдавна забравено в хладилника. Блузата в същия цвят, с която го бе съчетала, изглеждаше безформена и намачкана, сякаш бе спала с нея две седмици, а тютюневата жилетка висеше до коленете ѝ. Вместо ултрамодерните обувки, с които се бе измъчила предния ден, бе избрала сандали, които изглеждаха направени от въжета, вързани на възли от полудели млади скаути. От шията и ушите ѝ се спускаха дълги верижки и висулки с разноцветни камъчета.

— За какви сте решили да се представяте, за амбулантна търговка от Третия свят и любимата ѝ маймунка?

— Реверанс към ерата на свободните разбирания, в чиито традиции съм възпитана. Удобно облекло, само от естествени тъкани. — Пийбоди намести слънчевите си очила с малки кръгли стъкла. — Почти изцяло.

— Мисля, че изглежда страхотно — намеси се Макнаб и леко притисна талията ѝ. — Някак средновековно.

— Ти би казал същото и за кората на някое дърво — троснато отбеляза Ив.

— Така е. Напомня ми за гора. Представям си я как тича гола през гората.

Пийбоди го смушка с лакът, но се засмя.

— Търся най-подходящия стил за себе си като детектив — обясни тя на Рурк. — Струва ми се, че вече съм на прав път.

— Според мен изглеждаш чудесно.

— О, млъкни — бе реакцията на Ив, когато страните на Пийбоди поруменаха от задоволство. — Поправи ли тази таратайка? — попита тя Макнаб.

— Има добра и лоша новина. Лошата е, че караш купчина ламарина с повредена контролна система, както всички други полицейски коли по улиците. Добрата новина е, че аз съм технически гений и успях да я стегна с някои резервни части, които ми се намираха. Ще издържи, докато някой нещастник, който не знае какво представлява, я задигне.

— Благодаря. На задната седалка — нареди тя. — Зад шофьора. Боя се, че ако те виждам в огледалото за обратно виждане, ще ослепея. — Обърна се към Рурк: — Чао.

— Ще очаквам вечерта с нетърпение. Хей! — Обхвана брадичката ѝ, преди да се отдалечи, даде си вид, че не забелязва трепването ѝ, и леко плъзна устни по нейните. — Пази моята полицайка.

Пийбоди с въздишка се качи в колата.

— Хареса ми как го каза. „Моята полицайка“. — Извърна глава към Макнаб. — Ти никога не ме наричаш така.

— Не би звучало по същия начин, защото и аз съм ченге.

— Да, освен това нямаш същия акцент. Но си сладък.

Нацупи устни срещу него.

— А ти си моята стопроцентова женска.

— Престанете! Невроните в главата ми ще експлодират. — Ив намести кобура си. — Никакво гукане в тази кола. Както и на десет метра от моя милост. Въвеждам официална забрана, като всяко нарушение ще бъде наказвано с пребиване до безсъзнание с оловна тръба.

— Нямаш оловна тръба — изтъкна Пийбоди.

— Ще намеря. — Ив погледна блузата ѝ, преди да мине през портала. — Защо си облякла нещо толкова смачкано?

— Това е естественото състояние на естествената тъкан. Сестра ми я е тъкала.

— Е, защо не е намерила начин да я приглади? Не мога да повярвам, че напоследък губя толкова време в обсъждане на гардероба ти.

— Да. Направо да те побият тръпки. — Усмивката на Пийбоди изчезна, когато сведе поглед към краката си. — Мислиш ли, че прасците ми изглеждат дебели с този панталон?

— Не те чувам, защото току-що нещо се пръсна в мозъка ми и ушите ми са пълни с кръв.

— В такъв случай с Макнаб ще продължим грубо прекъснатото си гукане. — Изскимтя, когато Ив протегна ръка и издърпа ухото ѝ. — Господи! Просто проверявам.

Ив реши, че заслужава награда за забележителното си самообладание, защото не уби никого от двамата по пътя към управлението. За да не се изложи в последния момент, тя се отдели от

тях и се качи сама в асансьора. Не се и съмняваше, че ще разменят още няколко сладки приказки и целувки, преди всеки от двамата да продължи към отдела си.

Съдейки по блясъка в очите на Пийбоди, когато влезе в офиса, Ив предположи, че в асансьора са действали не само устните, а и ръцете.

Нямаше желание да си представя сцената.

— Съвещанието започва след петнайсет минути — заяви тя. — Имам малко нова информация, която трябва да прегледам. Искам да включа и Фийни, ако може да се заеме. За да проследя една нишка, е необходима справка за две лица с връщане повече от петдесет години назад.

Пийбоди се опомни.

— Диамантите. Ще търсим някого от крадците? Не са ли мъртви всичките?

— Архивите ще покажат. Ще търсим бившата съпруга и сина на Алекс Крю. Потънали са вдън земя малко след развода, а в книгата на Ганън не се споменава за тях. Искам да знам защо.

— Искаш ли да се свържа с Фийни?

— Аз ще му се обадя. Ти позвъни на Ганън и уговори среща с нея.

— Дадено.

След като зареди диска, който Рурк ѝ бе дал, и взе чаша кафе, потърси Фийни в офиса му в електронния отдел. На екрана се появи познатото му сънено лице.

— Още седемдесет и два часа — заговори той, преди Ив да каже нещо — и заминавам.

Бе забравила, че все още не е ползвал отпуската си, и добави фактора време към другата вътрешна информация, с която разполагаше.

— Ще ми направиш ли една услуга, преди да потеглиш на някъде с плажно масло и смешна шапка за купони?

— Не съм казал да не ме търсиш дотогава. А и ако искаш справка за лице, мога да я поверя на някое от момчетата.

Фийни наричаше всички в отдела си „момчета“, независимо от хромотите.

— Нуждая се от гений за това проучване. Държа да се заемеш лично.

— Подмазваш ми се, за да не мога да ти откажа, а? Имам доста точки за отмятане, преди да изляза в отпуск.

— Свързано е с множество убийства, кражба на диаманти и лица, изчезнали преди повече от петдесет години. Но ако си твърде зает да сгъваш и прибиращ хавайската си поличка, ще възложи задачата на някой заспал некадърник.

— Хавайските полички са за жени. — Изпусна въздух през носа. — Петдесет години?

— Малко повече. Свиквам съвещание около десет.

— Онова, за което спомена Макнаб ли?

— Да.

Фийни присви устни и се почеса по брадичката.

— Ще дойда.

— Благодаря.

Ив прекъсна връзката и отвори файла на Рурк, за да се запознае с информацията. Разпечата по няколко копия от страниците, добави ги към вече подредените пакети за всеки от екипа и подготви по още един екземпляр за Фийни.

С умиление си спомни за дните, в които Пийбоди бе вършила цялата досадна работа.

Влезе последна в конферентната зала.

— Детектив Пийбоди, запознайте капитан Фийни с досегашните резултати от разследването.

Пийбоди примигна:

— А?

— Да не би тези висулки да ви пречат да чувате? Направете обобщение за случая, детектив, и осведомете капитан Фийни.

— Разбрано.

Започна с леко писклив глас и отначало запелтечи, но бързо влезе в ритъм, което зарадва Ив. Щеше да мине доста време, преди да стане достатъчно добра, за да ръководи екип, но имаше пъргав ум и когато преодоля смущението, поднесе информацията сбито и ясно.

— Благодаря, детектив Пийбоди. — Ив изчака, докато Фийни довърши записките си. — Бакстър, научихте ли нещо за Джейкъбс от клуба?

— Никаква следа. Била е редовна клиентка. Ходила е сама, с приятел или с компания. Във въпросната вечер е била сама и така си е тръгнала. Потанцувала, поръчала няколко питиета, побъбрила си с двама-трима души. Барманът е сигурен, че си е тръгнала сама, защото изпила последното питие пред него и се оплакала, че напоследък е на сухо. С никого от мъжете, с които се запознавала, не потръгвало. Записахме няколко имена и днес ще ги проверим, но очевидно ще бъде напразно.

— Е, все пак действайте. След като събрахме информация за Коб, показах снимката ѝ в ресторант „Чиприонис“, където разбрахме, че е имала среща с мъжа, представял се с името Боби Смит.

— Ходила си в „Чиприонис“? — възкликна Пийбоди.

— Трябваше да хапна и да събера информация. С един куршум — два заека.

— И други хора обичат италианската храна — промърмори Пийбоди. Ив не ѝ обърна внимание.

— Открих сервитьорката, която ги е обслужила през юли. Спомни си Коб и ѝ уредих сеанс с полицейски художник, за да порови малко по-дълбоко в паметта си и да даде описание на гаджето ѝ. Ще проверим в музеите, галериите и театрите, в които предполагахме, че я е водил. Някой може да си ги спомни.

— Ние ще се погрижим — предложи Бакстър. — Вече сме набелязали няколко души.

— Добре. Сега, след като медиите оповестиха вероятната връзка между двете убийства, почти е сигурно, че нашият човек е разбрал, че вече сме по следите му. Но не мисля, че това може да възпрепятства разследването. — Замълча за миг. — В тези пакети ще намерите информация за Алекс Крю, единия от крадците на диамантите. Единственият от четиримата, който е имал склонност към агресивно поведение. Достигнах до сведението, че е имал бивша съпруга и син. И двете лица са изчезнали между развода и кражбата. Искам да ги открия.

— Възможно е Крю да ги е убил — предположи Пийбоди.

— Да, помислих върху това. Без колебание е убил единия от съучастниците си и се е опитал да убие дъщерята на другия. По-рано е излежал присъда и е бил заподозрян в други престъпления. Бил е в

бранша. Нищо не би го възпряло да убие бившата си съпруга и дори детето. Собственото си дете.

„Някои бащи го правят — помисли си Ив. — Бащите могат да бъдат чудовища, по-страшни от всички други“.

— Живи или мъртви, искам да ги открия. Имаме кръщелните им имена и адреса, на който са живели преди изчезването. С Пийбоди ще поговорим с Ганън тази сутрин.

Въпросително погледна партньорката си.

— Точно в единадесет в „Рембранд“.

— Възможно е да е узнала нещо повече от роднините си или при проучванията за книгата си. Интересувам се и от причините, поради които не споменава за тях, а е назовала всички други свързани лица. Фийни, ще се поровиш ли?

— Да.

— А... Рурк предложи помощта си като граждански консултант. Вече събра тази информация за мен и има желание да продължи да ни сътрудничи.

— Нямам нищо против да се възползваме. Ще го включа.

— Макнаб, искам всичко, до което можеш да се добереш от компютъра и видеотелефона на Коб. Техниката за комуникация на Ганън и Джейкъбс вече е конфискувана. Свържи се с полицаите, които проверяват домашните устройства.

— Разбрано.

— Казах на Ганън да си помисли за лична охрана и, изглежда, ще я убедя. Ще изпратим и наш човек, стига бюджетът да го позволява. Този престъпник има конкретна цел. Много ясна. И двете жертви са свързани с Ганън. Ако реши, че тя представлява пречка за него, няма да се поколебае да я нападне. Засега единственото, което ни насочва към него, е кражба отпреди петдесет години. Да се доберем до нещо повече.

На път обратно към отдела си, Ив се загледа в двама граждански полицаи, които влачеха сто и петдесет килограмова жена с белезници, блъваща ругатни. Драскотините по лицата им я накараха да предположи, че са отнесли и нещо друго, освен обидите, преди да я оковат.

Господи, колко обичаше работата си.

— Пийбоди, ела в офиса ми.

Влезе първа и затвори вратата след партньорката си, което накара Пийбоди да я изгледа озадачено. След това програмира две чаши кафе и я покани с жест да седне.

— Загазила ли съм?

— Не.

— Зная, че не ръководих съвещанието много добре. Беше ми нужна минута, докато добия увереност. Аз...

— Справи се добре. Ще се съсредоточиш ли върху систематизирането на информацията вместо върху съмненията в собствените си способности? Полицаи, които твърде много мислят за себе си, не могат да ръководят екипи. Нито пък такива, които на всеки две минути се питат дали са достойни. Заслужила си значката, Пийбоди. Време е да свикнеш да я използваш. Но не затова те повиках.

— Дрехите ми... — Замълча, когато срещна ледения ѝ поглед. — Отново мисля за себе си. Трябва да престана. Тогава какво има?

— Често работя след края на смяната. Връщам се на местопрестъплението, за да търся нови следи, да обмислям различни сценарии, или работя с видеотелефоните и компютрите в дома си. Въвличам и Рурк. Така действам. Винаги ли ще правиш проблем, когато не те викам?

— Е, не. Ами... опитвам се да свикна да бъда твой партньор. Може би ти също.

— Може би. Но не защото те подценявам. Нека бъдем наясно. Работата е моят живот, Пийбоди. Дишам, храня се и заспивам с нея. Не ти го препоръчвам.

— На теб ти харесва.

— Да, харесва ми. Имам си причини. Лични причини, каквито ти нямаш.

Ив се загледа в кафето си, замисли се за дългия си списък жертви и се върна назад в годините, когато бе дете, ранено и измъчено, в мразовита хотелска стая в Далас.

— Не мога да живея по друг начин. А и не желая. Имам нужда от това, което ми дава работата. Ти не изпитваш подобна необходимост, което не те прави по-недостойна за ченге.

— Аз също понякога не преставам да мисля за работата.

— С всички е така. Онези, които не намират начин да се справят с натрупаните отрицателни емоции, се затварят в себе си, пропиват се

или се побъркват. Ти притежаваш начини да ги превъзмогваш. Имаш семейство и странични интереси. Освен това — господи, ще го кажа само веднъж — имаш Макнаб.

Пийбоди се нацупи.

— Много ли беше трудно да го изречеш?

— Доста.

— Обичам го. Може би е странно, но го обичам.

Ив срещна погледа ѝ и в очите ѝ се изписа разбиране.

— Да, знам.

— Това означава много за мен. И аз разбирам какво искаш да кажеш. Невинаги мога да се откъсна от работата, но понякога се налага. Така че го правя. Не умувам върху случаите непрекъснато като теб, но все пак понякога ще мърморя, когато узная, че си ходила някъде без мен.

— Разбрано. Значи всичко е наред?

— Да.

— Тогава излез от офиса ми и ме остави да свърша малко работа преди срещата с Ганън.

Реши да се обърне към Майра за консултация и след разгорещен спор със секретарката ѝ успя да си уреди тридесетминутна среща по обяд в прочутата столова на управлението. Не можа да си обясни защо човек от класата на Майра би понесъл неудобствата в столовата, но не възрази.

С доста усилия издейства отлагане на доклада си пред командир Уитни за късно следобед.

Следващото ѝ обаждане съдържаше заплаха с анатомически невъзможно действие и опит за подкуп с билет за мач на „Метс“. Комбинацията ѝ донесе обещание от шефа на лабораторията за изчерпателен доклад най-късно в два часа.

Доволна от резултата от разговорите, грабна папките си, повика Пийбоди и се отправи към бойното поле.

Пийбоди сложи юмруци на кръста си.

— Това прилича на връщане на местопрестъплението.

— Не сме извършили престъпление, така че не се връщаме. — Ив не обърна внимание на хората, които трябваше да я заобикалят, когато се спря на ъгъла на Пета и Тридесет и седма улица. — Просто искам да огледам сградата.

— Доста е пострадала през Градските войни — отбеляза Пийбоди. — Лесна мишена. Построена от чупливи материали. Множество скъпи бижута по витрините, когато икономиката е бележела срыв, по улиците са се продавали наркотици като хотдози със соеви кренвирши, а оръжията са били излагани на показ като модни аксесоари. — Приблужи се към една от витрините. — Много шик.

— Значи трима души влизат, правят бърза размяна с четвъртия и си тръгват с джобове, пълни с диаманти. Никой не е очаквал това, защото вътрешният човек е бил дългогодишен безупречен служител, на когото са имали доверие.

Ив разгледа изложените бижута, докато говореше, както и хората, които се спираха пред витрините, привлечени от блясъка им. Злато и сребро — метали. Рубини, изумруди и диаманти, ярки като слънцето — камъни. Неща, които не топлеха през зимата. Трудно ѝ бе да проумее каква е притегателната им сила.

Все пак и тя носеше златна халка на пръста си, а на шията ѝ висеше верижка с блестящ диамант. „Символи — помисли си. — Просто символи“. Но би се борила за тях, нали?

— Вътрешният човек също се изнизва — продължи тя — буквално по петите им и изчезва. Знае, че скоро ще бъде разкрит, но иска своя дял и нищо друго не го интересува. Обаче е ликвидиран, преди да се порадва на плячката. Крю го е очистил, което означава, че е знаел как да го открие и примамии.

Вдигна поглед към горните етажи като любопитна туристка. „Такава сграда, а няма ескалатори — помисли си. — Навярно и в началото на века не е имало“. Бе възстановена и модернизирана след войните, но историческият облик, който вече ѝ бе познат, бе запазен.

От ъгъла, на който се издигаше зданието, започваше редица магазини, витрина до витрина, пълни със стока. Покрай тази единствена улица, която минаваше през целия град, имаше милиони търговски обекти. Истинско чудо бе, че не ставаха обири всеки ден.

— Дори не са се крили от охранителните камери — изтъкна тя. — Би било излишно да си правят труда. Рано или късно ченгетата са

щели да ги идентифицират. Всички са имали криминални досиета, освен вътрешния човек, но проблемът му с комара го е издал. Затова са възнамерявали да се укриват и да пазят диамантите, докато бурята утихне, а после да се изпарят. Знаеш ли защо са щели да успеят?

— Защото разследването е било съсредоточено върху човека от компанията, поне в началото. Полицията е предположила, че сам е съставил и изпълнил плана. Той е изчезнал и диамантите са изчезнали. Тръгват по неговите следи.

— Да, докато останалите се разпръсват, за да изчакат. Крю е проявил съобразителност, като го е елиминирал, само дето не е унищожил тялото. Много по-умно е било да го хвърли в реката, за да накара ченгетата да губят време и усилия да преследват един мъртвец. Не се е двоумил нито миг, защото той също е знаел какво иска. Получил е своето, но е ламтял за още. Затова е свършил в затвора. А този тип, нашият човек, е малко по-умен.

Огледа три жени, които се спряха пред витрината и нададоха възклицания. Да, стоката бе изящна и бляскава. Не разбираше напълно защо хората искат да блестят, но от зората на човечеството бе така.

— Но е също толкова обсебен — отбеляза Пийбоди. — Мисля, че Крю е бил обсебен от диамантите. Това разбрах от книгата. Стремел се е да получи всичките. Не би се задоволил със своя дял, независимо на каква цена. Мисля, че нашият тип е като него. Маниак. Дори психопат, бих казала. Сякаш диамантите са... прокълнати.

— Това са някакви си камъни. Една от формите на въглерода, Пийбоди. Неодушевени предмети. — Ив несъзнателно потърка диаманта с форма на сълза, който носеше на верижка под ризата си. — Не правят нищо, просто съществуват.

Пийбоди отново погледна витрината.

— Но блестят — прочувствено въздъхна тя.

Ив не можа да сдържи смеха си.

— Да се махаме от тази пещ, време е за срещата с Ганън.

24.

Ив откри, че „Рембранд“ е малък хотел с европейска архитектура, сгушен сред нийоркските сгради. Нямаше нито кули, достигащи до небето, нито фоайе, широко километри, нито позлатена входна врата. Бе красива стара сграда, която навярно бе представлявала скъпа частна къща с изящен, но ненатрапчив облик.

За разлика от повечето портиери, с които се бе сблъсквала, този изглеждаше свършено спокоен със синята си униформа и почтително повдигна шапката си за поздрав.

— Добре дошли в хотел „Рембранд“. Да отседнете ли желаете, госпожо?

— Не. — Извади значката си, но не бе толкова забавно да я покаже на човек с неговите учтиви маниери. — Имам среща с лице, отседнало тук.

— Да уредя ли паркиране на колата ви?

— Не, държа този автомобил да остане там, където аз съм го спряла.

— Разбира се — отвърна той, без нито да трепне, нито да затаи дъх, и я накара да се почувства още по-разочарована. — Приятно прекарване в „Рембранд“, лейтенант. Казвам се Малкълм, можете да се обърнете към мен, ако се нуждаете от нещо, докато сте тук.

— Да. Добре. Благодаря.

Бе така смаяна от държането му, че наруши собственото си златно правило. Извади десет кредита и му ги подаде.

— Много благодаря.

Стигна до вратата преди нея и я отвори със замах.

Фоайето бе малко и обзаведено като уютна приемна с дълбоки кресла, лъскави ламперии, мраморен под и картини, вероятно оригинални творби. Имаше цветя, но вместо обичайните огромни кошници, които ѝ се струваха твърде помпозни, по множеството маси бяха подредени малки кокетни букети.

Вместо рецепция с униформени служители с ослепителни усмивки, на старинно бюро седеше само една приветлива жена.

За да се увери, че охраната е надеждна, Ив се огледа и видя четири дискретно поставени камери. Това все пак бе нещо.

— Добре дошли в „Рембранд“. — Администраторката, стройна и облечена в оранжево, с къси коси на черни и руси кичури, стана. — С какво мога да ви помогна?

— Тук съм, за да се срещна със Саманта Ганън. Кой е номерът на стаята ѝ?

— Момент. — Жената се върна на мястото си, погледна монитора на компютъра, вдигна очи към Ив и ѝ се усмихна с тъга. — Съжалявам. Нямаме гостенка с такова име.

Миг след тези думи от странична врата излязоха двама мъже, навярно охранители, защото бяха въоръжени.

— Добре. От полицията съм — обърна се Ив към тях и подаде дясната си ръка. — Далас. Лейтенант. Отдел „Убийства“. Партньорката ми — Пийбоди. Детектив. Ще се легитимираме.

Посегна към значката си е два пръста, не откъсвайки поглед от мъжете.

— Охраната тук е по-надеждна, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Грижим се за сигурността на гостите си — отвърна администраторката и взе първо нейната значка, а после и тази на Пийбоди. — Валидни са — каза тя и кимна на охранителите. — Госпожица Ганън ви очаква. Ще позвъня в стаята ѝ, за да я уведомя, че сте пристигнали.

— Добре. С какво разполагате? — Ив погледна към охранителите и единият от тях разтвори предниците на самото си и показва мултифункционален, среднообхватен електрошоков револвер в удобен страничен кобур. — Трябва да върши работа.

— Госпожица Ганън е готова за срещата, лейтенант. На четвъртия етаж е. Полицаят, изпратен от вас, е в нишата до асансьора. Ще ви покаже стаята ѝ.

— Благодаря. — Пристъпи към двуместния асансьор. — Постъпила е разумно, като е избрала такъв хотел. Солидна охрана и вероятно обслужване пет минути преди човек да е поръчал нещо.

Влязоха и Пийбоди назова етажа.

— Колко мислиш, че струва една нощувка тук?

— Нямам представа. Не знам защо някои хора не се прибират да спят у дома. Колкото и луксозен да е един хотел, в съседната стая винаги има непознат. Над теб друг, а под теб трети. Освен това камериерките и сервитьорите от рум сървиса непрекъснато сноват насам-натам, а и влизат и други хора.

— Умееш да разваляш цялата романтика.

Униформеният полицай ги чакаше, когато излязоха.

— Лейтенант.

Поколеба се, явно смутен.

— Неудобно ти е да поискаш легитимацията ни, а? Можеш ли да си сигурен, че не сме застреляли Далас и Пийбоди между очите и не сме хвърлили безжизнените им тела в шахтата, за да се представим за тях, да очистим и теб, а после да отидем при охраняваната?

— Разбрано. — Провери значките им и включи ръчния си скенер за отпечатъци. — В четирийсет и четвърта е, лейтенант.

— Някой да се е опитвал да влезе при нея от началото на смяната ти?

— Камериерка и рум сървис, и двамата повикани от клиентката и проверени, преди да им бъде разрешен достъп. И Рурк, който бе проверен лично от мен във фоайето и приет от госпожица Ганън.

— Рурк?

— Да, лейтенант. От петнайсет минути е при нея.

— Хм. Починете си, полицай. Десет минути.

— Благодаря, лейтенант.

— Ще му се караш ли? — любопитства Пийбоди. — Имам предвид на Рурк.

— Все още не знам.

Ив позвъни на вратата и изпита задоволство от лекото забавяне, което бе доказателство, че Саманта поглежда на монитора кой е пред вратата.

Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а лицето ѝ бе бледо. Признаци на недоспиване. Но се бе постарала да се облече добре, с тъмен панталон и елегантна бяла риза. На ушите ѝ блестяха малки квадратни обици, а на ръката ѝ имаше гривна със същите фигурки.

— Лейтенант Далас. Детектив Пийбоди. Мисля, че се познавате — добави тя и посочи към Рурк, който пиеше нещо с аромат на превъзходно кафе. — Не направих връзката. Вие и собственикът на

издателството ми. Знаех, разбира се, но след всичко, което се случи, просто... не се сетих.

— Решил си да наминеш, а? — обърна се Ив към Рурк.

— Намерих време. Искях да се уверя, че една от най-ценните ни авторки е добре, и да я убедя да приеме охрана. Мисля, че самата ти препоръчваш това при подобни обстоятелства, лейтенант.

— Да — кимна Ив. — Добра идея. Щом той ти предлага охрана — каза на Саманта, — ще разполагаш с най-добрата.

— Не беше нужно да ме убеждава. Искам да имам дълъг и щастлив живот и бих приела всяка помощ, която може да ми го гарантира. Желаете ли кафе? Или нещо друго?

— Това истинско кафе ли е?

— Тя има слабост — усмихна се Рурк. — Омъжи се за мен заради кафето.

Част от руменината на Саманта се върна.

— Мога да напиша страхотна книга за вас двамата. Блясък, секс, полицайка и мултимилиардер.

— Не — заявиха те в един глас и Рурк се засмя. — Не мисля. Аз ще се заема с кафето, Саманта. Защо не седнеш? Уморена си.

— Личи си. — Сам седна, въздъхна и остави Рурк да влезе в кухнята и да донесе кафе и още чаши. — Не мога да спя. Мога само да работя. Искам да си бъда у дома, но мисълта да се върна там е непоносима за мен. Уморена съм от себе си, жива съм, здрава и читава, когато други хора не са, а не мога да престана да се самосъжалявам.

— Не бъди толкова сурова към себе си.

— Далас е права — намеси се Пийбоди. — Две седмици си била на път, прибираш се и заварваш нещо, което би вкарало мнозина в гроба. Всичко те връхлетя изведнъж. Малко самосъжаление няма да бъде фатално. Вземи успокоително и поспи десетина часа.

— Ненавиждам успокоителните.

— С лейтенантката си приличате в това отношение. — Рурк влезе с поднос в ръце. — И тя никога не би ги вземала доброволно. — Сервира кафето. — Да ви оставя ли насаме?

Ив задържа погледа си върху лицето му.

— Засега не пречиш. Ако искам да излезеш, ще ти кажа.

— Не се и съмнявам.

— Саманта, защo не споменаваши нищо за близките на Крю в книгата си?

— Близки?

Сам се наведе към чашата си и Ив забеляза, че избягва погледа ѝ.

— По-точно, за бившата съпруга и сина му. Включила си доста подробности за семейството на Майърс и съдбата им след смъртта му, разказваш надълго и нашироко за своето семейство, а относно Крю, въпреки че е един от централните герои, не споменаваши, че е имал жена и дете.

— Откъде знаете това?

— Аз задавам въпросите. Тази подробност не ти е убягнала, когато си правила проучвания за книгата си. Защо си я спестила?

— Поставяте ме в трудно положение. — Саманта задържа чашата си и дълго разбърква кафето, докато и последното кристалче захар се разтвори. — Дадох обещание. Не бих написала тази книга без благословията на роднините си. По-точно на баба и дядо. Обещах им, че няма да споменавам за сина на Крю. — Сякаш осъзнала какво прави ръката ѝ, опря лъжичката на ръба, а после я извади. — Бил е дете, когато се е случило. Баба ми е вярвала... и все още вярва, че майка му се е опитвала да го защити от Крю. Да го скрие.

— Защо мисли така?

Сам остави недокоснатото си кафе и зарови пръсти в косите си.

— Не съм свободна да говоря за това. Заклех се, че няма да го напиша или да го спомена в интервю. Не. — Протегна ръце напред, преди Ив да възрази. — Знам какво ще кажете и сте напълно права. Обстоятелствата са извънредни. Извършени са две убийства.

— Тогава отговори на въпроса.

— Трябва да поговоря с баба си. Обаждането ми ще породи нови въпроси от нейна страна и ще разтревожи и нея, и дядо ми. Това е една от причините да не мога да спя. — Потърка очи и отпусна ръце в скута си. — Искат да отида при тях в Мериленд, иначе заплашват, че те ще дойдат тук. Все по-трудно ги убеждавам да не се обаждат на родителите ми и на брат ми и сестра ми. Държа ги настрана и съм благодарна на Рурк за предложението да им осигури охрана до края на разследването. Но за мен е важно да бъда тук, да следя развоя и да се справя със ситуацията по свой начин, както са постъпили те навремето.

— За да приключи разследването час по-скоро, се налага да ни предоставиш всяка съществена информация, която имаш.

— Да, отново сте права. Нека първо ѝ се обадя, за да поговоря с нея. Никой от моето семейство не нарушава обещания. За баба ми това е като религия. Ще ѝ позвъня още сега от спалнята, ако почакате няколко минути.

— Давай.

— Възхитително — отбеляза Рурк, когато тя излезе. — Толкова упорито да държи на дадената дума пред семейството си. Обикновено колкото по-близък ти е човекът, на когото си дал обещание, толкова по-лесно е да го нарушиш. Или поне да отстъпиш поради обстоятелствата.

— Прадядо ѝ е нарушил много обещания — замислено изтъкна Ив. — Джак О'Хара е давал обещания и на Лейн, и на майка ѝ, които не е спазвал. Бабата на Саманта е решила да сложи край на този порочен кръг. Когато не възнамеряваш да удържиш на думата си или ти е трудно, не я давай. Принцип, достоен за уважение. — Хвърли поглед към спалнята и отново се обърна към него. — Предложението да се погрижиш и за нейната сигурност, и за тази на роднините ѝ в Мериленд е много благородно. Но можеше да изпратиш някого от подчинените си.

— Исках да се запозная с нея. Трогнала те е и аз исках да разбера защо. Вече знам.

Когато Саманта се върна от спалнята след няколко минути, очите ѝ бяха насълзени.

— Съжалявам. Не обичам да я притеснявам. Да карам и двамата да се тревожат за мен. Скоро трябва да отида до Мериленд, за да ги успокоя. — Седна и отпи глътка кафе за кураж. — Джудит и Уесли Крю — започна тя. Сподели с тях най-същественото, което знаеше, и дори прегледа записките, които бе водила, за да опресни паметта си. — Когато дядо ми разбрал, че Крю е бил при нея, предположил, че е подарил на детето нещо, в което са диамантите. Поне част от тях. Щели са да бъдат на сигурно място, докато той доизпълни замисъла си.

— Значи тогава е държал или е имал достъп до половината?

Ив си водеше бележки.

— Да. След намирането на неговия дял в сейф, в неизвестност са останали една четвърт от диамантите. Бившата съпруга и синът на Крю са изчезнали. Според баба ми, по всичко личало, че тя се крие от Крю. Смяната на името, скромната работа, кварталът, обитаван от средната класа. Внезапното събиране на багажа и продаването на къщата. Продала е всичко, което е могла, подарила е останалото и просто е заминала. Изглежда, отново е тръгнала да бяга, защото я е открил. Баба ми предполага, че го е направила главно заради момчето. Една майка се опитва да защити детето си от мъж, за когото вече знае, че е опасен и безскрупулен. Ако прегледате досието на Крю, ще се убедите, че е имала причини да се страхува.

— Възможно е да е офейкала, защото е получила няколко милиона в диаманти — изтъкна Ив.

— Да. Но според баба ми и дядо ми, както и според мен, човек като Крю не би й ги дал и не би й казал. Да, би използвал и нея, и момчето, но не би й предоставил такава власт. Той е трябвало да дърпа конците. Щял е да ги намери отново, когато пожелае. Не се и съмнявам, че е заплашвал жената и че е възнамерявал да се отърве от нея, когато синът му порасне и може да му бъде полезен. Дядо ми се е отказал да търси останалите диаманти, защото баба ми го е помолила.

— Когато е била дете — заговори Рурк, кимайки, — тя също не е имала дом и сигурност. Както съпругата на Крю, и нейната майка е направила избора да се раздели с мъжа си и да закриля детето си.

— Да. Да. По-голямата част от диамантите са били върнати на мястото им. Както баба ми обича да казва, те са просто предмети. Момчето и майка му най-сетне били в безопасност. Ако бе тръгнал по петите им, дядо ми със сигурност е щял да ги открие и да забърка и тях в кашата. Момчето е щяло да израсне с натяквания за всичко, което е вършил баща му, и може би да влезе в националните новини. Това би провалило живота му. Така ми казаха. — Наведе се напред. — Лейтенант, премълчали са информацията. Може би са извършили нарушение, но подбудите им са били благородни. Биха спечелили повече. Пет процента от над седем милиона, ако бяха я открили. Не са го направили и светът е продължил да съществува и без онези диаманти.

„Зачитава не само себе си, но и баба си“, отбеляза Ив. Саманта защитаваеше жена и дете, които дори не познаваше.

— Нямам намерение да въвличам роднините ти. Обаче трябва да открия Джудит и Уесли Крю. Диамантите не означават нищо за мен, Саманта. Не съм от отдел „Обири“, а от „Убийства“. Две жени са мъртви, а ти вероятно си набелязана. Мотивът е свързан с диамантите, ето защо се интересувам от тях. Възможно е някой друг да се порови и да открие, че Крю е имал жена и дете. Това ще ги превърне в мишени.

— Господи! — Когато осъзна какво означава това, Саманта стисна клепачи. — Никога не съм мислила по въпроса. Не ми е хрумвало.

— Или убиецът на Андреа Джейкъбс и Тина Коб е свързан с Крю. Възможно е да е синът му, който е решил, че иска да си върне онова, което е принадлежало на баща му.

— Винаги сме предполагали... От всичко, което са разбрали баба ми и дядо ми за Джудит, ясно е личало, че е правела каквото е по силите ѝ, за да осигури на сина си нормален живот. Предполагахме, че е успяла. Баща му е бил убиец, крадец и мръсник, но детето не е негов образ и подобие. Не вярвам в генетичната предопределеност, лейтенант. А вие?

— Аз също. — Ив погледна към Рурк. — Но вярвам, че каквито и да са родителите им, някои хора се раждат зли.

— Много весела мисъл — промърмори Рурк.

— Не съм свършила. Каквито и да се родим, всички правим избори. Правилни или грешни. Трябва да открия Уесли Крю и да разбере какви избори е направил той. Тази история трябва да има край, Саманта.

— Никога няма да си го простят. Ако се получи затворен кръг и последиците се стоварят върху мен, баба и дядо никога няма да си простят за избора, който са направили преди толкова години.

— Надявам се, че са по-умни — каза Рурк. — Направили са този избор заради едно момче, което дори не са познавали. Отговорността за неговите избори като мъж е изцяло негова. Всеки сам решава какво да прави с живота си.

Излязоха заедно и Ив поразмишлява върху новата информация, докато пъзелът започваше да се подрежда.

— Имам нужда от теб, за да ги открия — каза тя на Рурк.

— Разбирам.

— Съществуват съвпадения, но по-често случайността е пълна глупост. Не вярвам, че някакъв чешит е прочел книгата на Ганън, историята с диамантите го е възбудила и е решил да очисти две жени, за да ги намери. Те означават нещо за него, свързан е с тях. Книгата го е подтикнала да действа, но всичко е започнало много по-отдавна. Колко време преди издаването се заговори за нея?

— Ще проверя. Трябва да има и списък на лицата, на които са предоставени предварителни копия. За съжаление, не можеш да разбереш до колко души е достигнало съдържанието ѝ от уста на уста. Няма начин да се доберем до всички, с които са разговаряли хората от издателството.

— „Скоро излиза страхотна книга — започна Пийбоди. — Става дума за кражба на диаманти тук, в Ню Йорк“.

— Именно. Възможно е човекът, когото търсите, да е дочул това случайно, докато си е пийвал някъде. Не е изключено и да се познава или да е разговарял на прием с някого от редакторите иди от отдела по продажби.

— Ще бъде забавно да нагазим в тези води, нали? Намери ми списъка — настоя тя, когато слязоха във фоайето. — И ми кажи кого ще изпратиш да я охранява. Искам моите хора да познават твоите. А, трябва ми и два билета за мача на „Метс“, на първия ред.

— За лична употреба или за подкуп?

— Подкуп. Моля те, знаеш, че съм от „Янките“.

— Така си и помислих. Как ги искаш?

— Просто изпрати покана на Дикхед в лабораторията. Беренски. Благодаря. Трябва да тръгвам.

— Искам целувка за „довиждане“.

— Вече те целунах тази сутрин. Два пъти.

— Трети път, за щастие. — Впи устни в нейните. — Ще поддържахме връзка, лейтенант.

Излезе и още преди да стъпи на тротоара, до бордюра спря лъскава черна кола и шофьорът изскочи да му отвори вратата.

„Като магия“, помисли си Ив.

— И аз бих искала да поддържам връзка с него. Навсякъде и по всяко време.

Бавно извърна глава.

— Каза ли нещо, Пийбоди?

— Кой, аз ли? Не, лейтенант. Абсолютно нищо.
— Добре.

Отиде на срещата с Майра и остави Пийбоди да обядва на бюрото си и да добави новата информация към файла. Що се отнасяше до храната, Ив предположи, че партньорката ѝ има по-голям късмет.

Столовата винаги бе препълнена и шумна, по всяко време на деня. Напомняше ѝ за ученически стол, но готвеха още по-зле и повечето хора, които се хранеха, бяха въоръжени.

Майра бе дошла преди нея и бе запазила сепаре. Или бе късметлийка, или бе използвала влиянието си, за да го резервира час по-рано. Както и да е, сепарето бе за предпочитане пред натъпканите една до друга четириместни маси или бара, където полицаите едва се побираха върху табуретките.

На практика Майра не бе полицайка и определено не изглеждаше като такава. Според Ив, нямаше вид и на криминолог, лекар или психиатър, а бе всичко това едновременно.

Бе красива, елегантно облечена жена, която се спираше да разглежда луксозните витрини по „Медисън“.

Навярно тоалетът, с който бе днес, бе купен оттам. Само много смела или стилна жена би облякла лимоновожълт костюм в град като Ню Йорк, където прахът се надигаше от асфалта и полепваше по всяка повърхност, към която полети.

Но костюмът ѝ изглеждаше безупречно чист и свеж. Подчертаваше светлокестенявите ѝ коси, а синият цвят на очите ѝ изглеждаше още по-ярък. Носеше три тънки златни верижки с потъмножълти камъни, които блестяха като малки късчета от слънцето.

Пиеше от висока чаша нещо свежо като тоалета ѝ с много лед и се усмихна над ръба на Ив, когато седна срещу нея.

— Изглеждаш прегряла и изнервена. Трябва да си поръчаш от това.

— Какво е?

— Страхотно е. — Без да изчака потвърждението ѝ, Майра въведе поръчката от компютърното меню на стената. — Как си иначе?

— Добре. — Ив винаги се смущаваше при размяната на банални реплики. Но с Майра това не бе безсмислено. Хората задаваха подобни

въпроси и когато не ги е грижа за събеседника, навярно просто за да не мълчат. Ала Майра проявяваше искрен интерес. — Добре съм. Съмърсет замина на почивка и аз съм безкрайно доволна.

— Бързо се е възстановил от нараняванията си.

— Все още накуцва с единия крак, но — да.

— Как е най-новата ни детективка?

— Все още често гледа значката си и ѝ се радва. И успява да вмъкне думата „детектив“ в разговор поне по няколко пъти на ден. Облича се странно и това ме дразни, но иначе се справя. — Ив погледна чашата, която се плъзна по конвейера за сервиране. Наистина изглеждаше примамливо. Плахо отпи глътка. — Вкусът напомня за костюма ти. Свеж, летен и малко сладникав. — Замисли се за миг. — Последното прозвуча зле.

— Не. — Майра се засмя и се облегна назад. — Благодаря. Толкова светъл, ярък цвят? Ужасно непрактично. Затова не можах да му устоя. Тъкмо се възхищавах на сакото ти. Тази чудесна охрана ти подхожда. Моята кожа би изглеждала с цвят на кал в съчетание с нея. Освен това тоалетите от некомплекттовани елементи ти стоят доста по-добре, отколкото на мен.

— Некомплекттовани?

Майра я изглежда учудено за миг, докато осъзна, че толкова прост моден термин озадачава любимото ѝ ченге.

— Сако, панталон и други части, продавани поотделно, а не в комплект — като костюм.

— Аха. Винаги съм си мислила, че всичко се продава поотделно. Сакото, панталонът и прочее.

— Господи, с удоволствие бих излязла по магазините с теб. — Този път смехът на Майра заглуши цялата глътка в столовата. — Гледаш ме, сякаш съм те убола с вилицата си под масата. Някой ден ще те придумам, но засега, вместо да развалям апетита ти, по-добре да те попитам как е Мейвис.

— Всичко е наред — отвърна Ив, въпреки че не бе сигурна дали темата бременност няма да навреди на апетита ѝ повече, отколкото пазаруването. — Не ѝ личи, като че ли го пази в тайна, за да бъде изненада. С Леонардо мислят да наемат хангар за летящата си кола. Той измисля какви ли не елегантни тоалети за бременни специално за нея, но аз нямаше да разбера, че очаква дете, ако не знаех.

— Предай им много поздрави от мен. Зная, че искаш да говорим по същество. Какво ще кажеш първо да поръчаме? За мен гръцка салата. Поне тя обикновено става за ядене.

— Добре, и аз ще хапна същото.

Майра поръча две от менюто.

— Знаеш ли, че смътно си спомням за обира в „Ексчейндж“? Навремето беше голяма новина.

— Как така? Ти си твърде млада.

— Е, това наистина повдигна настроението ми. Всъщност бях само на... господи, колко потискащо. На около четири, предполагам. Но чичо ми излизаше с жена, която тогава имала щанд на първия етаж на „Ексчейндж“. Работела като дизайнер на бижута и била там в деня на кражбата. Спомням си, че родителите ми си говореха за това, а когато пораснах малко и започнах да проявявам интерес към криминалните разследвания, от любопитство проверих подробностите. Семейната връзка, макар и далечна, направи историята още по-възбуждаваща за мен.

— Жива ли е все още? Дизайнерката?

— Нямам представа. Нещата между нея и чичо ми не потръгнаха. Знам само, че е разбрала какво се е случило едва когато полицията затворила сградата. Не е познавала вътрешния човек. Това научих от чичо си по-късно, когато го разпитах. Със сигурност ще мога да ти дам името ѝ, ако решиш да я потърсиш.

— Добре, но едва ли ще бъде правилната посока, поне на този етап. Кажи ми нещо за убиеца.

— Всъщност самите убийства не са негов приоритет. Те са странична последица. Жертвите и методите му са различни, според обстановката и времето. Интересува се единствено от това, което е най-добро за самия него. Фактът, че и двете са жени, дори привлекателни, не е от значение. Малко вероятно е да има брак или сериозна връзка, защото и двете биха пречили на явната му обсебеност от собствената му особа. Няма нищо сексуално, въпреки романтичната му връзка с Тина Коб. Тя е била не само средство за постигане на целта, а и друга цел сама по себе си.

— Водил я е на места по свой вкус, за да демонстрира интелектуалното си превъзходство.

— Именно. И в двете убийства няма нищо лично. Вижда цялостната картина от своята тясна гледна точка. Коб е можела да му бъде от полза — и е била. Планът му е бил внимателно обмислен и е предвиждал да я отстрани, когато стане непотребна. Оpozнал я е, постарал се е да я опознае. Познавал е лицето ѝ, допира на ръката ѝ, гласа ѝ, може би е имал физически контакт с нея, за да постигне тази цел, но никаква лична обвързаност.

— Обезобразил я е.

— Да, но не от гняв, не от лични емоции, а от инстинкт за самосъхранение. И двете убийства са резултат от стремежа да запази себе си. Готов е да отстрани, унищожи и елиминира всичко и всеки, който застане на пътя му или застраши собствената му сигурност.

— Упражнил е насилие върху Тина Коб.

— Да.

— Измъчвал я е. За да изкопчи информация?

— Не е изключено. Но по-вероятно е било опит да подведе полицията, да ви накара да мислите, че е престъпление от страст. Или и двете. Размишлявал е. Имал е време да размишлява. Водил е Коб на места с много хора, далеч от обичайната си територия. Но изборът му издава класа. Изкуство, театър, известен ресторант.

— Това подсказва каква е обичайната му територия.

— Искал е да се чувства уютно, да. — Първата чиния салата се плъзна по конвейера и Майра я сложи пред Ив. — Влязъл е в дома на Ганън, когато е знаел, че отсъства. Проявил е предпазливост, като е изключил охранителната система и е взел дисковете, за да прикрие следите си. Донесъл е оръжие... въпреки че е мислел, че къщата е празна, е имал нож. Подготвя се за всяка ситуация и дори се отклонява от плана си, ако е необходимо. Не е направил така, че да изглежда взлом с цел обир, осуетен от убийството, като отмъкне ценните вещи.

— Защото друг преди него е постъпил така? Алекс Крю е приложил тази тактика в къщата на Лейн Тавиш.

Майра взе втората чиния и се усмихна.

— Това говори за силно его, нали? „Няма да ползвам чужди идеи, ще разчитам само на своя ум“. Цени изкуството и антиките. Не е съсипал картините и старинните мебели. Би било под достойнството му. Разбира от тези неща, може би самият той притежава подобни. Със сигурност са привлекли вниманието му. Но ако искаше просто да

станат негова собственост, би взел нещо, което отговаря на вкуса и естетиката му. Много е целенасочен.

— Образован? С висока обща култура?

— Галерии, музеи, театър в Уест Вилидж? — Майра сви рамене. — Можеше да заведе момичето на Кони Айланд, на Таймс Скуеър, на десетки места, където би я завел млад мъж от нейната среда. Но е предпочел друго.

— Защото да яде хотдог на Кони Айланд е под достойнството му, както да открадне творби на изкуството или електроника.

— Ммм. — Майра хапна от салатата. — Не се стреми към слава и себеутвърждаване. Не търси секс или дори богатство в традиционния смисъл. Търси нещо съвсем конкретно.

— Алекс Крю е имал син.

Майра рязко повдигна вежди.

— Така ли?

— Бил е дете, когато е извършен ударът.

Ив сподели новата информация с нея и остави психоложката да я осмисли, докато и двете се хранеха.

— Досещам се какво си мислиш. Синът чува за книгата — или я прочита — и научава, че потомка на единия от партньорите на баща му е точно тук, в Ню Йорк. Че тя разполага с достатъчно информация за книга, а вероятно и с повече. Решава, че е възможно да има достъп до диамантите. Но ако отдавна е знаел за тях, защо не се е опитал да ги открие или да се добере до Ганън по-рано?

— Може би преди излизането на книгата не е знаел цялата история. Може би не е подозирал за връзката. — Ив махна с вилицата си. — Както и да е, моя работа е да разбере това. Искam мнението ти. Смяташ ли, че фактите и профилът сочат, че човекът, когото търсим, е синът на Крю?

— Възможно е да вярва, че има право на собственост върху диамантите. Че ги е наследил от баща си, така да се каже. Но ако баща му ги е донесъл при него, когато той е бил дете...

— Това не се споменава в книгата — напомни й Ив. — Няма начин да разберем какво е направил, казал и премълчал Крю при последното си посещение.

— Добре. Доколкото знаем, Крю е смятал, че му се полага цялата плячка, и е извършил убийство, за да я получи. Търсенето на

диамантите е било мания за него, въпреки че вече е имал достатъчно, за да прекара живота си в охолство. Възможно е синът му да страда от същата мания, да разсъждава като него.

— Интуицията ми подсказва, че е наследник на Крю.

— Обикновено интуицията ти не греши. Трудно ли ти е да приемеш тази теория, Ив? За греховете на бащата?

— Да. — Можеше да се довери на Майра. — Донякъде.

— Понякога наследствеността играе голяма роля. В съчетание със средата, в която е живял човек през първите си няколко години, е почти неизбежно да го тласне в определена посока. Онези, които не поемат по нея, а изграждат живота си по свой начин, са много силни личности.

— Сигурно. — Ив се приближи към нея. Никой не слушаше разговора им, но все пак сниши глас. — Можеш да поемеш към дъното, да твърдиш, че някой друг те тегли към него, и да изливаш гнева си върху целия свят. Но това е само оправдание. Адвокатите, психоаналитиците, лекарите и социалните реформатори може да казват: „О, тя не е виновна, отговорността не е нейна. Вижте от какво семейство произхожда. Вижте какво ѝ е причинявал той. Травматизирана е. Психиката ѝ е увредена“.

Майра покри ръката ѝ със своята. Знаеше, че има предвид себе си, своето детство и това, в което е можела да се превърне.

— Но?

— Ние, ченгетата, знаем, че жертвите, онези, които са съкрушени, страдащи или мъртви... и мъртви, се нуждаят от някого, който да се застъпи за тях, да каже: „За бога, ти носиш отговорност. Ти си го извършил и трябва да си платиш, независимо че майка ти те е пребивала, а баща ти е... няма значение, нямаш право да нараняваш другите“.

Майра стисна ръката на Ив.

— Затова ти си такава, каквато си.

— Да. Затова.

25.

Ив гледаше на срещите с Дики Беренски в лабораторията като на прегледи при зъболекар. Неизбежно зло, което, ако имаше късмет, не се оказваше толкова неприятно, колкото си го бе представяла. Но обикновено бе още по-неприятно.

От опит знаеше, че също като зъболекарите, Дикхед изпитва нескрито задоволство, когато положението е тежко.

Влезе в лабораторията с Пийбоди и си даде вид, че не забелязва няколкото лаборанти, които хвърлиха любопитни погледи към нея, а после се върнаха към задълженията си.

Когато видя, че няма и следа от Дики, притисна в ъгъла един лаборант, който не успя да се изниже достатъчно бързо.

— Къде е Беренски?

— Хм. Може би е в офиса.

Не можа да си обясни причината за треперещия му глас и застиналата му усмивка. От месеци не бе заплашвала лаборанти. Освен това би трябвало да знаят, че е физически невъзможно да накараш човек да събира вътрешностите си от пода.

Прекоси главната лаборатория по белите плочки, покрай бели маси, на които работеха хора с бели престилки. Само машините и съдържанието на стъклениците и епруветките, към което бе по-добре да не поглежда, имаха цвят.

Реши, че би предпочела да работи в моргата, отколкото тук.

Влезе в офиса на Дикхед, без да почука. Беше се изтегнал зад бюрото си, с крака, опрени на плота, и пийваше със сламка нещо зелено, навярно гроздов сок с лед.

— Уреди ли билетите за първия ред? — попита той.

— Ще ги получиш, когато аз получа резултатите.

— Имам нещо за теб. — Стана от бюрото и понечи да го заобиколи, но се спря да огледа Пийбоди. — О, кого виждам? Къде е униформата?

Доволна от възможността да се похвали, Пийбоди извади значката си.

— Вече съм детектив.

— Без майтап? Честито. Е, харесваше ми с униформа.

Седна на табуретка до дългия бял плот и пръстите му започнаха да извикват файлове и въвеждат кодове, движейки се с бързината на паяк.

— Част от резултатите вече са ви известни. В тялото на никоя от жертвите няма следи от наркотици. При жертва номер едно — Джейкъбс, нивото на алкохола в кръвта е нула цяло и осем. Била е доста развеселена. Хапнала е няколко часа по-рано. Не е имала скорошни полови контакти. Влакната по обувките ѝ съвпадат с пробата от килима в стаята. Двете различни вероятно са от таксито, с което се е прибрала. — Пръстите му отново затанцуваха и на екрана се появиха нови цветове и форми. — Открихме няколко чужди косъма, но нищо чудно, щом е била в клуб, преди да бъде убита. Възможно е да са на някого от клуба, но ако са на убиеца, когато го заловите, ще открием съответствие. Възстановихме образа ѝ в момента на смъртта по снимката от личната карта. — Извика го на екрана, за да покаже на Ив как е изглеждала Андреа Джейкъбс, докато е умирала. Красива жена с шикозна рокля и разрез на шията. — С нашите технически магии можем да определим с доста голяма точност размерите и формата на оръжието.

Ив се вгледа в изображението на дълго и гладко острие и отбелязаните отдолу дължина и широчина.

— Ясно. Добра работа, Дики.

— Работиш с най-добрите. Съгласни сме със становището на следователя и медицинския експерт относно положението на жертвата в момента на нападението. Приближил се е изотзад, сграбчил я е за косата. Имаме проба от откъснати косми, която потвърждава този сценарий. Освен ако онези чужди косми не са на убиеца, в което се съмнявам, не разполагаме с нищо от него. Абсолютно нищо. Бил е плътно опакован. Положението с жертва номер две е коренно различно. Сигурни ли сте, че издирвате едно и също лице?

— Убедена съм.

— Както кажеш. Пребил я е до смърт. С тръба, бухалка, метален или дървен предмет. Не мога да ви кажа нищо повече, защото единственото, по което можем да съдим, е формата на пукнатините на костите. Търсим нещо дълго и гладко, с диаметър около пет

сантиметра. Вероятно тежко. Един удар в крака я е повалил на земята, а един в ребрата е бил достатъчен, за да не може да се надигне. Но тук става интересно. — Следващото изображение на екрана бе овъгленият череп на Тина Коб. — Погледнете счупената челюст и... — Завъртя образа. — Класическо смазване на черепа. Огънят е заличил повечето следи, но натрошените лицеви кости разкриха нещо.

— Какво е то?

— Огнеустойчиво покритие. — Раздели екрана на половини. Появи се поредица назъбени фигури в сини нюанси. — За забавяне на горенето в случай на пожар. Хитрецът е пропуснал тази подробност. Висококачествен материал. Марката е „Флейм Гард“. Продава се и на дребно, но го купуват главно строителни фирми. Нанася се под паркета и по стените.

— По пода. За да забави горенето?

— Да. По раните на лицето и темето са останали следи. Запалил я е, но материалът не е изгорял. Поне веднъж рекламите да излязат истина. Не е проникнал до костите, затова не е пуснал влага при допира. Може да е бил лепкав на места, но не и влажен.

Ив се приближи към него и усети аромата на сока, който пиеше.

— Полепнал е по лицето ѝ, когато е паднала на пода или се е ударила в стената. По краката и ребрата ѝ няма следи заради дрехите. Била е окървавена и вероятно кръвта е спомогнала за залепването на частиците. Може би е получила драскотини при падането. По счупените кости може да се съди за силата, с която се е стоварила.

— Ти си детективът. Но момиче с нейния ръст при такъв удар моментално би се проснало на земята. Затова — да, възможно е. Резултатите ни сочат, че е станало точно така. А и на мястото са останали следи.

— Да. — Това бе отправна точка. — Изпрати всички тези неща в офиса ми. Никак не е зле, Дики.

— Хей, Далас! — извика той зад гърба ѝ, когато тръгна към вратата. — Билетите.

— Имаш ги. Пийбоди... — Ив зарови пръсти в косите си, докато размишляваше върху новата информация. — Да направим справка за огнеустойчивото покритие. Да видим какво друго ще открием. Може да го е извършил в дома си. Но не изглежда от типа хора, които биха осквернили собственото си светилище. Висококачествен материал —

промърмори тя. — Вероятно я е замъкнал в сграда, която е в ремонт. Или има достъп до строеж. Да започнем със строителните обекти близо до мястото, където е намерен трупът. Не е избрал онзи пуст имот случайно. При него нищо не е случайно.

С тази мисъл се обади на Рурк. Когато лицето му се появи на екрана, вече бе в колата си, на път обратно към управлението.

— Лейтенант, долавям блясък в очите ти.

— Мисля, че постигнахме пробив. Имаш ли нещо, което се строи или ремонтира основно в Алфabet Сити?

— Модернизирам средно голям жилищен комплекс. А... има няколко малки фирми, които ремонтират сградите си. Трябва да проверя подробностите.

— Направи го. Изпрати ги в офиса ми. Ще свършиш ли и още нещо? Потърси конкурент, партньор, каквото и да е.

— Ще го сторя.

— Благодаря.

— Почакай. Почакай! — Протегна ръка напред, преди Ив да затвори, без да каже и дума повече. — Малък напредък в търсенето. Не е нещо съществено, което да те накара да затанцуваш. Освен това, и двамата с Фийни имаме други ангажименти до края на деня. Уговорихме се да наминем у нас по някое време довечера.

— Добре. — Сви към подземния гараж. — Чао.

— Трябва да те попитам нещо. — Пийбоди настръхна, преди Ив рязко да влезе на свободното място за паркиране, и си отдъхна, след като не закачи никоя от колите от двете страни. — Когато видиш това лице на екрана, толкова секси, с толкова... чувствени устни, не ти ли се иска да запъхтиш като куче?

— За бога, Пийбоди!

— Просто ми е любопитно.

— Овладей хормоните и мисли с главата си. Трябва да докладвам пред Уитни. — Ив погледна часовника си. — Мамка му! Искан първо да видя дали имаме късмет с портрета по описание.

— Остави на мен. Ако е сполучлив, ще го донеса.

— Добре.

— Понякога е от полза да имаш партньор детектив, а?

— Очаквах да го изтъкнеш в удобния момент.

Разделиха се и тя влезе в претъпкания асансьор, за да се качи три етажа по-нагоре, а после продължи с ескалатора до офиса на командир Уитни.

Уитни имаше телосложение, подобаващо на ранга му. Бе властен и непреклонен, а бръчките около очите и устата му допълваха впечатлението за авторитет и отговорност.

Кожата му бе мургава, а косите — леко прошарени. Седеше на бюрото си, заобиколен от компютър, информационен център, дискове и холограми в рамки на семейството си.

Ив изпитваше уважение към него и заради длъжността, която заемаше, и заради постиженията му. Тайно му се възхищаваше за това, че успява да запази разсъдъка си, балансирайки между работата и съпругата си, която обожаваше светските изяви.

— Командир Уитни, извинявам се за закъснението. Забавих се в лабораторията.

Той махна с едрата си ръка.

— Някакъв напредък?

— Да, сър. Случаят ми се оказа свързан с този на детектив Бакстър чрез Саманта Ганън.

— Вече го разбрах от файловете.

— При последния ни разговор със Саманта Ганън тази сутрин изникна нова информация. Проверяваме версията, че е замесен синът на Алекс Крю или друг негов наследник.

Ив седна само защото Уитни ѝ посочи стол. Предпочиташе да е права по време на устните си доклади. Подробно му разказа за сутрешната среща.

— Капитан Фийни лично ще проведе издирването — продължи тя. — Не съм разговаряла с него следобед, но разбрах, че има известен напредък в тази насока.

— Синът трябва да е над шейсетте. Малко е старичък, за да привлече вниманието на момиче на възрастта на Тина Коб.

— Някои си падат по по-възрастни мъже заради опита и мъдростта им. А и може да се е представил за по-млад. — Ив се съмняваше в това. — По-вероятно е да има партньор, когото е изпратил, за да се добере до Тина Коб. Ако тази следа ни отведе донякъде, ще породи множество версии. Възможно е Джудит Крю да се е омъжила повторно, да има друго дете и това дете да е разбрало за

диамантите и Ганън. Може би Уесли Крю има деца и е предал семейната легенда на тях. Във всеки случай убиецът е някой с чувство за собственост. Сигурна съм в това, а и профилът на доктор Майра го потвърждава. Надявам се скоро да получа портрет по описание. В лабораторията са постигнали пробив. По тялото на Тина Коб е имало следи от материал за забавяне на горенето. Висококачествен. Ще направим справка за него и ще се съсредоточим върху сградите в близост до мястото, където се е отървал от трупа. Бил е много внимателен, но е направил голяма грешка. Не би я допуснал, ако самият той бе сложил огнеустойчивия материал. Защо да я убива върху средство против горене, щом възнамерява да я запали? Твърде елементарен пропуск за този тип. Когато открием местопрестъплението, ще бъдем близо до залавянето му.

— Тогава открийте го. — Вътрешният видеотелефон звънна. — Да.

— Командире, тук са детективите Пийбоди и Янси.

— Покани ги да влязат.

— Командире, лейтенант. — Пийбоди стори път на полицейския художник. — Решихме, че е най-добре детектив Янси да докладва едновременно пред двама ви.

— Жалко, че не мога да ви дам нищо повече. — Връчи им разпечатки и диск. — Работих със свидетелката три часа. Мисля, че направих всичко възможно — обясни той и се загледа в портрета в ръцете на Ив. — Личи си, когато си измислят или просто се съгласяват с теб, за да си тръгнат час по-скоро.

Ив се опита да долови в чертите някаква прилика с Алекс Крю. Може би видя нещо около очите. Или й се искаше да види.

Но определено не бе портрет на шестдесетгодишен мъж.

— Тя се постара — продължи Янси. — Максимално напрегна паметта си. Ако можехме да я върнем по-близо до вечерта, когато му е сервирала, щеше да направи по-точно описание. Но е минало доста време, а всеки ден вижда десетки хора по масите. Стигнахме до един етап, но после започна да говори наслуки.

— С хипноза бихме могли да събудим още спомени.

— Предложих й — каза той на Ив. — Споменах й, но се страхува. Категорично отказа. Гледала е репортажите за убийството и е много уплашена. Няма да стигнем по-далеч с нея.

— Но дали това наистина е той? — попита Ив.

Янси изду бузи и изпуктя.

— Бих казал, че сме близо, що се отнася до цвета на кожата, косата и формата на лицето. Почти улучих формата на очите, но не мога да твърдя, че това е цветът. За възрастта му — първо каза, че бил около трийсетте, но призна, че се е подвела от годините на момичето. Изкара го над тридесет, после на малко над двадесет или може би малко по-млад, или по-възрастен. Предполага, че е богат, защото имал скъп часовник, платил в брой и оставил солиден бакшиш. Мисля, че и това оказа влияние върху описанието, което даде. — Тръсна рамене. — Гладка кожа, изискани маниери.

— Достатъчно точен портрет ли е, за да го публикуваме в медиите? Възможно ли е някой да го познае?

— Въпреки че това накърнява гордостта ми — не. Постъпете както искате, лейтенант, но според мен няма да постигнем нищо. Смятам, че полицаи с набито око би го разпознал по този портрет, но не и обикновен човек. Съжалявам, че не успях да ви предложа нещо по-ясно.

— Не се безпокой. Изглежда, никой не може да ни даде по-добра насока. Ще направим сравнение със снимки от документи за самоличност и може би ще получим съвпадение.

— Трябва да имате предвид поне трийсет процента неточност. — Янси поклати глава при вида на творението си. — Ще излязат най-малко хиляда съвпадения само в този град.

— Все пак е начало. Благодаря, Янси. Командире, бих искала да пробвам с това.

— Дръжте ме в течение.

Когато се върна в офиса си, Ив закачи разпечатката на портрета на таблото. Седна на бюрото си и подреди записките си в доклад, а после го прочете, за да прецени стъпките и етапите.

Щеше да остави издирването на лица на Фийни, а ровенето в електронната мрежа — на Макнаб. Изпрати на Бакстър новата информация и приложи копие от скицата на Янси.

Докато Пийбоди се опитваше да открие нещо повече за огнеустойчивия материал, тя направи справка за строителните обекти.

От служебния ѝ видеотелефон прозвуча сигнал за входящо съобщение и когато го включи, получи списък на всички имоти, в които течеше строителна работа или ремонт, в радиус от десет преки от мястото, където бе открит трупът.

Рурк не само бе бърз, но и бе разбрал точно какво иска тя, без да е нужно да му обяснява.

Раздели ги на обитавани и необитавани.

„Пусто място — помисли си тя, — уединено. Изчакал е момент, в който е мислел, че къщата на Ганън е празна, нали?“ Това не издаваше никакъв почерк, но първо щеше да провери имотите с приблизително същата големина.

Започна с пустите сгради.

Следващият етап бе да отсее от тях онези, които бяха в строеж или ремонт.

Най-вероятно я бе подмамил. По-хитро бе да я придума да отиде с него доброволно, отколкото да я принуди насилствено. Тя бе млада и глупава, влюбена хлапачка. Но дали момиче като нея би се съгласило да прави любов в строителен обект дори за да изпълни желанието на приятеля си?

Ив стана и закрачи из офиса. Вероятно. Какво разбираше тя от тези неща? Може би младите момичета, които вярваха, че са влюбени, бяха готови на всякакви неподобаващи постъпки.

Като младо момиче тя никога не се бе влюбвала. Бе имала няколко мимолетни връзки, но това бе различно. Любовта я бе връхлетяла изведнъж и я бе тласнала право в обятията на Рурк. Но нима понякога не се издокарваше и не слагаше украшения по косата и дрехите си, за да му се хареса?

Да, лесно бе любовта да накара човек да отстъпи от принципите си.

А убиецът? Той не бе имал причина да нарушава своите. Не бе нито влюбен, нито завладян от страст. Бе от типа хора, които целят да впечатляват, да показват колко са велики. Държеше да се чувства спокоен и да владее положението. Да планира ходовете си с мисъл за крайната цел, за собственото си его и за самосъхранението си.

„Сграда в ремонт, с известен лукс. Място, на което знае, че никой няма да го безпокои. Където няма да го разпитват, ако бъде хванат в

крачка. Където е сигурен, че може да се справи с охранителната система“.

Изпрати информацията на домашния си компютър, разпечата списъка и влезе в общото помещение да повика Пийбоди.

— Идваш с мен.

— Очаквам резултати за материала, забавящ горенето.

— Ще ги получиш по пътя.

— Къде отиваме? — попита Пийбоди, бързо събра дисковете и папките и грабна сакото си.

— Да огледаме сградите. Да поразпитаем майсторите.

— По дяволите!

Първата спирка бе малък театър, построен в началото на двадесети век. Ив показва значката си и успя да се добере до началника на обекта. Когато престана да мърмори за многото работа и кратките срокове, все пак им позволи да огледат сградата. Подът на фоайето бе от истински мрамор и явно шефът на строителната бригада се гордееше с него. Театралната зала бе с гол под, все още неподсигурен срещу пожар. Мазилката на стените бе стара.

Все пак обходи цялата сграда с уреда за откриване на следи от кръв.

Трябваше да си проправят път през следобедните улични задръствания до следващата спирка.

— Огнеустойчивото покритие може да се закупи на едро или на дребно в бидони от двадесет и пет, петдесет и сто литра — прочете Пийбоди от монитора на портативния си компютър. — Или ако сте лицензирана строителна фирма — в прахообразна разтворима форма. За ремонт на дома се продава в десет или двадесет и пет литрови бидони. Не се предлага на прах. Имам имената на търговците.

— Ще се наложи да се свържеш с тях. Нужен ни е списък на лицата и компаниите, закупили от този материал, за да засечем връзка със строителните бригади на тези обекти.

— Ще отнеме доста време.

— Той няма да избяга. Тук, в града е. — Ив огледа улицата. — Следващият ход е да помислим.

Той влезе в апартамента си и веднага нареди на домашния дроид да му донесе джин и тоник. Толкова досадно бе да прекарва половината ден в офиса, зает с безинтересни неща.

Но старият все по-трудно развързваше кесията си. Настояваше да проявява по-голям интерес към компанията.

„Твоето наследство, сине.“ Каква глупост! Наследството му бяха няколко милиона в бели руски диаманти.

Не го бе грижа за компанията. Веднага щом може, веднага щом се добере до това, което му се полага по право, щеше да прати стареца по дяволите.

Щеше да бъде най-щастливият му ден.

Но дотогава трябваше да се умилква около баща си и да се преструва на добрия син.

Съблече се, разхвърля дрехите си по пода и се потопи в малкия басейн в просторната мансарда.

Фактът, че компанията, която презираше и ненавиждаше, плащаше за мезонета, дрехите и робота, не нанасяше дори дракотина върху егото му.

Протегна ръка за питието и се изтегна в хладната вода. Трябваше да се добере до Ганън възможно най-скоро. Обмисли и отхвърли идеята да отскочи до Мериленд и да изтръгне информацията, която му бе нужна, от двамата старци. Излишно бе да си търси белята.

Както стояха нещата, вероятно полицията все още не подозираше нищо. Можеха да го вземат за откачен почитател или за любовник на чистачката, който я е използвал, за да ограби къщата. Възможните версии бяха безброй.

Но ако отидеше в Мериленд, трудно щеше да остане незабелязан. Нямаше начин да се скрие сред жителите на един затънт малък град. Ако убиеше бабата и дядото на Саманта Ганън, дори най-слабоумното ченге щеше да стигне до извода, че мотивът е свързан с диамантите.

Само да можеше да се добере до самата нея... Толкова бе разочарован, когато откри, че е изчезнала. Никой от детективите, които бе наел, не бе намерил следа.

Но все някога тя щеше да се появи. Рано или късно трябваше да се върне в дома си.

Ако разполагаше с неограничено свободно време, бе готов да чака колкото е нужно. Но нямаше да издържи още дълго всеки ден да се довлича до онзи глупав офис, да общува с нещастници от работническата класа или да се подмазва на жалките си родители. И да знае, че всичко, което желае и заслужава, е недостижимо за него.

Отпи глътка, подпрян с една ръка на парапета.

— Включи телевизора — вяло нареди и прегледа информационните канали за някакви новини.

„Нищо ново“, каза си със задоволство. Не разбираше хората, които търсеха слава чрез медиите. Един истински престъпник можеше да изпитва пълно удовлетворение само като работи и постига целите си в пълна тайна.

Харесваше му да бъде истински престъпник и да вдига летвата на собствените си постижения.

Усмихна се на себе си, когато плъзна поглед из мансардата, по рафтовете със старинни играчки. Колички, камиончета и статуетки. Бе откраднал някои от тях само заради тръпката. Също както понякога отмъкваше вратовръзка или риза.

Само за да види дали може.

Беше крал от приятели и съседи поради същата причина и неусетно това се бе превърнало в навик... честна дума. Кражбата бе в кръвта му. Кой би повярвал, ако погледнеш родителите му?

Обаче бе наследил колекционерската страст към играчките от баща си и тя му бе от полза. Ако неговият познат Чад Дикс, който също бе колекционер, не се бе разприказвал за приятелката си и книгата, която поглъщала цялото ѝ внимание и време, не би разбрал за диамантите и връзката си с тях толкова скоро.

Може би никога нямаше да прочете книгата. Четенето не бе сред любимите му занимания. Ала просто бе започнал да проявява любопитство пред Дикс и бе измолил от него едно предварително копие.

Допи питието си и му хрумна да поиска още едно, но размисли. Важно беше да е с бистър ум.

Остави чашата си и направи няколко замаха във водата. Когато излезе от басейна, празната чаша бе изчезнала и го очакваха кърпа и халат. Вечерта трябваше да присъства на прием. Всяка вечер се налагаше да ходи по приеми. По ирония на съдбата, няколко пъти се бе

срещал лично със Саманта Ганън по различни поводи. Сега му се струваше странно, че по-рано бе мислил, че помежду им няма нищо общо.

Никога не бе имал повече общи неща с една жена.

Може би щеше да му е нужно известно време, за да стигне до романтична близост с нея, но далеч нямаше да е така унизително, както кратката му връзка с Тина Коб. Иначе писателката не бе негов тип, ако съдеше по това, което вече знаеше за нея.

„Твърде самоуверена“, помисли си той, докато се обличаше. Определено бе привлекателна, но от онези умници с ясни цели, които или го вбесяваха, или бързо го отегчаваха.

Беше разбрал от Чад, че е добра в леглото, но твърде обсебена от собствените си потребности извън него.

Все пак, ако не намереше по-пряк и сигурен път до диамантите, щеше да се наложи да прекара известно време с правнучката на Джак О'Хара.

„А сега — каза си той, докато прокарваше пръсти по зъбците на прецизно изработен макет на багер, — време е за малко сладки приказки с добрия стар татко“.

26.

Когато се прибра у дома, Ив имаше мъчително главоболие. Бе успяла да посети само три обекта и бе разбрала, че работният ден на строителните бригади приключва доста по-рано от този на полицаите. Не бе попаднала на нищо в сградите, които бе успяла да огледа, но ушите ѝ все още бучаха от тракането на инструменти, гърмящата музика и виковете отекващи в празните или полупразни помещения.

Трябваше да добави към това и досадното убеждаване и умоляване на търговците на едро да ѝ предоставят списъци на клиентите си. Ако никога не ѝ се наложеше отново да посети склад за строителни материали, щеше да умре щастлива.

Искаше да вземе душ, да подремне десет минути и да изпие няколко литра леденостудена вода.

Бе спряла колата си зад тази на Фийни, затова нямаше нужда да проверява кой е в къщата. Навярно двамата с Рурк бяха горе в офиса или компютърната лаборатория, заети с електронните играчки. Предполажи, че котаракът е при тях, защото не дойде да я посрещне.

Отказа се от идеята да прекара десет минути със затворени очи. Не би се изтегнала в хоризонтално положение, когато в дома ѝ има друго ченге, особено ако това ченге можеше всеки момент да слезе. Взе компромисно решение да остане под душа десет минути повече, което се оказа добро, защото главоболието понамаля.

Смени некомплектованите дрехи, които бе носила през деня — щеше да запомни, че се наричат така — с тениска и джинси. Хрумна ѝ да походи боса, но в къщата имаше неин колега и би се чувствала като гола, ако не нахлузеше нещо на краката си.

Спря се на обувки за тенис.

Когато се почувства донякъде човешки, Ив се отби в компютърната лаборатория на път за офиса си.

Рурк и Фийни работеха на отделни компютри. Рурк бе запретнал ръкави и вързал косите си отзад, както правеше винаги, когато бе съсредоточен върху сериозен проблем. Ризата с къси ръкави на Фийни изглеждаше сякаш я бе смачкал на топка и запратил към стената

няколко пъти, преди да я облече сутринта. Виждаха се костеливите му лакти. Ив се запита защо видът му събужда у нея такава симпатия.

Навярно бе страшно уморена.

Информацията на екрана се сменяше така бързо, че очите ѝ не успяваха да я следят. Мъжете разменяха реплики и въпроси на неразбираем технически език.

— Бихте ли превели на нормален английски?

И двамата хвърлиха погледи през рамо към нея и тя бе изненадана от еднаквите изражения на две лица с толкова различни черти. Компютърни манияци, сърдити, че бе отвлякла вниманието им.

— Напредваме. — Фийни пхна ръка в пакетчето захаросани бадеми на бюрото. — Струва си ровенето в миналото.

— Изглеждаш... свежо, лейтенант — отбеляза Рурк.

— Преди малко взех душ. — Ив се приближи и погледна екраните. — Какво е това?

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Ако се опитаме да ти обясним, ще ти се завие свят. Но тук има нещо по-ясно.

Даде ѝ знак да се приближи и на разделения на половини екран се появи снимка на Джудит Крю, а от другата страна — светкавично сменящи се образи.

— Търсиш същото лице?

— Изровихме шофьорска книжка отпреди развода — обясни Фийни. — Сега проверяваме онази, която е използвала, когато я е открил детективът на застрахователната компания. Представяла се е с друго име, имала е различен цвят на косата и е била по-слаба. Компютърът търси евентуални съвпадения. Тръгнали сме от онази година насам.

— На друг компютър сме заредили програмата „Морф“ — продължи Рурк. — Въведохме образа ѝ такъв, какъвто би трябвало да е сега според графичната програма.

— Цивилният тук смята, че ако изображението е близо до реалното, досега трябваше да сме открили съответствие.

— Така е.

Фийни сви рамене и хапна още бадеми.

— На света живеят много хора. Жените от тази възрастова група са доста. Възможно е и да не живее на Земята.

— Както и да е покойница — добави Ив. — Или да е избегнала стандартната процедура за издаване на документи за самоличност. Не е изключено и да се е оттеглила в сламена колиба на някой остров и да плете рогозки.

— Или да си е направила пластична операция.

— Типични деца на съвременността. — Фийни гневно въздъхна. — Нямаат никаква вяра.

— А синът?

— Въведохме в „Морф“ и данните, с които разполагаме за него. Имаме няколко попадения. Добавихме нов критерий за отсяване. Твоят герой търси и парите.

Ив рязко отмести поглед от екраните. При внезапното движение главоболието отново се усили.

— Какви пари?

— Продала е къщата в Охайо — напомни й Рурк. — Трябвало е да се устрои на нов адрес, за да ѝ изпратят парите. Свързали са се с нея от банката или агенцията за недвижими имоти, за да извършат превода на името, което е използвала тогава, освен ако не е упълномощила друго лице да ги получи.

— Можеш да се добереш до такава информация? Отпреди толкова време?

— С малко повече упоритост. Била е внимателна. Уредила е чекът да бъде изпратен по електронен път на адвоката ѝ, а после — на друга адвокатска кантора в Тусон.

— Тусон?

— Аризона, скъпа.

— Зная къде се намира Тусон. — Горедолу. — Как се добра до това?

— Имам си начини.

Ив присви очи, когато Фийни вдигна поглед към тавана.

— С измама, подкуп и един куп нарушения на законите за личната неприкосновеност.

— Това е благодарността, която получавам. Доколкото успях да разбера, останала е в Тусон по-малко от месец в началото на 2003 г. Достатъчно, за да получи чека си и да го депозира в някоя местна банка. Експертното ми мнение е, че е използвала това място и парите за нова смяна на самоличността, а после се е преместила.

— Стесняваме възможностите. Когато постигнем пълно съвпадение, внимателно ще проучим лицата. — Фийни потърка слепоочието си. — Нуждая се от почивка.

— Защо не поплуваш и не пийнеш една бира? — предложи Рурк.
— След половин час отново ще проверим докъде сме стигнали.

— Подкрепям този план. Имаш ли нещо за нас, малката?

Никой, освен Фийни, не я наричаше „малката“.

— Ще ви покажа какво открих аз, след като си починеш — отвърна Ив. — Трябва да свърша малко работа в офиса.

— Тогава ще се видим там.

— И аз бих пийнала една бира — отбеляза тя, когато Фийни излезе.

— Ние също заслужаваме почивка.

Рурк плъзна пръст по ръката ѝ, притегли я към устните си и вдъхна от аромата на парфюма ѝ. Този ход ѝ бе познат.

— Не си и помисляй да ме гъделичкаш с нос.

— Твърде късно е. На какво ухаеш цялата?

— Не знам. — Вяло повдигна рамо, за да усети мириса. Най-обикновен сапун. — Намерих го в банята.

Леко дръпна ръката си, но направи грешката да се огледа, в случай че Фийни е наблизко. Рурк се възползва от мига разсеяност, протегна крак пред нейните и я накара да залитне и да падне право в скута му.

— Престани, за бога! — Гласът ѝ прозвуча като гневен, задъхан шепот. Най-големият срам за нея бе някой от колегите ѝ да я завари сгушена в скута на Рурк. Би било по-ужасно дори, отколкото да я види задрямала или боса. — Няма време за това. Фийни ще дойде всеки момент.

— Не виждам никакъв Фийни. — Вече плъзгаше нос по шията към ухото ѝ. — Като цивилен експерт-консултант, имам право на кратък отдих. Реших, че предпочитам друго занимание пред пийването.

По кожата ѝ затанцуваха малки демони на страст.

— Няма да върша щуротии с теб в компютърната лаборатория. Фийни ще се върне.

— Още по-голяма тръпка. Да, да — засмя се той и всмука кожата ѝ на любимото си място под брадичката. — Щуро и извратено.

Въпреки че Фийни сигурно подозира, че понякога правим секс, ще си починем другаде.

— Имам работа, Рурк, и... Хей! Долу ръцете!

— Е, добре, долу. — Засмя се, плъзна длани към ханша ѝ и я вдигна от стола. — И аз искам трийсетте си минути — каза той и я понесе към асансьора.

— Както си тръгнал, ще бъдат само пет.

— Обзалагаш ли се?

Ив едва сдържа смеха си и в знак на съпротива пъкна ръка между вратите.

— Не мога да се съблека гола, докато Фийни е в къщата. Смущаващо е. Ако се върне горе и...

— Предполагам, че и той се съблича гол пред госпожа Фийни, иначе малките Фийни не биха се появили на бял свят.

— Господи! — Ръката ѝ затрепери, отпусна се и лицето ѝ пребледня. — Това е просто лудост. Не мога да си представя нещо по-неприлично.

За да я накара да загуби равновесие, отмести едната си ръка и натисна бутона за спалнята, вместо да даде гласова команда.

— Говори каквото искаш. По-силен съм от теб и не можеш да ме отблъснеш.

— Не разчитай на това.

— Помниш ли първия път, когато се любихме?

Устните му докоснаха нейните, докато изричаше тези думи, и нежно ги потъркаха.

— Имам смътни спомени.

— Бяхме в асансьора, както сега, и не можехме да се наситим един на друг. Бях луд по теб, желаех те по-силно, отколкото всяка глътка въздух. Все още е така. — Целувката стана по-дълбока, когато вратите на асансьора се отвориха. — Никога няма да се промени.

— И аз не искам да се променя. — Ив зарови пръсти в косите му, свали ластика и меките му черни къдрици се разпиляха върху ръцете ѝ. — Неотразим си. — Притисна устни към врата му. — Но не толкова, че да го направя с теб при отворена врата. Фийни може да влезе, нали разбираш, случайно. Не мога да се съсредоточа.

— Ще се справим с този проблем. — Отнесе я, с крака, увити около кръста му, и ръце, обгърнали врата му, до вратата и докато

устните и оставяха горещи следи по кожата му, затвори и заключи. — По-добре ли е?

— Не съм сигурна. Може би трябва да ми припомниш как беше първия път.

— Ако не ми изневерява паметта, горе-долу така.

Завъртя я и я притисна с тялото си към стената. И устните му трескаво се сляха с нейните. Сякаш бе раздвоена. Беше едновременно предишната Ив и онази нейна същност, която той ѝ бе разкрил.

Можеше да бъде себе си и да знае, че я разбира. Можеше да бъде и това, което бе станала, и да чувства колко много означава за него. Влечението им един към друг не отслабваше — въпреки всички промени и всички разкрития.

Позволи му да отприщи страстта си и се предаде на силата му. Желанието напираше у нея, докато притискаше тялото му е треперещи пръсти, устните им жадно се впиваха едни в други и двамата бавно се придвижваха към леглото.

Препънаха се в подиума и избухнаха в смях.

— И тогава бяхме така припрени.

Политнаха към леглото с преплетени ръце и крака, претърколиха се и започнаха да се борят с дрехите, жадни за допира на гола плът. Онзи първи път бе тъмно. Отчаяно бяха плъзгали ръце в мрака, а сега през прозорците нахлуваше светлина, както и през стъкления покрив над леглото, но неутолимата жажда бе същата.

Измъчваше я като незарастваща рана.

И тогава бе така ненаситна. От нея бяха заструили горещи вълни, които го бяха погълнали и накарали да се понесе с нея към миговете на блаженство.

Но бе искал повече. Още тогава бе копнял тези мигове да продължат по-дълго. Сграбчи ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и тя се изви, притискайки най-горещата точка на тялото си към него, докато пулсът му започна да отеква като удари на тимпани.

— В мен. — Погледът ѝ се премрежи. — Искам да те почувствам в себе си. Час по-скоро.

— Почакай.

Осъзнал какво ще последва неизбежно, накъде ще поемат заедно, бе на косъм да се предаде на порива. Обхвана китките ѝ с една ръка. Ако го докоснеше сега, този тънък косъм щеше да се скъса.

Но той можеше да я докосва. Копнееше да чувства допира ѝ, да я гледа, да долавя сладостния ѝ трепет. Кожата ѝ бе влажна, когато прокара свободната си ръка по нея. Устните ѝ се помръднаха от сподавен стон, а после от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик, докато ловките му пръсти навлизаха в плътта ѝ.

Загледа се в премрежените ѝ очи, долови учестения пулс в китките ѝ и въздухът затрептя от звука, подобен на ридание, който тя издаде, преди да се отпусне, сякаш бе от восък и започваше да се топи.

„Още — бе единствената му мисъл. Устните му нетърпеливо обхождаха тялото ѝ. — Още, и още, и още“.

След миг ръцете ѝ бяха свободни, бедрата ѝ го притискаха, а той изпълняваше отчаяното ѝ желание да го почувства в себе си.

С онази част от ума, която все още бе в състояние да разсъждава, тя осъзна, че се носи натам, накъдето я бе карал да полети толкова пъти. Някъде отвъд разумния цивилизован свят, където имаше само усещания и несекващи копнежи. Искаше да бъдат заедно там, където нищо не бе подвластно на разума и блаженството изпълваше и тялото, и съзнанието.

Потръпна, готова за онзи последен скок, и затаи дъх, сякаш от болка. Обви крака около него, напълно безпомощна.

— Сега — промълви тя и го накара да полети с нея.

Протегна се под него и раздвижи пръстите на краката си. Чувстваше се щастлива.

— Е — звучно го шляпна отзад, — почивката свърши.

— Господи! О, господи.

— Вече получи трийсетте си минути.

— Сигурен съм, че грешиш. Полагат ми се още пет-шест. И да не ми ги даваш, ще си ги взема.

— Долу ръцете.

Шляпна го още веднъж, а после леко го оципа. Но той не помръдна и се наложи грубо да го побутне с коляно.

— Мамка му! — Това го накара да се раздвижи. — Пази ценния атрибут.

— Ти го пази. Аз вече го използвах. — Хитро се отдръпна, за да не му даде възможност да отвърне на закачката. Стъпи на земята,

изправи се на пръсти и най-сетне застана стабилно на крака. — Господи, заредена съм с енергия.

Той остана изтегнат по гръб и я огледа от главата до петите. Висока, стройна и гола, със загрята от страстното изживяване кожа.

— Личи си.

— Боже мой. По дяволите! — Ив се втурна към дрехите. — Фийни ще се досети. Ще трябва да избягваме да се гледаме и да се държим, сякаш нищо не е било, въпреки че е очевидно какво сме правили. Проклятие!

Рурк се заливаше от смях, докато тя тичаше с купа дрехи в ръце към банята.

Фийни бе влязъл в офиса преди нея и когато го видя, Ив потръпна. Забърза към бюрото си да зареди файловете.

— Къде беше?

— А... трябваше да свърша това-онова.

— Мислех, че ще...

Не довърши и издаде познат звук на смущение и изненада. Ив почувства, че страните ѝ поруменяват, и втренчи поглед в компютъра, като че ли очакваше той да скочи от бюрото и да я сграбчи за гърлото.

— Ще... — Гласът му прозвуча леко дрезгаво. Без да се обърне към него, усети как погледът му блуждае из стаята. — Ще донеса кафе.

— Добре. Чудесно.

Докато стъпките му заглъхваха, тя потърка лицето си.

— Имам чувството, че е изписано на челото ми. „Току-що ѝ е излязъл късметът“. — Подреди дисковете си и снимките на таблото и стрелна Рурк с поглед, щом влезе. — Не ме зяпай така — просъска тя.

— Как?

— Знаеш как. Престани!

Спокоен и развеселен, той седна на ръба на бюрото ѝ. Когато се върна в офиса, Фийни забеляза чезнещата ѝ руменина. Шумно прочисти гърлото си и сложи втората чаша кафе, която носеше, пред нея.

— За теб няма — каза той на Рурк.

— Няма проблем. Точно сега не искам. Поплува ли?

— Да, доста. — Приглади все още влажните си прошарени коси.
— Хареса ми.

Обърна се и се загледа в таблото.

„И двамата са страхотни“, помисли си Рурк. Две ченгета, които се бяха сблъскали с психопати и газили в кръв, а когато ставаше дума за секс, бяха срамежливи като девизи на оргия.

— Ще ви осведомя какво ново открих днес — започна Ив. — После ще поработя върху своите изходни точки, докато вие довършите това, с което сте се заловили. Виждате ли тази, скица на таблото и екрана? — Взе лазерната показалка и я насочи към екрана на стената. — Детектив Янси направи опит за приблизително точен портрет по описание, но не смята, че е достатъчно ясен, за да го разпространим чрез медиите. Все пак в общи линии дава представа. Поне за цвета на кожата и основните черти.

— На колко години е? — попита Фийни. — Около трийсетте?

— Да. Дори ако синът на Крю е похарчил цяло състояние за пластични операции, не мисля, че шейсетгодишен мъж би изглеждал толкова млад. Свидетелката нито веднъж не е предположила, че може да е над четирийсет. Предлагам да потърсим роднина, млад приятел или протеже. Трябва да проследим връзката. Това е най-логичната версия, като се има предвид начинът на действие и профилът.

— Да, но разширява кръга, вместо да го стеснява — изтъкна Фийни.

Ив му съобщи за откритието, направено в лабораторията, и резултата от огледите, които бе направила, опитвайки се да намери мястото, където бе убита Тина Коб.

— Тази следа е единствената, която е оставил. Когато разберем откъде е, ще бъдем по-близо до идентифицирането на това нищожество. Избрал е място, което познава. Знаел е, че може да проникне безпрепятствено, да действа необезпокояван и да разчисти така, че никой да не заподозре, че там е извършено престъпление.

— Да — кимна Фийни в знак на съгласие. — Пролял е доста кръв и после я е почистил, иначе не би останала незабелязана. Строителната бригада нямаше да продължи работата си при толкова кръв на обекта.

— Това означава, че е разполагал с достатъчно време. Отново необезпокояван. Със сигурност е карал „Транспо“, знаел е къде има

удобно място да захвърли трупа и е имал достъп до запалителни вещества.

— Може би там не е бил опакован — предположи Фийни. — Защо да си прави труда?

— Излишна загуба на време — съгласи се Ив. — Канел се е да изгори тялото и да заличи всички следи от себе си. Поне така се е надявал. Защо да се старае да не оставя улики? Достатъчно е било да почисти добре. Особено ако е посещавал мястото и друг път — по законни поводи.

— Възможно е да е собственик на имота, да работи или живее там.

— Може би е строителен предприемач или инспектор — намеси се Рурк. — Въпреки че, ако е такъв, не би бил толкова глупав да забрави за огнеустойчивия материал.

— Намери ли цялата информация, която поисках от теб, за имотите в строеж или ремонт в района? Онова, което ми изпрати, пълният списък ли е?

— Да. Но не включва онези, за които е платено под масата. Дребни ремонти — обясни той. — На частни къщи и апартаменти, където собственикът решава да поработи сам или наема майстор, съгласен да заобиколи разрешителните и таксите и да получи пари на ръка.

Ив си представи картата на разследването си, набраздена от пътища, водещи до задънена улица или въртене в кръг.

— Ще премина към незаконните сделки, когато изчерпим законните. В тази връзка, нали понякога на строежите се използва бензин?

— За транспорта и някои от машините — кимна Рурк. — Тъй като е неудобно да се превозва от бензиностанции извън града, някои го складира на самия строеж или някъде наблизо. За това също се плаща такса.

— Ето още една нишка за проследяване.

— Бюрократите от Службата за разрешителни и лицензи ще стъжнят живота ти — предупреди я Фийни.

— Ще се справя.

— За да ги накараш да съдействат, ще ти трябва заповед и куп други документи. Ако имаш късмет да откриеш съответствие, ще си

струва — замислено отбеляза Фийни и потърка носа си. — Но ще нагазиш в голямо блато, без да знаеш какъв ще бъде изходът. Мога да отложам отпуската си с няколко дни, докато свършим с това.

— Отпуска? — Ив смръщи вежди срещу него, когато си спомни, че се готви да замине на почивка. — Мамка му! Забравих. Кога тръгваш?

— Ще бъда на работа още два дни, но мога да направя малка промяна.

Изкуши се да го помоли, но размисли и тежко въздъхна.

— Да, направи я — и жена ти ще изяде черните дробове и на двама ни за закуска. Сурови.

— Омъжена е за ченге. Свикнала е.

Но не изглеждаше напълно убеден в думите си.

— Сигурно вече е опаковала багажа.

Усмивката му издаде раздразнение.

— Опаковала го е още преди седмица.

— Е, не искам да си навлека гнева й. Освен това, вече ти отнех доста време. Ще се справим и без теб по-нататък.

Фийни отново застана срещу таблото, както и тя.

— Не обичам да оставям недовършена работа.

— Мога да разчитам на Макнаб и на този тук. — Ив посочи към Рурк. — Ако не успеем да разнищим случая, преди да тръгнеш, ще те държим в течение, макар и от разстояние. Ще ми отделиш ли още два часа тази вечер?

— Няма проблем. Слушай, какво ще кажеш отново да се опитам да направя някаква магия?

— Давай. Дано успея да измоля заповед. Утрешното съвещание ще бъде тук, в осем. Устройва ли те?

— Да, стига да предвиждаш и закуска.

— И аз ще участвам при същото условие — каза Рурк и изчака да остане насаме с Ив. — Мога да ти спестя разправииите с бюрокрацията. С няколко машинации на нерегистрирания компютър ще ти набавя всички разрешителни.

Тя пхна ръце в джобовете си, плъзна поглед по материалите на таблото и го задържа върху лицата на жертвите. Нерегистрираната техника на Рурк би засенчила дори „Компю-Гард“. Никой нямаше да

разбере, че е проникнал с ловките си пръсти в секретни сфери и е извлякъл информация.

— Не бих прибегнала до това само за да си спестя малко време и доста усложнения. Ганън е на сигурно място. Доколкото знам, тя е единствената пряко застрашена от убиеца. Ще се придържам към законните средства.

Рурк застана зад нея и обхвана раменете ѝ, докато и двамата се взираха в образите на Джейкъбс и Коб, преди и след смъртта им.

— Дори и да нарушиш правилата, Ив, няма да го направиш заради себе си.

— Не бива да работя за себе си. Или за собствено удовлетворение.

— Ако не го правеше и заради себе си, поне донякъде, нямаше да можеш да се сблъскаш с това ден след ден и да не си безразлична. А ако не беше ти, кой би се борил за хора като Андреа Джейкъбс и Тина Коб?

— Някое друго ченге — отвърна тя.

— Няма друг като теб. — Рурк докосна темето ѝ с устни. — Никой не разбира жертвите и онези, които са ги превърнали в жертви, така, както ти. Прозрях това, опознах те и станах честен човек, нали?

Ив се обърна и го погледна право в очите.

— Дължиш го единствено на себе си.

Знаеше, че той мисли за майка си, за това, което бе узнал съвсем наскоро, и страда. Не можеше да се застъпи за мъртвите близки на Рурк така, както за непознати. Не можеше да му помогне да получи справедливо възмездие за жената, за чието съществуване доскоро не бе и подозирал. Беше го обичала и бе загинала от ръката на собствения му баща.

— Ако можех да върна времето назад — бавно каза тя, — с цената на всичко бих го накарала да си плати за стореното. Искане ми се да можех да се боря за нея. За теб.

— Не можем да променим миналото, нали? Нито за майка ми, нито за нас. Ако можехме, единственият човек на света, на когото бих се доверил, си ти. Само ти би успяла да ме накараш да си трая и да оставя всичко в ръцете на правосъдието. — Проследи волевата ѝ брадичка с пръст. — Затова, лейтенант, ако направиш малко

отклонение, трябва да знаеш, че на онези, които разчитат на теб, не им пука за правилата.

— Може би. Но на мен ми пука. Върви да помогнеш на Фийни. Намерете ми нещо, което ще допринесе онзи злодей да си получи заслуженото.

Когато Рурк излезе и я остави сама, забравила за кафето си, Ив втренчи поглед в таблото със снимките. Видя себе си във всяка от жертвите. В Андреа Джейкъбс, посечена и изоставена. В Тина Коб, лишена от собствената си самоличност и захвърлена.

Тя беше преодоляла всичко това. То бе изградило характера ѝ. „Не, човек не може да промени миналото — помисли си тя. — Но може да извлече полза от него“.

Губеше представа за времето, когато работеше сама. Но ако бе важно час по-скоро да стигне до истината, не усещаше как се изнизват минутите и работейки с други хора.

Обаче чувстваше неповторимо спокойствие, докато седеше или крачеше из офиса насаме с мислите си и единствено монотонния глас на компютъра за компания.

Когато видеотелефонът запиука и я изтръгна от полуунеса, в който бе изпаднала, осъзна, че единствената светлина в стаята идва от множеството екрани.

— Далас. Какво има?

— Здравсти, лейтенант. — На монитора се появи младото, симпатично лице на Макнаб. Държеше парче пица. Господи, Ив почти долови мириса на пеперони и едва сега се сети, че бе пропуснала вечерята. — Задрямала ли беше?

Започна да се изчервява от срам само защото друго ченге я бе хванало да се унася.

— Не, не спях. Работя.

— На тъмно?

— Какво искаш, Макнаб?

Знаеше какво иска самата тя. Неговата пица.

— Е, добре. Проследих съобщенията на видеотелефоните и домашните компютри. — Отхапа залък и Ив преглътна слюнката, която щеше да потече от устата ѝ. — Трябва да ти кажа, че с тази допотопна техника е по-трудно, отколкото със скъпата. Паметта е пълен боклук, а обхватът...

— Стига подробности, Макнаб. По същество.

— Разбира се. Извинявай. — Облиза пръст... подлото копеле наистина облиза соса от палеца си. — Засякох две обаждания до Тина Коб, вероятно от убиеца. Едното е от същото място, от което някой е позвънил у Ганън в нощта на убийството на Джейкъбс и се е свързал с гласовата поща.

— Къде е?

— Двете съвпадащи са от уличен видеотелефон в Гранд Сентръл. Другото е от кибер клуб в центъра. А, има и още едно до Ганън — десет минути след първото, от видеотелефон на три преки от дома й.

Обществени места, клубове, до които всеки има достъп, фалшиви абонати. Голяма предпазливост.

— Пийбоди при теб ли е?

— Да. В другата стая.

— Ще проверите ли в клуба? Виж дали ще откриеш компютъра, който е ползвал. Дано получим по-точно описание.

— Няма проблем.

— Свиквам съвещание в осем сутринта у дома.

Въпреки че устата му бе пълна с пица, издаде звук на негодувание. Така му се падаше, щом ядеше, докато нейният стомах къркореше.

— Ако се добереш до нещо ценно, държа да ми се обадиш веднага. Независимо колко е часът. Това е удобството на видеотелефоните.

— Аз съм геният. Имате ли истински бекон?

Ив прекъсна разговора. Отпусна се на стола си в синкавия полумрак и се замисли за диаманти, пица и убийства.

— Лейтенант.

— Ммм?

— Осветление двайсет и пет процента. — Рурк я видя да примигва като бухал дори на слабата светлина. — Трябва да хапнеш нещо.

— Макнаб ядеше пица. Разконцентрира ме. — Потърка уморените си очи. — Къде е Фийни?

— Едва го убедих да си тръгне. Жена му се обади. Мисля, че е на път да изпадне в паника, защото се опасява, че той ще направи онова, което предложи преди. Да отложи семейната почивка.

— Няма да му позволя. Намерихте ли нещо за мен?

— Доведохме докрай първия етап от търсенето на съответствие за Джудит Крю. Почти приключихме и с момчето. Когато довършим това, ще... — Спомни си на кого обяснява и реши да не използва технически жаргон. — Казано накратко, ще съпоставим двете групи лица. Ако е отгледала сина си до пълнолетие, както предполагахме,

няма да е трудно да засечем връзката. — Наклони глава и я погледна.
— Значи искаш пица?

— Бих дала петстотин кредита за едно парче с пеперони.

Той се усмихна самодоволно.

— Моля ви, лейтенант. Неподкупен съм.

— Тогава ще ти предложи сексуслуга по твой избор при първа удобна възможност.

— Дадено.

— Много си лесен.

— Не знаеш каква сексуслуга ще поискам. Получи ли разрешителните си? — подвикна той, докато вървеше към кухнята.

— Да. Господи, наложи се да танцувам на палци като балерина, но ще ги получа. Макнаб е засякъл обаждания. Тази вечер с Пийбоди ще отскочат до някакъв кибер клуб, откъдето е било едното до Коб.

— Тази вечер?

— Те са млади, способни и наплашени от мен.

— Аз също.

Донесе чиния с апетитна пица и голяма чаша червено вино.

— Къде е твоята?

— Хапнах с Фийни в лабораторията и имах глупостта да си въобразя, че и ти ще се сетиш да ядеш.

— Вече си ял и все пак си ми приготвил вечеря? — Посегна към пицата и опари върховете на пръстите си. — Ти си моят верен роб.

— Когато поискам отплатата си, ще разменим ролите. Мисля, че ще осигуря и костюми.

— Стига — промърмори тя, захапа пицата и опари езика си. — Позвънил и на Коб, и на Ганън от уличен видеотелефон в Гранд Сентръл. В нощта на убийството на Джейкъбс се е обадил в къщата на Ганън два пъти от различни места. Просто се подсигурява. И двата пъти се свързва с гласовата поща, уверява се, че хоризонтът е чист, и отива.

Преглътна първата хапка с вино и реши, че има бог.

— Вероятно е вървял пеш, аз бих постъпила така. По-добре е, отколкото с такси. По-безопасно.

— А и това му дава възможност да огледа квартала — добави Рурк.

— Стига до къщата и влиза. Може би проявява съобразителност и първо проверява всички стаи. Предпазливостта никога не е излишна. После се качва горе и тъкмо започва да действа, когато пазачката влиза и цялата му предпазливост отива по дяволите.

— Здравата се е ядосал.

Ив кимна, отпи още глътка вино и ѝ хрумна да си вземе второ парче пица. Защо не, за бога?

— Да, със сигурност е бил бесен. Можел е да се измъкне или да я зашемети и върже. Но тя е провалила плановете му. Била е като муха в супата му. Затова я е убил. Но не го е извършил в момент на ярост, а внимателно, пресметливо. Все пак не е толкова умен, за колкото се смята. А ако тя е знаела нещо? Не е помислил от тази гледна точка.

— Заклал я е хладнокръвно, но не е имал време да се успокои напълно — кимна Рурк. — Трябвало е да импровизира. Можем да смятаме, че не е в най-добрата си форма, когато нещата не се развиват по неговия сценарий.

— Да, досещам се какво става в главата му, но не помага. — Ив остави парчето пица и прикова поглед в портрета по описание на екрана. — Ако съм организирала това разследване правилно, знам какво иска той. Знам какво ще направи, за да го получи. Ако вървим по пътя на същата логика, знам и че следващата му стъпка ще бъде да се добере до Саманта или някого от семейството ѝ. Да се сближи с тях, ако прецени, че си струва времето и усилията, или да заплашва, измъчва и убива. Готов е на всичко, за да получи диамантите или информация за тях.

— Но не може да стигне нито до нея, нито до близките ѝ.

— Погрижих се за сигурността им. Вероятно това е част от проблема. Не може да ги открие и не предприема нов ход.

— Ако я използваш като примамка, ще го накараш да излезе от бърлогата си.

С чашата вино в ръка, Ив се облегна назад и затвори очи.

— Тя ще се съгласи, сигурна съм. Ще го направи, за да се отърве от него, за да се получи добър нов сюжет и защото е куражлийка. Не безразсъдно смела, но с достатъчно кураж. Също като баба си.

— Ще ти има доверие, че я пазиш, и това ще ѝ вдъхва още смелост.

Ив сви рамене.

— Не обичам да използвам цивилни граждани като примамка. Мога да изпратя някое ченге вместо нея. Ще я гримираме така, че да стане нейна двойничка.

— Вече я е опознал. Възможно е да не се подведе.

— Възможно е. По дяволите, не е изключено дори да се познават! Впрочем аз съм по-висока от нея, а Пийбоди има различно телосложение.

— Защо не поръчате андроид?

— Те правят само това, за което са програмирани. — Ив нямаше голямо доверие на машините. — Примамката трябва да бъде способна да разсъждава. Има още един човек, когото би могъл да преследва.

— Джудит Крю.

— Да. Ако все още е жива, вероятно ще потърси и нея. Или сина ѝ. Ако някой от двамата не е в течение, може би ще направи нещо безразсъдно. Не е останал никой от онова време, който да знае нещо конкретно за диамантите. Не може дори да бъде сигурен, че съществуват.

— Яж.

Замислено сведе поглед към пицата. Повдигна я и отхапа от нея, без да усеща вкуса.

— Това е нещо като фантазия. Сега, когато знам, че е по-млад, отколкото предполагах, ми се струва по-обяснимо. Той търси съкровище. Исква диамантите, защото е убеден, че му принадлежат по право и заради стойността им, но също и защото блестят — добави тя, когато си спомни думите на Пийбоди пред витрината на Пета и Четиридесет и седма улица. — Помниш ли как веднъж ме накара да сваля медальона си, когато се канехме да плуваме от острова до онзи риф? Не само защото един голям и скъп диамант можеше да се загуби в океана, а и заради блясъка му, който би привлякъл баракудите и те здравата биха ни нахапали.

— Имаш си работа с баракуда, привлечена от съкровище.

Забавно бе да обсъжда случаите си с Рурк. Не бе нужно да му обяснява какво има предвид, а понякога дори отгатваше мислите ѝ, без да ги е изрекла на глас.

— Не зная къде ще ме отведе тази хипотеза, но ще я обмисля. Исква ги, защото ги смята за свои, защото са ценни и защото блестят. Това говори, че е капризен, алчен и детински наивен. И хладнокръвен

злодей. Извършил е убийствата не само по необходимост, а понеже е имал възможност. Жертвите са били по-слаби, усещал е надмощието си. Измъчвал е Коб, тъй като е разполагал с време, а може би и защото е бил отегчен от нея. Така си обяснявам всичко. Не знам дали съм на прав път.

— Опознаваш го. Продължавай.

— Мисля, че е свикнал да получава каквото поиска. Ако нещо не му е дадено, взема си го сам. Може би е вършил кражби. Имало е и по-безопасен начин да се добере до информация, но е избрал този. Повълнуващо е да отмъкнеш нещо чуждо в мрака, отколкото да се пазариш за него на светло.

— Признавам, че преди време и аз мислех така.

— Вече си пораснал.

— Да, по свой начин. В мрака има тръпка, Ив. Човек, който я е изживял веднъж, трудно устоява на изкушението.

— Ти как успяваш? Да устоиш?

— Исках нещо различно. Нещо повече. — Отпи глътка от чашата й. — Намерих верния път, с някое и друго малко отклонение. Освен това, исках теб. Онази тръпка не можеше да се сравни с желанието да те имам.

— Той няма никого. Не изпитва любов. Не желае никого. Ламти за вещи, предмети, които блестят в мрака. Струват му се още по-бляскави, защото са опръскани с кръв, Рурк. Това ги прави по-ценни за него. — Ив раздвижи рамене. — Да, ще го позная, когато го открием. Но все още нямам никаква следа.

— Защо не си починеш?

Тя поклати глава:

— Искам да видя съответствията, които сте открили.

Стивън Уитиър отпиваше „Ърл Грей“ от любимата си червена чаша. Твърдеше, че в нея вкусът на чая става по-различен, а съпругата му, която предпочиташе старинния майсенски порцелан, се преструваше на сърдита. Но го обичаше колкото заради неговата упоритост, непреклонност и чувство за хумор, толкова и заради дребните му човешки прищевки.

Отначало връзката на светската принцеса Патриша със строителен работник бе удар за семейството ѝ. Тя бе свикнала с отлежало вино и хайвер, а той — с бира и хотдог. Но бе тропнала с токчетата на марковите си обувки по пода, твърдо решена да не обръща внимание на мрачните предвиждания на родителите си за бъдещето на тази връзка. Трийсет години по-късно всички бяха забравили за тях, освен Стив и Пат.

На всяка годишнина от сватбата си вдигаха тост за това, което „нямаше да трае дълго“, а после избухваха в смях като деца, скроили номер на неколцина възрастни.

Бяха изградили щастлив живот и дори онези, които бяха създавали пречки на Стив в началото, бяха принудени да признаят, че притежава ум и амбиции, благодарение на които бе успял да осигури на Пат приемлив стандарт.

От малък имаше ясна представа какво желае. Да строи и обновява сгради. Бе мечтал да пусне корени, след като в детството си не бе имал стабилен дом, и да даде възможност и на други хора да получат тази сигурност.

Бе създал „Уитиър Кънстракшън“ от нулата, със собствения си труд и желание и безрезервната подкрепа на майка си, а после и на Пат. През тридесет и трите години, откакто бе започнал с екип от трима души и един камион, който бе и офис на колела, бе наливал основи и добавял етаж след етаж, за да изгради мечтата си.

Сега, въпреки че имаше управители, майстори и архитекти, все още сам запряташе ръкави на всеки обект, прекарваше дните си в обикаляне на строежи или грабваше инструменти заедно с работниците.

Малко неща му носеха толкова радост, колкото създаването на нова сграда или преобразяването на стара.

Единственото му разочарование бе това, че компанията „Уитиър“ все още не бе станала „Уитиър и син“. Не бе загубил надежда, въпреки че Тревър не проявяваше нито интерес към строителството, нито умения.

Искаше му се да вярва, че скоро ще улегне и ще започне да цени честния труд. Но се безпокоеше за момчето.

Не го бе възпитавал да бъде повърхностен и мързелив и да очаква всичко да му бъде поднасяно на тепсия. Дори сега изискваше от

Тревър да докладва в главния офис четири дни в седмицата и винаги да оставя отчет за свършената работа през деня на бюрото му. „Е, през половината ден“, призна Стив пред себе си. Никога не го задържаше повече от половин ден.

„Не че върши някаква работа през това време“, помисли си той, докато подухваше димящия чай. Трябваше отново да си поговорят сериозно. Момчето получаваше добра заплата и от него се очакваше да работи. Проблемът — или поне част от него — бе попечителският фонд и скъпите подаръци от роднините му по майчина линия. Винаги намираше лесен изход, колкото и често родителите му да се опитваха да го вкарат в правия път.

„Получава твърде много наготово“, каза си Стив и огледа уютната приемна. Донякъде вината бе негова. Беше възлагал твърде големи надежди на сина си. Никой не знаеше по-добре от него колко ужасно и осакатяващо е човек непрекъснато да усеща надвисналата сянка на баща си.

Пат беше права. Не бе зле да дадат на Тревър повече свобода. Това означаваше да го оставят да се справя сам в живота. Щеше да му е трудно да го тласне извън семейното гнездо и да гледа как се бори сам с живота, без опората, която винаги бе имал в тяхно лице. Но ако не желаше да работи в компанията, трябваше да я напусне. Не можеше просто да брои минутите до края на работното време и да получава заплата.

Въпреки това Стив не се решаваше на тази стъпка. Не само от любов към сина си. Бог знаеше, че го обича, но и се страхуваше, че момчето просто ще се обърне към родителите на майка си и ще заживее като безделник, разчитайки на тяхната щедрост.

Отпи глътка чай и отново огледа стаята, която съпругата му шеговито наричаше „пещерата на Стив“. Тук беше бюрото, на което предпочиташе да работи — вместо в големия, просторен офис в центъра на града или в домашния си кабинет, оборудван с най-модерна техника. Харесваха му наситените цветове тук и рафтовете, отрупани с момчешки играчки — камиончета и миниатюрни строителни машини, каквито винаги бе искал за коледни подаръци като дете.

Обичаше да гледа снимките си — не само на Пат, Тревър и на майка си — а и онези, на които бе самият той със строителните

бригади, истинските машини и инструменти, с които работеше като възрастен.

Обичаше и тишината. Когато параваните на прозорците бяха включени и вратите — затворени, наистина се чувстваше сякаш бе в пещера, а не в една от многобройните стаи в триетажната си къща.

Вдигна поглед към тавана с мисълта, че ако скоро не се качи в спалнята, съпругата му ще се размърда в леглото и щом усети, че не е до нея, ще слезе да го търси.

Трябваше да отиде при нея, за да ѝ спести това. Обаче си наля още една чаша чай и продължи да се наслаждава на матовата светлина и тишината. Почти задряма.

Звънът на охранителната система го накара да подскочи. Първата му реакция бе раздразнение. Но примигна, погледът му се проясни и когато видя на екрана лицето на сина си, изпита задоволство.

Стана от широкото си кожено кресло, дребничък, с леко закръглено шкембе и мускулести ръце и крака. Очите му бяха бледосини, с множество бръчки в ъгълчетата. Все още имаше доста коса, макар и прошарена.

Изглеждаше на толкова години, на колкото бе в действителност. Мисълта за пластична операция на лицето или тялото му бе напълно чужда. Често казваше, че белите коси и бръчките са заслужени с честен труд. Знаеше, че това твърдение е непонятно за младия му суетен син.

Предполагаше, че ако на младини бе красавец като Тревър, може би щеше да бъде по-суетен. Синът му бе като картина. Висок и строен, със златисти коси и загар, а и полагаше доста грижи за външността си. Мисълта за това събуди у Стив известно негодувание. Момчето харчеше цяло състояние за дрехи, козметични процедури и консултации.

Отърси се от тази мисъл, когато посегна към дръжката на вратата. Излишно бе да го мъмри за незначителни неща. Не искаше да помрачава една от редките си срещи с Тревър.

Отвори вратата и се усмихна.

— Каква изненада! Влизай. — Потупа го три пъти по гърба, когато мина покрай него и пристъпи в преддверието. — Какво те води насам толкова късно?

Тревър нарочно завъртя ръка и погледна лъскавия седефен циферблат на часовника си.

— Още е едва единайсет.

— Така ли? Бях задрямал в бърлогата си. — Стив поклати глава. — Майка ти вече си легна. Ще я повикам.

— Не, не си прави труда. — Тревър махна с ръка. — Отново си сменил охранителния код.

— Сменям го всеки месец. По-добре е човек да взема предпазни мерки, отколкото по-късно да съжалява. Ще ти дам новия код.

Бе решил да покани сина си в приемната, за да си поделят останалия чай, но Тревър влезе в по-официалния хол и отвори бюфета с напитки.

— Радвам се да те видя. Откъде идваш така издокаран?

Семплото сако, независимо от марката и цената, не се вместише в представите на Тревър за издокарване. Но определено бе доста далеч от тениската с емблемата на „Метс“ и широкия памучен панталон на баща му.

— Бях на прием. Пълна скука. — Взе чашата с бренди. Поне в къщата на стария винаги се намираше свястно питие. Разклати я и се изтегна на един фотьойл. — Братовчедът Маркърс беше там с досадната си жена. Непрекъснато бърбореха за отрочето си. Като че ли са първите на света, направили бебе.

— Така е с всички, наскоро станали родители. — Въпреки че би предпочел да допие чая си, Стивън си наля бренди, за да му прави компания. — Ние с майка ти отегчавахме околните с приказки за теб месеци след като се роди. И ти ще правиш така, когато дойде редът ти.

— Няма такава опасност. Не изпитвам никакво желание да създавам същество, което се лигави, вони и иска да му посвещавам всяка минута от времето си.

Стив продължи да се усмихва, въпреки че тонът, с който бяха изречени тези думи, го накара да стисне зъби.

— Когато срещнеш идеалната жена, вероятно няма да мислиш така.

— Няма идеална жена. Но има доста поносими.

— Не обичам да те слушам, когато говориш като безчувствен циник.

— Искрен съм — отвърна Тревър. — Приемам света такъв, какъвто е, и живея в него.

Стив въздъхна.

— Може би е крайно време да опознаеш истинския живот. Било е писано да наминеш тази вечер. Мислех си за теб, преди да позвъниш. Докъде ще стигнеш, ако продължаваш да живееш както досега.

Тревър сви рамене.

— Никога не си одобрявал живота, който водя, защото не е копие на твоя. Стив Уитиър, човек от народа, постигнал всичко от нулата. Буквално. Знаеш ли, трябва да продадеш историята си на някого. Виж какво направи онази Ганън със спомените на семейството си.

Стив остави чашата си за първи път, откакто бе влязъл синът му, и в гласа му прозвуча предупредителна нотка:

— Никой не бива да узнае. Бях пределно ясен, Тревър. Казах ти, защото реших, че имаш право да знаеш и за да бъдеш подготвен, ако след издаването на книгата някой открие връзката с баба ти и с мен. Това е срамна част от историята на семейството ни, мъчителна за нея. Както и за мен.

— Баба няма да разбере нищо. През повечето време не е с всичкия си.

Тревър завъртя пръст до слепоочието си. Лицето на Стив почервения от гняв.

— Не смей да се шегуваш със състоянието й и да омаловажаваш всичко, което е направила, за да ме предпази. Ако не беше тя, нямаше да те има на този свят, да пиеш бренди тук и да се усмихваш самодоволно.

— Но и ако не беше той. — Тревър наклони глава встрани. — Участвал е в създаването ти.

— Биологията не прави един мъж баща. Обясних ти какъв беше. Крадец и убиец.

— Преуспял човек, преди да се появят онези Ганън. Хайде. — Тревър се раздвижи, наведе се напред и закрепил чашата между коленете си. — Не го ли намиращ поне за интересен? Живял е по свои собствени правила, така както му е харесвало, и е получавал каквото иска.

— Получаваше го, без да се интересува какво ще струва това на някой друг. Измъчваше майка ми и тя години наред беше принудена да

бяга и да се крие от него. Дори след като умря в затвора, тя не престана да се озърта. Каквото и да казват лекарите, знам, че се поболя заради него и всички онези години на страх и тревоги.

— Приеми истината, татко. Това е психично заболяване, много вероятно наследствено. Възможно е ти или аз да бъдем следващите. Най-добре е да изживеем живота си, преди да свършим в някой скъп приют за душевноболни.

— Проявявай уважение към баба си.

— Но не и към дядо си? Кръвта вода не става, нали? Разкажи ми за него.

Тревър отново се отпусна.

— Казах ти всичко, което трябва да знаеш.

— Каза, че непрекъснато сте се местили. Няколко месеца, година — и отново на път. Сигурно се е свързвал с нея или с теб. Идвал е да ви вижда. Иначе защо да бягате?

— Винаги ни намираше. Преди да го заловят, винаги успяваше. Разбрах, че са го хванали, едва месеци по-късно. Повече от година не знаех за смъртта му. Тя се опитваше да ме държи настрана, но аз бях любопитен. Любопитните деца намират начини да узнават това, което ги интересува.

„Разбира се“, помисли си Тревър.

— Навярно си си задавал въпроси за диамантите.

— Защо?

— Последният му голям удар! Моля те, сигурно си се питал, а едно любопитно дете...

— Не мислех за тях, а само за онова, което ѝ причиняваше той. За чувствата, които ме накара да изпитам при последното си посещение.

— Кога беше то?

— Дойде в къщата ни в Кълъмбъс. Имахме хубава къща в хубав квартал. Бях щастлив там. Пристигна късно една вечер. Когато чух майка си да разговаря с него, разбрах, че отново ще трябва да заминем. Имах приятел, който живееше съвсем наблизо. Господи, не си спомням името му. Мислех си, че е най-добрият приятел на света, а никога вече няма да го видя. И наистина не го видях.

„Много важно“, каза си Тревър с пренебрежение, но продължи със спокоен, приятелски тон:

— Не ви е било никак леко — нито на баба, нито на теб. На колко години беше тогава?

— Мисля, че на седем. Около седем. Не съм сигурен. Едно от нещата, които правеше майка ми, за да ме скрие, беше да променя рождената ми дата. Различни имена, по една-две години повече или по-малко от възрастта ни. Наближавах осемнайсет, когато се спряхме на Уитиър. Той беше мъртъв от години и аз й казах, че искам да запазя тази самоличност. Трябваше да започна да градя живота си. Останахме със същото име и мисля, че това беше причината майка ми да се поболее от тревоги.

„Стара параноичка“, помисли си Тревър.

— Защо, смяташ, е дошъл при вас точно тогава? Било е скоро след кражбата на диамантите, нали?

— За да ме наглежда и да я тормози. Сякаш все още чувам заплахите му, че ще я намери, където и да избяга, че може да ме вземе, когато поиска. Все още чувам плача ѝ.

— Но да дойде точно тогава? — настоя Тревър. — Защо? Едва ли е било съвпадение. Сигурно е искал нещо. Казал е нещо или на теб, или на нея.

— Какво значение има?

Внимателно бе предвидил всичко. Това, че смяташе баща си за глупак, не означаваше, че не трябва да бъде предпазлив.

— Доста поразмишлявах, откакто ми каза. Няма да споря с теб, но беше разтърсващо да узная чия кръв тече във вените ми на този етап от живота ми.

— Той няма нищо общо с теб. С нас.

— Не е така, татко. — Тревър поклати глава с тъга. — Не ти ли се иска понякога кръгът да се затвори? И заради самия теб, и заради нея? Заради майка ти? Диаманти за милиони все още стоят неоткрити, а са били негови. На баща ти.

— Почти всичките са били върнати.

— Почти? Четвърт от тях са в неизвестност. Ако успеем да ги открием, ще затворим кръга. Можем да намерим начин да ги върнем — чрез онази писателка, Саманта Ганън.

— Да намерим диамантите? След петдесет години? — Стив бе готов да избухне в смях, но изражението на Тревър бе толкова

сериозно, че бе трогнат от желанието му да сложи край на цялата история. — Не знам дали е възможно.

— Нали винаги си казвал, че всичко е възможно, когато човек има воля да работи за него? Искам да направя това. Държа да го направя. Трябва да ми помогнеш да подредя парчетата. Да си спомниш какво точно се случи последния път, когато той дойде да ви види, и после. Свързвал ли се е с вас от затвора? Помниш ли да ви е давал, изпращал или казвал нещо?

— Стив?

Стив извърна глава, когато чу гласа на съпругата си.

— Стига с тази тема засега — тихо каза той. — Майка ти знае всичко, но не искам да я тревожа. Тук долу съм, Пат. Тревър намина.

— Тревър? О, сега слизам.

— Трябва да обсъдим въпроса — настоя Тревър.

— Ще го обсъдим — кимна Стив и одобрително се усмихна на сина си. — Ще се опитам да си спомня всичко, което може да е от полза. Гордея се с теб, Тревър. Гордея се, че ти е хрумнало да потърсим начин да направим това, което е редно. Не знам дали ще успеем, но желанието ти означава много за мен. Срамувам се, че самият аз досега не съм се сетил да изясня миналото и да продължа напред, вместо напълно да го загърбвам.

Тревър прикри раздразнението си зад маската на приветливост, когато чу припрените стъпки на майка си надолу по стълбите.

— От седмици не мога да мисля за нищо друго.

Половин час по-късно тръгна от дома на родителите си пеш в горещата нощ, вместо да хване такси. Можеше да разчита на баща си да му съобщи всички подробности. Стив Уитиър имаше добра памет, а и неволно му бе подсказал поредния ход. Още на следващия ден щеше да влезе в ролята на загрижен внук и да отиде на свиждане при баба си в лудницата.

Докато Тревър Уитиър минаваше през парка, Ив потисна прозявка. Изпитваше нужда от още чаша кафе, но знаеше, че ако я поиска, Рурк ще отгатне, че ѝ се спи. Винаги усещаше, когато е уморена и сънена.

— Три евентуални съвпадения за жената и два пъти по толкова за момчето.

Енергично се почеса по главата, за да раздвижи кръвта.

— Ако изключим съответствията от първия етап.

— Изключвам ги. Щом компютърът е избрал тези, ще се придържаме към тях. Да видим какво имаме за момчето... вече мъж. Дано нещо тук ми хареса. — Зареди шестте изображения на екрана и започна да преглежда информацията към тях. — Я виж тук. Стивън Джеймс Уитиър, адрес в Ийст Сайд. Притежава и ръководи строителна компания. Според мен е добро попадение.

— Познавам го.

Ив рязко извърна глава.

— Познаваш този човек?

— Имам бегла представа за него, но съм срещал съпругата му на благотворителни прояви. Компанията му има солидна репутация, както и самият той. Бил е обикновен строителен работник, а тя — момиче със синя кръв. Добър е в работата си.

— Провери списъка на строителните обекти, които ми изпрати днес. Да видим дали Уитиър притежава нещо в Алфабет Сити или наблизо.

Рурк зареди файла и се облегна назад в стола си.

— Трябва да свикна да се доверявам на инстинктите ти.

— Ремонт на Авеню Б. Пететажна сграда, три крила. — Ив присви устни и издаде звук, подобен на пукване. — Доста голяма площ за оглед. Виж тук, има син. Единствено дете, на двацет и девет. Да видим снимката.

Рурк натисна клавишите и заедно се вгледаха в лицето на Тревър Уитиър.

— Не е толкова близо до портрета на нашия художник, колкото бих искала, но не се и различава твърде много. Да видим какво друго ще научим за този Тревър.

— Тази вечер не можеш да направиш нищо повече, а и приближава един. Отиди да си легнеш, освен ако не мислиш, че така ще стигнеш до достатъчно надеждни доказателства, за да го вкараш зад решетките. Ще настроя компютъра да извлича информация, докато поспиш няколко часа.

— Мога да го измъкна от леглото, да го поизплаша. — Ив се замисли. — Но не си струва, въпреки че би било забавно. Така ще му дам възможност да се разхленчи за адвокат. По-добре е да почакам. — Скочи на крака. — До сутринта. Ще проверим този строителен обект и ще потърсим следи от тялото на Коб. Трябва да се свържа с Уитиър и да разпитам и майка му. Възможно е да имат нещо общо. Но този Тревър ми се струва най-вероятният заподозрян. По-разумно е да изчакаме, докато събера малко повече сведения.

— Докато компютърът ги събира, ти ще спиш.

Понечи да възрази, но клепачите ѝ натежаваха.

— Добре, добре. Само ще позвъня на хората от екипа и ще им кажа, че съвещанието започва в седем, а не в осем.

— Можеш да им се обадиш сутринта. По-лесно е, а и по-човечно.

— Да, но ако ги събудя сега, ще бъде по-забавно — възрази тя, когато Рурк хвана ръката ѝ и я поведе към вратата. — После ще се мъчат отново да заспят, а иначе просто ще ги измъкна от леглата малко по-рано.

— Много си подла, лейтенант.

— Да. И какво от това?

28.

Докато спеше, всичко се въртеше в главата ѝ. Бащи и деца, убийства и алчност, опръскани с кръв диаманти. Имаше наследство, от което човек не можеше да избяга — въпреки усилията си.

Видя себе си, дете без майка, която да се безпокои за него и да го закриля. Нямахте кой да я скрие или да застане пред нея като щит. Винаги виждаше себе си в онази студена стая и примигващата червена светлина, нахлуваща през прозореца откъм съседната сграда.

Усещаше вкуса на страха, този натрапчив металически вкус, сякаш в гърлото ѝ вече имаше кръв. Гореща кръв сред вледения студ.

Децата не биваше да се боят от бащите си. Вече знаеше това — дълбоко в неспокойното си съзнание. Но малката Ив не познаваше друго, освен страха.

Нямахте кой да го спре, нямахте кой да се бори за нея, когато ръката му плющеше по тялото ѝ като змия. Нямахте кой да я избави, когато той разкъсваше плътта ѝ.

„Не отново, не отново. Моля те, не отново!“

Нямахте при кого да избяга, когато костта на ръката ѝ изпращя като съчка под нечий нехайни стъпки. Имаше само себе си и онзи нож.

Усещаше кръвта, която бликаше при забиването на острието в тялото му, обливаше ръцете ѝ и опръскваше лицето ѝ. Бе плувнала в нея, капеше от пръстите ѝ като от кръвожадната паст на разярен звяр. Дори в съня си пак почувства неудържимата ярост на този звяр, напълно лишен от човечност.

Звучите, които се изтръгваха от гърлото ѝ, бяха израз на омраза. Дори когато вече бе мъртъв, тя не престана да ги издава.

Бореше се, забиваше ножа отново и отново.

— Събуди се. За бога, скъпа, събуди се!

Безпокойство и закрила. Някой я бе чул и ѝ се бе притекъл на помощ. Сред мъчителния спомен се прокрадна гласът на Рурк. Долови аромата му и се сгуши в прегръдката му, когато обви ръце около нея.

— Не мога.

Не можеше да се отърси от кошмара. Имаше толкова кръв.

— Тук сме. И двамата сме тук. До теб съм. — Той притисна устни към косите ѝ, към лицето ѝ. — Прогони го, Ив. Прогони го!

— Студено ми е. Толкова ми е студено.

Разтри гърба и ръцете ѝ, сякаш се боеше да я остави дори за миг, за да ѝ донесе одеяло.

— Дръж се за мен.

Залюля я в скута си като дете и спазмите, които разтърсваха тялото ѝ, постепенно затихнаха. Дишането ѝ стана равномерно.

— Добре съм. — Отпусна глава на рамото му. — Съжалявам.

Но когато продължи да я притиска към себе си и да я люлее, затвори очи, за да изпита утехата, от която и той се нуждаеше колкото нея.

Все още се виждаше такава, каквато бе някога. Виждаше в какво се бе превърнала в онази ужасна стая в Далас. Рурк я разбираше и споделяше кошмарите ѝ.

Сгушена в скута му, отново се загледа в мрака и се запита дали би понесла срама, ако някой друг прозреше какъв път е изминала Ив Далас.

Пийбоди обичаше съвещанията в домашния офис на Ив. По колкото и сериозни въпроси да разговаряха, атмосферата бе непринудена и имаше храна. „Работна закуска“ означаваше не само истинско кафе, а и истински яйца, месо и вредни тестени изделия с много захар.

Излишните калории ѝ бяха простени, защото се нуждаеше от гориво, за да работи. В такива моменти нямаше нищо, което да помрачава настроението ѝ.

Всички бяха налице: Фийни, Макнаб, Трухарт, Бакстър, Далас и дори Рурк. Господи, колко бе сладък сутрин. Видът му ѝ действаше като силно кафе, подсладено с естествена захар.

Нищо чудно, че лейтенант Далас бе толкова слаба. Навярно изгаряше калории само като го гледа. С тази мисъл Пийбоди посегна да си вземе още резен бекон и реши, че може наистина да отслабне по време на съвещанието.

Не беше никак зле.

— Новата информация е в пакетите, които ви раздадох — започна Ив и Пийбоди раздвои вниманието си между чинията и партньорката си.

Ив се облегна на ръба на бюрото, с кафето в една ръка и лазерната показалка в другата.

— Фийни и цивилният ни сътрудник постигнаха известен напредък снощи, както и Макнаб. Макнаб, сподели с екипа какво откри.

Трябваше бързо да преглътне голяма хапка от кифлата си, за да заговори:

— Находките ми са от паметта на видеотелефоните и домашните компютри на двете жертви.

Разказа за засечените обаждания с голяма доза технически жаргон. Докато с Фийни разговаряха на неразбираемия си език, Ив допи кафето си и се изкуши да си налее още една чаша.

— Тази сутрин ще посетиш местата — прекъсна ги тя, доловила отегчението на останалите. — С тези снимки. Първи кадър. Това е Стивън Уитиър. Събраните досега сведения ни навеждат на предположението, че той е синът на Алекс Крю. На втори кадър виждате Тревър Уитиър, син на Стивън Уитиър и много вероятно внук на Алекс Крю. Отговаря на всички критерии и се вметва в профила. Стивън Уитиър е основател и сегашен собственик на „Уитиър Кънстракшън“.

— Добро попадение — отбеляза Бакстър.

— Още по-интересно е, че „Уитиър Кънстракшън“ има голям обект на Авеню Б. Компанията притежава разрешително за ползване на две хранилища за гориво. При никого от другите евентуални заподозрени няма толкова съвпадения. Според официалните сведения за Стивън Уитиър, баща му е покойник, а майка му... — Раздели екрана и зареди изображение на жената, позната с името Джанин Строукс Уитиър. — ... понастоящем пребивава в „Лежър Гардънс“, приют за възрастни душевноболни хора на Лонг Айланд, където Уитиър старши притежава още едно жилище. Възрастта съвпада, както и расовият профил, и също е сред откритите с „Морф“ съответствия.

— Ще призовем ли семейство Уитиър за разпит, лейтенант? — попита Пийбоди.

— Засега не. Имаме само косвени доказателства и предположения. Основателни са, но не са достатъчни, за да поискам заповед. Не са достатъчни дори за арест, да не говорим за повдигане на обвинения. Нужно ни е нещо повече.

— С Трухарт ще вземем снимките, ще добавим още няколко и ще ги покажем на сервитьорката. Ако го посочи, без да се замисли, ще разполагаме с нещо повече.

— Направете го. Макнаб, потърси на местата, откъдето си засякъл обажданията, някой, който е виждал единия от тези мъже, или и двамата. Фийни, искам да се поровиш още малко. Провери дали Джанин и Стивън Уитиър преди време са се представяли с други имена, искам ги.

— Ще ги получиш — увери я той и загреба от яйцата.

— Ние с Пийбоди първо ще отидем на строителния обект и ще потърсим следи. Ако Коб е била убита там, ще има кръв. Искам свидетели и веществени доказателства. Щом попаднем на нещо съществено, ще ги привикаме. Рурк, разчитам на теб да се грижиш за сигурността на Саманта Ганън и семейството ѝ, докато го пипнем.

— Имай ми доверие.

— Лейтенант. — Като дисциплиниран ученик Трухарт вдигна ръка. — Ние с детектив Бакстър можем да отидем до хотела и да покажем снимките на госпожица Ганън. Възможно е да познае един от тях, или и двамата. Това би потвърдило предположенията ни.

— Добре разсъждаваш, Трухарт. Да се залавяме за работа. Да разрешим този случай час по-скоро. — Хвърли поглед към таблото и жертвите. — Никой друг няма да умре заради шепа шибани камъни.

Когато екипът започна да се разпръсва, Рурк прокара пръст по рамото на Ив.

— Ще ми отделиш ли секунда, лейтенант?

— Половин секунда.

Замислена за разследването, чийто край изглеждаше все по-близък, тръгна след него към офиса му.

Той затвори вратата, сграбчи ръцете ѝ така, че я накара да се повдигне на пръсти, и последва кратка, гореща целувка.

— Господи! — Ив се отпусна на целите си ходила и токовете на ботушите ѝ изтракаха на пода. — Какво те прихваща?

— Трябваше да намеря отдушник. Когато те гледам в стихията ти, се възбуждам.

— Ти се възбуждаш дори при вида на растяща трева. — Обърна се към вратата, но Рурк сложи ръка на дръжката. — Думите „възпрепятстване на правосъдието“ говорят ли ти нещо?

— Разбира се. Въпреки че звучат забавно, нямам такова намерение. Тази сутрин трябва да свърша някои неотложни неща, но по-нататък мога да променя графика си.

— Ако Фийни иска да му помагаш за ровенето в електронната мрежа, разбери се с него.

— Вече е захапал плячката. Не мисля, че би искал да я сподели с мен. Но не е зле да дойда с теб, когато решиш да отидеш при Стивън Уитиър.

— Защо?

— Защото се познаваме. И съдейки по това, което знам за него, не е възможно да има пръст в убийствата на онези жени. Поне не съзнателно.

— Хората често вършат неприсъщи неща, когато са заслепени от ярки, бляскави камъни.

— Съгласен съм. Ето още една причина да дойда с теб. Разбирам от тези неща. — Извади медальона от деколтето ѝ и диамантът с форма на сълза, който ѝ бе подарил преди време, проблесна помежду им. — Познавал съм хора, които са убивали заради тях. Ще разбере дали той е от същия тип. За теб са просто предмети. Носиш го заради мен. Само затова го смяташ за ценен. — Леко се усмихна, когато плъзна медальона обратно под тениската ѝ. — Ако ти бях подарил парче кварц, щеше да бъде също толкова ценно.

— Може би не го е извършил заради диамантите, не и пряко, а за да защити семейството си. Саманта Ганън знае за него неща, които е премълчала в книгата. Подробности, които никой извън бандата отпреди петдесет години не знае. Кой е той и чий син е. Хората убиват и заради това.

— Тези мисли ли са причината за кошмара ти?

— Не зная. Може би са породени от кошмара. На пръв поглед Уитиър е почтен човек, изградил сносен живот. Но често хората са движени от сили, които действат под повърхността. Би загубил много,

ако се разчуе кой е баща му, какво е вършил и че името Стивън Уитиър е измислено.

— Така ли смяташ? — Рурк докосна бузата ѝ, бледа от неспокойната нощ. — Щом не го е получил при раждането си, значи не е истинско?

— Не е важно какво мисля аз, а какво мисли той.

Обхвана лицето ѝ с длани.

— Ти знаеш коя си, Ив.

— През повечето време. — Тя повдигна ръка и докосна неговата. — Искаш да дойдеш с мен заради кошмара. Досещаш се, че правя съпоставки със себе си. Не отричам, но това няма да попречи на работата ми.

— Разбира се.

— Ще си помисля и ще ти се обадя. — Обърна се към вратата, а после отново към него. — Благодаря.

— Пак заповядай.

Сградата на Авеню Б бе „красавица“, както се изрази отзивчивият шеф на строителната бригада. Трите крила бяха превърнати в чудесен мултифункционален комплекс. Старите тухли вече бяха почистени от праха, саждите и графитите и матово розовият им цвят грееше.

Едва ли щеше да остане задълго в този вид.

Линиите бяха изчистени и прави. Красотата бе в семплите форми.

— Жалко, че беше запусната — бе мнението на майстора Хинки, който ги въведе във фоайето на средното крило. — Била е жилищна кооперация и основната конструкция е стабилна, но, боже мой, само да бяхте я видели отвътре. Беше като изкормена. С изкъртени дограми, издут паркет и водопроводна инсталация от ледниковата епоха. Напукана мазилка и стъкла на прозорците. Някои хора не проявяват никакво уважение към сградите.

— Сигурно си прав. Заключение ли добре, когато работниците си тръгнат?

— Естествено. Има толкова вандали, бездомници и отрепки, търсещи място, където да се чукат или дрогират. — Поклати глава,

украсена с прашна рекламна шапка на „Уитиър“. — Тук имаме доста скъпи инструменти, да не говорим за материалите. Стив... господин Уитиър не се скъпи за сигурността на обекта. Ръководи реномирана фирма.

Ив не знаеше какво е реномето на фирмата, но шумът бе осезаем. Едва надвикваше какофонията от звуци.

— Голямо пространство — отбеляза тя.

— Пет етажа, три корпуса. Около осемнайсет хиляди квадрата, без да се броят мансардите. Ще бъде съчетание на жилищна и търговска площ. Постарахме се да запазим максимална част от предишната структура и облик и добавяме нови елементи само там, където е наложително, за да съхраним оригиналния стил.

— Да. Толкова пространство, три корпуса, много входи и изходи. Голяма площ за оглед.

— Имаме централна охранителна система и допълнителни за всеки от корпусите.

— Кой разполага с кодовете?

— Ами... Стив, аз, главният дърводелец, заместникът ми и охранителната компания.

— Можеш да дадеш имената им на партньорката ми. Бихме искали да огледаме.

— За да продължите навътре, трябва да сложите защитна каска и очила. Това е закон тук.

— Няма проблем. — Ив взе яркожълтата каска и очилата. — Ще ми покажеш ли къде вече е сложено огнеустойчиво покритие?

— Почти навсякъде по пода. — Хинки се почеса по брадичката. — Ако искате, ще започнем оттук, но ви уверявам, че никой не може да проникне след края на работното ни време.

— Работата ми е да проверя това, Хинки.

— Тогава заповядайте. — Даде ѝ знак да го последва и запристъпва между инструментите. — Има търговски помещения. Вероятно ще бъдат дадени на изплащане за ресторант. Тук подът е запечатан. Трябваше да изкъртим стария паркет. Новият все още не е сложен. Само огнеустойчивият материал.

Ив извади скенера от чантата си и направи стандартна проверка за следи от кръв. Когато прецени колко време ще ѝ е нужно, за да обходи с него цялата сграда, подскочи.

— Ще ми направиш ли една услуга, Хинки? Намери някого да разведе партньорката ми из друго крило, докато ние обиколим това. После ще се заловим с третото. Така ще спестим малко време и труд.

— Както кажете. — Той извади радиостанцията от джоба си. — Хей, Кармайн. Трябваш ми на първия етаж на второ крило.

Разделиха се на два екипа и Ив провери всеки участък от етажа. Свикна да не обръща внимание на шума, поне през повечето време. Бръмчене и свистене, помпане на компресори и съскане на въздушни пистолети.

Гласовете на работниците звучаха с разнообразие от акценти. Бруклински, от Куинс, испански и уличен жаргон. Започна да ги слуша избирателно, както и музиката, предпочетена за фон във всяко помещение. Траш рок, звънко кънтри, салса, рап.

За да не губи време и да не се разсейва, слушаше бърборенето на Хинки само с половин ухо.

Говореше за климатика, охранителната система, електрическата инсталация, мазилката и водопроводните тръби и още преди да преминат към втория етаж, започна да я отегчава.

Продължи да нарежда за прозорците и дограмата. Спря се, за да смъмри един работник и да даде указания на друг, и това вдъхна надежда на Ив, че ще успее да го разкара, но я настигна, преди да се качи на третия етаж.

— Тук ще има апартаменти. Прилични жилища. Дъщеря ми ще се омъжва през пролетта. С годеника ѝ вече направиха вноска за едно от тях. — Ив погледна към него и долови умиленето в погледа му. — Мисля, че ще бъде идеално. Поне ще бъде сигурен, че сградата, в която живеят, е солидна. — Почука с пръст по стената. — Не като онези боклуци, с които някои обновяват старите сгради. Стив се гордее с качеството.

— Отдавна ли работиш за него?

— През октомври ще станат седемнайсет години. Свестен е. Разбира от строителство и работи рамо до рамо с нас.

Ив забеляза няколко капки кръв, но не им обърна внимание, както и в другите помещения. Когато много хора работят с инструменти на едно място, нормално е някой от тях да пострада.

— Прекарва ли много време на този обект?

— О, да. Най-големият, който сме поемали досега. С много мъки успя да сключи сделката и наминава всеки ден.

Придружи я до изхода на крилото по коридора от преградни стени.

— А синът му?

— Защо питате за него?

— Идва ли тук?

Хинки презрително изсумтя, но се овладя.

— Работи в офиса.

Ив спря за миг.

— Не го харесваш особено.

— Хора като него не ми допадат. — Хинки повдигна яките си рамене. — Не се е метнал на баща си, бих казал.

— Значи не идва.

— Отбивал се е един-два пъти. Не проявява голям интерес. Костюмар, нали разбирате?

— Ясно. — Ив прекрачи купчина дървен материал. — Възможно ли е да има кодовете за достъп?

— Не виждам защо.

— Син на шефа.

В отговор Хинки сви рамене.

Когато стигнаха до четвъртия етаж, ушите ѝ бучаха. Ако бе предвидила, че шумът ще бъде толкова непоносим, щеше да поиска тапи за уши. Струваше ѝ се, че звуците от инструментите стават все по-оглушителни. Със страхопочитание огледа електрическия трион в ръцете на мъж, който навярно тежеше не повече от петдесет килограма. Въздъхна дълбоко и включи скенера.

И откри златната жила.

— Какво е това, мамка му... извинявайте.

— Тук се е ляла много кръв, Хинки. — Придвижи скенера над пода и засияха огромни сини петна, а на стената се открииха множество пръски. — Някой от работниците да е оперирал апендикса си с този трион?

— Господи, не! Лейтенант, не е възможно да е кръв.

Но според нея бе напълно възможно. Проследи ивица, която продължаваше по коридора. Явно Тина Коб се бе опитала да пълзи. Беше я настигнал и приклепнал да я погледне отблизо, както личеше

по отпечатъците от подметки в кръвта, които бе оставил — за късмет на полицията.

Забеляза отпечатъци и на Тина Коб. От окървавени ръце. Бе направила опит да се изправи, подпирайки се на стената.

Сигурна бе, че се е гаврил с нея. Беше я оставил да пропълзи през целия коридор на четвъртия етаж, преди да нанесе смъртоносния удар.

— Не може да бъде! — Хинки стоеше, загледан в сините петна, и бавно клатеше глава. — Щяхме да видим нещо. Господи, никой не е забелязал нищо нередно.

— Етажът трябва да бъде опразнен. Налага се да те помоля да изведеш работниците си от сградата. Това е местопрестъпление. — Ив извади комуникатора си. — Пийбоди? Открих я. На четвъртия етаж.

— Трябва... трябва да се обадя на шефа.

— Позвъни му, Хинки. Кажи му да бъде на разположение в дома си след час. — Обърна се към него и изпита съчувствие, виждайки ужаса в очите му. — Освободи бригадата си и се свържи с Уитиър. Искам да разговарям с него.

След по-малко от час строителният шум бе заменен от полицейски. Въпреки че не се надяваше да събере други веществени доказателства, Ив изпрати голям екип „метачи“ да обходят цялата сграда. Бяха снети отпечатъци и магьосниците от лабораторията бяха извлекли миниатюрни частици от кръв за ДНК проби.

Отпечатъкът от показалец на стената вече бе съвпаднал с този на Тина Коб.

— Знам, ти би казала, че това е просто полицейска работа, резултат от прецизно проведено разследване, Далас, но според мен е истинско чудо, че открихме местопрестъплението.

Пийбоди огледа следите от кръв, които сияеха в синьо на светлината на скенерите върху стативи.

— Още няколко седмици, може би дори дни, и подът и стените щяха да бъдат облицовани. Избрал е добро място.

— Не е имало кой да види или чуе нещо — изтъкна Ив. — Лесно е било да я примамим да влезе, можел е да измисли стотици поводи. Има предостатъчно предмети, които е могъл да използва като оръжие, и материали за увиване, за да пренесе трупа. Първо е отнесъл бензина

до колата. Ще проверим дали го е взел оттук. Сигурно се води опис какво е складирано или закупено чрез сметката на „Уитиър“.

— Ще се заема с това.

— Ще го свършиш по пътя. Да вървим при Уитиър.

Не желаше да го вика на местопрестъплението, поне засега. Искаше първата им среща да бъде в дома му, където човек се чувства най-спокоен. И където хората обикновено стават най-нервни при вида на полицейска значка.

Не желаше да бъде заобиколен от подчинени и приятели.

Сам им отвори вратата и Ив забеляза по лицето му признаци на недоспиване, а в очите му — изумление и тревога.

Поддаде ѝ ръка, което бе инстинктивна реакция на добре възпитан човек.

— Лейтенант Далас? Стив Уитиър. Не знам какво да мисля и какво да кажа. Не мога да го приема. Според Хинки е станала някаква грешка и аз съм склонен да се съглася. Бих искал да отида на обекта и...

— Не мога да ви позволя това сега. Може ли да влезем?

— Какво? О, разбира се. Извинете ме. А... — Покани ги с жест и им стори път. — Не е зле да седнем. — Потърка чело. — Някъде. Ето тук. Съпругата ми излезе, но очаквам скоро да се върне. Не бих искал да ви заваря у дома. Предпочитам да се опитам да ѝ обясня... Добре. — Заведе ги в кабинета си и им посочи столове. — Желаете ли нещо? Нещо за пиене?

— Не. Господин Уитиър, ще записвам този разговор. И ще ви прочета правата.

— Права... — Отпусна се на един стол. — Бихте ли почакали само минута? Заподозрян ли съм? Трябва ли... имам ли нужда от адвокат?

— Имате право на адвокат по всяко време. Искам само да получа показанията ви, господин Уитиър. Да ви задам няколко въпроса. — Ив сложи записващото устройство на видно място на масата и изрецитира стандартния текст. — Разбирате ли правата и задълженията си?

— Мисля, че да. Това е единственото, което разбирам.

— Бихте ли ми казали къде бяхте в нощта на двадесет и трети август?

— Не зная. Може би тук, у дома. Трябва да проверя в бележника си. — Уитиър стана и взе от бюрото си малък календар. — Е, излъгал съм се. С Пат сме били на вечеря с приятели. Сега си спомних. Срегнахме се около седем и половина в „Мърмейд“. Ресторант, предлагащ морски деликатеси, на Първо Авеню, между Седемдесет и първа и Втора улица. Прибрахме се около полунощ.

— Имената на хората, с които сте били?

— Джеймс и Кийра Съдърланд.

— А след полунощ?

— Моля?

— Какво правихте след полунощ, господин Уитиър?

— Легнахме си. Със съпругата ми си легнахме.

Изчерви се, докато изричаше тези думи, и й напомни за засраменото лице на Фийни, когато се бе досетил какво са правили тя и Рурк по време на кратката почивка.

Явно съпрузите Уитиър си бяха позволили малка лудория преди заспиване.

— А на двадесет и първи август?

— Не разбирам — промърмори той, но надникна в бележника си. — Не съм отбелязал нищо. Четвъртък, четвъртък... — Замисли се и затвори очи. — Сигурно сме си били у дома, но трябва да попитам Пат. Има по-добра памет за тези неща от мен. Прекарваме повечето вечери тук. Твърде горещо е за излизане.

Изглеждаше кротък като агънце, толкова невинен, колкото на седем години. Би се обзаложила, че не е способен да извърши престъпление.

— Познавате ли лице на име Тина Коб?

— Не мисля. Името ми звучи някак познато... като че ли съм го чувал някъде. Съжалявам, лейтенант Далас, ако ми обясните какво става, ще...

Замълча и Ив забеляза внезапната промяна в изражението му, когато се досети. В този миг напълно се убеди в невинността му. Този човек не бе пролял нито капка от кръвта на момичето.

— Боже мой, онова момиче, чийто овъглен труп беше намерен на няколко преки от обекта. Тук сте във връзка с нея.

Ив пхна ръка в чантата си точно когато на вратата се позвъни. „Рурк“, помисли си тя. Накрая бе решила да му се обади. Не за да ѝ помогне да разбере дали Уитиър е замесен, а за да зададе въпросите за сина му в присъствието на негов познат.

— Партньорката ми ще отвори — каза тя и извади снимката на Тина. — Познавате ли тази жена, господин Уитиър?

— О, да, за бога! От телевизионните репортажи. Видях лицето ѝ. Била е почти дете. Мислите, че е убита в моята сграда, но не разбирам защо. Нали е била намерена овъглена в някакъв имот наблизо?

— Убийството не е извършено там.

— Нима очаквате да повярвам, че някой от работниците ми има пръст в това? — Вдигна поглед и с израз на учудване внезапно се изправи. — Рурк?

— Стив.

— Рурк е цивилен консултант за това разследване — обясни Ив. — Имате ли нещо против присъствието му тук?

— Не. Нямам...

— Кой знае охранителните кодове за обекта на Авеню Б?

— Аха. Господи. — Стив потърка слепоочието си. — Аз и охранителната компания естествено. Хинки... не мога да разсъждавам ясно. Юл, Гейнър. Това са всички.

— Жена ви?

— Пат? — Леко се усмихна. — Не. Няма смисъл.

— А синът ви?

— Не. — Изглежда я с празен поглед. — Не. Тревър не работи на обекти.

— Но е влизал в онази сграда?

— Да. Никак не ми харесва накъде биете, лейтенант.

— Синът ви знае ли, че е внук на Алекс Крю?

Страните му станаха мъртвешки бледи.

— Ще се възползвам от правото си на адвокат.

— Изборът е ваш. — „Застъпва се за него — помисли си Ив. — Инстинкт. Баща, който се опитва да закриля сина си“. — Но ако се намесят адвокати, ще бъде по-трудно да скриете някои факти от медиите. Мъчно ще запазите роднинската си връзка с Алекс Крю в тайна от обществеността. Предполагам, че бихте предпочели някои подробности от миналото ви да не се разчуват, господин Уитиър.

— Какво общо има това с Алекс Крю?

— На какво сте готов, за да запазите тайната за баща си, господин Уитиър?

— Почти на всичко. Почти. Самият факт... страхът разруши здравето на майка ми. Това би могло да я убие.

— Саманта Ганън е разкрила доста неща в книгата си.

— Не виждам връзката. А и майка ми не знае за книгата. Аз решавам какво да научава и какво — не. Трябва да я предпазвам от тези мъчителни спомени, лейтенант. Никога не е сторила зло на някого и не заслужава да бъде изложена на показ. Не е добре.

— Нямам намерение да ѝ причиня това. Не искам да се наложи да се срещна с нея, да я принудя да говори.

— Желаете да защитиш майка си — тихо каза Рурк. — Както тя теб. Но има цена, която трябва да платиш, Стив, както тя е платила навремето. Налага се да говориш заради нея.

— Какво мога да ви кажа? За бога, бях дете, когато го видях за последен път. Умря в затвора. Няма нищо общо с мен и семейството ми. Ние изградихме този живот.

— С диамантите ли платихте за него? — любопитства Ив и той рязко извърна глава, явно дълбоко засегнат.

— Не. Дори и да имах представа къде са, не бих ги докоснал. Не исках да използвам нищо негово.

— Синът ви знае за тях.

— Това не означава, че е убиец! Не би посегнал на живота на едно беззащитно момиче. Говорите за моя син.

— Възможно ли е да е узнал охранителните кодове?

— Не съм му ги давал. Искате да дам показания срещу сина си. Срещу детето си.

— Искам да ми кажете истината. Моля ви да ми помогнете да затворя една врата, отворена от баща ви преди много години.

— Да затворите кръга — промълви Стив и притисна страните си с длани. — Господи! Господи!

— Какво ви донесе Алекс Крю в онази нощ? Какво остави в къщата ви в Кълъмбъс?

— Какво? — Стив се засмя и поклати глава. — Играчка. Най-обикновена играчка. — Махна към рафтовете, отрупани със стари дрънкулки. — Подари ми малък булдозер. Не го исках. Макар и със

страх, взех го, защото още повече се страхувах какво ще ми стори, ако не го приема. После ме изпрати на горния етаж. Не знам какво е казал на майка ми през следващите няколко минути, освен обичайните заплахи. Помня само, че тя плака цял час, след като си тръгна. И започнахме да събираме багажа си.

— Пазите ли играчката все още?

— Да, за да ми напомня какъв е бил, с какво съм се преборил и докъде съм стигнал благодарение на жертвите, които е направила майка ми. Истинска ирония. Булдозер. Ще ми се да вярвам, че съм изринал и погребал миналото. — Погледна към рафтовете, намръщи се и стана. — Трябваше да е тук. Не си спомням да съм го местил. Странно.

„Играчки антики“, помисли си Ив, докато Уитиър търсеше. Бившият приятел на Ганън имаше подобни в офиса си и предварително копие от книгата.

— Синът ви също ли колекционира такива неща?

— Да, това е единственият ни общ интерес. Но за него колекционерската им стойност има по-голямо значение, отколкото за мен. Не е тук. — Обърна се, пребледнял като платно. — Това не означава нищо. Може би съм го сложил някъде другаде и съм забравил. Просто играчка.

29.

— Възможно ли е да е бил преместен?

Ив огледа рафтовете. Имаше смътна представа как изглежда един булдозер. Познанията ѝ за машините се свеждаха до тези, които се движеха из града. Макси бусите, ревящи по улиците, въздушните скутери, които профучаваха на най-неудобните места в най-неудобните моменти, почистващите камиони и онези, които събираха отпадъци за рециклиране.

Но разпозна няколко модела на старомодни пикапи и фирмени микробуси и лъскав червен трактор, досущ като онзи, който бе видяла наскоро във фермата на лелята на Рурк.

Имаше миниатюрни копия на коли на спешните служби, доста по-тежки и тромави на вид от онези, които се движеха сега по улиците и небето на Ню Йорк. И безброй подобия на камиончета с гребла, назъбени лопати или цистерни.

Не разбираше как Уитиър може да бъде толкова сигурен, че нещо липсва, и да знае кое къде се намира. Струваше ѝ се, че вижда просто малки превозни средства с колела, крила или и двете, струпани на едно място, сякаш чакаха зелена светлина.

Но той бе мъж, а от опита си с Рурк Ив знаеше, че мъжете познават добре играчките си.

— Не съм го преместил аз. Щях да си спомня. — Стив тършуваше по рафтовете, докосваше количките и машините, повдигаше някои от тях. — Не мисля, че е и жена ми или домашната помощница.

— Има ли такива неща и другаде в къщата? — попита тя.

— Да, по няколко тук-там, а основната част от колекцията ми е горе в офиса, но...

— Защо не погледнете там? Пийбоди, ще помогнеш ли на господин Уитиър?

— Разбира се. Братята ми притежават по няколко малки колички — заговори Пийбоди и тръгна с Уитиър към вратата. — Но не като вашите.

Ив изчака, докато гласовете им заглъхнаха.

— Каква е стойността на тези антики?

Посочи към рафтовете и се обърна към Рурк.

— Това не е точно в моята област, но всички дребни старинни предмети са ценни. — Взе смешно малко камионче и завъртя колелата. Усмивката му потвърди теорията на Ив, че мъжете имат слабост към подобни предмети. — И състоянието им е от значение, а тези тук ми се струват отлично запазени. Мислиш, че играчката е открадната.

— Доста вероятно.

Рурк остави камиончето и леко го побутна напред-назад.

— Ако Тревър Уитиър го е откраднал от баща си и диамантите наистина са скрити в него... нали натам клониш?

— Не просто клоня. Убедена съм. Не мисля, че е редно да си играеш с тях — добави тя, когато го видя да посяга към малък трактор.

Той издаде звук, който бе израз на разочарование или лек срам, а после пхна ръце в джобовете си.

— Тогава защо да убива? Защо да прониква в къщата на Саманта Ганън, вместо просто да вдигне тост с шампанско за страхотния си късмет?

— Кой твърди, че знае къде са? — Ив долови недоумението му. — Виж профила му. Той е мързелив, егоцентричен използвач. Обзалагам се, че ако Уитиър прегледа колекцията си, ще забележи, че няколко от най-ценните предмети в нея липсват. Възможно е глупавото копеле да ги е продало, заедно с диамантите.

Закрачи покрай рафтовете и огледа играчките.

— Бившият приятел на Ганън също има колекция.

— Така ли? — Рурк кимна. — Наистина?

— Да. Не толкова богата, поне онази част от нея, която видях в офиса му. Това свързва Тревър Уитиър с него. — Тя допря показалци един до друг. — Общ интерес към играчките антики. Бившето гадже на Ганън имаше предварително копие на книгата и е напълно възможно да са разговаряли за нея.

— Пресечни точки — съгласи се Рурк. — Светът е малък, нали? Бившият приятел купува играчки от сина на Уитиър или поне се познават. Срещат се, разговарят за колекциите си и случайно става дума за книгата. Бабата на Саманта е притежавала магазин за антики,

който вероятно все още съществува. Още една нишка, която може да ги отведе до тази тема.

— Струва си да се провери. Искам колкото е възможно повече доказателства, сочещи към Тревър Уитиър. Трябва ми основание да го завлека в стаята за разпити и да получа разрешително за обиск на жилището му. Затова е необходимо да проведе няколко бързи разговора. — Намръщено погледна към вратата. — Мислиш ли, че Уитиър ще си мълчи и ще предупреди Тревър, че го търсим?

— По-скоро ще се опита да съдейства. Това би била инстинктивната му реакция. Да постъпи, както е редно. Дори не му хрумва, че синът му може да е убиец. Изключва тази вероятност. Загазил — да. Нуждаещ се от помощ — да. Но не и хладнокръвен убиец. Ако започне да мисли в тази посока, не знам какво би направил.

— Тогава да не се отделяме от него.

Обади се на Бакстър и Трухарт да дойдат при Уитиър. Щяха да го придружат до офисите на компанията в центъра, където съхраняваше друга част от колекцията си.

— Изчакайте съпругата — нареди Ив на Бакстър. — Не я изпускайте от очи. Никой от двамата не бива да получава възможност да се свърже със сина им. Ако имаме късмет, ще го хванем, преди да разбере, че го търсим.

— Докога искаш да стоим при тях?

— Опитайте се да спечелите два часа. Трябва да получа заповед за обиск на жилището на Уитиър младши и да се добера до Чад Дикс. Ще изпратя двама униформени на Лонг Айланд, където живее майката на Уитиър. За всеки случай.

— Ще постоим тук. Може би ще ни позволи да си поиграем с малката пожарна.

— Всички мъже ли си падате по камиончета?

— Както вие по кукли и следобедни партита. — Някой с понисък чин би затреперил от убийствения ѝ поглед. — Е, добре, може би не всички.

— Останете колкото е възможно по-дълго — заповяда тя, преди да излезе. — Ако започне да става напечено, обадете ми се.

— Да, да. Хей, обзалагам се, че това нещо има работеща сирена.

Ив чу пронизителното ѝ изсвирване, докато минаваше през фоайето.

— Извинявайте за идиотщините на партньора ми, господин Уитиър. Оценяваме съдействието ви.

— Няма проблем. Искам да изясним нещо. — Стив се усмихна насила. — Ще отида да... — Махна с ръка към кабинета си. — Ще проверя дали детективът не...

— Вървете. Ще изчакате съпругата — прошепна тя на Трухарт. — Ако случайно се появи синът, задръжте го тук и ми позвънете.

— Разбрано, лейтенант.

— Пийбоди, идваш с мен.

— С удоволствие. — Пийбоди хвърли поглед към Рурк. — Ти ще дойдеш ли с нас?

— Едва ли мога да помогна на лейтенант Далас с нещо друго в момента.

— Може би има с какво да бъдеш полезен на мен.

— Искрено се надявам.

Ив се спря на тротоара.

— Ако си на разположение, ще ти се обадя, когато арестуваме Тревър.

— На всяка цена. Междувременно мога да се допитам до известни колекционери дали през последните няколко месеца на пазара на антики се е появил предмет, отговарящ на описанието.

— Ще бъде от полза. Благодаря. Да помолим шефа да ни издайства заповед за обиск. Искам да поговоря с Чад Дикс. Ако докажем връзката, онзи тип ще бъде с единия крак в кафеза.

Рурк повдигна брадичката ѝ — жест, който я накара да потръпне, а Пийбоди дискретно се оттегли.

— Непоклебима си в това разследване, лейтенант.

— Не само в това — промърмори тя и побутна ръката му. — Винаги съм непоколебима.

— Понякога прекалено се вживяваш, което води до физическо и емоционално изтощение.

— Всеки случай е различен. При този разследването протича на етапи. Освен ако не е разбрал, че сме по петите му, Тревър не представлява сериозна заплаха за никого. Родителите му са под надзор и ще изпратя двама полицаи при баба му. Ганън е защитена. Те са най-

вероятните набелязани. Все пак не искам да гадая кой ще бъде следващият убит. Трябва да се освободя от този товар.

— Разбирам. — Въпреки реакцията ѝ преди малко, отново я докосна и прокара пръст по сенките под очите ѝ. — Но не е зле да поспиш една нощ.

— Когато разследването приключи. — Пъхна палци в предните си джобове и въздъхна тежко, защото знаеше, че така ще го накара да се засмее. — Хайде, побързай. Кратко и без език.

Рурк избухна в смях, както бе очаквала, и се наведе за съвсем невинна целувка.

— Добре ли беше?

— Не си струваше. — Видя закачливия блясък в очите му и го побутна по гърдите. — Стига засега, приятел. Връщай се на работа. Купи някой голям търговски център или нещо подобно.

— Ще видя какво мога да направя.

По сигнал на Ив Пийбоди тръгна към колата.

— Сигурно си безкрайно щастлива, щом мъж като него те гледа така всеки ден.

— Не помага срещу стреса. — Седна зад волана и затвори вратата. — Да окошарим онова копеле и може би и двете поне веднъж ще се приберем у дома навреме.

Тревър мразеше свижданията с баба си. Мислите за старост и болести го отвращаваха. Все пак имаше начини за справяне с най-лошите симптоми на остаряването. Пластична хирургия, физическа активност, трансплантация на органи.

Видимите белези на старост, според него, бяха признак или на мързел, или на бедност. И двете състояния бяха неприемливи.

Болестите бяха нещо, което трябваше да бъде избягвано на всяка цена. Повечето физически неразположения бяха временни и лесно преодолими. Бе нужно човек просто да се грижи добре за себе си. Психичните заболявания представляваха само срам за всеки, свързан с пациента.

Смяташе баба си за себична лунатичка, твърде разглезена от баща му. Ако не пилееше толкова пари и време, за да я кара да се чувства уютно в малкия си хаотичен свят, бързо щеше да се стегне.

Отлично знаеше какви суми плащат родителите му — от неговото наследство — за престоя ѝ в луксозната лудница, за храната и медицинските грижи.

„Не мога да търпя това“, помисли си той, докато влизаше с двуместния си „Джетстрийм 3000“ в подземния паркинг до приюта. Откачената старица можеше да живее още четиридесет години и да отнема от наследството му, от това, което по право принадлежеше на него.

Наистина бе вбесяващо.

Сантименталната привързаност на баща му също го изпълваше с негодувание. Биха се грижили добре за нея и в по-евтин или дори държавен приют. Плащаше данъци за поддържането на тези заведения, нали? Какъв смисъл имаше да не ги използва, щом даваше пари от джоба си за тях?

Не би усетила разликата. Когато той започнеше да покрива разходите, незабавно щеше да бъде преместена.

Отвори багажника и извади бялата кутия от цветарския магазин. Щеше да ѝ занесе рози, да изиграе ролята си. Нямаше да съжалява за времето и инвестицията, която бе направил за тях, ако тя знаеше нещо. Ако по чудо си спомнеше нещо.

Струваше си да опита. Щом старият бе в пълно неведение, може би лудата му майка криеше някаква нишка в дълбините на замъгленото си съзнание.

Качи се с асансьора до партера и се подготви за представлението. Когато излезе, лицето му имаше приветлив, леко разтревожен израз. Вече се бе въплътил в образа на красив млад мъж, дошъл на свиждане при болна роднина, към която е силно привързан.

Застана до регистратурата и сложи кутията с цветята така, че администраторката да прочете името на скъпия магазин.

— Искам да се видя с баба си, Джанин Уитиър. Аз съм Тревър. Не съм се обадил предварително, импулсивно реших да се отбия. Минах покрай цветарския магазин, сетих се, че баба много обича розови рози, и просто ми хрумна да ѝ купя букет от тях. Нали няма проблем?

— Не, разбира се! — възкликна жената. — Много мило. Сигурна съм, че ще се зарадва на цветята толкова, колкото и да види внука си. Нека само проверя дали днес е в състояние за свиждане.

— Знам, че има добри и лоши дни. Надявам се днес да е спокойна.

— Да, отбелязано е, че ще прекара деня в общото помещение на втория етаж. Това е добър знак. Нека само да провера самоличността ви.

Посочи скенера за отпечатъци.

— О, разбира се! Разбира се.

Тревър положи ръката си и изчака потвърждението на самоличността му. „Безсмислени мерки за сигурност“, помисли си той. Кой би проникнал незаконно в старчески дом? Излишен разход, заради който годишната такса бе с няколко хилядарки по-висока.

— Заповядайте, господин Уитиър. Само да сканирам и тази кутия. — Администраторката плъзна ръчен скенер по капака, за да се увери, че вътре наистина има рози, и го покани с жест да продължи. — Може да се качите по главното стълбище или да ползвате асансьора, ако предпочитате. Общото помещение се намира от лявата страна на коридора. Обърнете се към някоя от дежурните сестри. Веднага ще изпратя информацията за вас.

— Благодаря. Приятно място. Искрено се радвам, че за баба се грижат толкова добре.

Избра стълбите. Видя и други хора с цветя и подаръци в пъстри опаковки. Униформите на персонала бяха в успокояващи пастелни цветове, несъмнено съзнателно подбрани. На този етаж пациентите се движеха свободно, сами или придружавани от медицински лица. През широките слънчеви прозорци се виждаше голям парк с криволичещи пътеки, по които се разхождаха още пациенти, сестри и посетители.

Струваше му се изумително, че има хора, избрали да работят на такова място, независимо от заплатата, а други идват често, и то доброволно, без да им се плаща.

Самият той не бе стъпвал в приюта почти от година и искрено се надяваше това да е последното посещение, което се налага да направи.

Вглеждаше се в лицата край себе си и за миг се изплаши, че няма да познае баба си. Трябваше да погледне няколко снимки, преди да тръгне.

Всички старици му се струваха еднакви. Изглеждаха обречени и безполезни.

Жена в инвалидна количка протегна костеливата си ръка към панделката на кутията в ръцете му.

— Обичам цветя. Обичам цветя. — Пискливият глас се изтръгваше от сбръчкано лице, което приличаше на изсъхнала ябълка. — Благодаря ти, Джони! Обичам те, Джони!

— Стига, Тифани. — Кокетната брюнетка, която я придружаваше, се наведе над моторизираната количка и потупа старицата по рамото. — Този симпатичен мъж не е твоят Джони. Джони беше тук вчера, не помниш ли?

— Нали цветята са за мен?

Тифани вдигна поглед към него с надежда и хвана панделката с пръст като с кука.

Тревър едва не потръпна от отвращение и се отдръпна, за да не се докосне до грозната ръка, покрита със старчески петна.

— За моята баба са. — Усмихна се, въпреки че в гърлото му напираше гняв. — Много специална жена. Но... — Срещна за миг одобрителния поглед на медицинската сестра, отвори кутията и извади напъпила роза. — Сигурен съм, че няма да има нищо против, ако ви дам една.

— Много мило — отбеляза сестрата. — Е, довольна ли си сега, Тифани? Красива роза от красив мъж.

— Много красавци ми подаряват цветя. Много.

Погали венчелистчетата и потъна в някакъв смътен спомен.

— Казахте, че сте дошли при баба си? — подкани го брюнетката.

— Да. Джанин Уитиър. На регистратурата ми казаха, че е в общото помещение.

— Да, там е. Джанин е прекрасна дама. Сигурна съм, че ще бъде трогната, когато ви види. Ако имате нужда от помощ, повикайте ме. Връщам се след малко. Аз съм Ема.

— Благодаря. — Не знаеше дали и Ема няма да му бъде полезна с нещо, така че не бе зле отново да се усмихне на старицата. — Радвам се, че се запознахме, Тифани. Надявам се да се видим отново.

— Хубави цветя. Студени очи. Мъртвешки очи. Понякога лъскавият плод е гнил отвътре. Ти не си моят Джони.

— Съжалявам — прошепна Ема, побутна количката на старицата и двете се отдалечиха.

„Грозна стара дрипа“, помисли си Тревър и този път си позволи да потръпне, преди да продължи.

Общото помещение бе светло, приветливо и просторно, разделено на зони за специални занимания. На стенните екрани вървяха разнообразни програми, а по масите бяха подредени комплекти за игри и творчески дейности. Имаше и кътове за свиждания или четене на книги и списания.

Пълно бе с хора и нивото на шума му напомни за коктейл парти, на което хората се разделяха на групи и не обръщаха внимание на разговорите, водещи се край тях.

Докато се озърташе, към него се приближи друга сестра.

— Господин Уитиър?

— Да, аз...

— Днес баба ви е добре.

Посочи към маса до прозореца, на която две жени и един мъж играеха карти.

Обзе го паника, защото не бе сигурен коя от двете старици е баба му, но видя превръзка на крака на едната. Ако баба му бе пострадала, в дома на родителите му непрекъснато щеше да се говори за това.

— Изглежда чудесно. Спокоен съм, като зная, че е в добри ръце и се чувства доволна. А и денят е приятен, не горещ като вчера. Може ли да я изведе на разходка в градината?

— Сигурно ще ѝ хареса. След час трябва да вземе лекарства. Ако не се върнете, ще изпратим някого да я доведе.

— Благодаря. — Вече по-уверен, тръгна към масата. Усмихна се и приклепна. — Здравей, бабо. Донесох ти цветя. Розови рози.

Не го погледна дори за миг, а остана съсредоточена върху картите в костеливите си ръце.

— Трябва да довърша тази игра.

— Добре.

„Глупава неблагодарна кучка“. Тревър се изправи, застана до нея с кутията в ръце и видя как внимателно избра карта.

— Джин! — извика другата жена с изненадващо силен и плътен глас. — Отново ви разбих.

Обърна картите си на масата и накара кавалера да изругае.

— Мери си приказките, стар козел такъв. — Победителката завъртя стола си и любопитно изгледа Тревър, докато мъжът броеше

точки. — Значи ти си внукът на Джанин. За първи път те виждам. Тук съм от месец, а досега не си я посещавал. Ще остана само шест седмици. — Потупа по превръзката си. — Злополука при ски. Моята внучка идва всяка седмица, като по часовник. На теб какво ти пречи?

— Много съм зает — хладно отвърна той. — Не мисля, че това ви интересува.

— На последния си рожден ден навърших деветдесет и шест, така че всичко на този свят ме интересува. Синът и снахата на Джанин идват по два пъти седмично, понякога дори по-често. Жалко, че ти си толкова зает.

— Хайде, бабо.

Тревър обърна гръб на досадната старица и побутна количката на Джанин.

— Мога да ходя! Мога да ходя много добре. Няма нужда някой да ме бута.

— Само докато излезем в градината. — Искаше да я изведе навън час по-скоро. Сложи бялата кутия в скута ѝ и обърна количката към вратата. — Днес не е много горещо. Просто е топло и слънчево. Свежият въздух ще ти се отрази добре.

Въпреки безупречната чистота в приюта и купищата пари, които поглъщаше поддържането ѝ, Тревър усещаше мириса на старост и болести, от който му се гадеше.

— Не успях да преброя точките си.

— Няма нищо, бабо. Защо не отвориш подаръка?

— Днес по график нямам разходка в градината — трезво изтъкна тя. — Не разбирам защо е тази промяна.

Но пръстите ѝ посегнаха към капака на кутията, докато внукът ѝ вкарваше количката в асансьора.

— О, прекрасни са! Рози. Все не успях да отгледам рози в градината си. Засаждах поне по един храст на всяко място, където живеехме. Помниш ли, скъпи? Трябваше да опитвам. Майка ми имаше най-красивата розова градина.

— Сигурно — каза Тревър с безразличие.

— Виждал си я веднъж.

Бе въодушевена и под бръчките ѝ прозираше красотата, която твърдеше, че е притежавала някога. Тревър не я долови, но забеляза

перлените обици на ушите ѝ и скъпите ѝ обувки от мека светла кожа. Какво разточителство.

Джанин продължи нежно да гали розовите венчелистчета. Онези, които минаха покрай тях, видяха радостта от цветята на една крехка възрастна жена и чаровния, добре облечен млад мъж, който буташе количката ѝ.

— На колко години беше, скъпи? Мисля, че на четири. — Със засияло лице, извади една от дългостеблените красавици от кутията, за да вдъхне аромата ѝ. — Ти не помниш, но аз помня съвсем ясно. Но защо нямам никакви спомени от вчера?

— Защото вчерашният ден не е важен.

— Направиха ми нова прическа. — Завъртя глава, за да покаже кестенявите си къдрици. — Харесва ли ти, скъпи?

— Добре изглежда.

Тревър реши, че дори за милиони в диаманти не би докоснал косите на старицата. Впрочем на колко години бе тази торба кокали? Пресметна наум и с изненада установи, че е по-млада от досадната кучка на масата за карти.

Изглеждаше по-стара, навярно защото бе лунатичка.

— Заведох те при нея само веднъж — замислено кимна тя. — За няколко часа. Толкова ми беше домъчняло за майка ми, че сърцето ми се късаше. Но беше зима и розите не бяха разцъфнали, така че ти не можа да ги видиш. — Потърка една розова пъпка в бузата си. — Навсякъде, където отидехме, засаждах цветя в градината. Трябваше да опитвам. О, толкова е светло! — промълви тя с треперещ глас, когато излязоха навън. — Ужасно блести.

— Само след минута ще отидем на сянка. Знаеш ли кой съм, бабо?

— Винаги съм те познавала. Трудно беше при толкова чести промени, но знаех кой си, скъпи. Грижехме се един за друг, нали?

Протегна ръка назад и докосна неговата.

— Разбира се. — Щом го вземаше за баща му, хубаво. Всъщност така бе по-добре. Той бе най-близкият ѝ човек. — Пазехме се.

— Понякога спомените ми се губят. Изплуват и изчезват като в сън. Но винаги виждам теб, Уесли. Не, Матю. Не, не, Стивън. — Въздъхна с облекчение, когато налучка името. — Отдавна се казваш

Стивън. Искаше да запазиш това име и все още го носиш. Толкова се гордея с моето момче.

— Спомняш ли си за последния път, когато той ни откри? Баща ми? Помниш ли последното му посещение?

— Не искам да говоря за това. Получавам главоболие. — Енергично поклати глава, докато се отдалечаваха по пътеката. — Нали тук е безопасно за нас?

— Напълно. Вече го няма. Мъртъв е. Отдавна е мъртъв.

— Така казват — прошепна тя. Явно не бе убедена.

— Не може да те нарани. Но спомняш ли си какво стана, когато дойде за последен път? Онази вечер, в къщата в Охайо.

— Мислехме, че сме в безопасност, но той все успяваше да ни намери. За нищо на света не бих му позволила да ти стори нещо лошо. Все ми е едно какво ще прави с мен, дори и да ме пребие. Но няма да посегне на теб. Няма да нарани бебчето ми.

— Да. Да. — „Господи — помисли си той, — стегни се“. — Но онзи последен път, в Охайо? В Кълъмбъс?

— Това ли беше последният път? Не си спомням. Понякога си мисля, че е било сън, просто лош сън. Все пак трябваше да заминем. Не исках да поемам рискове. Твърдяха, че е мъртъв, но нима можеха да бъдат сигурни? Той каза, че ще те открие, където и да си. Затова трябваше да бягаме. Пак ли се налага да бягаме?

— Не. Но когато бяхме в Кълъмбъс, той дойде една вечер, нали?

— О, господи, да. Беше пред вратата ни, нямахме време да избягаме. Ти беше изплашен и здраво държеше ръката ми. — Старицата отново посегна назад и стисна ръката на Тревър, докато костите му изпукаха. — Не бих те оставила насаме с него дори за минута. Заплашваше, че ще те отведе. Но все още не искаше, било твърде рано. Казваше, че един ден ще се огледам и теб няма да те има. Че никога вече няма да те видя. Не можех да му позволя да те отнеме от мен, скъпи. Никога, никога не бих допуснала да те нарани.

— Не е успял. — Тревър нетърпеливо стисна зъби. — Какво стана в онази нощ, когато дойде в Кълъмбъс?

— Бях те сложила да си легнеш. Имаше пижама с картинки на Фродо. Моят малък Властелин на пръстените. Обаче трябваше да те събудя. Не знам какво щеше да направи, ако бях отказала. Заведох те на долния етаж и той ти даде подарък. Хареса ти. Беше малко момче,

но и ти се боеше от него. „Не е за игра — каза, — само го пази. Един ден ще струва много“. После дълго се смя.

— Какво беше? — По гръбнака на Тревър пробягна тръпка на вълнение. — Какво ми подари?

— Отпрати те. Все още беше твърде малък, за да се интересува от теб. „Връщай се в леглото и помни какво ти казах. Пази го“. Сякаш и досега е пред очите ми, с онази зловеща усмивка. Може би е имал пистолет. Нищо чудно. Нищо чудно.

— Какво да пазя?

Но баба му вече бе далеч от него. Беше се върнала при страховете си отпреди петдесет години.

— После останахме насаме и той ме сграбчи за гърлото. — Протегна ръка към шията си и дишането ѝ стана учестено. — Помислих, че този път ще ме убие. Ако не бяха непрекъснато, един ден щеше да ме убие. Ако не се криехме, щеше да те отведе. Трябва да отида в полицията. — Сви ръка в юмрук и го стовари върху кутията. — Но твърде много се страхувам. Той ще ни убие, ще убие и двама ни, ако се обадя в полицията. Какво могат да направят? Твърде умен е. Винаги успява да им се изплъзне. Затова е по-добре да се крием.

— Кажи ми за онази вечер. За онази единствена вечер.

— Онази вечер. Онази вечер. Няма да я забравя. Мога да забравя какво ми се е случило вчера, но това — никога. Сякаш чувам гласа му в главата си. — Закри ушите си с длани. — Джудит. Казвах се Джудит.

„Времето изтича“, помисли си Тревър. Скоро щяха да я потърсят, за да ѝ дадат лекарства. Разтревожен, че ако някой види, че има пристъп, или чуе уплашеното ѝ скимтене, ще я отведат по-скоро, започна да бута количката ѝ по-бързо към плътните сенки.

Макар и с погнуса, потупа крехкото ѝ рамо.

— Това няма значение. Интересува ме само онази нощ. Ще се почувстваш по-добре, ако ми разкажеш. Аз също — добави той с въздишка. — Искаш да се чувствам добре, нали?

— Не искам да се безпокоиш. О, скъпи, не се страхувай. Винаги ще се грижа за теб.

— Разбира се. Доразкажи ми за онази нощ в Охайо, когато той дойде и ми донесе подарък.

— Гледаше ме с онези ужасни студени очи. „Бягай колкото искаш, но отново ще те намеря. Ако тогава подаръкът не е у момчето,

ще убия и двама ви“. Никой нямаше да разбере за нас. Ако исках да остана жива и да запазя живота на детето си, трябваше да изпълня това, което нареди, в случай че ни открие. Върна ли се? В сънищата ми все ни намираше.

— Какво донесе, по дяволите? — Рязко разтърси количката ѝ, завъртя я и се вгледа в лицето ѝ отблизо. — Кажи ми какво донесе.

Погледна го с широко отворени, изцъклени очи.

— Булдозер, яркожълт булдозер. Държах го затворен в кутията години наред, сякаш го криех. Ти никога не си играеше с него. После го извади и го сложи на един рафт. Защо искаше да стои там? За да му покажеш, че си изпълнил заръката му?

— Сигурна ли си? — Сграбчи немощните ѝ рамене с крехки кости. — Сигурна ли си, по дяволите?

— Твърдяха, че си мъртъв. — Джанин пребледня и затаи дъх. — Казваха, че си мъртъв, а ето че не си. Знаех, знаех, че не си мъртъв. Виждам те. Този път не е сън. Отново ни намери. Време е да бягаме. Няма да ти позволя да посегнеш на детето ми. Трябва да бягаме.

Затрепери и бледото ѝ лице обезпокоително се зачерви. Тревър се отдръпна, когато го отблъсна от себе си, и я погледна равнодушно, докато напругаше сили да се изправи. Розите паднаха от кутията и се разпиляха по пътеката. С широко отворени очи, старицата направи отчаян опит да побегне, но се препъна, просна се като парцалена кукла върху красивите цветя и остана да лежи неподвижна под струящите слънчеви лъчи.

30.

Ив стоеше срещу същата администраторка в сградата, където бе работното място на Дикс, но този път процедурата премина доста по-бързо. Още щом я бе видяла да прекосява фоайето, жената бе застанала нащрек.

— Детектив Далас.

— Лейтенант. — Ив извади значката си, за да опресни паметта ѝ.
— Осигурете ми достъп до етажа на Чад Дикс.

— Разбира се. Веднага. — Докато въвеждаше данните им, жената гледаше ту нея, ту Пийбоди. — Офисът на господин Дикс се намира...

— Знам къде е — прекъсна я Ив и тръгна към асансьора.

— Голямо удоволствие ли изпитваш да всяваш страх в сърцата на всички хора? — попита Пийбоди. — Мислиш ли, че е честно?

— И е честно, и изпитвам удоволствие. Един ден ще разбереш какво е, Пийбоди. — Потупа я по рамото за кураж. — Ще ме настигнеш.

— Това е амбицията на живота ми. — Влязоха в кабината. — Едва ли смяташ, че Дикс е замесен.

— Някой държи шепа диаманти, скрити в камионче играчка, където са стояли половин век... Нищо не би ме изненадало. Но не, на Дикс му липсва въображение. Дори и да е у него или да знае къде се намира, това е чиста случайност. Ако той знаеше за диамантите и искаше повече информация, щеше да стои плътно до Саманта Ганън, да се прави на Ромео и да я разпитва, вместо да се примири, че тя слага край на връзката им. Тина Коб нямаше да му е нужна, щом е имал достъп до къщата. Можел е да я претърси колкото пъти иска, докато са били заедно.

— Тя не би му казала за Джудит и Уесли Крю дори ако все още се виждаха.

— Разбира се. Саманта държи на думата си. А Дикс, изглежда, е от вечно мърморещите. Книгата отклонява мислите на Саманта от него и затова той мрази творбата ѝ. Приятелката му става известна и дава пресконференции, за което ѝ е сърдит. Ако питат него, диамантите не

са нищо друго, освен плод на развинтената ѝ фантазия и той гледа с пренебрежение на тях. Но Чад е пряката връзка между Тревър Уитиър и семейство Ганън. Ключът в обрата на съдбата, от който е започнало всичко.

На етажа ги чакаше вироглавата секретарка.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди, съжалявам, но в момента господин Дикс не е в офиса си. Има среща и ще се върне след час.

— Свържете се с него, обадете му се.

— Но...

— Впрочем трябва да огледам офиса му.

— Но...

— Искате ли да получа заповед? С вашето име до неговото, за да държим и двама ви часове наред в управлението в този слънчев ден?

— Не, не, разбира се. Ако просто ми обясните каква е целта на посещението ви...

— Каква беше последния път?

Жената прочисти гърлото си и хвърли поглед към Пийбоди.

— Тя каза, че сте тук във връзка с убийство.

— Същото важи и за този път.

Без да изчака разрешението ѝ, Ив се отправи към офиса на Дикс. Секретарката забърза по петите ѝ.

— Ще ви позволя да влезете, но държа да присъствам през цялото време. Не мога да ви дам пълна свобода. Господин Дикс съхранява много поверителна информация.

— Само ще си поиграя с играчките му. Повикайте го.

Жената отключи вратите и тръгна право към бюрото на Дикс, за да позвъни от служебния му видеотелефон.

— Не отговаря. Включи се гласовата поща. Господин Дикс, обажда се Джуна. Лейтенант Далас е в офиса ви. Настоява да говори с вас веднага. Бихте ли отговорили възможно най-скоро на вашия вътрешен номер, за да ми кажете как да постъпя? Не пипайте това! — пронизително изпищя тя, когато Ив протегна ръка към едно от механичните камиончета. Смразяващият поглед, който ѝ хвърли, не я разколеба. — Говоря сериозно, лейтенант. Колекцията на господин Дикс е много ценна и не позволява на никого да я докосва. Можете да

заплашвате, че ще ме откарате в управлението, участъка или както там го наричате, но той ще ме уволни. Нуждая се от тази работа.

За да я успокоя, Ив пхна палци в предните си джобове.

— Някое от тези неща да е булдозер, Пийбоди?

— Онова там. — Пийбоди посочи с брадичка. — Но е твърде малък и червен. Не отговаря на описанието на Уитиър.

— А това?

Ив протегна ръка, но усетила как секретарката едва потисна писъка си, я задържа във въздуха на сантиметри от играчката.

— Това е... как се нарича... валяк? Трактор? Верижен трактор! — извика тя. — Нарича се верижен трактор. А това тук... пожарна, и междупланетна совалка, и въздушен трамвай. Виж, подредил ги е по категории. Селскостопански машини, въздушен транспорт, наземен транспорт, строителна екипировка, всъдеходи. Погледни тези малки педали и контролни табла. Я, виж тази сенокосачка, като на сестра ми във фермата. Вътре има дори малки фермери.

Явно не само мъжете проявяваха интерес към подобни неща.

— Страхотно. Може би е по-добре да седнем на пода и да си поиграем с тези хубави машинки, вместо да губим време да преследваме онзи убиец.

— Просто разглеждам — промърмори Пийбоди под нос. — За да се уверя, че предметът, който търсим, не е тук.

Ив се обърна към секретарката:

— Това ли е всичко?

— Не разбирам какво имате предвид.

— Това ли е цялата колекция на господин Дикс?

— О, не, той притежава една от най-богатите в страната. Събира ги от дете. Донесъл е само малка част. Държи най-ценните си антики у дома. Дори е заемал някои по-редки на музеи. Преди две години изложи няколко в „Метрополитън“.

— Къде е сега?

— Както ви казах, има среща. Трябва да се върне...

— Къде е?

Секретарката въздъхна.

— На обяд с клиенти в „Ред Руум“, на Тридесет и трета.

— Ако се обади, кажете му да ни чака там.

Дикс бе приключил срещата си и се наслаждаваше на следобедното мартини. Беше се зарадвал, когато по време на преговорите с клиентите на екрана на мобилния му видеотелефон се бе изписало името на Тревър. Чувстваше се доволен, че след досадния бизнес обяд ще има приятна лична среща.

Толкова, че не бе отговорил на обаждането от офиса си. Заслужаваше почивка след напрегнатата сутрин.

— Избра най-удобния момент — каза той на Тревър. — Тъкмо разкарах двама типове със старомодни възгледи и повече пари, отколкото въображение. Час и половина ги слушах да хленчат за данъци, брокерски хонорари и състоянието на пазара. — Лапна едра маслина, напоена с джин. В периода на рехабилитация алкохолът му бе забранен, но, за бога, едно мартини не бе „Зоунър“ или твърд наркотик. А и както Тревър бе изтъкнал веднъж, можеше да си позволи малко прегрешение. — Повече от готов съм за почивка. — Седнаха на меките червени кресла в облицования с тъмна ламперия бар на ресторанта. — Не можахме да си поговорим много на партито снощи. Ти си тръгна твърде рано.

— Семейни ангажименти. — Тревър сви рамене и отпи глътка от своето мартини. — Синовният дълг зове.

— Аха, разбирам. Чу ли за онзи скандал около Саманта? Не мога да говоря за нищо друго. Всички ме разпитват за подробности.

Тревър се престори на озадачен.

— Саманта?

— Бившата ми приятелка. Саманта Ганън.

— А, разбира се. Високата червенокоска. Нали скъсахте?

— Стара история. Но в офиса ми дойдоха ченгета, някаква нахакана кучка. Саманта беше на турне, за да представя книгата си. Нали си спомняш? Онази — за кражбата на диамантите, в която са били замесени нейни роднини.

— Вече започнах да си припомням. Интересна история.

— Става все по-интересно. Докато тя е на път, някой прониква в дома ѝ и убива приятелката ѝ. Андреа Джейкъбс. Секси гадже.

— Господи, какъв свят.

— Ти го каза. Жалко за Андреа. Щеше да ти хареса. Ченгетата не ме изпускат от очи.

Малко самодоволният му тон накара Тревър да се усмихне над чашата си.

— Теб? Не ми казвай, че онези идиоти са си въобразили, че имаш нещо общо.

— Очевидно. Наричат го рутина, но едва не повиках адвокат. — Повдигна ръка и събра палеца и показалеца си. — После научавам, че чистачката на Саманта също е убита. Разбира се, че имам алиби и за това. Глупави ченгета. Господи, дори не познавах момичето, което почистваше къщата на Саманта. А и да ти приличам на някакъв психолог? Сигурно си дочул нещо. Новината върви по всички канали.

— Избягвам да гледам подобни неща. Потискащи са, не ми допадат. Искаш ли още едно?

Чад погледна празната си чаша. Наистина не биваше. Но...

— Защо не, по дяволите? Изоставаш.

Тревър поръча още едно питие за Дикс и с усмивка вдигна почти недокоснатото си мартини.

— Ще те настигна. Какво казва Саманта за всичко това?

— Все още не съм успял да поговоря с нея. Сякаш е потънала вдън земя. Представяш ли си? Никой не знае къде е.

— Все някой знае — възрази Тревър.

— Никой. Обзалагам се, че ченгетата са я скрили някъде. — Намръщи се и побутна празната чаша встрани. — Може би ще напише нова книга по този повод.

— Е, скоро ще се появи. Впрочем исках да те попитам за нещо, което ти продадох преди няколко месеца. Малкият булдозер от около две хилядната година.

— Чудесен е, в отлично състояние. Не знам как се реши да се разделиш с него. — Усмихна се, докато убиваше времето до второто си питие, хапвайки ядки. — Дори на цената, с която одра кожата ми.

— Точно този. Когато ти го продадох, нямах представа, че е бил подарен на баща ми от неговия баща. Онази вечер се видяхме и старият повдигна въпроса. Сантиментална стойност, дрън-дрън. Искане да го види, наред с някои други неща. Сърце не ми даде да му кажа, че съм го продал.

— Е... — Дикс вдигна втората си чаша. — Вече е мой.

— Знам, знам. Ще го откупя обратно на същата цена, дори по-скъпо. Не искам да избухне голям семеен скандал, така че за мен си

струва.

— Бих се радвал да мога да ти помогна, Трев. Но за съжаление не го продавам.

— Слушай, ще ти дам двойно повече, отколкото плати.

— Двойно. — Очите на Чад заблестяха над ръба на чашата. — Готов си на всичко, за да избегнеш семейния скандал.

— Трябва да се грижа за спокойствието на стареца. Знаеш за колекцията му.

— Завиждам му — призна Дикс.

— Може би ще го придумам да продаде това-онова.

Чад замислено хапна маслина от бъркалката си.

— Търся сонда. От около 1985 г. В статията за него в списанието за колекционери на умалени модели се споменаваше, че има такава, идеално запазена.

— Ще ти я уредя.

Дикс издаде звук, който бе израз на нещо средно между любопитство и недоверие. Тревър сви ръката си в юмрук и си представи как размазва самодоволната му физиономия.

Вече бе загубил достатъчно време.

— Е, добре, тогава ми направи услуга. Дай ми го назаем за една седмица. Ще ти платя хилядарка само за да го ползвам и ще получиш сондата на изгодна цена. — Чад мълчаливо продължи да отпива джин и Тревър усети, че губи самообладание. — Мамка му, ще спечелиш, без да правиш нищо!

— Не ме разбирай погрешно. Не съм казал „не“, просто се опитвам да разбера какво си намислил. Ти дори не харесваш баща си.

— Не мога да понасям проклетия кучи син, но не е добре. Може би му остават само няколко месеца живот.

— Без майтап?

Доволен от идеята, която му бе хрумнала, Тревър се размърда на стола си и се наведе напред.

— Ако разбере, че съм продал булдозера, ще получи удар. Както стоят нещата сега, аз ще наследя колекцията. Но ако разбере какво съм направил, вероятно ще я завещае на някой музей. Тогава няма да мога да ти продам никоя от най-ценните антики, нали? И аз губя, и ти губиш, приятел.

— Щом поставяш въпроса така... Една седмица, Трев, и ще съставим писмен договор. Бизнесът си е бизнес, особено между приятели.

— Няма проблем. Допий питието си и да тръгваме.

Дикс погледна часовника си.

— Трябва да се връщам в офиса, доста се забавих.

— Ще се забавиш още малко и ще станеш с хилядарка по-богат.

Чад вдигна чашата си за тост:

— Имаш право.

Комуникаторът на Ив запиука, докато търсеше място за паркиране на Тридесет и трета.

— Далас.

— Бакстър. Тук изникна нещо важно.

— Защо никой не ползва обществен транспорт или просто не си стои у дома, по дяволите? — Ядосана заради натовареното движение и претъпкания тротоар, прелетя над няколко коли с включени служебни светлини и без да обръща внимание на клаксоните, които изсвириха. Паркира плътно до бордюра и даде знак на Пийбоди да слезе. — Какво изникна?

— Обадиха се от приюта, където е настанена майката на Уитиър. Паднала е в градината.

— Зле ли е? — попита Ив, докато се измъкваше от колата през другата предна врата, за да не рискува да пострада.

— Доколкото разбрах, ударила е главата си и може би има счупен лакът. Стабилизирали са я и са ѝ дали успокоителни, но Уитиър и жена му искат да се уверят лично.

— Позволи им и изпрати двама униформени да ги придружат.

— Има още нещо и това е най-интересното. Не се е разхождала в градината сама. Посетил я е внукът ѝ.

— Кучи син! При нея ли е сега?

— Копелето си е тръгнало и я е оставило да лежи там. Не е казал на никого. Регистрирал се е, Далас. Донесъл ѝ е цветя и е разговарял с две жени от персонала. Знаел е, че посещението му е документирано, и все пак е офейкал. Полицаите, които ти изпрати, са се разминали с него за половин час.

— Искам приютът да бъде затворен и претърсен.

— Вече се претърсва.

— Скоро ще го спипаме. — Ив влезе в ресторанта. — Знае какво търси и къде да го намери. Не го е грижа, че оставя следи. Заведи семейство Уитиър и наблюдавай нещата там. Аз поех по друга следа. Ще ти се обадя.

— Оставил я е да лежи там — повтори Пийбоди.

— Има късмет, че не я е довършил. Заслепен е от трофея. Действа прибързано. Чад Дикс — каза тя на управителката на ресторанта. — На коя маса е?

— Моля?

— Нямам време за обяснения. Бързам. — Ив стовари значката си пред нея. — Търся Чад Дикс.

— Може ли да бъдете още по-недискретна? — попита жената и побутна значката обратно към нея.

— О, да, искате ли да видите?

Управителката докосна сектор от екрана с резервациите.

— Бил е на четиринадесета маса, но си е тръгнал.

— Повикайте сервитьора, който го е обслужил. По дяволите! — Ив се отдръпна встрани, извади мобилния си видеотелефон и се обади в офиса на Дикс. — Върна ли се шефът ви?

— Не, лейтенант, закъснява. Все още не е отговорил на обаждането ми.

— Ако позвъни, съобщете ми незабавно. — Прекъсна връзката и се обърна към младия сервитьор с безупречна външност. — Видяхте ли Дикс от четиринайсета маса да излиза?

— Клиентите бяха трима. Двама от тях си тръгнаха преди половин час. Третият... онзи, който плати, проведе разговор по видеотелефона си, извини се и тръгна към тоалетните. Чух го да си уговаря среща с някого в бара след десет минути. Изглеждаше доволен.

— В този бар?

— Да. Влезе и избра маса.

— Благодаря. — Ив продължи към бара и надникна вътре. Побутна една сервитьорка по лакътя. — Преди малко тук е бил мъж около трийсетте. Метър и осемдесет, тъмна коса, леко мургава кожа, елегантно облечен.

— Да. Поръча мартини с джин, сухо, с три маслини. Току-що си тръгна.

— Сам ли беше?

— С висок, строен мъж-мечта. Тъмнорус, със страхотен костюм. Пийна едно малко мартини, докато приятелят му пресуши две. Излязоха заедно може би преди пет-десет минути.

Ив се завъртя на пети и забърза към вратата.

— Намери домашния адрес на Дикс.

— Вече го търся — отвърна Пийбоди. — Да повикам ли Бакстър и Трухарт?

— Не, ще загубим време, нека останат със съпрузите Уитиър. — Ив се качи в колата и прехвърли дългите си крака над преградата между седалките. — Възможно е да го вземе за заложник.

— Не можем да бъдем сигурни, че са тръгнали към дома на Дикс.

— Най-вероятно отиват там. Свържи се с Фийни и Макнаб. Ще имаме нужда от подкрепление, ако стане напечено. — Тъй като бе заклещена от другите коли, веднага включи на вертикална, наду сирените и се издигна на петдесет метра над земята. — Тър Ийст, нали?

— Да, въведох го. Скапана навигационна система — промърмори Пийбоди, удари с юмрук по таблото и картата се появи на предното стъкло.

— Напредвате, детектив Пийбоди.

— Уча се от най-добрата. Най-близо е до Шеста. Господи, внимавай, ще се блъснеш в онази летяща таратайка.

Размина се с нея на сантиметри и позвъни на Рурк от вградения видеотелефон.

— Предполагаме, че заподозреният е на път към жилището на Дикс, заедно с него — започна тя без предисловия. — Вероятно е узнал местонахождението на диамантите. Бакстър и Трухарт отиват към Лонг Айланд с Уитиър. Повикахме Фийни и Макнаб за подкрепление. Не знам как ще се развият нещата, но не е изключено да имам нужда от експерт по охранителни системи, дори и цивилен. Ти си по-близо от Фийни.

— Какъв е адресът?

Пийбоди нададе вик и се хвана за дръжката на вратата.

— Ще стигнем там след пет минути, ако преди това не се размажем на улицата.

— Тръгвам.

Ив сви над Шеста улица и си проправи път сред превозните средства, чиито шофьори бяха толкова упорити или слабоумни, че не обръщаха внимание дори на сирените. Наложиха се рязко да удари спирачките, за да не се приземи върху група пешеходци, струпани на кръстовището в очакване да светне надпис „Премини“.

Изведнъж се втурнаха напред, сякаш не чуваха воя на сирените и ругатните, които тя сипеше през отворения си прозорец. Само един възрастен мъж с побелели коси се спря, за да ѝ покаже среден пръст.

— Бог обича нюйоркчаните — отбеляза Пийбоди, когато замрялото ѝ сърце отново започна да бие. — От нищо не им пука.

— Ако имах време, щях да се обадя на пътната полиция да замъкне всички тези отворковци в участъка. По дяволите!

Отново включи на вертикална скорост, но този път колата само се разклати, повдигна се на няколко сантиметра от земята и отново се спусна.

— След минута пътят ще е чист.

— Ще го придума да влязат в апартамента. Щом се озоват там...

Тревър плати на таксиметровия шофьор в брой, преди да слезат в предградието. По пътя, докато Дикс бърбореше несвързано в леко алкохолно опиянение, бе му хрумнало, че може би няма да успее да напусне сградата веднага, а вече бе оставил твърде много следи.

Ченгетата бяха разпитали добрия стар Чад и го бяха отхвърлили като заподозрян, така че едва ли скоро щяха да го потърсят отново. Но нямаше смисъл да ползва кредитната си карта точно пред вратата му.

Така бе по-разумно. Петнайсет-двайсет минути — и щеше да си тръгне оттук с милиони. Да мине покрай портиера, да извърви една пресечка пеш и да хване такси до Тридесет и пета, където бе оставил колата си.

Имаше нужда от време, за да отскочи до дома си и да вземе паспорта си и някои ценни вещи. Освен това искаше да се полюбува на диамантите поне няколко минути насаме в убежището си. После щеше да изчезне. Толкова бе просто.

Вече бе планирал всичко. Щеше да изчезне, но не като Саманта Ганън преди няколко дни, а с доста повече стил.

Частна совалка до Европа, където щеше да наеме кола с фалшива лична карта, да пътува от Париж до Белгия и да се срещне с търговеца на скъпоценни камъни, когото бе издирил чрез връзките си в подземния свят. Имаше пари за тази част от пътуването, а след като продадеше няколко от диамантите, щеше да има предостатъчно и за следващата.

Още един полет до Амстердам и трети до Москва.

Щеше да кръстосва света, използвайки различни самоличности, да продава по някой диамант от време на време, но никога твърде много наведнъж, докато — може би за шест месеца — успееше да превърне в пари всичките и да заживее живота, който винаги бе заслужавал.

Щеше да се наложи да си направи пластична операция. Жалко, защото харесваше лицето си. Но човек трябваше да прави жертви.

Бе хвърлил око на малък остров в южните морета, където щеше да живее като крал. Всъщност дори като бог. Имаше и един примамлив мезонет в космическото курортно селище Олимпия, който чудесно щеше да му служи за постоянен дом.

Никога вече нямаше да бъде принуден да се съобразява с правила. Да раболепничи пред скучните си родители, да се преструва, че уважава непоносимите роднини на майка си, или всяка седмица да прекарва часове наред в някакъв задушен офис.

Щеше да бъде свободен, както бе писано. Най-сетне щеше да се възползва от полагащото му се наследство.

— Пак ме търсят от проклетия офис.

Тревър се обърна и видя Дикс да се мръщи на примигващия си джобен видеотелефон.

— Да вървят на майната си! — Тревър сложи ръката си върху неговата, за да го успокои. — Ще почакаат.

— Да, да вървят на майната си. — Все още замаян от джина, Дикс се засмя и прибра видеотелефона обратно в джоба си. — Щом съм толкова незаменим, трябва да поискам по-висока заплата. — Влезе във входа заедно с Тревър. — Ще си почина до края на деня. Нека някой друг се поизпоти днес. Знаеш ли, не съм ползвал отпуск от три

месеца. Непрекъснато опъвам кайша. — Въведе кода си за достъп до асансьора. — Нали знаеш как е?

— Да, знам.

Когато Тревър влезе след него, сърцето му се разтуптя.

— Довечера има парти у Джан и Лусия. Искаш ли да дойдеш?

Вече всичко му се струваше безсмислено, жалко и дребнаво.

— Омръзна ми.

— Разбирам те. Животът е толкова еднообразен. Едни и същи хора, едни и същи приказки. Човек трябва да направи нещо различно. Нещо неочаквано.

Тревър се усмихна, когато излязоха от асансьора.

— Внимавай какво си пожелаваш — каза той и избухна в смях, докато Дикс отключваше вратата.

Спирачките на Ив изскърцаха пред входа на Дикс. Слезе от колата и извади значката си, преди портиерът да я смъмри.

— Чад Дикс.

— Току-що влезе. Преди десетина минути, с някакъв приятел. Боя се, че не можете да паркирате...

— Имам нужда от план-схема на сградата и апартамента.

— Не мога да ви помогна с...

Прекъсна го, като просто вдигна ръка и извърна глава, когато Рурк спря отпред.

— Трябва да получа чертежите на всяка цена. Искам охраната да блокира асансьорите и да заварди стълбището на всеки етаж. Рурк. — Кимна към него, сигурна, че по-бързо ще постигне резултат. — Ти говори. Пийбоди, обади се на подкреплението.

Партньорката ѝ извади комуникатора си, свърза се с командир Уитни и му докладва за положението. След края на този разговор бе готова да повика Макнаб и Фийни в офиса на охраната. Схемата на сградата се появи на екрана.

— Ще изпратим полицаи при охранителния екип на този етаж. Ще проверим кои от живеещите в сградата са си у дома и ще ги евакуираме бързо и безшумно. После отново ще заключим входа. Погрижи се за това — каза Ив на Пийбоди.

— Разбрано.

— Незабавна евакуация на етаж на Дикс, тук. — Потупа с пръст по екрана. — Може ли този участък да бъде изолиран?

— Да.

Фийни даде знак на Макнаб да увеличи сектора.

— Няма откъде да се измъкне — заключи Ив. — В капан е, но това няма да помогне на Дикс. Ако изчакаме, без Уитиър да усети присъствието ни, може би просто ще изчезне, но е доста вероятно да очисти Дикс, да вземе трофея си и тогава да тръгне. Това е почеркът му. Ако нахълтаме, гражданин ще бъде изложен на опасност. Ако съобщим на Уитиър, че сме тук, ще има заложник.

— За да го използва като заложник, трябва да е жив.

Ив срещна погледа на Фийни.

— Да, но не е нужно да остава жив — продължи тя, докато се запознаваше със схемата на апартамента. — Чад се разполага в доста голяма жилищна площ. Можем само да гадаем в коя стая са.

— Влезли са като приятели — напомни й Фийни. — Може би ще вземе играчката и ще остави Дикс жив.

Тя поклати глава.

— На първо място е инстинктът за самосъхранение. Дикс представлява сериозна заплаха, затова трябва да го елиминира. Най-лесно е да го направи сега. Вече е извършил две убийства и се е отървал безнаказано.

За да помисли по-спокойно, тя се отдръпна от екрана.

— Ще завардим всичко. Ще го изолираме. Ще опитаме с агент под прикритие. Доставчик. Да видим дали Дикс ще отвори. Ако отвори, ще го издърпаме навън и ще влезем. В противен случай, значи е мъртъв или възпрепятстван, тогава ще разбием вратата. — Зарови пръсти в косите си. — Ще потърсим начин да разберем какво става вътре, но първо да пробваме с мнимия доставчик. Ако използва Дикс за заложник, ще организираш ли преговорите? — обърна се тя към Фийни.

— Ще се заема с това.

— Добре. Да изпратят екип. Макнаб, ти ще бъдеш доставчикът. Искam трима от тактическия отдел, разположени тук, тук и тук. — Отново докосна екрана. — Фийни, отговаряш за координацията на охраната. Макнаб, размърдай се! — Погледна Рурк. — Можеш ли да отвориш ключалката, без вътре да усетят?

— Без проблем.

— Добре. — Ив разтърси рамене. — Да действаме!

31.

В апартамента Чад предложи да налее по още едно питие.

— Щом няма да работя този следобед, не е зле да оползотворя времето.

Тревър трескаво размишляваше, загледан в домакина, който извади шейкър за мартини. Портиерът го бе видял да влиза. Охранителните камери го бяха заснели. Щом имаше време, може би бе разумно да нагласи нещата така, че да изглежда злополука. Алкохол в кръвта, подхлъзване в банята? Щеше да бъде далеч, когато намерят тялото. Можеше да спечели още някой час, докато полицията установи, че жертвата не е загинала при падане вследствие на злоупотреба с алкохол.

Господи, колко бе умен! Дядо му би се гордял с него.

— Няма да откажа. Но първо искам да видя антиката.

— Разбира се, разбира се. — Дикс му даде знак да остане на мястото си, докато разбъркваше коктейлите.

Тревър реши да изпрати съобщение от видеотелефона на приятеля си до офиса му десет минути след като напусне сградата. И камерите, и портиерът щяха да потвърдят, че е излязъл, и преди полицията да задълбае по-навътре, всички щяха да мислят, че е изпратено от самия Дикс — жив, здрав и сам в апартамента си.

Важно бе да се погрижи за подробностите.

Щеше да го халоса, където е застанал, да го отнесе до ваната и да го остави да падне така, че главата му да се удари в ръба. В края на краищата баните бяха опасни места.

— Какво ти е толкова смешно? — попита го Дикс, когато чу истеричния му смях.

— Нищо, нищо, просто си спомних забавна случка.

Взе чашата, без да се безпокои, че ще остави отпечатьци. Всъщност за него бе по-добре да ги открият. Питие в компанията на приятел. Никакъв опит да крие каквото и да било.

— Е, какво му е на баща ти?

— Просто е тесногръд, задръстен, вечно сърдит идиот.

— Звучи много сурово, щом знаеш, че умира.

— Какво? — Тревър се ядоса на себе си, че бе забравил. — Това, че умира, не променя факта, че е такъв. Не съм лицемер и няма да се преструвам. Съжалявам за болестта му, но аз трябва да продължа живота си. Старият вече е изживял своя.

— Господи! — Дикс леко се засмя и отпи глътка. — Какво хладнокръвие. И аз съм имал разпавии с баща си. Кой не ги е имал, по дяволите? Но не мога да си представя да се отнасям с такова пренебрежение към него, ако се разболе. Твоят е твърде млад, нали? — Присви очи и се опита да си спомни точната възраст на Уитиър. — Не бих му дал и седемдесет. Струва ми се доста жизнен.

— Никога не е бил жизнен. — Въодушевен от историята, която бе съчинил, Тревър я продължи. Да лъже бе също толкова забавно, колкото да мами, а измамата бе на крачка от кражбата. Убийствата не му доставяха същото удоволствие. Гледаше на тях като на неприятна черна работа, досадно, но неизбежно задължение. Но този път бе започнал да вярва, че ще изпита наслада, докато отнема живота на Дикс. — Някакво генетично заболяване — реши той. — Наследил го е от майка си. Вероятно кучият син го е предал и на мен. Мозъчен вирус или прогресивно изкуфяване. Ще загуби разсъдъка си, преди да умре. Ще трябва да го настаним в някой луксозен кафез за душевноболни.

— Господи, Тревър, това е ужасно! — През алкохолната мъгла се прокрадна онова, което Саманта Ганън бе харесвала у Дикс. — Съжалявам. Искрено съжалявам. Слушай, забрави за парите. Нямах представа, че нещата стоят така. Бих се чувствал гузен, ако ги приема от теб, когато имаш такъв товар на плещите си. За да бъдем на чисто, ще съставим договор и ще ти дам разписка, но няма да взема пари.

— Голям жест от твоя страна, Чад. — Ставаше все по-добре. — Не искам да злоупотребявам със съчувствието ти.

— Слушай, забрави. Разбирам, че баща ти е сантиментално привързан към тази играчка. Аз също. Но не бих могъл да се радвам, че я притежавам, ако той страда, защото е продадена. Когато... наследиш цялата колекция, имай ме предвид, ако искаш да се отървеш от нещо.

— Обещавам. Жалко, че трябва да прекъсна този разговор, но е време да тръгвам.

— О, разбира се. — Дикс пресуши питието си и остави чашата. — Ела в домашната ми музейна зала. Купих апартамента главно защото има подходяща стая за тази цел. Просторна, светла. Саманта казваше, че съм маниак.

— Щом сте скъсали, има ли значение какво е казвала?

— Понякога ми липсва. Все още не съм открил друга, към която да изпитвам и наполовина толкова силно влечение. Моята слабост към антиките била мания. — Замълча и застана на прага. — А тя беше така обсебена от книгата си, че не можеше да мисли за нищо друго. Не искаше да излизаме и почти не ме забелязваше. И то за какво? Заради някаква семейна легенда, пълни глупости за откраднати диаманти. На кого му пука? Минало-минало.

„Да — помисли си Тревър. — С удоволствие ще видя сметката на това досадно копеле“.

— Човек никога не знае какво може да изплува от застоялите води.

— Безспорно. Книгата се продава като топъл хляб, сякаш е ново Свето писание. Ти проявяваш голям интерес — спомни си Чад. — Прочете ли онова копие, което ти дадох?

— Прегледах го. — „Още една причина да залича тази следа — напомни си Тревър. — Час по-скоро“. — Не се оказа толкова интересна, колкото очаквах. Както казваш, минало-минало. Точно сега нямам никакво време, Чад.

— Извинявай, че се отплеснах. — Дикс се обърна към широката врата от гравирано стъкло. През нея Тревър видя витрините и лъскавите черни етажерки, отрупани с играчки антики. — Държа я заключена с шифър. Нямам доверие на почистващата фирма.

Червената светлина, която предупреждаваше, че е заключена, продължи да примигва и компютърен глас му събщи, че е въвел грешен код за достъп.

— Така става, когато съм на три мартинита. Почакай само секунда. — Въведе кода отново, докато Тревър нервничеше зад него. Вече бе забелязал лъскавия жълт булдозер, паркиран с вдигнато гребло на висока лавица. — Ще ти трябва кутия, за да го пренесеш — изтъкна Дикс, докато натискаше бутоните. — Имам няколко в килера до кухнята. И стиропор. — Спря и се облегна на стъклената врата, а Тревър си представи как блъсва главата му в нея. — Трябва да

обещаеш, че ще ми го върнеш в същото състояние, Трев. Знам, че баща ти е внимателен и че самият ти също имаш прилична колекция, така че разбираш колко е важно.

— Няма да си играя с него на пясъчника.

— Когато бях дете, аз си играех с такива неща. Сега не мога да повярвам. Все още имам няколко камиончета и от първите аеробуси. Доста са очукани, но ги пазя заради сантименталната им стойност.

Светна зелено и вратата се отвори.

— Пълно осветление — за по-голямо въздействие.

Всички лампи се включиха и осветиха почти невидимите високи и ниски рафтове. Ярките играчки засияха като скъпоценни камъни в рубиненочервено, сапфиреносиньо, кехлибареножълто и изумруденозелено.

Погледът на Тревър се плъзна по тях и се спря на широкия сводест прозорец без електронен параван. С нехайна походка се приближи към него, сякаш разглеждаше колекцията, и провери прозорците на съседната сграда.

Закрити. Не можеше да бъде сто процента сигурен, че някой не наднича през параваните. Трябваше да издебне Дикс на място, където няма да се вижда.

— Събирам ги от десетгодишен. Сериозно се захванах с това на около двайсет, но едва от пет години насам мога да си позволя всяка ценна находка. Виждаш ли това? Раздела за селскостопански машини. Елеватор, точно копие на „Джон Диъри“ от пресована стомана, в мащаб едно към хиляда и шестстотин. Около 1960 г. В безупречно състояние е и платих астрономическа сума, но си струваше. А това тук... — Направи няколко крачки и се олюля. — Пфу! Вие ми се свят от джина. Ще взема таблетка за изтрезняване. Можеш да разгледаш.

— Почакай. — Не биваше да му позволява. Тревър искаше в кръвта му да има значително количество алкохол. А и въздействието на питиетата щеше да улесни убийството. — Какво е това тук?

Въпросът привлече вниманието на Чад и го накара да смени посоката и да се спре малко встрани от прозореца.

— А, разделът за съоръжения за игра — весело каза той. — Механичен уред с пластмасови бейзболисти, с размер на играчка. Около 1970 г. Би струвал повече в оригиналната кутия, но и този е почти неизползван.

— Хм. — Тревър се завъртя и широко се усмихна. — Тук има още нещо страхотно.

— Къде? — Дикс също се обърна натам. — В раздела за военна техника?

Тревър извади разтегателната си показалка.

— Този танк.

— О, да, истинско съкровище.

Когато Чад се приближи с още една крачка, той замахна с показалката така енергично, че горната ѝ част се изви на дъга, и я стовари върху тила му, в основата на черепа.

Падна точно както бе искал Тревър, далеч от рафтовете и незакрития прозорец.

— След като прекарах толкова време в твоята компания — заговори Тревър, извади кърпичка и старателно почисти смъртоносната пръчка, — открих нещо, което по-рано само подозирах. Че си ужасно скучен тип. По-добре е да те няма на този свят. Но всичко по реда си.

Прескочи тялото му и най-сетне стигна до играчката, която бе принадлежала на баща му. Когато протегна ръка към нея, на вратата се позвъни.

Сърцето му не подскочи, а продължи да бие равномерно, както когато бе счупил черепа на Дикс. Внезапно се обърна и се замисли. Дали да се престори, че не чува? Господи, колко му се искаше да постъпи така и просто да вземе своето. Но щеше да бъде грешка.

Бяха го видели да влиза във входа и да се качва в асансьора. В такава сграда със сигурност имаше охранителни камери в коридорите. Налагаше се да размени няколко думи с човека, който бе пред вратата, и да го отпрати.

По-скоро ядосан, отколкото изплашен, забърза да отговори на позвъняването. Първо включи монитора на шпионката и огледа слабия млад мъж с крещящо розова риза на лилави палми. Изглеждаше отегчен и дъвчеше дъвка. Носеше голяма чанта с цип. Докато го наблюдаваше, направи огромен балон и отново натисна звънеца.

Тревър включи домофона.

— Да?

— Доставка за Дикс. Чад Дикс.

— Остави я на прага.

— Не мога. Нужен е подпис. Хайде, приятел, трябва да се качвам на коня и да тръгвам.

Тревър предпазливо отдалечи образа. Видя тесен лилав панталон и розови ботуши. Как можеха някои хора да се обличат така? Посегна към ключалката, но отдръпна ръката си.

Не си струваше да рискува. Щеше да породи твърде много въпроси, ако приемеше пакета и се подпишеше от името на Дикс или дори от свое име.

— Остави я при портиера, той ще се подпише. Зает съм.

— Хей, приятел...

— Зает съм! — сопна се Тревър и изключи домофона. Проследи го с поглед за по-сигурно и самодоволно се усмихна, когато доставчикът показва среден пръст и се отдалечи.

Доволен, той угаси монитора. Време бе да получи своята отдавна чакана специална доставка.

— Изключете компютрите и мониторите — нареди Ив на Фийни по комуникатора си. — Ще трябва да отворим вратата.

— Изключихме ги.

Обърна се към Макнаб:

— Добре се справи. Дори аз бих се хванала.

— Ако беше Дикс, без да е заплашван, щеше да отвори.

Макнаб извади оръжието от колана на гърба си и го прибра в кобура отстрани.

— Да. Заеми се с ключалката — обърна се тя към Рурк. — Насочете оръжията — заповяда на екипа. — Не искам заложникът да пострада. Стреляйте само по моя команда. Ние с Пийбоди ще влезем първи. Ти ще бъдеш отдясно. Макнаб, отляво. Ти, ти и ти, втора вълна. Искam вратата зад нас да бъде препречена. Рурк?

— Почти успях, лейтенант.

Бе приклепнал и внимателно освобождаваше ключалките и прекъсваше алармата с инструменти, тънки като конци. Ив се наведе към него и сниши глас:

— Ти няма да влизаш.

— Разбира се, не чух името си при разпределението на задачите за днес.

Предполагаше, че е въоръжен — незаконно — но ще бъде дискретен. Само че не можеше да оправдае риска.

— Няма да допусна цивилен гражданин отвъд тази врата, преди заподозреният да бъде обезвреден. Не и когато разчитам на толкова полицаи.

Той извърна глава към нея и сините му очи я пронизаха като лазери.

— Не е нужно да ми обясняваш и да се опитваш да успокоиш огромното ми его.

— Добре.

— А ти ще влезеш.

Ив кимна.

— Можеш да бъдеш полезен тук. А сега се отдръпни, за да спипаме онзи изверг.

Знаеше, че му е трудно да го направи — да стои настрана, докато тя е вътре. Почти бяха сигурни, че Уитиър е въоръжен и отново би убил човек без колебание. Но Рурк се изправи и се отдръпна от екипа.

Щеше да запомни това или поне да се опита да си го спомня при всеки следващ спор помежду им. Да си напомня, че в този важен момент се е оттеглил и я е оставил да свърши работата си.

— Фийни? Незабавната евакуация?

— Извършена е. Обграден е.

— На вратата сме. Пийбоди?

— Готова съм.

С оръжието в дясната си ръка, Ив отвори вратата, побутна я с крак и бързо влезе.

— Полиция! — Едновременно плъзна поглед и придвижи оръжието си в двете посоки, докато Пийбоди тръгна надясно, а Макнаб влезе след нея и се втурна наляво. — Тревър Уитиър, говори полицията. Сградата е обградена. Всички изходи са блокирани. Излез с вдигнати ръце така, че да те виждаме.

Даде знак на екипа да се разпръсне по другите стаи, а самата тя продължи напред.

— Няма къде да избягаш, Тревър.

— Назад! Ще го убия. Имам заложник. Ще убия Дикс.

Ив вдигна юмрук, което бе сигнал за екипа да остане на заетите позиции, и внимателно сви зад ъгъла.

— Казах, че ще го убия.

— Чух те.

Спря и надникна през отворените стъклени врати. Играчките по рафтовете и изцапаният с кръв бял под блестяха на светлината.

Тревър седеше на пода, а до него бе трофеят, заради който бе извършил убийствата. Бе обвил ръка около врата на Дикс и държеше нож до гърлото му.

Очите на Чад бяха затворени и по иначе безупречно чистия под имаше кръв, но гърдите му ритмично се издигаха и спадаха. Все още бе жив.

Приличаха на две пораснали момчета, чиято игра е станала опасна.

Ив уверено насочи оръжието си.

— Изглежда, вече си го направил.

— Той диша. — Тревър направи лек разрез в кожата му. Кръвта обля острието. — Мога да променя това, без окото ми да мигне. Свали оръжието.

— Аз командвам тук, Тревър. Можеш да напуснеш тази стая по два начина. Сам да прекрачиш прага или да те изнесем.

— Първо ще го убия. Дори и да ме зашеметиш, ще имам време да прережа гърлото му. Иначе досега да си ме ударила. Ако искаш да остане жив, ще се оттеглиш. Назад!

— Убий го — и следващият мъртвец ще си ти. Искаш ли да умреш днес, Тревър?

— А ти искаш ли той да умре? — Дръпна главата на Дикс назад, той леко се раздвижи и издаде тих стон. — Ако не разкараш хората си, ще се случи точно това. Ще започнем да преговаряме, и то веднага. Назад!

— Гледал си твърде много филми. Мислиш, че ще се пазаря с теб заради един-единствен гражданин, който, както изглежда, и без това ще умре? Слез на земята, Трев. — Усмихна му се широко и чаровно. — Лицата на двете жени, които си убил, непрекъснато са пред очите ми. С удоволствие ще те очистя. Давай, довърши го.

— Блъфираш. Смяташ ме за глупак?

— Да, защото наистина си такъв. Седиш на пода и се мъчиш да ме накараш да преговарям с теб, а си въоръжен само с нож, докато аз имам тази хубава играчка. Знаеш ли какво може да ти стори, ако я

включва на последна степен? Няма да бъде красива гледка. А и този разговор започва да ми омръзва. Щом искаш да умреш заради едно камионче играчка, изборът е твой.

— Нямаш представа с какво съм въоръжен. Кажи на другите да изчезват. Зная, че отвън има още хора. Разкарай ги и ще преговаряме. Ще ти предложа сделката на живота ти.

— Имаш предвид диамантите? — подигравателно изсумтя Ив. — Господи, колко си глупав. Явно съм те надценила. Вече са у мен, Тревър. Устроихме ти клопка. Използвахме този нещастник за примамка. Получи се идеално. Това е просто стара играчка, Тревър, и ти се хвана.

— Лъжеш!

Изумлението и гневът му бяха очевидни. Когато извърна глава към яркожълтия булдозер и ножът му леко се сниши, Ив насочи лъч към дясното му рамо. Ръката му затрепери и ножът се изплъзна от пръстите му.

Докато тялото му се тресеше от електрошока, тя успя да прекоси стаята и да допре оръжието си до врата му.

— Господи, позна! Излъгах.

Доволна бе, че остана в съзнание и щеше да усеща какво се случва с него. В очите му се появиха сълзи на ярост, докато го отдалечаваше от Дикс.

— Заподозреният е обезвреден. Повикайте медицинска помощ! — Изпита мрачно задоволство, когато го просна по корем и закопча ръцете му с белезници отзад. Бе излъгала за диамантите, но не и за лицата на жертвите. — Андреа Джейкъбс — прошепна тя в ухото му. — Тина Коб. Помисли за тях, нищожество. Дано не престанеш да мислиш за тях до края на жалкия си живот.

— Искam си своето! Искam това, което ми принадлежи!

— Те също не са желали нещо повече. Имаш право да мълчиш — започна тя и отново го претърколи, за да вижда лицето му, докато му чете правата.

— Искam адвокат.

— Разбира се. Толкова си предсказуем. — Обаче първо държеше да остане насаме с него за няколко секунди. Хвърли поглед зад себе си, където медицинският екип подготвяше Дикс за транспортиране. — Как е той?

— Има шанс да оживее.

— Добра новина, нали, Трев? Може би за този случай ще бъдеш обвинен само в опит за убийство. Но това няма да бъде от значение след две предумишлени убийства. Какво са няколко години, добавени към две доживотни присъди?

— Не можеш да докажеш нищо.

Ив се наведе по-ниско.

— Напротив, мога. Хванах те с оръжията и на двете убийства. Благодаря ти, че си ги донесъл.

Проследи погледа му до Пийбоди, която опаковаше показалката като веществено доказателство. Отново се наведе, сложи ръка върху булдозера и леко го разклати напред-назад.

— Наистина ли мислиш, че са в това нещо? Толкова много лъскави камъчета? Ще падне голям смях, ако се окаже хитър номер, скроен от дядо ти. Може би е просто играчка и всичко, което си направил и заради което ще лежиш в затвора до края на дните си, е било безсмислено. Хрумвало ли ти е?

— Вътре са. И са мои.

— Мога да споря по този въпрос. — Вяло раздвижи лоста, с който се повдигаше и спускаше греблото. — Много подло от негова страна да го повери на дете. Метнал си се на него.

— Било е гениална идея. — „Има адвокати“, помисли си той. Баща му щеше да наеме най-добрите. — По-сигурно място от банков сейф. Направили са точно каквото им е казал, нали? Запазили са го дори след смъртта му.

— За това си прав. Искаш ли да ти кажа защо ти не си толкова гениален? Допусна куп грешки още от самото начало. Не си написал домашното си, Тревър. Не си съставил плана си достатъчно внимателно. Дядо ти не би действал толкова лекомислено. Би разбрал, че Саманта Ганън е поръчала на приятелка да пази дома ѝ. Диамантите са се изплъзнали между пръстите ти в мига, когато си прерязал гърлото на Андреа Джейкъбс. Дори още по-рано. Следващата ти грешка е, че си убил Тина Коб на строителния обект на баща си. — Забавно ѝ бе да гледа смаяното му изражение. Подло бе от нейна страна, но не можеше да отрече, че изпитва задоволство. — Отново лекомислена постъпка. Трябвало е да помислиш повече преди това. Да я заведеш в Ню Джърси, да кажем, на романтичен пикник в гората, да

получиш каквото искаш от нея, а след като я очистиш, да я погребеш. — Ив сви рамене. — Но не си го обмислил както трябва.

— Не можете да ми припишете това убийство. Никой не ме е виждал...

Изведнъж замълча.

— Никой не те е виждал с нея? Грешиш. Намерих свидетел. А и когато Дикс дойде в съзнание, ще ни разкаже какво сте си говорили за книгата на Ганън. Баща ти ще попълни празнотите, като потвърди, че ти е разказал за дядо ти и диамантите.

— Той никога няма да свидетелства срещу мен.

— Баба ти е жива. — Видя клепачите му да трепват. — Сега той е при нея и знае, че си оставил майка му — жената, която през целия си живот го е закриляла — да лежи в калта, сякаш е някакъв боклук. Какво би загубил? Петнайсет минути, половин час? Можеше да повикаш помощ, да доизиграеш ролята си на загрижен внук и тогава да офейкаш. Но не си е струвало да положиш дори това малко усилие заради нея. Всъщност, като се замисля, отново е закриляла сина си. — Ив повдигна булдозера и го задържа между тях. — Историята се повтаря. Ще си платиш, също като дядо си. И също като него ще знаеш, че едрите лъскави диаманти са недостижими завинаги. Питам се кое е по-лошо. Кафезът или тази мисъл? — Изправи се и го стрелна с поглед. — Скоро отново ще си поговорим.

— Искам да ги видя.

Ив вдигна булдозера и го сложи под мишница.

— Знам. Докладвайте за залавянето му — нареди тя и се оттегли, докато Тревър бълваше проклетия по неин адрес.

ЕПИЛОГ

Процедурата не можеше да се нарече стандартна, но ѝ се струваше, че постъпва, както е редно. Би казала — дори логично. Трябваше да вземе мерки за сигурността и да оформи протокола, но тъй като всички страни бяха готови доброволно да съдействат, не бяха нужни много документи.

В конферентна зала А на Централното полицейско управление я очакваха множество цивилни граждани. Имаше и куп полицаи. Всички, участвали в разследването, щяха да присъстват, както и командир Уитни.

Идеята да съобщят на медиите бе негова. Тази политическа страна я вбесяваше, но разбираше доводите му. Въпреки това, очакваше с досада проклетата пресконференция по-късно.

Но медийните акули все още не бяха допуснати, а в залата, макар и да бе пълна с хора, цареше тишина.

Вече познаваше всички герои от историята. Саманта Ганън, разбира се, баба ѝ Лейн и дядо ѝ Макс, които се държаха за ръце.

„Изглеждат добре за годините си — помисли си тя. — Жизнени и неразделни“. Какво ли бе двама души да са прекарвали повече от половин век заедно и все още помежду им да съществува такава връзка?

Там бяха и Стивън Уитиър и съпругата му. Ив не знаеше какво да очаква при срещата на двете двойки, но понякога хората я изненадваха. Не със слабоумие и подлост — това никога не бе изненада за нея. А с почтеността си.

Макс Ганън бе стиснал с искрена топлина ръката на Стивън Уитиър. Лейн Ганън го бе целунала по бузата и бе прошепнала в ухото му нещо, което го бе накарало да се просълзи.

Тази човечност дълбоко я бе трогнала. Срещна погледа на Рурк и сякаш видя мислите си, отразени в очите му.

Със или без диамантите, кръгът се бе затворил.

— Лейтенант — кимна ѝ Уитни.

— Да, сър. Нюйоркската полиция и Отделът по сигурността оценяват съдействието ви и присъствието ви тук днес. До голяма степен спомогнахте за изясняването на този случай. Смъртта на... — Старателно си бе подготвила изказването, но се отказа от него и продължи, както й хрумна в момента: — ... Джеръм Майърс, Уилям Йънг, Андреа Джейкъбс и Тина Коб е нещо непоправимо. Можехме само да разкрием убийствата. Направихме всичко, което бе по силите ни. Каквото и да са вършили приживе, каквито и да са били, животът им е бил отнет безвъзвратно. Полицейските служители в тази стая — командир Уитни, капитан Фийни, детективите Бакстър, Макнаб и Пийбоди и полицаи Трухарт — сториха всичко възможно престъпленията да бъдат разкрити и да има възмездие за жертвите. Това е нашата работа и дълг. Цивилните граждани тук — семейство Ганън, семейство Уитиър и Рурк — посветиха време, усилия и опита си. Благодарение на това истината излезе наяве и можем да продължим напред. — Извади булдозера от отворената кутия. Естествено по-рано бе сканиран и тя бе видяла на екрана какво има вътре, но знаеше, че моментът е много личен. — Или, в случая, да се върнем назад. Господин Уитиър, за протокола. Бе установено, че този предмет е ваша собственост. Дадохте писменото си съгласие да бъде разглобен. Потвърждавате ли?

— Да.

— Както и самият вие да извършите разглобяването сега.

— Да. Преди това бих искал да се извиня за...

— Не е необходимо, Стивън — тихо каза Лейн, която все още държеше ръката на съпруга си. — Лейтенант Далас е права. Някои неща са непоправими, вършим само това, което е по силите ни.

Той безмълвно кимна и взе инструментите от катедрата. Докато работеше, Лейн заговори отново. Тонът ѝ бе шеговит, сякаш се опитваше да повдигне духа на всички:

— Помниш ли, Макс, как седяхме на масата в кухнята с онова глупаво порцеланово куче?

— Помня. — Макс повдигна хванатите им ръце към устните си. — И проклетото прасенце-касичка. Бяха достатъчни само два удара с чук. Тук ще падне доста повече работа.

Потупа Стивън по рамото.

— Някога сте били полицаи — изтъкна Ив.

— В края на миналия век, после станах частен детектив. Не ми се струва много по-различно. Сега имате по-съвършени играчки и инструменти, но работата е една и съща. Ако се бях родил няколко десетилетия по-късно, щях да се насоча към електронния отдел. — Усмихна се на Фийни. — Ще се радвам да разгледам техниката ви.

— С удоволствие ще ви я покажа лично. Все още работите частно, нали?

— Когато някой случай ми се стори интересен.

— Почти всеки е такъв — отбеляза Лейн. — Ченгето си остава ченге.

— Няма спор — съгласи се Рурк.

Звънът на металните пластинки върху катедрата прекъсна разговора.

— Увити са в нещо меко. — Стив се прокашля. — Мога да го извадя. — Отдръпна се от масата. — Но ще отстъпя тази чест. Госпожо Ганън?

— Не. Всеки от нас е изиграл ролята си. Вече е работа на полицията, нали? Правото е на лейтенант Далас. Обещайте, че ще действате бързо, за да мога да си поема дъх.

За да не държи всички в напрежение, Ив повдигна отделената част от камиончето, разтвори пакета на катедрата и извади кесийката, скрита вътре.

Изсипа диамантите от нея върху дланта си.

— Честна дума, не вярвах — плахо въздъхна Саманта. — Дори след всичко, което се случи, не вярвах. А ето ги.

— След толкова време. — Лейн се загледа в Ив, докато подреждаше лъскавите камъчета върху празната кесийка. — Баща ми щеше да се смее до припадък. После щеше да потърси начин да свие няколко на излизане оттук.

Пийбоди се приближи и Ив я остави да ги позяпа за миг, преди да я смушка с лакът.

— Трябва да бъдат идентифицирани и оценени, но...

— Имаш ли нещо против? — Без да изчака отговор, Рурк повдигна един от диамантите и извади от джоба си лупа. — Ммм, великолепен е. Идеална прозрачност и гладкост, около седем карата. Вероятно струва двойно повече, отколкото когато е бил откраднат.

Предполагам, че между застрахователите и наследниците на собствениците ще започнат множество сложни и интересни маневри.

— Това не е наш проблем. Остави го.

— Разбира се, лейтенант.

Сложи диаманта при другите.

Едва след час Ив успя да се отърве от тълпата ненаситни журналисти. Но не се изненада, когато откри Рурк в офиса си. Беше се настанил удобно на стола, с елегантните си обувки на бюрото ѝ, и си играеше с джобния си компютър.

— Имаш си свой офис — напомни му тя.

— Да, и е доста по-просторен от твоя. Дори в претъпкан вагон в метрото има повече пространство, отколкото тук. Гледах пресконференцията ти по телевизията — добави той. — Добре се справи, лейтенант.

— Ушите ми бучат. Единствените крака, които имат право да стоят върху това бюро, са моите.

Но не го накара да стане от мястото ѝ, а се облегна на ръба.

— На семейство Уитиър им е тежко — отбеляза той.

— Да. Предстоят им трудни дни. Предполагам, че при каквито и да е обстоятелства не е лесно да обърнеш гръб на сина си. Но Уитиър-младши няма да суче пари за адвокатски хонорари от мама и татко. Ще гледат как се сгромолясва към дъното.

— Обичали са го, осигурили са му хубав дом, а той е пропилял всичко. Сам е направил избора си.

— Да. — За момент в съзнанието ѝ отново изплуваха образите на Андреа Джейкъбс и Тина Коб, но ги прогони. — Отговори ми само на един въпрос, без да увърташ. Нали не си подменил онзи диамант?

— Записваш ли?

— По дяволите, Рурк!

— Не, не съм подменил диаманта. Бих могъл... само на шега, разбира се, но щеше да се нервираш. Мисля да ти купя един-два от тях.

— Не ми трябват...

— Почакай, почакай — прекъсна я той, махна с ръка и я накара да ококори очи. — Ела, седни в скута ми.

— Ако си въобразяваш, че има дори нищожна вероятност това да стане, нуждаеш се от професионална помощ.

— Е, добре. Ще купя няколко от диамантите — продължи той. — Така кръвта ще бъде измита от тях, Ив. Въпреки че са просто предмети, както казва Лейн Ганън, те са символи и трябва да бъдат чисти. Права си, че смъртта е нещо непоправимо. Ти направи всичко, на което бе способна. Ако носиш камъните, заради които са били погубени четири живота, те ще възвърнат чистотата си. Ще бъдат като знак, че някой се е застъпил за жертвите. Винаги ще има кой. И всеки път, когато ги носиш, ще си спомняш това.

Ив втренчи поглед в него.

— Господи, колко добре ме познаваш. До най-съкровенията ми същност.

— Когато те видях с тях, аз също ще си спомням. И ще знам, че този някой си ти. — Сложи ръка върху нейната. — Знаеш ли какво искам от теб, скъпа Ив?

— Колкото и сладки приказки да изречеш, няма да седна в скута ти в полицейското управление. Никога!

Рурк се засмя:

— Още една разбита илюзия. Това, което искам от теб, е петдесетгодишната връзка, която видях между двамата Ганън днес. Любовта и разбирането, спомените от един цял живот. Искam същото.

— Вече измина една година. Засега втората върви добре.

— Не бих се оплакал от нищо.

— Приключих за днес. Какво ще кажеш и двамата да си починем до края на деня...

— Вече е шест и половина, лейтенант. И бездруго смяната ти е свършила.

Ив намръщено погледна ръчния си часовник и се увери, че е прав.

— Важна е идеята. Да се приберем у дома и да прекараме приятно малка част от втората година.

Рурк хвана ръката ѝ и излязоха заедно.

— Какво ще стане с диамантите, докато бъдат върнати на законния собственик?

— Ще бъдат описани, сканирани и заключени в един от сейфовете за веществени доказателства в подземията на тази сграда.

— Стрелна го с поглед. — Добре че вече не си крадец.

— Така ли мислиш? — Приятелски обви ръка около раменете ѝ, докато слизаха с ескалатора. — Да, добре че не съм.

Скрити дълбоко под улиците на града, в тихия прохладен мрак, диамантите очакваха отново да заблестят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.